

BOOKS_UA

ЮВСТАННЯ ТЕМРЯВИ

ПРИХОВАНЕ У ВРОХКАРІЇ
КНИГА ДРУГА

КЕЛЛІ КОУВ

ПЕРЕКЛАД: BOOKS_UA

ПЕРЕКЛАДАЧ: КАРІНА Б.

ОБКЛАДИНКА: ЛІДА

ТЕКСТ КНИГИ ДОСТУПНИЙ ВИКЛЮЧНО ДЛЯ ОЗНАЙОМЛЕННЯ! ПІСЛЯ
ПРОЧИТАННЯ НЕГАЙНО ВИДАЛІТЬ ФАЙЛ ІЗ ПАМ'ЯТІ ПРИСТРОЮ!
ЗАБОРОНЯЄТЬСЯ ВИДАВАТИ ПЕРЕКЛАД ЗА ВИКОНАНИЙ ВАМИ ЧИ БУДЬ-ЯКИМ
ЧИНОМ ВИКОРИСТОВУВАТИ ОПУБЛІКОВАНИЙ ТЕКСТ З МЕТОЮ ОТРИМАННЯ
МАТЕРІАЛЬНОЇ ВИГОДИ.

Зміст

Повстання Темряви

Таємниці Врохкарії, Книга Друга

Попередження про серію

1

2

3

4

5

6

7

8

9

10

11

12

13

14

15

16

17

18

19

20

21

22

23

24

25

26

28

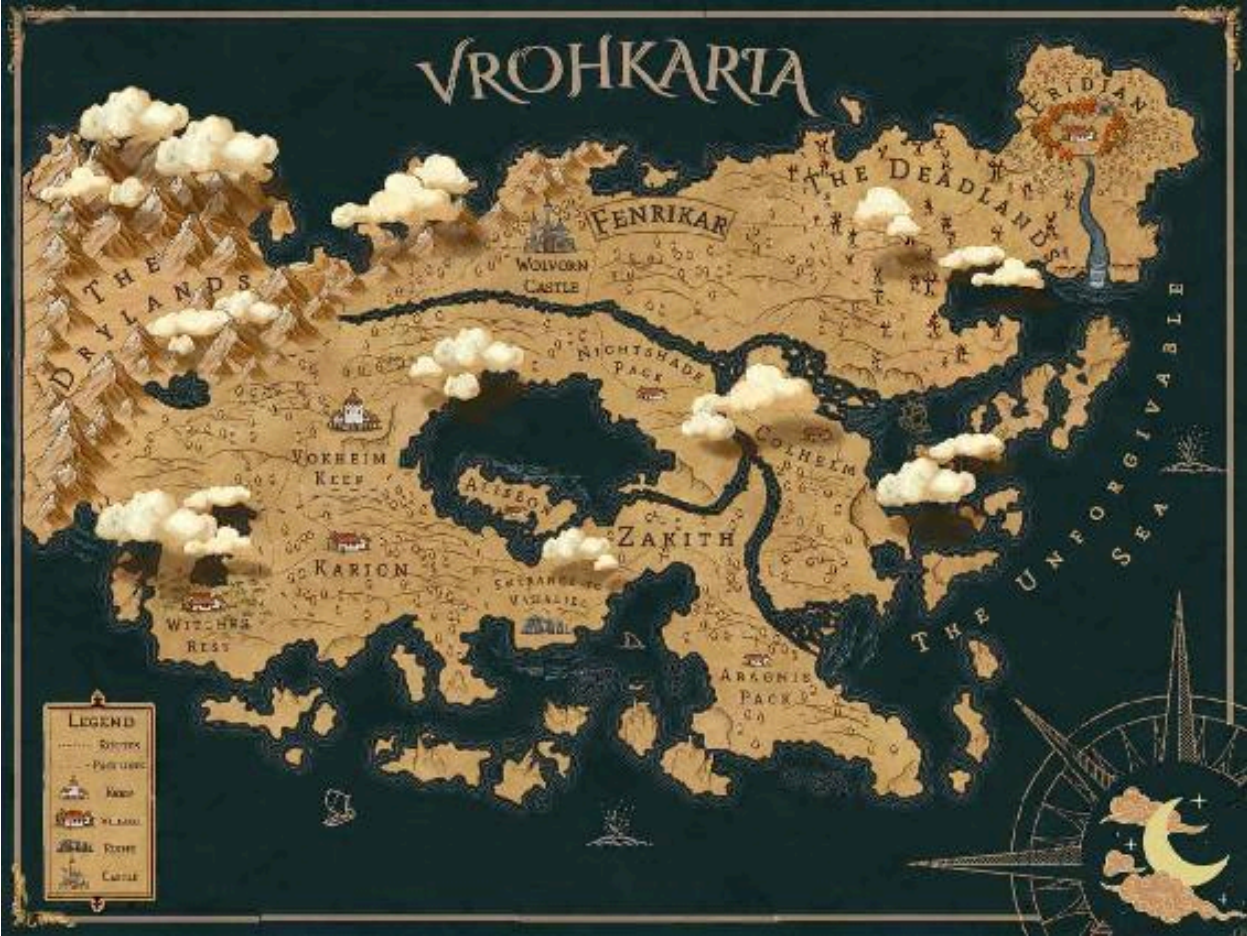
Повстання Темряви
Таємниці Врохкарії, Книга Друга

Попередження про серію

Ця серія тільки підходить для тих, кому 18+, і містить матеріали, які можуть викликати хвилювання. Це похмурий фентезійний роман. Світ не добрий, ні його люди, ні головний герой чоловічої статі не можуть бути добрими. Він альфа. Це історія про ворогів закоханих. Ця серія проходить важко, але в них буде свій НЕА.... врешті-решт.

Для тих, хто хотів би діяти наосліп, пропустіть цю сторінку. Якщо у вас є якісь тригери, прочитайте наступне нижче. Будь ласка, зверніть увагу - з кожною книгою може додаватися більше.

Ця серія містить, але не обмежується наведеним нижче, або на сторінці / спогадах / флешбеках, або посиланнями. Жорстоке поводження, включно з жорстоким поводженням із дітьми, сексуальним насильством над дітьми, убивствами, графічним насильством, тортурами, смертю, умертвінням дитини, зґвалтуванням, відвертим сексом, викраденням, сумнівною згодою. Нанесення шкоди Головному жіночому персонажу Головним чоловічим персонажем (Шмагання). Якщо у вас є конкретний тригер, якого тут немає, і ви хотіли б перевірити, чи є він у цій книзі, будь ласка, зв'яжіться зі мною електронною поштою за адресою: Kellycoveauthor@gmail.com

Для тих, хто занадто багато відчуває і прикидається, що все гаразд.

Рея

Я ніколи раніше не приймала силу спадкоємця, завжди тримала її в таємниці від тих, хто бажав нашкодити мені. Тепер, однак, мій секрет розкрито, і моя обіцянка, дана матері, виконана, оскільки вона дарувала мені звільнення від нього. Сила набухала всередині, зігріваючи мене зсередини і розтікаючись по моїх кінцівках. Нічого подібного я ніколи раніше не відчувала, нічого такого, що я могла б собі уявити. Я подивилася на свої руки, відчуваючи поколювання в долоні. Руна, якою б втомленою вона не була, потягнулася всередині мене, її важка голова піднялася, коли вона відчула, що я могла.

Моя магія рухалася до ран на моєму тілі, намагаючись запустити процес загоєння, але безуспішно. Наручники на моїх зап'ястях засвітилися, заважаючи більшій частині моєї сили допомогти, коли я намагалася перемістити фокус своєї магії на зап'ястя. Зараз це важливіше, ніж мої рани. Я щосили натягнула ланцюги, прикріплені до підлоги, мені потрібно звільнитися, потрібно дістатися до Кейда. Видавши гарчання, я смикнула щосили, і вони клацнули. Я відчула, як сила пройшла через мене, коли я розвела руки в сторони, руйнуючи ланки ланцюга, що з'єднує мої зап'ястя разом.

- Неможливо, - видихнув Даріус, піднімаючись на ноги, широко розплющивши очі від збентеження, коли дивився на мене, на моє волосся, яке досі майоріло навколо мене. Це можливо, я тому доказ.

Я подивилася на нього, відчуваючи його зраду сильніше, ніж будь-коли. Рани на моїй спині все ще горіли, все ще кричали від болю після того, що він зробив зі мною. Я не звернула уваги на те, що в нього на шиї виднілися мітки його власного Спадкоємця, не звернула уваги на те, хто він для мене.... ким він бути не заслуговував.

Крики луною розносилися залогою, коли люди почали розбігатися до дверей, рятуючись від влади і домінування, які я звільнила, коли вони кричали від страху. Вони перестрибували один через одного, наступаючи на тих, кого збивали з ніг, не звертаючи уваги на те, що їхні ноги травмували інших. Я підійшла до Джоша і простягнула руку до його бар'єру, кречучи від зусиль зламати його. Очі Джоша широко розкриті, коли він дивився на мене, дивився так, немов він мене не знав. Я проігнорувала це і продовжила концентруватися на бар'єрі. Після останнього поштовху його бар'єр лопнув, і я кинулася

вперед, хапаючи його за скуті руки. Я поклала руку на ланки і потягнула, поки вони не зламалися.

- Поклич інших, - наказала я йому, коли він прийшов до тьми від шоку, і ми поспішили вперед, з жалем переступаючи через Джозі і Денні, поки Джош йшов до нашої зграї, а я попрямувала до Кейда.

Я не могла думати про них просто зараз.

- Зупиніть її, - проричав Чарльз, і я вискалила на нього зуби, прямуючи до сходів.

Стражники увірвалися в кімнату і кинулися на мене з оголеними мечами.

Відчуваючи, як сила заструменіла через мене, я витягнула руку, коли хвиля магії відштовхнула їх назад.

Моє тіло немов засвітилося зсередини, моя сила пульсувала й неприборкана. Дика.

Чарльз підняв Кейда з підлоги, і моє серце скажено заколотилося, коли він штовхнув його до свого місця на помості, а Вищі зібралися навколо нього. Наступними пішла Еліта, і я зупинилася і знову підняла руку, змушуючи їх пролетіти повітрям прямо в стіни залу. Я продовжила й опустилася на першу сходинку помосту, спостерігаючи, як Чарльз і Вищі почали співати. Вони говорили мовою, якої я не розуміла, доки навколо них не утворився фіолетово-чорний бар'єр, кольори зі свистом з'являлися і зникали з поля зору в круговому русі.

Чарльз насміхався наді мною, його обличчя сповнене люті, що змусило мене на секунду зупинитися, у моїй голові пронеслися спогади про всі ті випадки, коли він дивився на мене так раніше.

Рух зліва від мене позбавив мене страху, і я зіткнулася віч-на-віч з Даріусом. Він загарчав із клинком у руці, подивився на Чарльза, а потім потягнувся до мене. Я ухилилася, викидаючи ногу і цілячись у його торс, яку він легко відбив у моєму стані. Використовуючи інерцію, щойно моя нога приземлилася на підлогу, я розвернула іншу ногу, повторюючи рух доти, доки моя ступня не стикнулася з його обличчям. Моя спина занила від болю, коли я похитнулася на ногах, перш ніж випрямилася, але я відчула задоволення від того, що вдарила його.

Даріус хмикнув, стискаючи щелепи і витираючи кров з куточка рота. Він знову кинувся на мене, і я підняла кулак, готова пролити ще більше його крові і дістатися до

Кейда якомога швидше. Він ухилився від мого кидка і швидко опустил клинок, перш ніж його сильні руки схопили мене за передпліччя.

- Рея, - рявкнув він, його пальці впилися в мою шкіру, поки я виривалася з його хватки.

- Пішов ти, - видихнула я, мої очі горіли гнівом, коли я підняла руки, готова виколоти йому очі, але цього не сталося.

Мої руки потягнулися до його скронь, і мої пальці стиснулися. Я відчула, як моя магія наблизилася до кінчиків моїх пальців, коли я застигла на місці, не в силах поворухнутися. Його очі зустрілися з моїми, збентеження і трепет плавали в цих зелених очах, коли моя сила зсередини досягла його шкіри. Наручники, які все ще на моїх зап'ястях, засвітилися, відчуваючи силу і намагаючись заблокувати її, але сила не зупинялася, у постійному темпі рухаючись у нього.

Відмітини на моїй шкірі наповнилися теплом, що струменіло по них, наче ніжна річка, поки ми з Даріусом усе ще дивилися одне одному в очі. Його зіниці розширилися, чорнота проступила по краях білків, коли ці сріблясті, схожі на скло, крупинки плавали в його зіницях. Світло-зелені його очі засвітилися, коли моя сила влилася в нього, і я з'єдналася з... чимось.

Я різко втягнула повітря, відчуваючи, як моя сила пливла крізь густий туман, мляво рухаючись у пошуках чогось, про що я не знала. Очі Даріуса звужилися, немов від болю, і моя магія засувалася швидше, метушачись усередині нього, шукаючи, доки в моїй свідомості не з'явилася пара очей. Я ахнула, коли Даріус здригнувся, болісний стогін зірвався з його губ, коли він провів руками вниз по моїх руках, потім обхопив мене за талію.

Його запах вразив мене сильніше, ніж раніше. У якийсь момент мені захотілося, щоб він огорнув мене, я хотіла купатися в ньому. Тепер... Тепер я хотіла, щоб він був подалі від мене, ніколи не був поруч після того, що він зробив. Гарчання Руни - відлуння моїх думок.

Моя сила стала видимою в моїй свідомості, ніби я спостерігала за тим, що відбувалося всередині нього, коли все оточене темрявою. Маленька кулька льодисто-блакитних вусиків пропливла до цих чорних, як смола, очей, зависаючи за межами їхньої досяжності. Нитки моєї сили пливли навколо самі по собі, коли очі стали ближчими, і страх пронизав мене, оскільки моя магія не припинилася. Я спробувала прибрати руки з голови Даріуса, бажаючи відпустити, але я застрягла.

Вусики плавали з боку в бік, але не рухалися вперед, коли з'явилася морда і гострі зуби, за якими послідувала величезна чорна голова. Зелені очі вовка тепер світилися у світлі моєї сили, а його ніс залишився за кілька дюймів від мене. Нитка моєї сили простяглася і пестила ніс вовка, і він видав низьке бурчання, коли Даріус буркнув, але в іншому залишався нерухомим, дозволяючи моїй силі досліджувати його. Руна всередині мене мовчала, її голова з цікавістю схилилася набік.

Очі вовчиці ненадовго заплющилися, перш ніж знову відкрилися, дивлячись прямо на мене, коли Руна видала тихий, збентежений звук. У мене перехопило подих, коли Руна підійшла до моїх очей, і ми подивилися одне на одного. Мої пасма падали на голову вовка, такі яскраві на тлі чорного, струмували за вухами, перш ніж прямували до його пащі. Моє тіло нахилилося вперед, притискаючись до грудей Даріуса, відчуваючи, як сила всередині мене раптово вичерпалася. Його пальці стиснулися на моїй талії, мій лоб уперся в його підборіддя, ми обидва застигли на місці, тільки наші груди піднімалися й опускалися з кожним нашим вдихом. Вовк одразу кивнув мені головою, з нього пролунало муркотіння, перш ніж він відкрив пащу і поглинув мою силу, занурюючи нас у темряву.

Даріус низько заричав, до нього додався здавлений звук болю, коли його пальці опустили мою талію, і він упав на коліна, його руки негайно схопилися за голову. Я відсахнулася, коли звільнилася, моє дихання стало нерівним, оскільки більшу частину моєї сили всередині мене поглинув вовк. Так само швидко, як і з'явилася, моя сила вичерпалася. Я відчула кожен синець, кожную рану, кожен ниючий біль, кожен укол болю, що пробігав по моєму тілу. Мій зір розплився.

Я зробила спіткнутий крок до Даріуса, коли він розплющив свої сяючі очі.

- Ти мудак, - прохрипіла я. - Я була занадто молода, щоб викликати рогурів, я була дитиною, коли вони прийшли в ці землі, - я закашлялася, і біль пронизав мої груди. - Для мене неможливо викликати їх, і неможливо, щоб те, що ти бачив, було правдою в тому кристалі.

Він прибрав руки з голови, коли підібгав під себе ногу, в його очах читалася якась емоція, яку я не розуміла, коли він хитнув головою.

- Ти порушив нашу клятву, і я подбаю про те, щоб порушити...

- Рея, швидко! Нам треба йти.

Моя голова повернулася в бік Джоша. Він притиснув хлопців один до одного і почав знімати пов'язки з їхніх ротів. Я озирнулася на Даріуса востаннє і побачила, як він щось говорив мені одними губами. З мене не вирвалося ні звуку, але я точно знала, що він сказав. Мої очі розширилися при одному слові. Він вимовив це знову одними губами, його очі люто дивилися на мене, поки сум'яття закрутилося всередині мене. Він низько заричав, повторюючи це слово, перш ніж його очі закрилися від болю. Я повернулася і прицілилася в Кейда.

Я піднялася сходами помосту, стримуючи сльози від печіння в тілі, і вдарилася об бар'єр Вищих, намагаючись вкласти в нього силу. Але майже нічого не залишилося. Я вимагала більшого, благала про більше, але нічого не приходило.

- Кейд, - закричала я.

Він усе ще на підлозі біля ніг Вищих.

- Іди до мене, Кейд, зараз же! Нам треба йти.

- Він нікуди не дінеться, Ласандрея, - жорстокий голос Чарльза різнув мене по вухах.

Він пройшов уперед і зупинився переді мною по інший бік бар'єру. Він оглянув мене, у його погляді читався голод, коли він відстежував мої мітки.

- Ти гарненька, моя люба,

Я проворчала, коли вклала в його бар'єр те небагато, що в мене було, і хоча він злегка захитався, він усе ще залишався міцним.

- Відпусти його!

- Твоя сила вичерпується, Спадкоємець Захарісс. Мені просто потрібно почекати ще трохи, поки ти зовсім не вичерпаєшся, - усміхнувся він. - Я знаю, що краще не кидати виклик Спадкоємцю з його двійником в одній кімнаті.

Він видав низький смішок, холодний, наповнений злістю.

- Коли ти дуже скоро знову опинишся в моїх руках, чи мушу я змусити тебе дивитися, як Кейд тікає до своєї сім'ї, повернувшись до тебе спиною?

- Він і близько до них не підійде, - проричала я, дивлячись вниз на Кейда, розпростертого на землі біля його ніг.

- Чому б і ні? Тобі сподобалося тренуватися, чи не так?

Чарльз щось тихо пробурмотів, а інші Вищі, що стояли позаду нього, ніяк не відреагували на його слова, на його зізнання, даючи мені зрозуміти, що вони вже знали й замішані.

Моя сила ослабла при нагадуванні про його тренування, про те, як часто він приходив у мою клітку, щоб вилити свій біль, вилити своє зло. Я привалилася до бар'єра, відчуваючи від нього уколи болю, коли кімнатою рознеслися нові крики.

- Ні, - видихнула я, моє серцебиття луною віддавалося у вухах. Це те, що він хотів зробити з Кейдом? - Мені вони не подобалися, і ти це знаєш, хворий виродку. Тепер відпусти Кейда.

Зариваючись пальцями в мерехтливий фіолетовий і чорний колір, я захлипла від болю, відмовляючись відпускати.

Чарльз нахилив голову в мій бік, перш ніж повернувся і підійшов до Кейда, лежачого на підлозі. Він грубо схопив його ззаду за футболку, підняв на ноги і поставив переді мною. Кейд погойдувався на ногах, його очі розфокусовані, він дивився крізь мене.

- Карзан, - захлипла я, вгризаючись сильніше.

- Кейден, - промурлив Чарльз, і я напружилася, моє серце шалено заколотилося. - Ти хочеш піти з Ласандреєю? Навіть незважаючи на те, що у зрадника немає виходу звідси? Нерозумно навіть намагатися це зробити, чи не так?

Кейд похитав головою взад-вперед, очі все ще затуманені.

- Ні, не змушуй мене йти з нею.

У мене звело живіт від його слів.

- Бачиш, він більше не хоче мати нічого спільного з тобою і твоїми збоченнями. Хіба ти недостатньо зробила? - Чарльз усміхнувся, потім усміхнувся мені поверх голови Кейда, і мої очі наповнилися сльозами.

- Карзане, будь ласка, - спробувала я. - Ти ж знаєш мене, з твоїми спогадами щось не так, вони щось зробили з тобою, я клянуся в цьому. Те, що вони говорять, і те, що показують тобі твої спогади, неправда.

Позаду мене пролунав рев, і я повернула голову, щоб побачити Даріуса на підлозі, згорбленого, коли чорний туман покрив усе його тіло. Мої очі розширилися від відчуття його сили, коли він, спотикаючись, піднявся на ноги. Еліта оточила його, кажучи всі одночасно, в їхніх голосах чулося замішання.

- Карзане, швидше, у нас обмаль часу, - благала я, відчай змусив слова вириватися поспіхом.

- Тримайся від мене подалі! - закричав він, а потім підніс руки до голови і схопився за волосся.

- Рея, у нас немає часу, - Джош схопив мене ззаду і почав тягнути вниз сходами.

Люди все ще бігли і дерлися до виходу з великого залу, штовхаючи один одного і прямо-таки борючись, щоб вирватися із залу.

Я намагалася відмахнутися від Джоша, кричала Кейду, щоб він ішов до мене, боровся, біг. Він мене не чув. Мої руки залишили бар'єр, і залишки сили, яку я тримала в собі, вичерпалися.

- Ні! - я закричала, звиваючись у руках Джоша, намагаючись змусити його відпустити мене, але його руки міцно тримали. - Ми повинні забрати його, він не може залишатися тут.

Тейлор з'явився поруч зі мною і допоміг Джошу відвести мене, поки я звивалася, біла і штовхала їх, намагаючись скинути з себе.

- У нас немає часу, Рея, якщо ми хочемо вибратися звідси живими, нам потрібно йти зараз! - Тейлор схопив ногу, яку я штовхала в нього, коли ми спускалися сходами.

Решта хлопців стовпилися навколо мене, а Анна покрутила щось у кишені своїх штанів.

- Не смій! - закричав Чарльз, і я підняла очі й побачила, як він відштовхнув Кейда вбік.

Він упав на підлогу, його голова вдарилася об камінь, і я закричала йому, все ще намагаючись змусити своє втомлене тіло зняти їх з мене. Чарльз змахнув рукою, і чорно-фіолетовий бар'єр упав. Він кинувся прямо на нас, на мене, його рука засвітилася фіолетовим.

Я судорожно зковтнула, коли інші Вищі кинулися по Чарльза, не звертаючи уваги на Кейда, у якого тепер із голови текла кров. Він не рухався, але його повіки сіпаються, і я ще сильніше намагаюся відірвати Тейлора від себе, кусаючи його за руку, поки він маневрував, щоб краще втримати мене. Навколо нас лунали крики, і я повернулася в обіймах Джоша, коли Еліта підійшла до нас. Даріус загрозово загарчав, його очі впилися в мої.

- Швидше, - наказав Гадсон, хапаючи Кольтена і торкаючись до руки Джоша.

- Кейд! - я закричала, звиваючись в обіймах Тейлора і Джоша, намагаючись побачити його.

Чарльз віддав накази своїм охоронцям, які піднімалися з підлоги. Тейлор схопив мене за руки і притиснув їх до грудей. Мені потрібно рухатися; мені потрібно дістатися до Кейда. Ми не могли залишити його тут.

Мої очі наповнилися гнівом, коли Мейз неквапливо підійшла до Кейда і нахилилася, торкаючись рукою до його голови. Блакитне світло виходило від її долоні, коли вона потерла його скроні, і Кейд скрикнув від болю, його тіло напружилось, перш ніж він упав на підлогу. Я побачила посмішку на обличчі Мейз, коли вона погладила його по голові, і мені нічого так не хотілося, як прибрати її руку.

- Ні, - закричала я, і Мейз повернулася до мене, її усмішка заморозила мене, коли вона перекинула своє чорне волосся через плече, ні про що не піклуючись.

Раптово я опинилася оточеною з усіх боків своєю зграєю. Анна на мить зловила мій погляд, перш ніж схопила мене за плече, і я напружилася, помічаючи, як ми всі пов'язані. Ні. Ні, ні, ні, ні. Вона підняла руку, і я побачила квадратний сірий камінь у неї на долоні.

- Почекай, - благала я, - не треба.

Але Анна провела великим пальцем вільної руки по каменю і заплющила очі.

- Нам потрібно забрати Кейда, просто почекай. Ми не можемо залишити його, - закричала я.

Анна розплющила очі, сумні й водянисті, коли я почала відчувати, як діяв потрешез.

- Вибач, - прошепотіла вона.

Мій погляд зупинився на Даріусі, якраз у ту мить, коли моє тіло здалося, і ми залишили зал.

Залишаючи їх усіх позаду.

Залишаючи тіла Джозі та Денні позаду.

Залишаючи Кейда позаду.

Рея

Я приземлилася на галявині, голова запаморочилася, коли я впала на трав'янисту землю. Я нещасна, біль і знемога стрясали з такою силою, що в мене вирвався стогін. Моє тіло тремтіло, плечі тряслися, коли я вчепилася за землю - єдину тверду річ, яку я відчувала, коли заплющила очі. Я нахилилася вбік, запаморочення здолало мене, перш ніж я зловила себе на тому, що потрясла головою, щоб прояснити її. Дихаючи через ніс, я зарилася пальцями в землю, відчуваючи її прохолоду в темряві ночі, яка заземлила мене.

Почувши схлип, я повернула голову і розплющила повні сліз очі, щоб побачити, що в очах Анни відбивалася та сама мука, що й у мене. З її очей текли сльози по розпухлому і закривавленому обличчю, поки вона оглядала наше оточення. Її волосся являло собою безладну копицю рудих кучерів, коли вона піднялася на ноги, її тіло тремтіло, як і моє. Зрада пройшла через мене, і я все глибше зарилася в бруд під собою.

У неї був портшез, вона забрала нас у Кейда, як і всі вони.

- Рея, - прошепотів Джош, і я повернула до нього голову, коли він повз до мене з перекошеним обличчям.

З мене вирвалося ридання, я не в силах стриматися, коли побачила розбите серце в його сірих очах. Він простягнув обидві руки, щоб обхопити моє обличчя, але я відкинула їх, бачачи, як він здригнувся від моєї відмови, але він повернувся знову, притулившись нашими лобами одне до одного.

- Ти забрав мене звідти, - проричала я.

- У нас не було іншого вибору, - хрипло сказав він. - Ми були оточені, і Вищі йшли за нами.

- Ми могли б боротися, ми могли б намагатися сильніше, ми могли б...

- Ш-ш-ш, Мілал, ми нічого не могли зробити. Я знаю це, у глибині душі я знаю, але ми просто залишили його там на поталу цим монстрам.

- Кейд, - ікнула я, піднімаючи руки і хапаючи його за зап'ястя, мої пальці впилися в його шкіру.

- Я знаю, - його голос зірвався, і він ніжно поклав мою голову собі на плече.

Обхопивши мене руками, він притиснув мене до себе, піклуючись про рани на моїй спині.

Я тремтіла в його обіймах, як осиковий лист, згадуючи образливі слова Кейда, його розрив нашого зв'язку і його відмову піти зі мною.

- Він ненавидить мене, - закричала я. - Він ненавидить нас, Джоше, він не прийшов би до мене. Я благала його, але він не прийшов.

- Він не в собі, - сказав він заспокійливо.

Більше нічого не кажучи, але просто тримав мене, коли я ламалася. Я почула шаркання, коли поруч із нами сіло ще одне тіло, за ним послідувало ще одне, коли їхні руки ніжно торкнулися мене, намагаючись втішити.

- Ви всі забрали мене в нього, - ридала я. - Ви все це зробили.

У моїй голові безлад емоцій. Я не знала, як приборкати їх, на кого спрямувати свій гнів.

- Ми повинні були піти, Мілал, будь ласка, зрозумій, - прошепотів Джош. - Ми б загинули, якби не зробили цього. Але що з Кейдом?

- О боги, - прохрипів я, - Джозі... Денні. Вони мертві. Убиті. Зникли. Їх більше немає.

Приглушений крик вирвався з мене, коли я міцно притиснулася до плеча Джоша, Руна заскулила всередині мене. Я ніколи більше не побачу їх, не побачу, як Джозі дражнить Денні і як вони дивляться одне на одного з такою любов'ю.

Хтось м'яко торкнувся мого чола, і я відкрила мокрі очі, задихаючись у перервах між криками. Кольтен присів навпочіпки позаду Джоша, його карі очі сповнені печалі, і це змусило мене плакати ще сильніше, жахливий жалібний звук виходив від мене через усе, що ми втратили. Усе це вже сталося.

- Ш-ш-ш, Мілал, - Джош розгойдував мене з боку в бік, його голос хрипкий, і я відчула, як волога стікала по лінії мого волосся там, де він торкався мене своїм обличчям.

Я плакала. Плакала, волила, і голосила, міцно вчепившись у Джоша, намагаючись зупинити цей біль. Змусити все це піти. Вони не повинні були вмирати, вони повинні були бути тут, з нами, повинні були бути в Ерідіані. Кейд мав бути в Ерідіані. Вони всі повинні були залишитися в Ерідіані.

Передбачалося, що це була я, тільки я.

Мої крики та крики інших - єдине, що можна почути пізно вночі. Через наш біль не чути ні шелесту листя, ні біганини тварин. Ми залишалися такими довгий час. Моя зграя оточила мене, коли ми сумували разом, перебуваючи поруч, коли намагалися втішити одне одного, як могли. Мої ридання врешті-решт вщухли, дихання стало рівнішим, коли я розплющила очі й відсунулася назад. Джош стиснув мене ще раз, перш ніж відпустив, витираючи очі тильним боком долоні.

Тейлор і Себастьян встали, оглядаючи галявину в пошуках будь-якої небезпеки. Анна приєдналася до них наступною, її власні щоки мокрі, коли вона говорила, і вказала напрямок, Тейлор кивнув.

- З тобою все гаразд, цуценятко?

Я почула бурмотіння Гадсона і подивилася на нього, який розмовляв із Кольтеном. Він притягнув Кольтена до себе, тримаючи за потилицю його темноволосу голову, поки його плечі трусилися, його руки міцно стискали його талію. Я проковтнула клубок у горлі, коли блакитні очі Гадсона зустрілися з моїми поверх голови Кольтена, його щелепи стиснулися, коли він стиснув його ще міцніше.

Пара, що сварилася, зникла, залишився тільки душевний біль.

Я зробила глибокий вдих, перш ніж повільно встала, Джош тримав мене за руку, щоб я не впала. Мій зір затуманився від болю, і я потрясла головою, щоб прояснити її. Печіння в моєму зап'ясті викликало в мене шипіння агонії, і ми з Джошем обидва подивилися на кайданки на моїх зап'ястях і побачили, як вони світилися, вкриваючись рунами.

- Нам потрібно зняти це з тебе, - пробурмотів Джош, проводячи пальцем по рунах.

Я кивнула, бажаючи, щоб частина сили, яка в мене була раніше, спробувала розірвати наручники на моїх зап'ястях, але нічого не вийшло. Усе зникло. Я пробурчала, піднімаючи руку, щоб спробувати потягнути за них, намагаючись зняти, але це марно. Я нахилилася вперед, притискаючись до Джоша, важко дихаючи, і він тримався за мене.

- Це тербіум, - шмигнула я носом, і він різко втягнув повітря.

- Чорт, - прошепотів він. - У них ти не заживеш так швидко.

Я взагалі не гоїлася.

- Я знаю, - сказала я, відкидаючись назад і простягаючи руку, щоб подивитися на наручники на зап'ястях Джоша.

Ні рун, ні світіння.

- Вони звичайні. Думаю, вони були дані тільки мені.

- Придурки, - пробурмотів Джош.

- Так, - погодилася я, відступаючи на крок від Джоша, щоб озирнутися навколо.

Поляна широка, з кількома невеликими, порослими травною пагорбами і чимось схожим на село вдалині. Дерев, що оточують нас, не густі, їхній розмір набагато менший, ніж в Ерідіані, але забезпечать деяке укриття.

- Де, в ім'я богів, ми знаходимося? - я прохрипіла, мій голос хрипкий від крику, сліз. Від того, що моє серце, блядь, розбилося.

- Ми на південний захід від Фенрікара, - сказала Анна, шкандибаючи до мене. - Я давно тут не була, але ми недалеко від Покою Відьом.

Мої очі загострилися від її слів.

- Спокій відьом? Чому ми тут? - я запитала її, коли підійшли інші хлопці.

Спокій відьом - це місце, де проживав шабаш відьом, які не лояльні Вищим. Вони небезпечні, могутні й страшні, згідно з тим, що розповів мені Едвард. Вони трималися особно і не підкорялися нічийим правилам, крім своїх власних.

- Нам потрібно було кудись піти, - Анна переминалася з ноги на ногу. - Ми не можемо повернутися в Ерідіан, і це найближче і найбезпечніше місце, куди я думала привести нас, якщо ми вирішили б вирушити до Покою Відьом.

- Чи безпечно ходити до відьом? - Тейлор хмикнув, проводячи рукою по короткому кавовому волоссю - тривожний жест, коли він подивився на Кольтена.

- Це безпечніше, ніж бути на відкритому місці, - втрутився Себастьян, оглядаючи нас світло-коричневими очима.

- Нам потрібно забрати Кейда, він не може залишатися з ними, - я похитала головою.

- Вони заподіяли достатньо шкоди; я не можу дозволити нашій родині забрати його.

- Рея, - м'яко сказав Джош, кладучи руки мені на плечі, і я знову хитнула головою.

Ми не могли залишити його.

- Ми нічого не можемо зробити просто зараз.

Мої очі знову наповнилися сльозами, і я прикусила губу, коли черговий схлип рвався з мене.

- Як ми збираємося повернутися в замок Волворн, проникнути всередину непоміченими, переконати Кейда добровільно піти з нами, а потім вибратися звідти живими?

- Ми повинні спробувати, я не можу втратити і його теж. Я просто не можу.

Це було б ще більш нестерпно, ніж зараз.

Його сірі очі пом'якшилися.

- Я хочу, щоб він був із ними не більше, ніж ти, але ми маємо бути реалістами.

Повернутися туди - смертний вирок.

- І тепер Еліта полюватиме на нас, - пробурмотів Кольтен, його плече зачепило бік Гадсона, коли він стояв поруч із ним. - У них будуть свої накази, а ми від них втекли; вони просто так цього не залишать.

- Звідки в тебе взагалі портшез? - я шмигнула носом, дивлячись на Анну.

- Я не впевнена, - тихо сказала вона, і я насупила брови. - Я прокинулася, а він уже був у мене в кишені, але я не знаю, як він туди потрапив. Насправді в мене не було часу подумати про це, коли наступне, що я почула, були кроки й охоронці витягли мене з камери.

- Мабуть, це був Едвард. Він прийшов до мене, коли я була в камері, і сказав, що знайде спосіб витягнути вас, хлопці, - сказала я їм, і вони всі кивнули.

Ми всі стояли в тиші, занурені у свої думки, поки я потерла груди, все ще напівголі і вкриті кров'ю. Я затремтіла.

Джош помітив, що я затремтіла, і, схопившись ззаду за свою закривавлену футболку, стягнув її через голову.

- Ти показала свої відмітини, - м'яко сказав він, взявши в руки футболку, щоб допомогти мені вдягнути її.

Я опустила погляд, почувуючись дивно незатишно. Я кинула швидкий погляд на Анну, знаючи, що вона й гадки не мала, що я Спідкоємиця. Єдина тут, хто не знав.

- Так, - сказала я Джошу, коли він обережно натягнув на мене свою футболку, і я потерлася своєю закривавленою щогою об його на знак подяки.

Футболка вся в плямах крові, подекуди порвана, але так тепліше.

- То ти Спідкоємиця? Ти сказала це в холі, але я не думала... - голос Анни затремтів, коли вона замовкла. - Як це можливо?

- Спадкоємці нікуди не зникали, - сказала я їй, проводячи рукою по обличчю. - Вони завжди були у Врохкарії, просто ховалися.

Її брови насупилися.

- Але як? - запитала вона. - На них усіх полювали, вони всі давно зникли. Як Старі Боги.

- У нашій історії Спадкоємці були зведені на п'єдестал, всіма шановані, всіма вітаються. Але все змінилося після смерті короля Врохкарії, і Вищі були сформовані, щоб заповнити порожнечу влади, що залишилася після його смерті. З приходом до влади Вищих осіб у землях відбулися зміни з новими законами, і Спадкоємці стали предметом загального страху. Їх ненавиділи і зневажали просто за те, що вони були нащадками Захарісс або Казьє, після того як стало відомо, що вони збожеволіли по всіх землях.

- Але Спадкоємці небезпечні.

Вона зробила крок назад, і я відвела від неї погляд, почувуючись пригніченою і скривдженою через те, що вона зі страхом відсунулася від мене.

- Боги збожеволіли, руйнуючи землі. Потім прийшли Спадкоємці, і вони були нестабільними, жорстокими, такими ж, якими були Старі Боги.

- Анна! - Джош огризнувся на неї, і я підняла руку, щоб зупинити його від подальших слів.

Я розуміла її страх, розуміла, що погляди Вищих на Богів і Спадкоємців, імовірно, вкоренилися в ній протягом багатьох років. Але вона має краще знати, будучи кровною відьмою, як це, коли тобі казали, що ти щось собою являєш, коли ти такою не був.

- Спадщина передається у спадок, тож попередні Спадкоємці Захарісс - мої пращури, і вони зробили те, що мали зробити, щоб захистити себе. Ти так багато чого не знаєш, так багато приховано від народу Врохкарії. Для всіх було безпечніше, щоб нас приховували. Таким чином, невинні люди не потрапляли в чужі битви, і навіть незважаючи на те, що уми людей були отруєні брехнею і вони нападали на владу або повідомляли їм про появу Спадкоємця, вони зберігали свої життя, якщо ми трималися осторонь. Як ти думаєш, чому ще я ховалася в Ерідіані? Подивися, в якому безладі ми зараз перебуваємо.

Я ненадовго відвела погляд і перевела подих.

- Спадкоємці Богів знову і знову приносили жертви заради свого народу, щоб зберегти бодай якусь подобу миру на землях, щоб запобігти пролиттю невинної крові, -

сказала я їй, зціпивши зуби, дедалі більше злячившись через несправедливість усього цього. - Вір у що хочеш, Анно, але я Спадкоємиця Захарісс, цей титул не змінює того, хто я є, і я не становлю загрози для невинних. Я витратила роки, допомагаючи людям, приводячи їх на Елідіан, ти знаєш це, то скажи мені, чи небезпечна я? Чи небезпечна ти, будучи кровною відьмою? Закон говорить, що тебе має бути вбито на місці, але ти нічого не зробила, окрім того, що допомагала мені піклуватися про тих, хто цього потребував.

Навколо нас запанувала тиша, поки Анна дивилася на мене, потім на моє закривавлене тіло, доки не випустила тихий подих.

- Ні, ти не небезпечна, Рея.

Я кивнула і видихнула.

- Я Спадкоємиця, один цей титул перетворює мою спину на мішень, і я також затаврована як зрадник. Якщо ти не хочеш залишатися зі мною, я зрозумію. Я б ніколи не попросила тебе залишитися зі мною і допомагати мені в тому, що буде далі.

- Я завжди допоможу тобі, - пробурмотіла Анна, підходячи до мене і стискаючи мою руку. - Вибач, що розпитую тебе, я повинна була знати краще.

Я нахилилася вперед і погладила її по щоці, приймаючи її вибачення.

- Даріус - Спадкоємець, чи не так?

Зрештою Себастьян виголосив вголос те, що ми всі не хотіли озвучувати.

При згадці про нього мене пронизав гострий біль.

- Так, він Спадкоємець Казьє, але він, здавалося, був шокований тим, що я теж була Спадкоємицею, так що я не думаю, що він знав про це. Я відчувала в ньому щось схоже на мене, але це не стало на свої місця, поки ми не вирушили на пошуки Сольв'є після того, як Сем розповіла нам про людину в Елідіані. Це щойно підтвердилося в холі, коли з'явилися його мітки, що реагують на мої.

Даріус був приголомшений, коли побачив мої мітки. Що змусило мене думати, що Спадкоємець Казьє до нього не показував йому свої власні мітки, або він навіть не був поруч із Даріусом? Я ніколи не зустрічалася зі Спадкоємцем Казьє, все, що мама сказала мені, це те, що він, імовірно, теж переховувався.

Потім я була замкнена у свідомості Даріуса, бачачи його вовка. Спостерігаючи, як його вовк висмоктував і поглинав велику кількість моєї сили. Це забрало в мене багато сил, і я поняття не мала, як і чому це взагалі сталося. У будь-якому разі, він Спадкоємець, і

проблема в тому, що він знав, що я теж. У нас було щось більше, ніж простий зв'язок, який так само старий, як створення земель.

І він зрадив мене.

Мені слід було знати краще. Він Альфа Еліти, а Еліта була спеціально створена для полювання і захоплення спадкоємців. Він знав це? Чи знала Еліта і Вищі, що він Спадкоємець?

Я потерла віскі.

- Нам потрібно рухатися; нам потрібно знайти місце для відпочинку, перш ніж вирішувати, куди ми підемо далі. Можливо, буде краще, якщо ви, хлопці, продовжите шлях без мене і знайдете безпечне місце. Вони збираються полювати за мною, і мене звинуватили в державній зраді. Усі і вся стежитимуть за мною, чутки швидко поширяться.

- По-перше, - прогарчав Джош, підходячи і стаючи переді мною, гнів поширився по його обличчю. - Ти не зробила нічого поганого, не кажучи вже про те, щоб наслати прокляття рогурів, які вражали землі, і по-друге, - він зробив паузу, кидаючи на мене важкий погляд. - Ми не розділимося, нізащо. Ми, як завжди, тримаємося разом.

- Ти знаєш, що ми підтримуємо тебе, - сказав Тейлор, схрестивши руки на грудях.

- Ми повернемо Кейда, повернемо нашу зграю, скільки б часу це не зайняло, - сказав мені Гадсон.

- Звісно, повернемо, - сказав Себ, і всі кивнули.

- Ми - зграя, сім'я. Ми не відвертаємося від сім'ї, - пробурмотів Кольтен, і від його слів у мене на очі навернулися сльози, а Анна кивнула головою.

- Арбіель канна, - прошепотів Джош, і я заплющила очі, дозволяючи словам проникнути в мої кістки.

Ми створили нашу власну сім'ю, наше власне життя і дім. Я поверну все це, клянуся в цьому самій Захарісс.

Усі пробурмотіли ці слова у відповідь, і я не могла не зітхнути з полегшенням. Я б не стала звинувачувати їх за те, що вони покинули мене, це занадто небезпечно, це смертельно. Не могла сказати, що я не рада, що вони мене не кинули врешті-решт; я не хотіла бути сама. Я не знав

куди йти і що робити. Едвард міг би мені допомогти, але я не знала, як зараз зв'язатися з ним.

- Давайте вирушимо на південний захід, у Покій відьом. У них немає союзу з Вищими, і я декого там знаю, - сказала Анна.

- Справді? Я думала, ти жила з невеликим ковеном в Алісеоні? - запитала я, хмурячи брови.

- Так і було, поки вони не накинулися на мене, - пробурмотіла вона і кивнула головою. - Моя бабуся в Покої відьом. У будь-якому разі, вона все ще була там до мого від'їзду в Ерідіан.

Вона прочистила горло, і я моргнула від її слів. Бабуся?

- Я не бачу іншого виходу, і ми не можемо залишатися на відкритому місці в такому стані, - Тейлор подивився в нічне небо, відстежуючи зірки. - Південний захід у тій стороні, - він вказав нам за спину.

- Скільки часу знадобиться, щоб дістатися до них? - Кольтен запитав Анну.

Вона подивилася в той бік, куди нам потрібно йти.

- Близько десяти днів, з відпочинком.

Я кивнула.

- Гадаю, ми збираємося побачити відьом і сподіватися, що тоді вони не закип'ятять нашу кров, - пробурмотіла я і попрямувала в потрібному напрямку, відчуваючи, як заціпеніння почало повертатися до мене.

Джош обійняв мене за талію, підтримуючи, поки ми йшли в нічній тиші. Ми увійшли в ліс, крокуючи так швидко, як тільки могли з нашими травмами, і я провела рукою по світло-коричневій корі, проходячи повз них. Я відчула легке поколювання тепла у своїй долоні й не змогла втриматися від зітхання від цього відчуття.

Те, що я все ще могла відчувати життя навколо, приносило мені невелику втіху. Я просто хотіла б повернутися в Ерідіан, до бузкових дерев, поки Сольв'є розповідав мені одну зі своїх численних історій усю ніч, знаючи, що Кейд спав удома. Безпека.

Я обережно потягнулася до нього за кровним зв'язком, але його там немає, моє дурне серце сподівалося, що залишилася ниточка, яку можна намацати. Я заблокувала це і продовжила.

Мені страшно подумати, що стало з Ерідіаном, але одного разу мені довелося б повернутися. Хоча б на честь Сольв'є і людей, яких ми втратили на нашому кладовищі.

Тоді я відновлю наш дім, обагрівши свої руки кров'ю Вищих.

Ніщо менше мене зараз не задовольнить. Зараз почалася війна між мною і тими, хто вчинив неправильно, я просто сподівалася знайти союзників і молилася, щоб не всі боялися Спадкоємицю, яка прагне крові і руйнувань.

Можливо, мені слід було стати Спадкоємцем Казьє замість цього.

Рея

Туман стелився по вологих травинках, поки ми йшли лісом. Поки ми продовжували просуватися до Покою Відьом, вдалині чути крики і пихтіння істот. Тринадцять довгих днів знадобилося нам, щоб дістатися сюди, і відтоді, як ми залишили замок Вокгайм і залишили Кейда позаду разом із тілами Джозі та Денні.

Я намагалася не зациклюватися на тому, щоб залишити їх, намагалася викинути це з голови. Біль нестерпний, тому я придушила його і тримала в міхурі агонії, щоб могла продовжувати.

Зараз важливо тільки наше виживання.

Чотири дні тому ми побачили рогурів вдалині, почули їхнє жахливе виття, від якого в мене мурашки побігли по спині. Це було нагадуванням про те, що ці істоти заповнили землі й розривали на шматки все на своєму шляху. Ми не екіпіровані, щоб відбитися від зграї з них, чорт забирай, навіть від одного. Тільки Анна та її магія, і наші голі руки як зброя. Навіть тоді я нікому не допомогла б у своєму нинішньому стані.

Я шкандибала вперед, біль, що пронизує моє тіло, став бажаним почуттям. Він показував, що я жива, незважаючи на нинішнє заціпеніння моїх емоцій, це показувало, що я все ще могла боротися. Мені просто потрібно зняти ці чортові тербієві наручники.

Моє світле волосся прилипло до обличчя, а тіло від напруги вкрилося потом, але, тим не менш, я продовжувала йти, ми продовжували йти. Я уповільнювала їх усіх, але жодного разу ніхто з них не поскаржився. Руна спала всередині мене, відновлюючи свій спокій, наскільки це можливо. Вона була дуже тихою, як і я, відтоді як ми вирушили на пошуки притулку. Що тут сказати? Ми побиті і вкриті синцями, але, тим не менш, продовжували рухатися далі.

Попереду рідко з'являлися моторошні вогні, їхнє розмите сяйво ледь помітне крізь туман, що згущувався і піднімався нам до пояса. Мої закривавлені босі ноги занурювалися в розмоклу землю, холодна волога загрожувала змусити їх замерзнути. Обвислі дерева захоплювали ліс, з них звисали темно-зелені виноградні лози, які звивалися подібно до змії, розгойдуючись під невідомим вітерцем. Біля підніжжя дерев високі пурпурні квіти обвивали одна одну, розкриваючи й закриваючи свої пелюстки, коли ми проходили повз

них, їхні стебла ворушилися, щоб дотягнутися до нас, ми віддалялися від них, не знаючи, що вони стали б робити.

Я здригнулася. Гадки не мала, що це таке, оскільки ніколи раніше їх не бачила, але не думала, що торкатися до них було б гарною ідеєю.

- Тільки вперед, продовжуйте рухатися прямо, - прошепотіла Анна попереду нас.

Джош обійняв мене, підтримуючи, оскільки мої рани все ще не загоїлися. Себастьян, Тейлор, Гадсон і Кольтен ішли за мною по п'ятах.

Дивно перебувати просто неба в цих землях, провівши так багато часу в Ерідіані. Таке відчуття, що я навіть більше не знала Врохкарію, хоча Едвард завжди інформував мене, як міг.

Я відчувала, що мені ніде немає місця. Ні в моєму домі в Закіті, ні в Ерідіані, оскільки він втрачений, і ніхто не дасть притулок зраднику цих земель. Де я перебувала?

Ми увійшли в білий клубочковий туман, довіряючи Анні і сліпо слідуючи за нею. Я ледь бачила свою руку перед собою. Джош обійняв мене міцніше, його тіло таке ж напружене, як і моє. З'явилися вогні, помаранчеві й червоні крапки плавали навколо нас, і я з благоговінням спостерігала за ними. Вони зникли переді мною тільки для того, щоб повернутися і знову кружляти навколо нас, і я пішла за кожним із них, бажаючи простягнути руку і доторкнутися до них.

- Тому що це не моторошно, - пробурмотів Кольтен.

Якби у мене були сили, я б спробувала налякати його, я впевнена, Себастьян отримав би від цього задоволення.

- Тихіше, цуценятко, - почувла я, як Гадсон сказав йому. - Будь наготові.

- Адже ти знаєш, що я збирався стати Елітою, вірно? - Кольтен прошепотів у відповідь. - Я можу сканувати небезпеку...

- Тихо, - скомандував Гадсон, його голос схожий на тихе гарчання, і я почувла тихе скиглення у відповідь.

Я підняла погляд на Джоша, і він втомлено посміхнувся мені, коли Гадсон змусив цуценя замовкнути.

- Нарешті, - фиркнув Тейлор. - Благословенна тиша.

Ми рушили вперед, насторожі й обережно, доки моя нога не наштовхнулася на тверду поверхню. Я спіткнулася, затримала дихання й очікувала болю, коли впала б уперед.

Джош грубо схопив мене за руку і розвернув, міцно притискаючи до своїх грудей, щоб я не врзалася в дерево. Я прошипіла, коли цей рух завдав пекучого болю відкритим ранам на моїй спині.

- Вибач, - він відпустив, оглядаючи мене з ніг до голови, поки не перевів погляд через моє плече.

Його очі розширилися, пальці стиснулися на моїй руці, перш ніж я повернулася.

Туман розсіявся, і я побачила, що ми на дерев'яному мосту. Дошки стерті, але не згнили, на них повно листя і бруду. По обидва боки дерев'яні перила, під ними текла вода. Я подивилася вниз і побачила жовті квіти, що плавали на поверхні. Вони не рухалися за течією, просто погойдувалися з боку в бік. Рожева рибка висунула голову, її рот відкрився і закрився, коли вона подивилася прямо на мене, начебто вона прийшла подивитися, хто перебував на мосту, перш ніж знову занурилася під воду.

Я моргнула від усього нового, що бачила. Коли я була дитиною, я залишалася вдома або ходила гратися в ліс. Мама й тато більше нікуди мене не брали. Коли я поїхала з Джошем і Кейдом і кілька років поневірялася країною. Я ніколи раніше не стикалася ні з чим подібним, і відтоді я перебувала в Ерідіані.

Наче щойно відкрилася зовсім інша земля.

Джош підштовхнув мене ліктем, і я відвела погляд від води, поки ми тягнулися вперед мостом. На кінці по обидва боки стояли два дерев'яні стовпи, на верхівці яких горіли помаранчеві й червоні лампочки, що освітлювали шлях. Ми зійшли з мосту і пішли ґрунтовою стежкою, дивлячись уперед на дерев'яні будинки, що височіли на палях над сирою землею. До них вели грубо збиті сходинок, зроблені з різного дерева. Мости з'являлися всюди, коли їх висвітлювало світло ліхтарів, переходячи від хати до хати, через болотну воду до інших стежок і ділянок. Легкий, ледь видимий туман стелився над нашими головами, через що місце здавалося похмурим і похмурим, але з будинком і мерехтливими вогнями воно зачаровує своєю красою.

Анна нерухомо стояла перед нами, і я шкандибала поруч із нею, морщачись, коли бруд проник у рани на моїх ногах. Я подивилася на Анну і пішла за її поглядом, зверненим до перехожих, які несли речі в плетених кошиках і виставляли дерев'яні ящики перед своїми будинками. Їхній одяг виглядав тонким, але чистим, а на спині в них накидки з хутра тварин. Я брала все це до уваги.

Діти грали на доріжках, їхній сміх луною розносився в повітрі, і невинність цього зіграла мене. Жінка зі світлим волоссям крутила пальцями, і навколо конструкції її будинку з'являлися вогні, що танцювали там, де їх розмістив творець. Жінка раптово завмерла, її спина випрямилася, і її погляд зупинився на нас. Вони на секунду розширилися, перш ніж вона поставила маленький ящик на землю і попрямувала до нас.

Анна напружилася, і я напружилася, коли жінка наблизилася, а хлопці стояли наготові за нашими спинами. Ми тут на новій території, і з чуток про цих відьом ми, можливо, випускали свій останній подих. Зупинившись перед нами, жінка примружила темні очі кольору моху, подивилася на мене, потім на Джоша, що стояв поруч зі мною, перш ніж подивилася через наше плече. Зрештою її погляд повернувся до Анни, і вона посміхнулася, від чого в мене почастішав пульс.

Я не зустрічала жодної кровної відьми, окрім Анни, а Покій відьом, мабуть, сповнений ними.

Можливо, це була помилка. Невже ми щойно дали себе вбити?

- Сестро, чому ти тут?

Сестра? Мої очі розширилися від подиву, коли я подивилася на Анну і цю іншу відьму. Я не знала, що в Анни була сестра, і вони зовсім не схожі. Відьма схрестила руки на грудях, її маленький носик сіпнувся від огиди, коли вона дивилася прямо на Анну.

- Джанетт, - холодно відповіла Анна, і я могла сказати, що між цими двома немає жодної любові. - Де бабуся?

- Чому ти тут? - Джанетт клацнула пальцями, її пальці випустили червоні магичні нитки, коли вона подивилася на Анну зверху вниз. - І хто ці люди? Ви всі виглядаєте так, немов вас витягли з ями.

- Просто скажи мені, де бабуся, - випалила Анна, не здригнувшись, побачивши магію своєї сестри.

- Нізащо, розвертайся і забирайся в ту печеру, з якої ти прийшла, ти нам тут не потрібен, - випльнула Джанетт, і я чинила опір бажанню заричати від тону, яким вона розмовляла з Анною, коли відчула, як хлопці напружилися в мене за спиною.

- Послухай, дівчинко, хіба так можна розмовляти зі своєю сестрою? - промовив голос позаду нас, і ми всі обернулися, вражені присутністю, хоча й не відчували її.

Я похитнулася на ногах, і Джош притягнув мене ближче, дозволяючи притулитися до його боку.

Літня жінка неквапливо пішла мостом. Її довге сиве волосся спадало на груди, кінчики набували вигорілого рудого відтінку. З її шиї звисав шкіряний ремінець, прикрашений дрібними кісточками і сушеними травами. У руці вона тримала дерев'яну гілку заввишки з неї саму. Звук удару об дерево мосту при кожному її кроці змусив мої скроні стукати в тому самому ритмі, що й мій пульс. Таке саме світло навколо болота перебувало на верхівці палиці, але воно укладено в круглу прозору кулю з гілками, що вигинаються навколо нього. Коли вона пройшла повз, до мене донісся запах лаванди і чогось старого, але це не неприємний запах. Вона підійшла до Джанетт, повернулася, щоб подивитися на Анну, і її зморшкувате обличчя змінилося, коли вона посміхнулася, перш ніж загорнула її в обійми.

- О, як я сумувала за тобою, онучко, - пробурмотіла жінка, відсторонюючись від Анни, коли Джанетт пирхнула і склала руки на грудях, її магії не видно.

- Я теж сумувала за тобою, бабусю, - видихнула Анна, і в її голосі виразно чувся смуток, коли я подивилася на них обох.

- Я бачу, ти привела друзів. Ходімо, ходімо в сімейний будинок. Ти зможеш поїсти, вмитися і відпочити, а потім ми обговоримо, що привело тебе сюди. Хоча я дуже рада, що ви приїхали. Я не думала, що ви всі прийдете.

Мій погляд зупинився на ній, і вона подивилася в мій бік, її світлі фіалкові очі сповнені знання і сили. Я відчула це, відчувала на дотик.

- Тут ти в безпеці, і нам є про що поговорити.

І це все? Ніяких допитів, погроз або киплячої крові?

Вона повернулася, і ми пішли за Анною поруч із нею, озираючись на інших мешканців, які спостерігали за нами. Я кинула погляд на Джоша, і він подивився на мене у відповідь, обдаровуючи підбадьорливою посмішкою, якої я не відчула. Він притягнув мене ближче до себе, і я затремтіла, відчуваючи холод сильніше, ніж будь-коли. Я зітхнула в його шкіру, відчуваючи тепло, але моє тіло не переставало тремтіти. Мої зуби стукали, ноги ослабли під мною, а перед очима все розпливалося. Я нахилилася вперед.

Джош схопив мене, його руки лягли на задню поверхню моїх стегон, коли він підняв мене. Мої ноги обвилися навколо його талії, мої руки обвилися навколо його шиї, коли я

поклала голову йому під підборіддя, приглушений крик вирвався з мене, коли біль розривав моє тіло.

- Я тримаю тебе, Мілал, - прошепотів він.

Я заплющила очі й розслабилася в його обіймах, знаючи, що він не дав би мені впасти. Я глибоко дихала, моє тіло все ще тремтіло, але не так сильно, і я дозволила собі глибше зануритися у свою знемогу після того, як так довго трималася.

Здрігнувшись, я прокинулася, різко приймаючи сидяче положення. Я скрикнула, моя спина горіла, коли я хапала ротом повітря.

- Боги, Рея! - Джош підбіг до мене, підклав подушки позаду мене, перш ніж обережно відсунув мою спину, щоб я могла сісти зручніше. - Обережно.

Я примружилася, оглядаючи його з ніг до голови і відзначаючи, яким посвіжілим він виглядав. На ньому світла туніка і темні лляні штани. Його обличчя і руки очищені від крові та бруду і більше не вкриті синцями.

- Де ми? - запитала я хрипким голосом, нервово оглядаючи кімнату.

По кімнаті розкидані тьмяно освітлені ліхтарі. Переді мною потріскував камін, перед ним два потерті стільці. Праворуч від мене стояв комод із різноманітними квітами у високій вазі, а за ним - вікно, крізь яке проглядала нічна темрява. Невеликий стіл і стільці стояли в іншому кінці кімнати біля стіни, на тарілці якісь сушені продукти, а інша мала вигляд недоїденого м'яса. Я подивилася вниз і провела рукою по темному хутру, що вкривало мене на ліжку, відчуваючи його м'якість, перш ніж впилася в нього пальцями. Я знову подивилася на Джоша, чекаючи відповіді.

Він сів на ліжку поруч зі мною, його стегно сперлося на моє коліно.

- Ми в будинку Беллдейм, бабусі Анни, ти в одній з її вільних кімнат.

Моє серцебиття почастишало.

- Ми в безпеці?

- Так і є.

У мене вирвався подих полегшення, і він нахилився, між його бровами утворилася складка.

- З тобою все гаразд?

Зі мною все гаразд? Я втомилася, по-справжньому виснажена, і моя спина все ще горіла. Я трохи похитнулася, але тут же зупинилася, коли біль поширився по спині. Я брудна, все ще вкрита засохлою кров'ю, і мені здавалося, що моя голова ось-ось вибухнула б.

З натхнення я спробувала зв'язатися з Кейдом по зв'язку, знаючи, що його там немає, але все одно зробила це. І знову я нічого не знайшла.

- Я в порядку, - сказала я йому, не бажаючи хвилювати його або ще більше напружувати.

Я знала, що він теж відчував втрату.

- У мене справді болить спина, але в цьому, - я підняла зап'ястя і подивилася на манжети. - Я не думаю, що моя спина якийсь час буде в порядку.

Якщо взагалі буде.

- Нам вдалося зняти наші, - він показав мені свої тепер оголені зап'ястя. - І ми думаємо, як нам зняти твої. Беллдейм думає, що могла б це зробити за допомогою Анни.

Я кивнула, поки не дозволяючи собі сподіватися. Ці манжети просякнуті тербієм, одного разу вдягнені, вони не знялися б, як він казав. Даріус надів їх на мене чи хтось інший?

Я здригнулася при думці про нього або припущенні, що всередині у нього могло бути щось хороше. Після того, як ми дали клятву в моїй печері, я була впевнена, що ми до чогось прийшли. Я навіть подумала, що, можливо, після того, як ми побудували довірчі відносини, я розповіла б йому все про те, як Ерідіан став тим, чим він був сьогодні, і що, можливо, він зміг би допомогти мені зберегти його в безпеці. І все ж він поспішив порушити нашу клятву, яка була скріплена печаткою перед Богами. І все через клятий кристал, який показав йому лайно собаче. Через брехню, яку розповідали Вищі та моя родина.

З мого боку було нерозумно думати інакше. Я для нього незнайомка, так з чого б йому мені вірити? Навіть у замку Вокгайм у мене все ще залишалася деяка надія, що він допоможе мені втекти, що він зрозумів, що щось не так. Зв'язок, який, як я думала, у нас був, був брехнею, ніщо з того, що я почала відчувати до нього, - нічого не означало, навіть ті слова, які він вимовив мені перед нашим від'їздом, це нічого не означало. І все ж дурна

частина мене думала, що він побачив мене, що він зміг побачити мою правду. Від цієї думки стало ще болючіше, і я потерла груди, біль там посилювався.

На цих землях немає ні надії, ні пощади.

Точно так само, як я сказала йому, точно так само, як він сказав мені.

Я дивилася, як Джош встав і підійшов до столу, на якому лежали сушені продукти. Він узяв тарілку, потім приніс її назад і простягнув мені.

- Їж, давненько ти цього не робила.

Мій шлунок відреагував на їжу переді мною, бурчачи від голоду, і в мене потекла слина. Ми майже нічого не їли з моменту втечі, намагаючись якнайшвидше дістатися до Місяця Спокою Відьом, оскільки полювання на нас, без сумніву, йшло на повну силу.

Я взяла шматок чогось схожого на сушене м'ясо, не піклуючись про свої брудні руки, і відкусила. Я застогнала, коли смак наповнив мій рот, смакувала соки, перш ніж проковтнула. Джош хихикнув, хитаючи головою, і взяв собі маленький шматочок.

- Ми тільки вчора їли ягоди, я не розумію, чому я така голодна, - пробурмотіла я, поїдаючи ще один шматок м'яса

Я і раніше довгий час обходилася без їжі, але такого сильного голоду я давно не відчувала.

Він замовк, не донісши смужку м'яса до рота:

- Рея, ти була без свідомості майже два тижні.

Я подавилася шматочком їжі, закашлялася і вдарила себе в груди, хоча це боляче. Джош помчав назад до столу і приніс мені дерев'яну чашку. Я зробила ковток прохолодної води, запиваючи їжу, поки він уважно спостерігав за мною.

- Що! - я подивилася на Джоша широко розкритими очима, поки вимовляла ці слова.

- Ти була виснажена, твоє тіло вирішило, що з тебе досить, тому ми просто дали тобі відпочити. Ми почали хвилюватися останні кілька днів, бо ти все ще не прокидалася, але Беллдейм сказала, що це нормально для того, через що тобі довелося пройти, і коли ми розповіли їй про те, як ти використовувала свою силу, будучи Спадкоємицею, вона вирішила, що ти була настільки виснажена цим, що сон був найкращим виходом.

- Вони всі знають, що я Спадкоємиця? - обережно запитала я, знаючи, яка в нас репутація.

- Так і є, ти тут у безпеці, Мілал, я клянуся в цьому, - я кивнула, і тоді його очі стали сумними. - Беллдейм дала тобі тонізуючий засіб, і ми допомогли накласти на твою спину бинти з маззю, що загоює. Анна тільки вчора змінила пов'язку, і вона має трохи кращий вигляд. У тебе була інфекція, але за шість днів усе минуло, - він зітхнув, взявши мою руку у свою. - Я просто радий, що ти зараз прокинулася, ти налякала мене.

Він говорив це так тихо, ніби не хотів ділитися зі мною своїми тривогами.

Я нахилилася вперед і обійняла його за шию, не звертаючи уваги на біль у спині, і притягнула його ближче. Наші чола стикнулися, і я заплющила очі, намагаючись запевнити його, що зі мною все гаразд.

- Вибач, що потурбувала тебе, я почувуюся краще, якщо не брати до уваги моєї спини, але я рада, що ти повністю одужав.

Він зітхнув і потерся своїм чолом об мій, перш ніж відсунувся.

- Тепер, коли ти прокинулася, як щодо ванни після їжі? Упевнений, решта хлопців захочуть побачити тебе, шойно дізнаються, що ти прокинулася, тож зараз саме час втекти першою.

Я застогнала при думці про ванну, і він хихикнув.

- Їж, я приготую ванну і принесу тобі якийсь одяг.

Я посміхнулася йому, коли він скуйовдив мені волосся і вийшов із кімнати, обережно прикриваючи за собою двері. Моє обличчя витягнулося, коли його не стало в полі зору, я відчула, як усередині мене все руйнувалося від усього, що сталося. Уколи болю в зап'ястях змусили мене дивитися на наручники, які злегка засвітилися від нанесених на них рун. Я похмуро подивилася на них зверху вниз, проводячи пальцем по прохолодному металу.

Що швидше я зніму це з себе, то краще. Будемо сподіватися, що ця відьма знайшла спосіб зробити це, тому що я не могла сидіти склавши руки і чекати зцілення. Мені потрібно повернути Кейда, і мені потрібно повернути Сару.

І мені потрібно вбити кількох Вищих.

Після того, як я, нарешті, сказала б Джошу, куди відвезли Сару.

Вдягнена у власні легкі туніки та лляні штани, я повільно крокувала по одному за раз, на першому поверсі будинку. Я напружувалася через скутість у тілі, коли рухалася, але відчула себе набагато краще після того, як поніжилася у ванні, і Анна знову змастила мені спину маззю.

Сільська атмосфера в будинку принесла мені невелике відчуття затишку, дерев'яні стіни і товсті балки нагадали мені про хатини в Елідіані. Стіни обвішані картинами з невідомих місць, різного розміру, в різних рамах, я роздивлялася кожен, проходячи повз. Одна з них особливо привернула мою увагу, коли я наблизилася до підніжжя сходів, і я повернулася, щоб розглянути її ближче. Під місячним небом цвів луг із квітами лесії, їхні блакитні пелюстки велично сяяли в сріблястому світлі, що падало на них. Побачивши це видовище, моє серце пронизав гострий біль. Я завжди любила ці квіти, вони нагадували мені про мою матір і про те, як ми з татом завжди збирали їх для неї. Її улюблені квіти стали моїми, і я не бачила жодної більше десяти років. Я потягнулася пальцем до картини, обводячи пелюстки, поки почуття смутку захльостувало мене. Я хотіла б повернутися в минуле, до своєї мами, де вона розповідала б мені історії, що ми бавилися б за нашим будинком на нашому власному полі з квітами лесії, і як вона ретельно збирала їх та сміялася, коли я намагалася зробити блакитні корони й вдягнути їх нам на голови.

Тоді життя було таким простим, таким люблячим, цілісним і... невинним.

Намагаючись струсити з себе емоції, я відступила від картини, піднялася на останню сходинку сходів і повернула праворуч, прямуючи коридором. Аромат трав навколо будинку нагадав мені про хатину цілительки Анни, настільки сильно, що я на мить забула, що ми не там, де перебували. Однак це приємний запах, що змушує мене почуватися невимушено, навіть попри те, що він ще більше псував мій і без того поганий настрій. Я швидко відсунула це вбік і пішла на голоси, які лунали, як я припускала, із задньої частини будинку, і ввійшла у відчинені двері, які вели до чогось на кшталт вітальні.

Маленькі кісточки звисали зі стін на чомусь на кшталт міцних шкіряних смужок, їхні форми різнилися за розміром, у той час як різноманітні рослини розкидані по просторій кімнаті разом із сушеними травами, які звисали зі стелі. Джош сидів на дерев'яній лавці поруч із Себастьяном, вони тихо розмовляли, дивлячись у бік каміна перед ними. Тейлор стояв поруч із ним, бездумно кидаючи в нього шматочки кори. Гадсон і Кольтен сиділи біля вікна, між ними маленький столик, заставлений їжею. Кольтен перекладав ягоди на тарілку,

поки Гадсон пильно дивився на нього, насупивши брови і підперши підборіддя стиснутими руками.

Я мовчки дивилася на них, гадаючи, чи затамували вони на мене образу за те, що я поставила нас у таке становище, гадаючи, чи звинувачували вони мене. Зрештою, це моя вина. Через мене ми втратили наш дім через те, що було в кристалі пам'яті, і я запитувала себе, якби я не втекла зі своєї старої зграї, якби я просто залишилася і стала їхньою полонянкою на решту життя, роблячи те, що вони мені казали, чи жили б вони зараз своїм життям? Чи були б Джозі та Денні все ще з нами? Я заплющила очі, коли горе охопило мене. Вони не заслуговували на це, вони не заслуговували, щоб у них забрали життя, так само, як у моїх батьків.

Я внутрішньо здригнулася. Я не мала права вдаватися до смутку після всього болю, який заподіяла, не мала права вдаватися до жалю до себе.

Я зробила кілька глибоких, спокійних вдихів і увійшла в кімнату. Вони всі як один підняли очі, на їхніх обличчях м'які усмішки, на які я м'яко відповіла, колупаючи нігтем той бік, де мої руки спочивали переді мною.

Потім вони всі одразу кинулися до мене, крім Джоша. Себ підійшов першим, притиснув мене до себе і потерся своєю щокою об мою.

- Я радий, що ти прокинулася, - він поцілував мене в щоку і підморгнув, поступаючись дорогою Кольтену.

Я побачила, які втомлені в нього карі очі, але він злегка посміхнувся мені, перш ніж зробив те саме, що й Себастьян, його тепла щока притулилася до моєї, коли він притулився до мене носом.

- З поверненням. Тепер можеш сказати Гадсону, щоб він відвалив від моєї дупи.

Гадсон схопив його за руку і з похмурым виглядом відвів убік, але рух м'який.

- Тобі подобається, що я тримаю тебе за дупу, щеня, - пробурмотів він, і я підняла брову.

Він знизав плечима, притягуючи мене ближче до себе за плечі для швидких обіймів.

- Добре почувашся? - я повернулася на звук голосу Тейлора і кивнула, дозволяючи йому покласти мене в обійми.

Він стиснув мене один раз, перш ніж відпустив, і повернувся до каміна, випускаючи глибокий подих полегшення.

- Нарешті Спадкоємиця прокинулася, - сказав Себастьян, плескаючи в долоні, поки інші займали свої місця.

Я закотила очі й сіла поруч із каміном у крісло з високою спинкою, занурюючись у його м'якість, пам'ятаючи про своє ниюче тіло.

- Я не думаю, що плескати в долоні - найкращий вихід, - пробурчав Джош, вдаряючи Себа по руках, щоб змусити його зупинитися.

- Де Анна? - запитала я, нервово соваючись.

- Вона зі своєю бабусею, - сказав Тейлор. - Щось щодо зустрічі з сестрою і шурином.

Дивно перебувати тут із сім'єю Анни та її ковеном. Хоча я не зовсім впевнена, що це її ковеном, враховуючи, як довго вона була відсутня. Я все ще шокована тим фактом, що в неї тут сім'я.

- Кейд справді розірвав твій кровний зв'язок? - Кольтен поморщився, коли запитав, і я не могла не зробити те саме.

Я перевела погляд на Джоша, розділяючи з ним біль від того, що Кейд розірвав наш зв'язок...

- Він це зробив, але він не в своєму розумі. Вони щось із ним зробили, - я похитала головою, мій погляд спрямований на вогонь, поки я роздивлялася язики полум'я. - Я знаю, що він ніколи б так не вчинив, якби в нього були справжні спогади, як вони стверджують. Вони знущалися з нього.

Я судорожно ковтнула, прочищаючи горло від спогадів про те, як його власні батьки поводитися з ним у дитинстві.

- Вони були жорстокі й використовували його проти мене, щоб змусити мене робити те, що вони хотіли. Жодні батьки не повинні так чинити з дитиною, і Кейд знав би все це, якби до нього справді повернулися спогади. Я знаю це, тому що раніше йому постійно снилися кошмари на цю тему, поки я не попросила Едварда заблокувати їх.

На мить єдиним звуком у кімнаті залишилося потріскування вогню. Думки про все, через що пройшов Кейд, через що пройшли ми з Джошем, вихором пронеслися в моїй голові. Тільки Джош знав масштаби того, через що ми обидва пройшли, у решти за ці роки були уривки, але нелегко знайти слова і розповісти іншим про твої жахи.

- Рея права. Те, як він говорив... - Джош зітхнув, проводячи рукою по обличчю. - Якби в нього були спогади про той час, коли він був дитиною, він нізачо не став би на бік Вищих. Він би ніколи не зруйнував кровний зв'язок між нами.

Тейлор проворчав і сів поруч із Джошем. Я подивилася на нього, його погляд жорсткий і лютий.

- Їм усім потрібно піти. Прийшов час.

- Я знаю, - тихо погодилася я, знаючи, що він мав на увазі Вищих. - Вони були при владі занадто довго, брехали й обманювали і заподіяли так багато болю стільком людям. Проблема в тому, що тільки ті, кого вони торкнулися, знають, що жителі цих земель сліпо живуть із зав'язаними очима. Я просто не знаю, як покінчити з ними раз і назавжди. Вищі могутні, але Еліта за їхньою спиною? Їх неможливо знищити. Ми з Едвардом багато років говорили про усунення Чарльза, і ми не придумали нічого такого, через що нас не вбили б у процесі. І це тільки один з Вищих. Вони сильні, а ми... ні.

- Але ти Спадкоємиця, це саме по собі потужно, - втрутився Гадсон.

- Коли я прийняла і вивільнила свою силу Спадкоємиці в замку Волворн, я змогла зруйнувати бар'єр навколо себе і Джоша, а потім відтіснити інших. З кожною секундою, коли я користувалася нею, сила також витікала з мене, і її там більше немає. Я знаю, що в мене теж не видно моїх відмітин, я б їх відчула. Просто не стало. Яка від мене користь людині?

- Але вона прийшла до тебе, значить, прийде знову, - заспокоїв мене Тейлор. - Імовірно, їй не допомагає і те, що на тобі ці кайданки і ти не повністю зцілена.

- Можливо, - погодилася я, - але я не знаю, як закликати її знову.

Я зігнула пальці, не відчуваючи, щоб щось виходило зсередини мене.

Джош нахилив до мене голову, нахилиючись вперед на лавці і кладучи руки на коліна.

- Як це взагалі вийшло?

- Моя мама, - прошепотіла я, і їхні погляди загострилися.

Я зітхнула і обережно відкинулася на спинку стільця.

- Моя мама завжди казала мені тримати її під замком, ви всі це знаєте. Я стримувала цю обіцянку відтоді, як дала її їй. Магія була замкнена так глибоко всередині мене, що я

просто думала, що ніколи більше цього не відчую. Уперше я відчула це, коли мені було близько шести, і відтоді я нічого не відчувала, і мене це влаштовувало. Потім Джозі і Денні були вбиті, - я зробила паузу, намагаючись стримати сльози, що виступили на очах, і переривчасто зітхнула. - Коли вони померли і Кейд розірвав наш зв'язок, це було занадто. Біль, гнів, втрата, безпорадність - усе це захлеснуло мене, і я відчула спалах своєї сили. Вона була там, готова до того, щоб її закликали, і я це зробила. Я пообіцяла, що ніколи не розкрию її, і ця обіцянка завжди стримувала мене, бо це було останнє, що я дала своїй мамі, але потім я відчула її.

Їхні очі розширилися від шоку, і я шмигнула носом, витираючи сльозу, яка скотилася з мого ока.

Хитаючи головою, я зітхнула.

- Це божевілля, так? Протягом багатьох років я відчувала дивні дотики, схожі на фантоми. Я думала, що це тільки мені здається, або, можливо, земля вітає мене, оскільки мені здається, що іноді вона так і робить. Коли ми вирушили в Мертві Землі, це був перший раз, коли я відчула це так сильно і прийняла. Це було дивно, але я відчула потребу вітати це. Потім це повторювалося знову і знову, і це просто стало нормою і розрадою. У цих дотиках не було злого умислу. Тільки коли ми опинилися у великому залі Волворна, вона підійшла до мене, сказавши, що все гаразд, і мені потрібно розслабитися. Вона сказала мені, що віддає мені останню частинку себе, і звільнила мене від обіцянки, сказавши бути сильною. Я була так налякана, - я засміялася, але сміх був порожнім. - Я була так налякана тим, що станеться, якщо я розкрию це, але також і тому, що знала, що це розкриє і Даріуса. Нерозумно, я знаю, - вичавила я, спостерігаючи, як полум'я пожирало дрова в каміні, поки інші напружилися. - Чому мене має хвилювати те, що Даріус спадкоємець Казьє? Але два Спадкоємці під одним дахом говорили про катастрофу з історичних текстів, навіть Чарльз знає це. Але в мене не було вибору, і я сказала про це Даріусу, і що я не могла дозволити їм забрати когось іще. Тому я відпустила, і це було схоже на те, що кайдани, які я наклала на себе, впали, і я відчула, як з'явилися мої мітки, коли до мене прийшла моя сила, - я стиснула руки на колінах. - Але навіть усе це було марно. Кейд усе ще в них.

- Так було задумано, дитино Захарісс, - голос Беллдейм оглушив кімнату, і наші голови повернулися до дверей.

Вона стоїть поруч з Анною і дивилася на мене з чимось схожим на співчуття у своїх фіалкових очах.

Я судорожно ковтнула, коли вона підійшла, її кроки сповільнилися, коли вона сіла на стілець навпроти мене. Вона притулила свою палицю до каміна, світло все ще горіло на її верхівці, коли Ганна сіла поруч із Себастьяном на лавку. Я подивилася на Беллдейм, розглядаючи кістки, що звисали з її шиї, і гадала, від кого вони. На ній також туніка, темні лляні штани і легка хутряна шаль, накинута на плечі. Вона влаштувалася зручніше на своєму сидінні й подивилася на мене, склавши зморшкуваті руки на колінах. Деякий час ми дивилися одне на одного насторожено, оцінюючи, але, як не дивно, це не викликало дискомфорту.

Потім вона вибила з мене все лайно.

- Я знала твою матір.

Я здригнулася, сіла прямо, шиплячи від печіння, що пробігає по спині.

- Обережніше, - відчитала Анна, але я дивилася тільки на стару відьму переді мною.

- Ч-що? - я заїкалася, мої руки міцно стиснули підлокітники.

- Я знала твою матір, - тихо повторила вона. - Вона багато разів відвідувала мене, особливо в юності.

Вона хіхікнула, а я просто подивилася на неї, відкривши рот. Мама приїжджала сюди, коли була молодшою? Вона знала кровних відьом?

Я похитала головою, намагаючись осмислити те, що вона мені говорила.

- Як? - запитала я врешті-решт.

Вона посміхнулася, зморшки на її обличчі стали ще помітнішими.

- Ти знаєш, чому ми, кровні відьми, тут не вступаємо в союз із Вищими і ніколи не вступали? - я похитала головою. - Це тому, що наш єдиний союз - із Богами.

Я моргнула.

- Якого хріна, - сказав Джош, і інші погодилися з ним, включно зі мною.

Я повернулася до Анни.

- Ти знала?

Її погляд насторожений, але врешті-решт вона кивнула.

- Ми завжди слідували вовчим Богам, хоча і є відьмами. У нашій історії сказано, що ваші Боги і Кровні Відьми, уклали договір протягом тисяч поколінь.

Вона ніяково переминалася з ноги на ногу, потерла пасмо свого рудого волосся і накрутила його на пальці.

- Коли ми говорили про те, що я Спадкоємиця, ти боялася мене, побоювалася того, на що я здатна, - звинуватила я, і вона опустила голову.

- Я можу бути з твоїми Богами, але Спадкоємці? - Анна зітхнула. - Ти чуєш різні речі в землях, страшні історії про те, як вони блукають землями і пожирають твою душу, якщо ти чиниш із ними неправильно. До того, як я приїхала в Ерідіан, я постійно чула це в Алісеоні, люди говорили: "Якщо ти схрестиш руки зі Спадкоємцем, ти будеш жити у відчаї". Думаю, почувши це так багато разів, я подумала, що це правда, але я знаю, що ти не така, - випалила вона. - Це був просто шок, дізнатися, що ти Спадкоємиця Захарісс. Мені шкода.

- Дурне дівчисько, - кинула на неї Беллдейм, але я могла зрозуміти, чому вона могла так думати, хоча мене й дратувало те, що жителі Врохкарії думали про Спадкоємців.

Я знала, що репутація Спадкоємця була поганою через те, що Вищі вивергали свою отруту в уми своїх послідовників. Чути це від Анни ще болючіше, але, тим не менш, я прийняла її вибачення.

Я повернулася до Беллдейм.

- Як я могла не знати про цей союз між кровними відьмами і Богами?

- Це трималося в секреті, дитя, - відповіла вона. - Тільки ми, Вищі, і твої Боги знаємо. Досі.

- Навіщо тримати це в секреті? Я думала, мама навчила мене всього, що я повинна була знати про наших Богів і Спадкоємців? Як багато чого я не знаю?

Вона хитнула головою, печаль розлилася по її обличчю.

- Ти була молода, і час, щоб розповісти тобі все, що тобі потрібно було знати, закінчувався.

Від її слів у мене по спині пробігли мурашки.

- Що ти маєш на увазі? - я говорила тихо, не впевнена, хотіла я знати чи ні.

Печаль спалахнула в її очах, коли вона подивилася на мене.

- Твоя мама знала, що її час прийде, знала, що Вищі зрештою доберуться і до неї. Вона була свого роду провидицею, у чому полягала її унікальна сила, подарована Захарісс. Вона знала, що її час добігає кінця, одного разу вночі вона побачила, що життя її і твого

батька добігають кінця. Вона прийшла провідати мене якраз перед твоїм сьомим днем народження.

Моє серце скажено заколотилося в грудях.

- Вона знала, що вони з татом помруть до мого дня народження?

Беллдейм кивнула, і спогад про те, як тато подарував мені ніж, а мамі - її улюблені квіти за кілька днів до мого дня народження, спалахнув у моїй голові.

- Але вони були щасливі, - видихнула я. - Ми сміялися і танцювали в дні, що передували моєму дню народження.

- Вони обидва не хотіли, щоб твої останні дні з ними були сповнені смутку, дитя моє. Вони обидва не хотіли цього для тебе.

Моїм обличчям скотилася сльоза, і я сердито витерла її, ненавидячи те, що мої батьки знали, але в них вистачило сил подарувати мені кілька останніх щасливих миттєвостей.

- Чому ми всі не пішли, якщо вона знала, чому ми не втекли?

- Вона сказала мені, що незалежно від того, який шлях вона обере, результат буде однаковим для неї і твого батька. Але вона веліла своїй сестрі наглядати за тобою, переконатися, що про тебе подбають.

Передбачалося, що тітка Селена подбала б про мене? Усередині мене закипав гнів при цій думці. Вона не зробила того, про що просила моя мама, вона залишила мене гнити в підвалі.

- Вона залишила тобі лист у мене, хочеш його отримати?

Я видихнула і кивнула головою, не в силах повірити, що це взагалі реально просто зараз. Вона змахнула рукою, і в її пальцях з'явився згорнутий аркуш пергаменту. Вона встала, простягнула мені листок, і я взяла його тремтячими руками, притискаючи до грудей, намагаючись зібратися з духом.

- Я знала твою матір дуже довго, дитя моє, як і всіх Спадкоємців до неї, пропонуючи їм притулок тут, коли вони його потребували. Я бачила, як вона роздувалася від твоєї присутності в неї в животі, бачила, як вона тішилася, коли ти брикалася і звивалася, - її очі мерехтіли, коли вона говорила. - Твоя мама ніколи не скаржилася, вона сміялася і гладила свій живіт, даючи тобі зрозуміти, що вона поруч.

Я кивнула, не в силах говорити, приймаючи ці слова про мою маму і ховаючи їх глибоко у своєму серці.

- Твоя мати ніколи не хотіла нічого з цього для тебе. Вона була моїм дорогим другом, великою Спадкоємицею і ще більш великою матір'ю.

Вона витерла сльозу з моєї щоки зморшкуватою рукою, на її обличчі м'яка усмішка.

- Це подарунок, який можуть отримати не багато хто. Я обіцяла передати його тобі, коли зможу. Я знала, що прийде час, коли ти прийдеш у Покій Відьом, твоя мати сама так сказала. Я довго чекала цього моменту. Щоб я стримала свою останню обіцянку твоєї матері, - її усмішка здригнулася. - Ти так схожа на неї.

- Я схожа?

Я була молода, коли востаннє бачила маму, і коли я відчула її присутність у великому залі, і не побачила її, я просто відчула і почула її.

- Так, дитинко, у тебе її ніс, волосся й очі. Твоє підборіддя безумовно дісталось тобі від батька.

Я видала вологий смішок і заплющила очі, натиск емоцій змусив моє тіло тремтіти.

Вона встала й озирнулася на кімнату.

- Ходімо, залишимо її наодинці.

Усі пішли, стискаючи мої плечі або торкаючись своєю щокою до моєї, перш ніж двері за ними м'яко зачинилися. Залишившись одна, я зробила глибокий вдих і провела тремтячими пальцями по папері, намагаючись осмислити все, що щойно розповіла мені Беллдейм. Шморгаючи носом, я розв'язала мотузку і розкачала папір між пальцями. Сльози потекли сильніше, щойно я вперше за стільки років побачила мамин почерк.

Ласандрея.

З днем народження, люба, мені шкода, що я пропустила цю подію і багато інших, які послідували за нею. Я молила Богів бути присутньою на багатьох днях народження, але знала, що цього не станеться.

Моя прекрасна дівчинко, я ніколи не хотіла писати тобі цього листа, поки ти спиш нагорі, мріючи бігати квітучими луками та гратися в річках. Майже сім років я спостерігала, як ти ростеш, спостерігала, як ти посміхаєшся, витираєш сльози і притискаєш до себе свій сміх. Я сумую за тобою зараз, хоча ти вже неодмінно трохи вищий за мене, і я

сумуватиму за тобою ще більше, коли мене не стане. Я хотіла б бути зараз там, із тобою, міцно притискаючи тебе до себе і прогулюючись серед квітів лесії, як ми робили завжди.

Мені так шкода, Мілал, що я кидаю тебе. Ми з твоїм батьком обидва шкодуємо. Ми дуже, дуже сильно тебе любимо. Наші серця б'ються разом із твоїм, і ти будеш ходити по землі, поки ми єдині з нею. Ми з твоїм батьком вдячні за той час, який нам вдалося провести з тобою, ти - радість для наших сердець і любов наших душ.

Я стиснула краї паперу, і знову з'явилися сльози від горя.

Не сумуй надто довго за нашою кончиною, люба, ми змирилися з цим і знали, що одного разу це станеться. Не будь надто сувора до себе через горе і провину, яку, я знаю, ти покладеш на себе за те, що підслухала тієї ночі в лісі. Я знаю, що ти так і зробиш, це через доброту всередині тебе, але знай, що це завжди мало статися саме так, як це бачила Захарісс. Богам набридло, що їхні Спадкоємці перебувають у тіні, і їм час вийти й повернути те, що належить їм. Через це ми більше не могли б бути з вами, поки ви йшли цим шляхом.

Я сподіваюся, що життя, яке ти ведеш, м'яке і добре до тебе, але, боюся, це не так, чи не так? Ти така сильна, моя дорога дівчинка, така сильна. Я хотіла, щоб у тебе було інше життя, хотіла, щоб ти могла звільнитися від невидимих ланцюгів, які прийшли з тим, що ти Спадкоємиця, і від того, якими нас бачить наш народ. Захарісс вибирає тих, хто відповідає її силі, і вона вибрала наш родовід. Довірся її рішення, люба, бо ти гідна. Також довірся моему рішення почати передачу тобі моїх міток Спадкоємиці якомога раніше. Коли тобі виповниться вісімнадцять, твої позначки будуть повними, і ти станеш тим, ким тобі належить бути.

Ми не дожили до твого вісімнадцятиріччя, нас не було там, коли твої відмітини повністю прикрасили твою шкіру. Ще раз, вибач, ми так багато пропустили в твоєму житті, особливо коли ти отримав свою вовчицю. Я б із задоволенням подивилася на неї, б'юся об заклад, вона прекрасна.

Я зазнала невдачі, мамо, вона більше не вийде.

Перед тим, як покинути цей світ, я попросила Беллдейм допомогти мені передати тобі частину моєї сутності. Коли прийде час, я направлю тебе на повну силу, допоможу тобі просуватися вперед. Я бачила, що ти будеш боротися з цим, тримаючись за дану мені обіцянку зберігати це в секреті. Я знала, що ти не порушиш цієї обіцянки, відколи я

попросила б тебе про це, коли тобі було шість, без мого дозволу. Для мене це було єдиним рішенням звільнити тебе від цієї обіцянки, і я сподіваюся, що, коли ти отримаєш цього листа, я знову поговорю з тобою востаннє і ти зрозумієш, як сильно я тебе люблю.

Врохкарія дуже давно не була доброю ні до тебе, ні до будь-яких Спадкоємців, і я боюся, що це триватиме ще певний час. Я довіряю тобі виправити несправедливість у цих землях, це шлях, на який поставила тебе Захарісс. Вона знала, що станеться, коли я помру, знала, що землі чинитимуть опір і спробують позбавити Вищих їхньої влади. Врохкарія загине, якщо вони продовжать це робити.

Коли ти знайдеш свою Другу Половинку, вір, що Боги роблять мудрий вибір за вас обох, вір у їхнє рішення. Як я одного разу сказала тобі, Мілал, він захистить тебе більше, ніж будь-хто інший.

А поки що, моя хоробра дівчинка, я повинна йти.

Подивися на землю і прислухайся до звуків. Кожне погойдування гілки, кожен шелест листя, перший мороз, перший ніжний весняний дощ. Знай, що це ми. Ми завжди поруч, із тобою, навколо тебе.

Ми любимо тебе.

До нової зустрічі.

Матусю.

Ридання стрясали все моє тіло, коли я притиснула пергамент до грудей і знову сумувала про батьків, яких втратила, про батьків, яких у мене вкрали. Що це той шлях, на який поставила мене Захарісс, але який обійшовся надто дорого.

Це занадто важко для мене однієї.

Але я зроблю це. Я понесу всю тяжкість, яка була мені дана, навіть якщо мені доведеться повзти.

Коли мої сльози струмками текли по моїх щоках, я мовчки запряглася, що ті, хто вчинив неправильно, заплатять.

Врохкарія буде залита кров'ю і повернута своїм землям.

І я виправлю те зло, яке було скоєно.

Рея

Я м'яко посміхнулася, коли діти гладили руками голову Бейна, вовка Кольтена. Він нахилився вбік, насолоджуючись дотиками. Я хихикнула, коли його задні лапи піднялися і почали дряпати повітря. Гадсон стояв осторонь, спершись на грубо сколочений паркан, і пильно спостерігав за ними. Я ніколи не думала, що стояла б у Спокої Відьом, поки діти гладили б вовка по голові, я все ще намагалася усвідомити це.

Я пройшла повз них із Беллдейм, посміхаючись дітям, які хихикнули, коли Кольтен їх облизнув. Пройшла повз, глядячи його по голові, і мене наповнив смуток, коли я замислилася над питанням, чи сподобалася б Руні така увага, якби ми не пройшли через те, що пройшли.

Перетинаючи міст, щоб прогулятися брудною стежкою, я милувалася похмурою красою будинку відьом. Він міг бути заболочений, а земля подекуди сира, але яскраві фіолетові квіти рослин, що обвивали дерева, і тихе дзижчання комах змусили мене відчувати близькість до цієї землі. Білий туман, що пливе високо над нами, який, як я тепер знала, був захисним бар'єром навколо будинку, не заважав сонячному теплу пестити мої щоки.

- Як у тебе справи з твоїм вовком, дитино? - запитала Беллдейм, звертаючи на іншу стежку.

Ми шукали останній інгредієнт, необхідний для заклинання, яке, сподіваюся, зняло б ці клятві наручники з моїх зап'ясть. За останній тиждень я допомагала збирати останні речі, поки опрацьовувала все, що розповіла мені Беллдейм. Я перечитувала лист своєї мами по кілька разів на день, просто бажаючи відчутти себе ближче до неї, поки в моїй голові кружляли всі події, що відбулися. Це дар, яким я б дорожила все своє життя, не тільки чути її останні слова, звернені до мене, а й бачити їх.

Я була в деякому шоці від отриманих знань. Майже не розмовляла і взагалі поводитися тихо з усіма, навіть коли вони намагалися зав'язати зі мною розмову. Мій розум був у хаосі від горя і гніву через усе, що сталося, і все, що ми втратили, але я сповнена рішучості йти далі, робити те, в чому присягнулася Богам.

- Моя вовчиця? - я кинула на неї погляд. - З Руною все гаразд, вона може бути трохи сварливою, але більшу частину часу в нас усе гаразд.

Вона нагостила вуха всередині мене, фиркаючи, перш ніж перекотилася на спину, її очі заплющилися.

Спираючись на свою високу палицю, Беллдейм тягнулася вгору невеликим пагорбом, а я пішла за нею, готова спіймати її, якщо вона посковзнулася б. Може, вона й літня жінка, яка могла легко рухатися, якщо захотіла б, але я не хотіла бачити, як їй боляче. Вона так багато розповідала мені про мою маму, історії та витівки, які вони зазвичай витворяли. Я почувалася ближчою до неї, ніж будь-коли за довгий час, і мені подобалося слухати, як Беллдейм говорила про неї, таке відчуття, що вона все ще з нами.

- Я не маю на увазі всередині, - перебила вона мене. - Я маю на увазі, коли ти кличеш її назовні.

О.

- Вона виходила всього один раз.

Беллдейм різко зупинилася і різко повернулася до мене, її фіалкові очі сповнені шоку.

- Один раз? - повторила вона, і я кивнула, дивлячись униз, коли сором накрив мене. - Чому вона виходила тільки один раз?

Я прикусила нижню губу і продовжила спускатися іншою стороною невеликого пагорба. Зараз якраз початок літа, і легкий теплий вітерець, що ніжно пестив мене, був свідченням цього. Дерев тут пониклі, розгойдуються від власного бризу. Я досягла дна і чекала Беллдейм, перш ніж вона повела мене до мосту, яким можна перетнути каламутну воду вниз.

- Мені було чотирнадцять, - почала я, дивлячись через дерев'яні перила на воду. - Вона прийшла раніше, ніж зазвичай. Я була шокована, але привітала її. Я думаю, вона прийшла, коли я найбільше її потребувала.

Я подивилася, як вода бігла під мостом, концентруючись на брижах, коли риби висунули голови.

Її рука на моїй руці змусила мене зупинитися. Її очі м'які й повні занепокоєння.

- Чому вона прийшла, коли ти найбільше її потребувала?

Я відвела погляд від її допитливих очей і притулилася до поручнів, мої очі вивчали листочки латаття і очерет, що ростуть уздовж берега. Маленькі крилаті комахи ширяли над водою, поки я роздумувала, як відповісти.

- Скажи мені, дитя моє.

Я стиснула дерево під руками і повільно видихнула, не відводячи очей.

- Вони забрали мене, - врешті-решт прошепотіла я і чую, як вона різко втягнула повітря, підходячи і стаючи поруч зі мною. - Вони прийшли в наш дім. Тато зник, ми з мамою були самі. Вона намагалася відбиватися від них, намагалася допомогти мені, щоб я могла втекти. Але вони все одно дісталися до нас, їх було занадто багато.

Моя хватка стиснулася при згадці.

- Це була моя вина.

- Як це може бути твоєю провиною? - я відчула на собі її пильний погляд, але продовжила дивитися на воду.

- Я грала в лісі кілька днів. Я дещо підслухала.

Спогади пронеслися перед моїми очима, коли я почула їх, вовка, що біжить і розповідає моїм батькам те, що я почула.

- Що?

- Вони сказали, що настав час рухатися далі, вони чекали досить довго, і мама не збиралася приймати його пропозицію. Я не знала, що він запропонував мамі, але мені ця людина не сподобалася. Він був... небезпечний, і в ньому було щось таке, що, як ти знала, було просто неправильним. Він сказав, що зараз або ніколи, і йому потрібно забрати маму. Я повернулася, щоб іти додому, і наступила на гілку, хруснувши нею. Вони почули, обидва подивилися на мене, але я не могла розгледіти їхніх обличчя через плащі з капюшонами. Я побігла. Вони гналися за мною, кричачи, щоб я зупинилася.

- Тобі вдалося дістатися додому?

- Так, темний вовк із двома хвостами з'явився з нізвідки, з-за дерев, і там була людина, - я засміялася. - Я не впевнена, що мені це тільки здалося, але ні вовк, ні інша людина не прийшли за мною, натомість вони пішли в напрямку тих людей у капюшонах.

- Вовк із двома хвостами? Це цікаво.

Вона виставила перед собою високу палицю, і ми обидві спостерігали, як жовтий птах ціло приземлився на берег на довгих лапах, опустивши чорний дзьоб у воду.

- Так, я думаю, мені це привиділося в паніці. Я була так налякана.

- Що сталося, коли ти повернулася додому, ти розповів своїй мамі? - запитала вона.

- Я так і зробила, вона сказала, що все буде добре, і міцно обійняла мене. Вона приготувала вечерю, ми поїли всією сім'єю, і я пішла спати. Щоправда, я чула, як мама з татом розмовляли, але не знала, про що. Так тривало кілька днів, а потім одного разу тато не повернувся, і вони прийшли.

- Хто? - запитала вона.

- Вищі.

Вона тихо вилаялася.

- Щурячі виродки.

Я кивнула.

- Чарльз був поруч відтоді, як я була маленькою, але коли я побачила, як він схопив маму за волосся і почав тягнути її геть, я відразу зрозуміла, якою жахливою людиною він був. Пізніше я ще більше дізналася про те, наскільки хворим і збоченим насправді був розум Чарльза.

- Куди вони тебе відвезли?

- У підвал. Вони вирубали мене, а коли я прокинулася, то була вже в клітці.

Вона швидко схопила мене за руку, і я не змогла придушити легке тремтіння від спогадів, що нахлинули на мене.

- О, дитинко.

Я простягнула руку і розкрила перед нею долоню, вибачаючись поглядом. Її обвітрена рука лягла в мою, і вона ніжно стиснула її, її тепло заспокоїло мене, і я злегка посміхнулася їй.

Я ні з ким не говорила про час, проведений у підвалі, тільки з Джошем, оскільки він бачив, у якому стані я була, коли допоміг мені втекти, але з Беллдейм це звучало так, немов я знала її цілу вічність. Напевно, я відчувала до неї близькість, тому що вона була близька з моєю мамою. Завдяки цьому в нас швидко встановився зв'язок. Настільки, що я розповіла їй про Ерідіану, про людей, які там жили, і про те, яким було наше життя.

- Вони заподіяли мені багато болю, особливо коли вийшла Руна. Відтоді вона не виходила. Тепер я стала набагато краще переносити дотики, і часом мені це потрібно. Спочатку я кричала, коли хто-небудь наближався до мене, крім Джоша або Кейда,

замикаючись у собі, бажаючи сховатися. Протягом багатьох років, Джош, Кейд і Джозі, - я видавила її ім'я, сльози палили мені очі. Я стримала їх. - Джозі так сильно допомогла мені з цим. Я не змогла відплатити їй тим самим, і тепер ніколи не зможу.

Беллдейм повернула мене до себе, притискаючи долоні до моїх щік.

- Ти сильна, хоробра дівчинка.

Скотилася сльоза, і вона витерла її м'яким дотиком.

- Вони заплатять за те, що зробили, - люто поклялася вона, і я заплющила очі та кивнула. - Зараз саме час, дитино. Покажи їм Спадкоємця Захарісс, і Білсорсія піде за тобою. Настав час розпустити Вищих, а їхні голови насадити на спису, - її тихе гарчання змусило мене усміхнутися.

- Така кровожерлива, - прошепотіла я крізь усмішку.

Вона посміхнулася на всі зуби.

- Зрештою, я Кровна Відьма, дитино. Чого ти очікувала?

Ми продовжили йти мостом і заглибилися в пониклі дерева. Світло пробивалося крізь крони листя над головою, змушуючи росу на землі іскритися.

- Чому Вищі хочуть убивати Кривавих Відьом на місці? Цікаво.

- Багато хто вважає, що це тому, що ми небезпечні, якими ми, звісно, можемо бути, але хіба ніхто не може? - я кивнула. - Справжня причина в тому, що в нас є союз із вовчими Богами, і вони знають це, і ми відмовилися приєднатися до Вищих. Звісно, їм це не подобається, і тому вони вирішили вбивати всіх, кого побачать на землях, не захищених тут.

Звичайно, вони це зробили. Придурки.

- Їм не подобається той факт, що вони не можуть контролювати нас, використовувати на свій розсуд, як своїх власних відьом і Еліту.

При згадці Еліти мій шлунок перевернувся, а думки миттєво повернулися до Даріуса. Чоловік, який міг обдарувати мене хлоп'ячою посмішкою, а потім звузити очі, тримаючи в руках хлист. Чоловік, який збив мене з пантелику виразом його очей, коли він одними губами вимовив мені одне-єдине слово.

Він Спадкоємець Казьє, мого двійника. Чи збиралися Вищі почати якимось чином навчати його? Я сумнівалася, що вони могли контролювати його, якщо він не хотів щось робити, але він був у Мертвих Землях за їхнім наказом. Тепер, коли наш статус обох спадкоємців розкрито, цікаво, що він

робить далі, крім полювання на мене. Я припускала, що він ховався з тієї ж причини, що і я - заради виживання. Але невже я все зрозуміла неправильно, якщо Вищі знали?

- Еліта стануть проблемою для мене і моїх близьких, - сказала я їй. - Мені потрібно забрати Кейда, Сару та інших з моєї зграї, але я недостатньо сильна. Якби в мене була сила Спадкоємця, я відчуваю, що в мене був би шанс, але її немає.

Я штовхнула ногою в черевику травинки.

- Ці твої наручники пригнічують твою силу. Я була вражена, що ти взагалі примудрилася використовувати будь-яку силу в них. Мабуть, тому, що це був перший раз, коли вона проявилася за довгий час, і ти отримала величезний її сплеск. Коли ми знімемо наручники, почнеться справжнє випробування - приборкання магії. Нам також потрібно витягнути твого вовка.

Руна знову поворухнулася всередині мене, перекочуючись на живіт і нахилиючи голову. Вона б вийшла? Вона не виходила роками, тож я сумнівалася, що вона вийде.

- Я не думаю, що вона коли-небудь вийде знову. Її перший досвід був жахливий.

- Її просто потрібно злегка підштовхнути або сильно штовхнути. Тобі потрібно бути повністю пов'язаною зі своїм вовком, щоб повністю розкрити свій потенціал, яким би він не був. Ти не зможеш бути комусь корисною, не роблячи цього, і я кажу це по-доброму. Звичайно, потрібен час, але час не на нашому боці.

- Це не так. Я відчуваю, що життя висить на волосині, ніби відчуваю це в самому повітрі, яким дихаю.

- Що ти знаєш про Вахалієлів?

- Місця Богів? - вражено запитала я. Вона кивнула. - Це міф, просто історії, які моя мама розповідала мені в дитинстві перед сном. Вона розповідала мені про вовків, які вільно бігають по квітах, ганяються за ними, перш ніж відпочити під великим деревом, яке було таким же великим, як небо.

- Це дуже реально.

- Звідки ти знаєш?

- Спадкоємці до тебе розповідали мені про нього, але не про його місцезнаходження.

Цікаво, чи ходила туди мама.

- Дивно, що в них був свій будинок?

- Я думаю, що навіть Боги потребують відпочинку. Кажуть, що це те, що знаходиться між цими землями і тими, що внизу, і що Казьє і Захарісс проводили там багато часу, оскільки це було єдине місце, де вони могли бути разом протягом більш тривалого періоду часу.

- Сумно, що Казьє не зміг бути зі своєю парою, я уявляю, як це було важко.

- Ти маєш рацію, - я пішла за нею, стежачи за кожним своїм кроком. - Хоча я підозрюю, що вони не змінили б цього, незалежно від обставин. Ніщо, за що варто боротися, не є легкою битвою, легким шляхом для вибору. Якщо тобі доведеться повзти, дряпатися і кусатися, щоб дістатися туди, то так тому і бути.

Вона подивилася на мене через плече, і я зковтнула, відводячи погляд. Я відчула, що її слова призначені для мене, але я ще не готова їх перетравити.

Вона зробила крок уперед і зазирнула під видовбаний стовбур дерева.

- Ах, ось воно.

Я подивилася через її плече і побачила маленький букетик жовтих квітів із чорними крапельками, ніби з них стікає вода.

- Що це? - запитала я.

- Це, дитя моє, - вона зірвала три стебла й обережно поклала їх у свою сумку. - Це вічно плачуча квітка. Рідкісна, але сповнена властивостей, які руйнують кайдани, - вона кивнула на мої наручники. - А тепер давай повернемося і підготуємося, і будемо сподіватися, що нам вдасться зняти з тебе ці кайданки.

Рея

- Це спрацює?

- пробурмотів Джош поруч зі мною, поки ми дивилися, як Анна і Беллдейм готували трави.

Ми перебували в місці під назвою Да Б'єр, галявина в Спокої відьом. Беллдейм сказала нам, що земля тут магічним чином просякнута силою місяця і допомагала посилювати заклинання. Чотири високих кам'яних стовпи оточували невелику галявину, всипану польовими квітами, розташованими на півночі, півдні, сході та заході. Анна розбризкувала рідку суміш зі змішаних інгредієнтів по колу, з'єднуючи кожен зі стовпів, доки Беллдейм писала на них заклинання тим самим зіллям. Жовто-коричневий колір відблискував від них у місячному світлі, коли вона вмочила їх пальцями в дерев'яну миску, яку тримала в руках, і прошепотіла слова.

- Я не знаю, але спробувати варто, вірно?

Я знизала плечима, намагаючись не сподіватися на занадто багато. Я опустила погляд на манжети, моя почервоніла шкіра навколо них свербіла і горіла. Я просто хотіла їх зняти, я хотіла, щоб вони зажили належним чином. Скільки б Анна не прикривала мої рани, вони не зажили б повністю.

- Ви впораєтесь, - сказав Кольтен, спостерігаючи за ними, Гадсон, як зазвичай, поруч.

- Так, і не турбуйся про те, що ти гола, - Себастьян підморгнув. - Я обіцяю не дивитися, - він притиснув руку до грудей, і його карі очі наповнилися веселощами. - Може зовсім небагато.

- Припини це, Себ, - проворчав Тейлор, проводячи рукою по своєму трохи довшому кавовому волоссю.

Я впевнена, що це його дратувало, але він не згадав про те, щоб підстригти волосся.

Бути оголеною для цього заклинання було не зовсім те, що, на мою думку, було необхідно. Але, вочевидь, я маю показати свою оголену плоть Місяцю, між нами немає меж, оскільки він оцінював мою цінність, коли ми просили його про допомогу. Я не була оголеною ні з ким, окрім Джоша чи Даріуса, тож, коли на мене дивилися по-новому, я відчула себе ніяково.

Однак це моя зграя, я багато разів бачила їх голими, коли вони виводили своїх вовків, і я знала їх багато років. Беллдейм - найближча людина, яку я мала від моєї мами, не враховуючи Едварда, і ми ставали тільки ближчими відтоді, як нам довелося чекати, доки зілля охолоне, щоб воно було готове. Тож, через те що вони побачать мене оголеною, мене не має нудити, але це так.

Це вразливо, оголено.

Востаннє, коли я була оголена, Даріус поранив мене своїми словами, поки його сперма стікала по моєму стегну.

- Залишилося недовго, дитино, підійди, роздягнися і стань на коліна в центрі, - покликкала Беллдейм, і я перевела подих, перш ніж взялася за лляну мантию.

Мої руки тремтіли, коли я спробувала розв'язати вузол, коли Джош став переді мною, зупиняючи мої рухи своєю рукою.

Мої очі піднялися до його світло-сірих, і ми завмерли, моє дихання стало переривчастим.

- Ти молодець, тут тільки ми.

Я кивнула, і він притягнув мене до своїх грудей. Він притиснув мене до себе на секунду, перш ніж відсторонився і розв'язав вузол. Халат відчинився, і він стягнув тканину з моїх плечей, перш ніж вона впала на землю.

Тепле нічне повітря торкнулося мого оголеного тіла, і, незважаючи на це, я затремтіла, по шкірі побігли мурашки. Джош дивився мені в очі, жодного разу не опустивши погляд на моє тіло, і я не могла бути більш ніж вдячна за те, що він не надавав цьому великого значення. Ось чому ми близькі, як брат із сестрою, у нього є я, а в мене - він. Він мій некровний брат. Щойно наручники будуть зняті, я зможу розповісти йому про те, де Сара, знаючи, що він спробує втекти сам, але я буду досить сильною, щоб зупинити його. Тоді ми зможемо розробити план, як забрати її разом, після того, як він перестане злитися на мене, а він буде. Я боялася цього.

Обережними рухами він повільно розмотав бинт навколо моїх грудей і талії, пам'ятаючи про те, що він прилипав до моїх усе ще відкритих ран на спині. Я зашипіла, коли з мене зняли останній шматочок матеріалу, а потім зітхнула з полегшенням. Я знала, що він там, щоб допомогти мені зцілитися, наповнений цілющою маззю, але мені не подобалося відчувати себе обмеженою.

Джош торкнувся моєї щоки своєю, а потім обійшов мене. Я пішла вперед, відчуваючи, як польові квіти пестили мої босі ступні, поки я йшла до центру площі Да Б'єр. Що ближче я підходила, то більше відчувала биття її моці під ногами. Я зупинилася, дійшовши до середини, і озирнулася через плече. Усі мої хлопці злегка посміхнулися мені, жодного разу не глянувши на місиво ран на моїй спині, коли я розвернулася, опускаючись на землю. Я сиділа на колінах, злегка поклавши на них долоні, і спостерігала за ніжним погойдуванням квітів навколо мене. Моє волосся вільно спадало на обличчя, спускаючись тепер трохи нижче талії, воно лоскотало мене, коли його ворушив вітерець.

Я вдихнула аромат польових квітів, землі й тонкий натяк на силу, що струмує тут. Я підняла обличчя до місяця, дозволяючи його сяйву пестити мене, поки я мовчки молилася йому про допомогу.

Анна вийшла вперед і намалювала навколо мене внутрішнє коло глечиком із зіллям, її брови зосереджено насуплені, перш ніж вона зупинилася переді мною.

- Я допоможу, чим зможу, - прошепотіла вона, і я простягнула руку і стиснула її вільну руку на знак подяки, перш ніж вона пішла.

Наступною підійшла Беллдейм, обережно, щоб не розплескати вариво в мисці, яку вона тримала, і присіла переді мною навпочіпки. Вона вмочила два пальці і набрала суміш, перш ніж простягнула руку і провела лінію від моєї маківки до самого горла. Потім вона провела лінії від верхньої частини моїх плечей, вниз і вздовж рук, поки не досягла наручників на зап'ястях. Суміш зашипіла, забарвлюючи метал, але Беллдейм, не звертаючи уваги, накрила їх.

Покінчивши з цим, вона простягнула мені маленький ніж.

- Пам'ятаєш, що ти маєш зробити?

- Так.

Вона розповіла мені раніше і переконалася, що я все запам'ятала.

- Добре, - вона підняла погляд на місяць, а потім знову на мене. - Пора.

Вона встала і вийшла з кола. Я могла перебувати тут тільки тоді, коли вони з Анною творили заклинання. Я чекала, доки почався б їхній тихий спів, і востаннє подивилася на місяць, перш ніж взяла ніж і розрізала свою долоню. Кров миттєво виступила на поверхню, і я зашипіла, але швидко перебрала ніж в іншу руку, щоб порізати іншу долоню.

Я піднесла закривавлені долоні до кожного зап'ястя і стиснула, переконавшись, що моя кров капала на метал, не зважаючи на опік, перш ніж підняла руки і провела по лініях, проведених Беллдейм, покриваючи їх своєю власною кров'ю. Щойно я закінчила, я поклала долоні плазом на землю, дозволяючи землі увібрати частину моєї життєвої сили, оскільки я відчувала її відгук у легкому потеплінні моїх долонь. Я відкинулася назад і сіла прямо, піднімаючи закривавлені руки до місяця, заплющила очі й слухала, як Беллдейм і Анна співали іншою мовою.

Допоможи мені, Захарисс, - я мовчки молилася їй. - Допоможи мені звільнитися від металевих пут, які шкодять мені й обмежують ті сили, які ти мені дала. Мені потрібно виконати багато завдань, багато чому навчитися, відкрити для себе і повернутися. Мені потрібно зняти їх, щоб я стала Спадкоємицею, якою ти хотіла мене бачити.

Холод раптово поширився мною, у тому ж місці, що й мої відмітини. Він поширився по моєму обличчю від чола до шиї, потім до плечей, рук, пальців. Я подивилася вниз, хапаючи ротом повітря, коли він потрапив у центр моїх грудей, і стиснула руки в кулаки. Сині, схожі на блискавки відмітини розповзалися по манжетах, лінії пульсували. Я хмикнула, відчуваючи напругу в зап'ястях, що стискають мене так сильно, що, здавалося, ось-ось хруснули б кістки. Земля піді мною м'яко затремтіла, квіти почали дико розгойдуватися навколо мене. Спів Беллдейм і Анни став голоснішим, і в мене запаморочилося в голові, коли я розгойдувалася на місці. Я нахилилася вперед, спираючись на долоні, згорбившись, спостерігаючи, як коло рідини, яку Ганна налила навколо мене, стало блідо-жовтим, потім воно почало ставати дедалі меншим і меншим, спрямовуючись до мене, перш ніж застигло щільно навколо мене. Я скрикнула, коли біль пронизав мої зап'ястя, лінії на наручниках швидко запульсували, доки на металі не з'явилася чітка тріщина.

Піт вкрив мою шкіру, і я затремтіла, волосся прилипло до тіла. Важко дихаючи, я дивилася на місяць, купаючись у його сяйві. Я заплющила очі, вдихаючи наповнене магією повітря навколо, коли почула ще один тріск.

Потім ще один.

І ще один.

Я не наважилася подивитися вниз. Я не наважилася сподіватися, що напруга в моїх зап'ястях повільно слабшала

і вони відчувалися легше. Біль пронизав мою спину, і я стримала крик, стискаючи зуби, моя спина вигнулася дугою від відчуття опіку. Я подряпала землю, мої нігті впилися в бруд, вириваючи траву і квіти, коли печіння різко поширилося по всій моїй спині.

Чорт, як боляче.

Прохолода покинула мене, змушуючи важко дихати, коли я нахилилася вперед і притулилася чолом до землі, запах магії та польових квітів наповнив мене. Коли спів Беллдейм і Анни припинився, я залишилася нерухомою, не сміючи поворухнутися, поки біль повільно вщухав. Розтискаючи пальці, я відштовхнулася від землі й повільно розплющила очі.

Коли я подивилася вниз на свої зап'ястя, мене покинув нерівний сміх. Метал навколо моїх зап'ясть тепер розлетівся на шматки на землі, обвуглений і потрісканий. Я провела руками по зап'ястях, по червоних мітках від манжетів і посміхнулася, полегшено зітхаючи. Дивлячись на місяць, я мовчки подякувала богам, а потім встала на тремтячі ноги.

Сила повільно наповнила мене, коли я дивилася на свої звільнені зап'ястя, екстаз пронісся моїми кінцівками, коли я відчула, як з'явилися мої відмітини. Я відчула поколювання в спині, відчула, що зцілення вже почалося. Я різко повернулася обличчям до решти і побачила відповідні посмішки, перш ніж вони кинулися на мене.

Джош добіг до мене першим, підняв за талію і закружляв, поки я сміялася, попри біль у спині.

- Слава богам, - видихнув він, торкаючись своєю щокою до моєї.

- Чорт забирай, так! - Себ радів, цілує мене в щоку, а Тейлор посміхнувся.

Кольтен схопився на ноги, і Гадсон стиснув моє плече. Усі сповнені посмішок.

Коли Джош опустив мене на землю, я подивилася на Беллдейм і кинулася до неї, все ще повністю оголена, але мені все одно.

- Спасибі, спасибі вам обом, - сказала я, міцно обіймаючи її і дивлячись на Анну.

Беллдейм простягнула мені халат, і я одягла його, зав'язуючи вузол, радіючи, що моє тіло знову прикрите.

- Як твоя спина? - запитала вона.

- Повільно заживає, але нарешті заживає.

Я зітхнула, радіючи, що моїй спині знадобилося б лише кілька днів, щоб прийти в норму, але зараз біль більше схожий на тупий.

Беллдейм усміхнулася.

- Ходімо, повернемося, я впевнена, ти захочеш помитися.

Вона вказує на кров і зілля по всьому моєму тілу, і я кивнула.

Джош ішов поруч зі мною, його щастя заразливе, коли він обіймав мене за плечі, поки ми поверталися до будинку Беллдейм.

Я притулилася до нього, намагаючись зберегти це маленьке відчуття щастя якомога довше, бо тепер, коли наручники знято, мені потрібно розповісти йому про Сару.

Я знала, що нічого доброго з цього не вийде, особливо якщо я приховуватиму це від нього. Однак нам потрібен час на підготовку, нам потрібен план, і я повинна мати змогу контролювати свої сили, якщо ми мали хоч якісь шанси роздобути Сару.

Він зрозуміє, коли заспокоїться, я знаю, що зрозуміє. Мені просто неприємна думка про те, що я приховую це від нього, і про те, як йому буде боляче через це. Це було б самогубством, якби я сказав а йому раніше, і він би помчав за нею.

Зараз я посміхнулася від легкості, тому що мене не сковували і моє тіло могло робити те, що має.

Я шукала силу всередині себе і відчула її мерехтіння, що м'яко розтікається всередині мене, коли Руна встала і обтрусилася хутро, теж почувуючись легше.

Я більше ніколи не буду закута в кайдани, я відмовляюся.

Даріус

Два місяці потому

Хлист розсік повітря, від удару по ній здавалося, що він атакував мене. Її плоть розірвалася, кров стікала з боків, забарвлюючи її засмаглу шкіру в червоний колір. Я зковтнув жовч, що піднімалася в животі, і не дав Драксу вирватися назовні.

Я повинен зробити те, що повинен.

Я знову підняв хлист і...

Мій клинок розсік рогура від щелепи до шиї, темна кров витекла з рани, рот прочинився, шкіра обвисла. Я знову підняв клинок і націлив його прямо у верхню частину його голови. Він пронизав сіру плоть, легко розрізаючи її, не звертаючи уваги на чорну піну, що капала з його роззявленої пащі. Не те щоб він міг мені щось зробити. Його чорні очі прояснилися, перш ніж він упав на землю.

Мертвий. З нього не вивільнялася сутність, коли він помер.

- Вище голову! - крикнув Лео, коли повз мене пролетіла стріла і влучила між очей іншому рогуру, звалюючи його за мертво ще до того, як вона долетіла до мене.

Я повернувся, коли інший наблизився до мене, і підняв руку назустріч йому. Чорні вусики вилетіли з моєї долоні, цілячись прямо в рогура. Вони літали повітрям і напали на рогура в різних місцях, перш ніж об'єдналися в одне ціле, а потім обвилися навколо його шиї. Навколо нас пролунало клацання, і голова повернулася під незручним кутом, перш ніж впала на підлогу, як і в інших.

Я обернувся й оцінив ситуацію. Ми в маленькому фермерському селі, недалеко від зграї Паслена. Коли ми дісталися сюди, це село було захоплене розбійниками, відьми Вищих повідомили нас про стрибок напруги, коли ворожили. Однак ми дісталися сюди занадто пізно.

Підлога всіяна мертвими тілами, всюди розкидані кров і органи. Тіла маленьких дітей лежали поруч із наполовину з'їденими жінками, у деяких на мертвих руках їхня дитина. У небі кружляли стерв'ятники, їхні зграї, помітивши мертвих внизу,

перегукувалися з іншими, щоб поласувати ними. Нікого не залишилося, скоро вони перетворяться на попіл. Тіло переді мною забилося в конвульсіях, з рота пішла чорна піна, коли отрута рогурів подіяла на них. Його не можна врятувати, у нас немає ліків від їхньої отрути, ми зазнавали невдачі щоразу, коли намагалися врятувати їх. Крики чути навколо нас, оскільки рогури продовжували дряпати і гризти свій шлях крізь все і вся, змушуючи мене наповнюватися люттям.

Що ми зробили, щоб заслужити таке покарання цих звірів, які приносили тільки смерть?

Сокира оберталася в повітрі, перш ніж опустилася в бік рогуру, Джеррод незабаром наздогнав її, виймаючи сокиру з її плоті, перш ніж обрушив її, розрубуючи істоту надвоє. Зайд бився з двома рогурами, обидва леза розсікали їх, коли він ухилився від їхньої спроби напасти на нього. Даміан протикав своїм клинком ноги іншого, перш ніж перерізав йому шию, швидко переходячи до наступного. Інша частина моєї Еліти швидко працювала з іншими, скорочуючи кожного з них.

Я дозволив їм розбиратися з рештою шахраїв у міру того, як впав останній. Я підійшов до чоловіка, що б'ється в конвульсіях на підлозі, мій удар швидкий, коли я пронизав шкіру прямо над його серцем, занурюючи лезо всередину. Його очі затрималися на мені на секунду, перш ніж стали тьманими, мертвими, вільними. Його сутність почала залишати його тіло, коли я відвернувся від нього і попрямував до великої складської будівлі, усередині якої вдалося сховатися кільком жителям села.

Стукаючи у двері тричі, я озирнувся через плече, щоб не побачити більше рогурів, коли двері зі скрипом відчинилися. Назовні визирнув літній чоловік, його тіло трусилося від страху, коли він щосили вчепився у двері.

- Вони мертві, тепер ви можете виходити, - він не рушив, і я боровся з бажанням заричати. - Спаліть тіла рогурів і спаліть своїх мерців.

Я повернувся, пішов від них і зібрався зі своїми братами та деякими з Еліти.

- Дивно бачити силу Спадкоємця, - сказав Лео, витираючи лоб і вішаючи лук за спину. - Для тебе це все ще дивно?

Я хмикнув. Це не так, це здавалося найприроднішою річчю на землі.

- Готовий іти?

Я озирнувся на всі боки, знаючи, що не знайшов би її, але все одно зробив це.

- Збери інших і повертайся до Фортеці Волворн, - сказав я Маверіку, одному з моїх високопоставлених представників Еліти.

Він кивнув, перш ніж поплевся виконувати те, що я наказав.

- До Волворна? - запитав Даміан, і я кивнув, поводячи плечима, коли біль пронизав мою спину. Я привітав це.

Лео подивився на мене із занепокоєнням.

- Брате...

Я проігнорував його і витягнув лівий камінь, з'єднуючись з усіма ними.

Моє тіло стиснулося, тиск здавив груди, поки не виникло відчуття, що вони прогнулися, потім ми опинилися у внутрішньому дворі замку. Ми просунулися до дверей замку, і знову люди цуралися нас. Більше, ніж будь-коли, тепер, коли з'ясувалося, що я спадкоємець Казьє.

Щось, чого я насправді не пам'ятав, але інстинктивно знав.

Коли два місяці тому у великому залі Рея поклала руки по обидва боки від моєї голови, я побачив її. Вона була в моїй свідомості, стояла там, розкинувши руки, поки її сила перетікала з неї в мене. Дракс тримався стійко, чекаючи, коли її ширяюча сила вийшла б уперед. Він був розслаблений, але нетерплячий, і я й гадки не мав чому. Потім він вдихнув її силу, і це було схоже на те, що чорний туман розвіявся в моїй свідомості.

Це було несподівано, але все стало ясно. Ясніше, ніж будь-що ще за все моє життя.

Мій батько не був Спадкоємцем, але якимось чином ця роль перейшла до мене. Я пам'ятав, він був так само вражений, як і я, коли в мене з'явилися ознаки в шістнадцять років. Я не народився цуцням, яким зазвичай називали спадкоємців. Незабаром після цього з'явився Дракс. Мій батько здавався гордим, незважаючи на те, що Спадкоємців вважали небезпечними, він не міг повірити в подарунок, який я отримав від Казьє. Це був перший раз, коли він поставився до мене з найбільшою теплотою. Після місяця приховування цього за наказом мого батька мене відвели до офісу в замку Волворн. Ми увійшли всередину і виявили, що Альдус переглядав папери.

Я пам'ятав, як сидів у кріслі, поки мій батько й Альдус коротко говорили про рогурів. Потім Альдус притиснув долоню до чола мого батька, і його очі затуманилися. Я встав зі стільця, запитуючи його, що він зробив, коли його долоня торкнулася моєї голови. Я пам'ятав, як сила текла через мене до мого розуму, огортаючи його якимось міхуром,

інстинктивно захищаючи себе і неусвідомлено роблячи так, щоб тільки одна людина могла очистити його.

Я не знав, як я здогадався це зробити, я не міг це контролювати, але Альдус здався задоволеним, коли прибрав руку з мого чола і продовжив розповідати моєму батькові про рогурів. Я знову сів у крісло і став чекати, коли вони закінчать, щоб ми могли розійтися по домівках.

Мої спогади про той час у нормі. Я не знав, що був Спадкоємцем, і ні я, ні мій батько більше ніколи про це не згадували. Моя мама і моя молодша сестра Ізабелла ніколи більше не говорили про те, що я був спадкоємцем, перед своєю смертю. Чому вони цього не зробили? Моя єдина відповідь полягала в тому, що Альдус, мабуть, зробив те, що він зробив із моїм батьком, і те, що він намагався зробити зі мною.

Тепер я знав усе, і я пам'ятав, чому я приховував свій власний розум, і чому Рея була єдиною, хто міг очистити його.

Це також причина, з якої те, що Рея сказала про те, що спогади Кейда не відповідали дійсності, мене не влаштовувало. Відтоді, як вона та її зграя втекли, у мене був час побути наодинці зі своїми думками і знову й знову прокручувати в голові те, що трапилося, щоб зрозуміти, що я чогось не розумів.

Відтоді Рею ніхто не бачив. Ми шукали її у Врокарії, навіть поверталися в Ерідіан, але її там не було. Чарльз розклеїв по містах і селах плакати, що оголошують її небезпечною, і попросив людей зв'язатися з найближчою владою, якщо вони коли-небудь побачать її. Її фотографії всюди, так чому ж вона досі не в межах моєї досяжності?

Спадкоємиця Захарісс. Як могла Спадкоємиця стати причиною стількох смертей і нацькувати на нас рогурів, коли їй призначено бути захисницею земель? Це не мало сенсу, я не думав, що все це мало сенс, і я витратив останні два місяці, намагаючись з'ясувати правду, але ніхто не давав мені прямої відповіді. Я навіть попросила Чарльза ще раз поглянути на кристал пам'яті, просто щоб переконатися, що те, що я побачив, було правдою, тепер, коли я міг дивитися на це ясніше і не бути засліпленим люттям.

Він відмовився, і я досі ні в чому не впевнений.

Особливо після того, як вона згадала, що була занадто молода, щоб накласти прокляття. Ці останні слова, звернені до мене, досі переслідували мене. Дразнили мене спогадами про все, що я зробив відтоді, як ми зіткнулися, і про все, чого я не зробив.

Мені потрібно знайти її, мені потрібно отримати відповіді.

Я заричав від розчарування, змушуючи моїх братів запитально подивитися на мене, що я проігнорував, коли ми відчинили двері замку і зайшли всередину. Ми попрямували прямо до кабінету Чарльза, оскільки він викликав нас раніше того самого дня.

Відчиняючи двері без стуку, Чарльз відвернув голову від великого вікна, перед яким він стояв. Його обличчя стало похмурим, коли він подивився на нас. Мої люди залишилися зовні, коли я зачинив двері.

Вкритий кров'ю і плоттю рогура, я сів перед його столом, наплювавши на те, що забруднив би його. Губи Чарльза скривилися, він сам сів.

- З рогурами розібралися? - запитав він, його темні очі оглядали мене.

- Мене б тут не було, якби ні, - відповів я, дивлячись на те місце, де він сидів.

Він кивнув.

- Є якісь ознаки Ласандрії?

- Нічого.

- Її потрібно знайти, вона небезпечна для мого народу, і вона може вилікувати нас від цього жахливого прокляття, - проричав він. - Вона повинна заплатити за свої злочини.

- Вона зникла. Я й гадки не маю, де вона може бути, ніхто не бачив нікого, хто відповідає її опису.

Він знав це, я давав йому одну й ту саму відповідь щоразу, коли він викликав мене.

- Люди незадоволені. Ми дозволили жінці втекти, жінці, - виплюнув він, наче скуштував щось протухле, і тепер це я насупився, - яку було засуджено за державну зраду і яка є причиною того, що рогури з'явилися в нас.

- Є якісь ідеї звідки в них портшез? - запитав я, струшуючи засохлу кров зі своїх шкіряних штанів.

- Жодного, - проричав він, лясаючи рукою по столу. - Я особисто перевіряв охоронців і всіх, хто входив у камери її та її зграї. Ніхто не надав жодної інформації, і ніхто не зізнався, що постачав їм протшез. Після багатьох допитів усі вони, як і раніше, стверджують, що нічого не знають.

- Ми продовжимо пошуки Врохкарії, вона не може ховатися вічно. Особливо не від мене, я знаю її запах. Мені просто потрібно бути досить близько.

Біль пройшов моєю спиною, коли я влаштувався зручніше на сидінні.

- Її роками ховали в Мертвих Землях. На жаль, вона вмiє ховатися, - проричав Чарльз, у його очах спалахнув гнiв. - Вона потрібна, люди повстають ще бiльше пiсля цього фарсу. Я втратив багато союзникiв через її зникнення, i люди швидко втрачають вiру в мене. Повстанцi збираються, щоб усунути мене вiд влади, i постiйно стоять бiля ворiт, вимагаючи нової влади або випрошуючи припаси, якi в нас закінчуються.

Він поводився так, нiби в нього немає пiдвалу, повного запасiв. Я знав, скiльки їжi i матерiалiв зберiгалося пiд цим замком. Він брав урожай як податок з кожної територiї, бiльше, нiж необхідно, розкидаючи його внизу, як грiобаний дракон. Менi було все одно в будь-якому разi ранiше, але це було тодi, коли люди не страждали, а зараз вони страждали, вони страждали роками. У нього немає причин тримати їжу пiд замком для себе.

Він усе ще продовжував бубонiти, коли я виринув зi своїх думок.

- I потiм, Вищий Ейден зник, його не бачили вже кiлька тижнiв, - я пiдняв брову, почувши це. - Менi також потрібно застосувати суворiшi закони, щоб узяти людей пiд контроль, показати їм, що навiть у панiцi вони не можуть поводитися так нецивiлізовано, коли ми маємо важливишi справи, про якi треба подбати. Я зроблю оголошення про те, що завтра податки буде збiльшено.

Він, мабуть, жартував. Люди й так голодували через страх зiткнутися з якимись рогурами пiд час полювання або навiть збирання дров.

- Позбутися рогурiв важливише за полiтику.

Менi було насрати на його союзи з iншими згряями чи повстанцями. Однак нагодувати людей, якi цього потребували - зовсiм iнша справа. Менi потрібно поговорити зi своїми людсьми, коли ми повернемося додому.

- I пiдвищення податкiв вам нiчого не дасть.

- Тримайся подалi вiд вищого бiзнесу, Дарiусе, якщо тiльки ти не вирiшив ним стати.

Я скрипнув корiнними зубами. Чарльз подивився на мене, його темнi очi свердлили мої, коли він усмiхнувся.

- Ти бiльше не думаєш про те, що ти спадкоємець Казьє?

- Навiщо менi ще думати про те, щоб стати спадкоємцем скаженого вовка? Це нiчого не змiнює.

Це змiнило все.

- Тепер ти сильнiший, - видавив він крiзь зуби, i я мiг сказати, що це турбувало його.

Вірно, але я завжди був таким. Ми обоє просто не знали цього досі.

- Ти знав, що я Спадкоємець?

Я задавався питанням, але це був єдиний раз, коли мені вдалося залишитися з ним наодинці, щоб нормально поговорити довше, ніж на кілька хвилин. Після того, як Рея і члени її зграї втекли, я віддав наказ Еліті, і ми негайно почали її пошуки. Обурення Чарльза ледь не знищило зал, коли вона втекла, коли з'ясувалося, що я Спадкоємець. Якщо не брати до уваги того, що зараз він лише віддавав мені накази знайти зрадника Врохкарії, тоді як сам витрачав свій час хрін знає на що. Відтоді я був зайнятий пошуками Реї та знищенням рогурів.

- Я не знав, і твій батько ніколи не згадував про це при мені. Я б збрехав, якби сказав, що не був розчарований тим, що він мені нічого не сказав. Ти був здивований, коли в тебе з'явилися мітки Спадкоємця, я підозрюю, що ти теж не знав? - я промовчав. - Як ти забув, що ти Спадкоємець? Ти знав, що ця сучка теж була такою?

Я стримав гарчання.

- Я не знав, що вона була Спадкоємицею, і батько привів мене сюди і відвів у кабінет далі по коридору, де був Альдус. Мені було шістнадцять. Того дня я затьмарив свій розум своєю силою.

Він задумливо нахилив голову.

- Хм, шістнадцять?

- Так, Альдус і батько розмовляли, але я не можу згадати, про що вони говорили.

Наступне, що я пам'ятаю - я нічого не пам'ятаю.

Очі Чарльза потемніли, його руки стиснулися в кулаки на столі.

- Зрозуміло. Я поговорю з Альдусом і дізнаюся його звіт про той день. Дуже дивно, що ти нічого про це не пам'ятаєш. Я повідомлю тобі, коли поговорю з ним, щоб дізнатися, чи зможе він пролити деяке світло на це питання. Він дедалі частіше залишає замок, щоб заспокоїти людей, тож він надзвичайно зайнятий.

Або я міг сам знайти Альдуса, придушити його і запитати, чому він намагався зіпсувати мої спогади. Він недооцінив силу Спадкоємця і думав, що це спрацювало. Мені потрібно знати, чому він намагався зробити те, що він зробив.

- Я теж не знав, що Ласандрея була Спадкоємицею, - пробурмотів Чарльз, склавши руки перед собою. - Хоча, насправді, я не повинен дивуватися, що її мати теж була Спадкоємицею.

Я сів пряміше.

- Її мати була спадкоємицею Захарісс? Тоді якого біса її залишили в живих?

Згідно із законом, його законом, усіх спадкоємців убивали на місці, як кровних відьом, але він залишив її матір у живих?

- Я знав її багато-багато років, вона була моїм близьким другом і обранцем. Коли я дізнався, що вона Спадкоємиця, я був надто стурбований, щоб викривати її. Єдиними, хто знав про те, що вона Спадкоємиця, були її сім'я, а також кілька вищих чинів і я. Ми домовилися тримати це в секреті. Вона була стабільною, доброю і люблячою жінкою, смерть забрала її занадто рано.

Його слова не відповідали нудьгуючому тону або тому, як спалахнули його темні очі, немов він згадав щось приємне.

Я вивчав його уважніше, помічаючи, як його пальці постукували по дерев'яному столу в повільному ритмі, як він дивився убік, наче застряг у спогадах, і як його губи злегка вигнулися, перш ніж на його обличчя надягли маску. Я наїжачився.

Він бреше. Чому він бреше?

- Тепер, коли з'ясувалося, що ти Спадкоємець, усе ускладнюється. Як ти знаєш, Спадкоємці небезпечні і, як кажуть, набули рис скаженого вовка. Ось чому їх так довго не бачили, вважалося, що вони перестали з'являтися, оскільки божевілля було занадто сильним для цих земель. Це робило небажаними будь-яких Спадкоємців, їхній плід ніколи не досягав завершення, якщо вони були відзначені як Спадкоємці.

- Як свідчить наша історія, спадкоємці повністю вступають у свої права тільки після досягнення вісімнадцяти років, тож звідки комусь знати, що вони позначені як Спадкоємці ще в утробі матері? Як хтось взагалі міг це знати?

Він низав плечима.

- Ти щойно сказав, що тобі було шістнадцять, коли ти дізнався, що ти Спадкоємець, тож я не впевнений, але це те, що відомо з нашої історії. На жаль, проблема в тому, що тепер, коли ти Спадкоємець Казьє, люди говорять про тебе і бояться тебе більше, ніж будь-коли. Я думаю, тобі потрібно подумати про те, щоб обзавестися потомством.

Що?

- Чому? - видавив я, роблячи розмірений вдих. - Якого хріна мені про це думати?

- Зрештою, тобі знадобиться нащадок, щоб продовжити свій рід. Крім того, можна легко запропонувати спарювання за домовленістю, якщо в тебе немає бажання шукати відповідну пару самостійно, або подумай про те, щоб взяти Ласандрею, коли ми її знайдемо, - він задумливо нахилив голову. - Твого батька тут немає, тому я вважаю своїм обов'язком поговорити з тобою про це. Маїс могла б бути хорошим кандидатом.

У мене звело щелепу, коли я подивився на нього.

- Я не спаровуюся і не народжую на світ дитину, особливо з Маїс. Просто тому, що я Спадкоємець, це нічого не змінює в моєму погляді на це.

- Тобі потрібно створити потомство, і воно буде таким же потужним, як і ти, - його очі заблищали, і я стиснув руки в кулаки. - Нам потрібні сильніші вовки, якщо ми хочемо мати хоч якийсь шанс перемогти рогурів. Хто знає, коли ми знайдемо Ласандрею, якщо ти вирішиш спаритися з нею. На даний момент ти можеш породити на світ кілька цуценят за домовленістю, а коли ми захопимо Ласандрею, ти зможеш породити на світ кілька цуценят і разом з нею, сильних.

- Мені похуй, я не збираюся заводити цуценят, ні з нею, ні з ким-небудь ще, кінець обговоренню.

Чому він так сильно цього хотів?

- Виробляти більше цуценят - значить просто годувати більше ротів, а люди і так достатньо страждають.

Чарльз люто подивився на мене.

- Я Вищий лорд Врохкарії, це моє єдине прохання до тебе. Я легко можу скористатися правом посадити тебе на трон Вищого. Ти застрягнеш у цьому замку, займаючись паперовою роботою і будучи присутнім на нарадах, у той час, як хтось інший стане Альфою Еліти і буде вбивати рогурів, яким ти запрягнувся помститися за смерть своєї сім'ї. Не змушуй мене наполягати на цьому, чи ти хочеш, щоб твоїх людей покарали?

Його домінування вилилося з нього і обрушилося прямо на мене, і я зціпив зуби, коли він подивився на мене.

Мій погляд залишався прикутим до його, коли мій власний вийшов на поверхню, утримуючи його від впливу на мене.

- Припини вішати мені на вуха цю нісенітницю про Вищих. З мене досить цього лайна.

- Ти не залишаєш мені вибору. Ти знаєш, що я можу змусити тебе стати Вищим, - він відкинувся на спинку стільця, його оточувала атмосфера самовдоволення.

Мій погляд смертоносний, Дракс наблизився до моїх очей. Ким, чорт забирай, він себе уявив?

- Якщо ти спробуєш змусити мене, - проричав я, звук виходив із глибини моїх грудей. - Ти пошкодуєш про те, що трапилося. Я тут тільки через обіцянку, яку я дав своєму батькові, це єдина причина, з якої я приймаю твої прохання. Я не хочу бути Вищим, тому я став корисний тобі в інших відношеннях, набагато корисніше. Але я втомився від того, що ти тримаєш це лайно в мене над головою.

Я відчув, як з'явилися відмітини Спадкоємця, пульсуючі від моєї люті, коли вони повзли вгору по моїй шії. Він подивився на них із цікавістю та блиском в очах.

- Ніколи більше не погрожує мені цим лайном. Я не хочу і не прагну бути Вищим, є важливіші речі, які мені потрібно робити.

- Ти зробиш так, як тебе попросили! - проричав він, втрачаючи свій спокій, а я просто продовжував дивитися, не звертаючи уваги на його спалах гніву.

Відтоді як Рея втекла, він став некерованим, швидше впадаючи в гнів, його нав'язлива ідея знайти її захопила його повсякденне життя, викрикуючи накази повернути її до Волворна.

- Ситуація у Врохкарії жахлива, у нас Спадкоємиця-зрадниця втекла, люди повстають дедалі запекліше, рогури шаленіють, і їхня кількість зростає, вбиваючи дедалі більше моїх людей. Ти, - загарчав він на мене, і я ще сильніше відкинувся на спинку стільця. - Оскільки спадкоємець Казьє посилив ці проблеми, ти маєш це виправити. Чому б тобі не виконати просте завдання зі створення потужної лінії, яка допоможе забезпечити безпеку Врохкарії в майбутньому? Ласандрія - симпатична дівчина, тобі не важко буде знову лягти з нею в ліжку, ні?

Я напружуюся. Знову? Звідки він знав про перший раз?

- Мейз сказала мені, що була дуже захоплена тобою, коли побачила вас разом, вона не могла тримати свої руки при собі.

Це я не міг тримати свої руки при собі.

- Це була хороша тактика, щоб змусити її піддатися твоїй чарівності і втрутитися в її життя.

- Я бачу, Мейз була балакучою, - їй пощастить, якщо наступного разу, коли я побачу її, я не зверну їй шию. - Я сумніваюся, що Рея ляже зі мною в будь-якому разі, тож не має значення, хочу я цього чи ні.

- Це неважливо. У неї не буде вибору, її спіймають, і вона буде слабкою. Це найменше, що вона може зробити за те, що вона зробила, - він говорив це так недбало, без сумніву в голосі.

Я завмер і нахилив голову, перш ніж застиг у смертельній нерухомості.

- Я не гвалтуватиму її, що б вона не зробила, - огида охопила мене при цій думці.

Він усміхнувся, дивлячись мені прямо в очі, у них спалахнув божевільний погляд.

- Дурниці, вона б усе одно цього захотіла. Такі жінки завжди так роблять, а потім кричать "вовчиця". Або ти разом із нею народиш Спадкоємця, який допоможе забезпечити Врохкарії безпечне майбутнє, або це зроблю я.

- Ти б згвалтував її? - я повільно встав, низько гарчачи, коли Дракс оголив зуби всередині мене.

Він, чорт забирай, не доторкнеться до неї.

- Я зроблю те, що потрібно зробити для Врохкарії, - сказав він, склавши руки на столі перед собою. - Тепер, чи повинен я розпорядитися, щоб твоїх людей покарали, або ти будеш робити те, що тобі сказано? Незабаром у мене призначена ще одна зустріч з Альфою Крістофером, яка не може чекати.

Я різко розвернувся, відчинив двері і вийшов з кімнати, перш ніж відірвав би його гробану голову і влаштував війну. Я ледве міг контролювати лють, що закипала в мені при одній думці про те, що він доторкнувся б до неї в такий спосіб, опанував би її тілом, наче в нього було на це кляте право, бути всередині неї так само, як і я. Гарчачи, я в люті понісся коридором, поки мої брати розглядали відмітини, що повзуть угору по моїй шиї, пульсуючі від мого гніву. Мені мало б бути все одно. Я мав би побажати їй зігнати весь біль, навіть якщо щось у всій цій ситуації здавалося неправильним, але я нічого не міг вдіяти з власницьким почуттям, що наростало в мені при думці про те, що хтось доторкнеться до неї.

Хтось інший, крім мене.

Може, ми й вороги, але ми обидва не могли заперечувати тяжіння, яке відчували одне до одного. Я відчував це, і вона теж, і це стало сильнішим відтоді, як я відновив свої спогади. Ми пов'язані як Спадкоємці, і якась інстинктивна частина мене хотіла пригадати, що вона єдина людина в усій Врохкарії, яка може вгамувати мій гнів щодо неї. Потім я згадав своїх батьків і молодшу сестру, і лють захлеснула мене, я захотів розірвати її на частини, але все ще знав, що не міг.

Я зробив достатньо.

Дракс незабаром нагадав мені про те, що я відчував до неї після того, як відшмагав її. Після того, як її потягли, все ще стікаючи кров'ю. Я портирувався звідти і вилив свою лють на всю країну, згадуючи вираз її обличчя, коли вона зрозуміла, що я не став би її слухати, що вона не достукалася б до мене. Її очі стали мертвими, у них були смиренність і печаль. А коли Чарльз наказав убити Денні та Джозі? Я відчув її горе як своє власне. Мені здавалося, що вона була всередині мене, і я відчував усе, що відчувала вона.

Я здригнувся. Я знайду її й отримаю відповіді. Вона не заслуговує жодної свободи дій після того, що зробила з прокляттям земель, але я нічого не можу з цим вдіяти. І я не потерплю, щоб її гвалтували. Жодних. Блядь. Шансів. Усе в мені повстало проти цього, а Дракс так близький до того, щоб прийти, що я ледь міг говорити, ледь стримував його. Я відрізав би Чарльзу руки і випив би з нього всю кров, а потім згодував би його розбійникам по шматочках.

Лео кинув на мене один погляд, як і решта. Відчувши мою лють, вони незабаром стали насторожі.

- Вокхайм? - запитав він, і я проворчав.

Він дістає протшез, готовий вирушити додому.

- Гей! - крикнув замковий стражник, підбігаючи до нас. - Ти не можеш використовувати це в...

Я схопив його за горло і притиснув до стіни, бив головою знову і знову, не в силах зупинитися, поки кров не стекла по моєму обличчю, а він не впав на підлогу.

- От лайно, - пробурмотів Даміан, коли я повернувся до них. - Нам краще поквапитися, поки в нього на дупі не з'явилися дві сотні стражників замку.

- Було б гарним тренуванням, - сказав Джеррод, кладучи руку на плече Лео.

- Або смертний вирок, якщо втрутяться Вищі, - пробурмотів Зайд.

- Даріус може просто використати свої чорні щупальця і стерти їх з лиця землі, -
Даміан поворушив бровами, дивлячись на мене.

- Це не довбані щупальця, - проричав я на нього, дивлячись зверху вниз.

Виродок тільки посміхнувся. Лео сунув мені в руку портшез.

- Може стати в пригоді в спальні, - усміхнувся Даміан, і якраз перед тим, як я
зібрався підняти кулак, ми транспортувалися.

Рея

- Це те місто? - запитала я Анну, визираючи з-за дерева і дивлячись на людей, які розмірковують навколо.

- Так, нам просто потрібно з'їздити на ринок, а потім ми зможемо виїхати, - відповіла вона, її волосся прикрите капюшоном плаща.

Ми всі носили їх, Джош, Тейлор і я. Нас не можна було розкрити, особливо коли за нами полювала Еліта.

Я подивилася на місто, сонце високо в небі, коли оглядала сільськогосподарських тварин у їхніх вольєрах. Діти в грубому одязі годували їх, їхні худенькі фігурки несли відра з водою. Якщо подивитись на стежку, що вела нас до центру, будинки виглядали гарно збудованими, їхні солом'яні дахи та кам'яні стіни здавалися в доброму стані. На відміну від його мешканців.

- Тут буде охорона? - я запитала її, і вона знизала плечима.

- Я нікого не бачу, але ніколи не можна знати напевно. Вищі зазвичай виставляють охорону в кожному місті, стежачи за тим, щоб ніхто не крав і не провозив контрабанду. Вони також збирають податки для Вищих, але це відбувається в будь-який день, який вони вважають за потрібне.

Я кивнула і подивилася на Джоша, його погляд суворий, поки він оглядав місто. Він не дивився на мене, він не робив цього відтоді, як я нарешті розповіла йому про Сару. Йому знадобився певний час, щоб заспокоїтися, він був злий, і це справедливо, бо я приховувала це від нього, боячись, що він утік би, не подумавши. Джош хотів піти негайно. Він справді намагався, як я й припускала, але Беллдейм зуміла переконати його, що мені потрібно повністю зцілитися і спробувати хоча б трохи оволодіти моєю магією. Він погодився, але йому це не сподобалося, він досі цьому не радий.

- Не хочеш подивитися, чи зможемо ми роздобути якийсь одяг, поки ми тут? - я запитала його.

Беллдейм подарувала нам монети із символом Вищих - вовчою мордою, що вис, з двома кинджалами по обидва боки від неї. Джош хитнув головою. Я простягнула йому руку.

- Ми могли б купити штани... - він скинув мою руку, з нього донеслося гарчання.

- Я хочу того, чого ти не можеш мені дати, - різко відповів він, виходячи з-за дерев і прямуючи до міста.

Я судорожно ковтнула, відчуваючи укол болю в грудях через його відмову. У розпачі я підключаюся до зв'язку, але немов натрапила на цегляну стіну. У мене вирвався схлип.

Усе гаразд, Рея, це займе час, замкни це.

Кейд із Вищими або зі своєю сім'єю, зграєю Бог знає де, Джозі та Денні були вбиті, а брат, єдиний, хто залишився від моєї маленької сім'ї, зі мною майже не розмовляв. Але все гаразд, з тобою все буде гаразд.

Замкни це глибоко.

Я прочистила горло, ігноруючи жалісливі погляди Тейлора й Анни, і пішла за ним у місто.

Я натягнула капюшон глибше на обличчя, переконавшись, що все моє волосся сховане, і одягла маску на нижню половину обличчя, щоб було видно тільки мої очі. Ми йшли брудною стежкою до центру, наші ноги в черевиках злегка провалювалися при кожному кроці. Люди розбрідалися на всі боки, зайняті своєю справою, і що ближче ми підходили до прилавків, то більше я захоплювалася всім, що вони продавали. Товари, прикраси, хутра та одяг. Фрукти й овочі. Я натрапила на когось, чоловіка з суворим обличчям, у якого не вистачало кількох зубів.

- Обережніше, сучко, - пробурмотів він, спотикаючись, і я щільніше закуталася в плащ.

- Ось і кіоск, який мені потрібен, - сказала Анна собі під ніс, і я подивилася на довжелезну чергу, яка стояла перед ним.

Кристали і трави звисали на ремінцях з верхньої частини дерев'яної дошки, яка проходила над стійлом. Жінка з сивим волоссям ходила туди-сюди, хапаючи предмети і загортаючи їх у щось на кшталт паперу, поки розмовляла зі своїм покупцем.

- Я почекаю тут, а ви з Тейлором ідіть і візьміть усе, що вам потрібно.

- Це розумно? - Тейлор хмикнув, і я кивнула.

- Там ви більше на виду, тож залишайся з нею на випадок, якщо хто-небудь її впізнає. Я залишуся тут.

Я повернула голову в бік одного з будинків.

Вони погодилися і встали в чергу. Я підійшла до кам'яних стін, притулилася до них спиною, якраз на виході з провулка, що проходив через них. Черга рухалася повільно, і я чекала, спостерігаючи за людьми навколо. Відьми, вовки, діти. Це місто, здавалося, жваве в цей час дня. Я озирнулася на всі боки, гадаючи, чи побачила б я випадково Едварда, як багато років тому. Я не бачила його відтоді, як побачила замок Волворн, і сумнівалася, чи побачила б коли-небудь. Знаючи Едварда, він знайшов би спосіб.

- Клянуся вовком вищих, прийми мою молитву і врятуй ніч.

Я подивилася на двох жінок, які молилися біля символу Вищих, вирізаного на високому дерев'яному тотемі.

- Очисти безумство і прийми наші думки, прийми благодать надій Врохкарії.

Вищі - це безумство, Вищі забирають у вас надію, - я хотіла закричати на них, але не зробила цього.

Я відвела погляд. Мою увагу привернула дошка навпроти, і я подивилася в обидва боки, перш ніж підійшла до неї. Там прикріплені прохання про допомогу, повідомлення про врожай, який їм потрібно зібрати для сплати податків. Хоча мою увагу привернуло не це, ні, там був малюнок.

Моє обличчя дивилося на мене у відповідь, мої риси чіткі й правдиві, і моє серце шалено заколотилося в грудях.

- Вона красуня, чи не так, - сказав чоловік, сідаючи поруч зі мною, і я напружилася. - Тобі цікаво, що вона зараз робить? - він вказав на моє обличчя, його палець провів по моєму носі. - Нагорода велика, шкода, що ніхто її не бачив. Міг би отримати нагороду.

Він має рацію, нагорода хороша. Титул лорда або леді, садиба й акри землі. Плюс солідний депозит у вигляді монет.

Я непомітно відсторонилася від нього, і він поклав велику руку мені на плече. Я рушила до клинка, який носила на стегні під плащем.

- Ну, якщо ти побачиш її, дай мені знати, і я допоможу, ми можемо розділити винагороду.

З цими словами він пішов, насвистуючи собі під ніс, і я випустила тремтячий подих полегшення. Мені слід було залишитися там, де я була.

Я повернулася, щоб повернутися, але зупинилася, відчувши на собі погляди. Я непомітно озирнулася на всі боки, перевіряючи, чи дивився хто-небудь на мене, але нікого

немає. Я повернулася на своє місце біля кам'яних стін, з кожним кроком моєю спиною пробігали мурашки. Щойно я досягла їх, я повернулася і відкинулася назад, озираючись з-під опущених вій у пошуках будь-якої ознаки того, що хтось упізнав мене. Усе, що було - це люди, зайняті своїми справами, і я похитала головою. Там нікого немає, Рея, заспокойся.

Я на взводі, поки поруч зі мною не з'явився Тейлор і Анна з рюкзаком через плече.

- Усе готово, - сказала вона і кивнула головою в бік іншого кінця міста. - Ми вийдемо протилежною дорогою, - шепоче вона. - Я підслухала розмови про те, що охоронці прийдуть збирати податки, краще не ризикувати тим шляхом, яким ми прийшли.

Ми пройшли за прилавки, тримаючись ближче один до одного й уникаючи будь-кого, наскільки це можливо. Весь цей час я все ще відчувала на собі погляди, відчувала, як вони стежили за мною. Я не сміла озирнутися назад.

Дійшовши до кінця кіосків, ми пішли за Анною провулком, бруд перетворився на сльоту. Ми спустилися вузькими доріжками і перестрибнули через людей, що притулилися до стін. Я зковтнула, дивлячись на їхні забруднені тіла, на їхні спустошені обличчя, коли ми проходили повз.

Так не повинно бути. Це не має бути так жорстоко.

Ми звернули за ріг у маленький дворик, у центрі якого був колодязь, де люди набирали воду. Ми обійшли його по краях, намагаючись не привертати до себе уваги, коли в полі мого зору з'явилася молода дівчина. Вона тримала пом'яте відро, її обличчя вкрите брудом, але я побачила на ньому розводи від того місця, де вона плакала. Я подивилася на її руки, на закривавлені нігті, і щось стиснулося в мене в грудях. Відриваючись від Анни і Тейлор, їхній приглушений протест переслідував мене, я підійшла до дівчини.

Я присіла навпочіпки, і тьмяні блакитні очі подивилися на мене, вона дбайливо притиснула відро до грудей.

- Це моє, - сказала вона, і я кивнула їй.

Залазячи під плащ, я намацала монети в кишені. Вона раптово відсторонилася, і я простягнула руку, ніжно взяла її за плече і піднесла палець до рота, прикритого маскою, щоб попросити її помовчати.

Вона дивилася на мене широко розкритими очима, і я заспокійливо погладила її по плечу. Знову залізла в кишеню і дістала монети, непомітно озираючись на всі боки, щоб

переконатися, що ніхто не звернув на мене уваги. Це не так. Я підняла руку і потягнулася до її кишені. Вона здригнулася, її тіло затремтіло.

- Принеси трохи води і сходи по їжу, гаразд? - прошепотіла я, і вона подивилася на мене широко розкритими очима. Я впевнена, що Беллдейм не стала б заперечувати, якщо я витратила б монету так, як захотіла б.

Її очі наповнилися сльозами, і вона швидко кивнула. Крики пролунали з передньої частини ряду біля колодязя, і я подивилася туди і побачила більшого чоловіка, який кричав на жінку, вказуючи на відро на підлозі. Я встала і востаннє стиснула плече дівчини.

- Не хвилюйся, Захарісс з'їсть усіх поганих людей. Вибач, я поки навчу деякого гарних манер від її імені, - я підморгнула їй, і вона невпевнено посміхнулася мені.

Йдучи попереду черги, жінка зіщулилася під погрозами чоловіка про покарання, і мій власний гнів вийшов на поверхню. Бачачи, як вона відсахнулася, чуючи її благання, вибачення. Я усміхнулася чоловікові під своєю маскою.

- Дурна сука, я просив тебе принести води, а ти навіть цього не можеш зробити! Хочеш, я відвезу тебе додому і знову покажу, хто ти така?

Я підійшла до нього, коли він простягнув до неї руку, він завмер, дивлячись на мене зверху вниз.

- Чого ти хочеш, остолоп, йди з дороги, - його рука лягла мені на плече, і я рушила.

Я схопила його зап'ястя своєю долонею і повернула, вкладаючи в руку частину своєї сили, поки не почула, як зламалися кістки. Він взвизгнув, його інша рука потягнулася до мене, але вже занадто пізно. Я підняла ногу і відштовхнула його назад. Він врізався в стіну колодязя заввишки до пояса, і від додаткового поштовху моєї руки в груди перекинувся.

Пролунав крик, а потім сплеск, коли він упав у воду, і у дворі стало тихо.

Упс.

Озираючись на всі боки, я побачила, що всі нервово дивилися на мене, на те, що я щойно зробила. Мій погляд упав на Тейлора й Анну, перш ніж вони перейшли до жінки.

- Ти вовк, - м'яко сказала я. - Ти полюєш, ти захищаєш, ти обороняєшся. Це стосується і тебе самої.

Вона моргнула, збентежено хитаючи головою.

- Що? - прошепотіла вона.

- Жоден самець, неважливо наскільки він більший, неважливо наскільки вищий, неважливо наскільки сильніший, не зможе позбавити тебе вовчої волі. Він може бути в змозі втихомирити це, він може бути в змозі пом'якшити це, але він ніколи не зможе прийняти це. Розумієш? - вона моргнула, її руки стиснуті в кулаки, але вона кивнула.

Я відповіла тим самим, присуваючись до неї ближче, відчуваючи необхідність. Я завагалася на мить, перш ніж моє чоло притулилося до її чола. Я стиснула її тремтячу руку у своїй, ігноруючи чоловіка в колодязі, який лаявся і кликав на допомогу.

- Захарісс усередині всіх нас, - сказала я їй, і її очі розширилися від шоку. - Вона - все, що ми втілюємо. Доброта, граціозність, виживання. Але найбільше, - сказала я їй, переводячи погляд з неї на мене. - Вона боєць. Дозволь їй скеровувати тебе, щоб ти боролася за себе і відібрала яйця в наступного чоловіка, який спробує підняти на тебе руку.

З цими словами я повернулася і пішла, повертаючись до Анни і Тейлора, які нервово озиралися на всі боки. Ми поспішили доріжкою на звук виклику охорони. Ми не зупинилися, поки не вийшли з міста і не побігли відкритим полем, цілячись у дерева по інший бік. Весь цей час я відчувала на собі погляди. Я помітила Джоша, який притулився до одного з них, похмуро дивився в наш бік, і мої ноги застрягли у своєму темпі.

- Це було нерозумно, - рывкнув на мене Джош, коли ми підійшли до нього, і я напружилася від його різких слів.

Він нарешті заговорив зі мною, вперше за кілька днів ініціюючи розмову, і це те, що він сказав?

- Ти могла б нацькувати на нас охорону!

- Я просто не збиралася дозволяти цьому чоловікові завдавати їй болю, - прошипіла я на нього, і він хитає головою.

- Нас не можна зловити, нам потрібно забрати Сару, - проричав він, стискаючи кулаки.

- Я знаю це, - сказала я крізь зціплені зуби, перш ніж зробила глибокий вдих. - Джош...

- Тоді подумай про те, що ти, чорт забирай, робиш.

- Я не можу просто стояти і дивитися, як це відбувається, коли я можу допомогти!

- Ти можеш допомогти, якщо забереш Сар...

- Гарзд, підемо охолонемо, - сказав Тейлор, підходячи до мене і дістаючи портшез.

Я прикусила язик і кивнула, стискаючи руку Анни та ігноруючи кинджали, які Джош спрямовував у мій бік.

Я не могла просто дозволити завдати болю цій жінці, не тоді, коли я бачила інших членів зграї на її місці, вихідців з дому тих, хто піднімав на них руки.

Я бачила там не тільки ту жінку, а й Кеті, я бачила Сібіл, я бачила Сару.

Тож ні, Джош міг злитися на мене, він і так уже злився, але я не шкодувала про те, що зробила, якщо мої слова могли врятувати її.

Тому що просто зараз мене ніхто не рятував.

Рея

Ми йшли по високій траві, Джош праворуч від мене, а Анна, Тейлор і Себастьян трохи позаду, ліворуч. Гадсон і Кольтен замикали ходу. Тьмяно-зелені стебла доходили мені до плечей, наші голови визирали назовні, щоб ми могли бачити перед собою в темряві ночі, коли місяць освітлював нам шлях.

Минуло довгих два місяці відтоді, як з моїх зап'ясть зняли кайданки, але тонкі червоні шрами так і не зблякли, хоч би як я намагалася приховати їх, як і інші. Однак вони були постійним нагадуванням про те, щоб ніколи більше не бути закутою в кайдани. Я присягнулася стримати цю обіцянку, дану самій собі.

Я подивилася на Джоша і помітила напругу, що сковує його тіло, він горів бажанням якнайшвидше дістатися до нашого старого будинку в Закіті. Під поверхнею він кипів від гніву, його відчайдушне бажання дістатися до Сари. Однак ми маємо бути обережними, нас усього кілька, а їх у зграї в нашому старому будинку багато. Якщо ми збиралися домогтися успіху, все залежало від того, чи там вона взагалі, всі ми знали, скільки часу минуло після того, що сказав мені Патрік. Що він хотів прив'язати її до свого ліжка. Я зковтнула при цій думці і молилася, щоб він не доторкнувся до неї. Вона пройшла через достатньо, і хоча в залі вона погодилася зі своїм батьком, Альфою Крістофером, щодо того, що ми її викрали, я знала, що в глибині душі вона, напевно, відчувала, що в неї не було вибору.

Це єдине пояснення. Єдине, про яке я хотіла думати, інакше зрада ранила глибоко. Для інших ще глибше.

Моя сила текла всередині мене, вільна, але дещо контрольована, спалахуючи і стаючи проблемою тільки тоді, коли мої емоції розпалювалися. Я уявила її собі як кулю, що скручується і розростається всередині, її вусики час від часу тріпотіли. Мені вдалося дещо зробити за допомогою своєї магії, і я дізналася, що в мене є здібності до невеликого зцілення, а також до вирощування рослин час від часу, поряд із кількома іншими речами, які я все ще намагалася осмислити. Я добре контролювала деякі речі, інші? Моя сила мінлива, неприборкана, і я ніколи по-справжньому не знаю, що отримаю, коли використовую її. Це ніби у вас раптово з'явилася інша кінцівка, якою вам потрібно

навчитися рухати так, як ви вважаєте за потрібне, тільки вона не завжди робить те, що ви хочете.

Я все ще новачок у цій справі, і Беллдейм допомогла мені, чим могла. Але вона не зовсім готова допомогти Спадкоємцю, у неї є тільки деякі знання, отримані від Спадкоємця до мене і моєї матері.

Але, як вона мені сказала, усі Спадкоємці різні, і в кожного з них були якісь відмінності в магії.

Беллдейм думала, що я не можу повністю контролювати свою силу, тому що я все ще не повністю пов'язана з Руною, яка, як і раніше, відмовлялася виходити. Вона думала, що щойно ми з Руною повністю синхронізуємось одне з одним, усе інше стане на свої місця. Щоб це сталося, нам потрібен час разом, як вовкам. Руна здавалася трохи врівноваженішою тепер, коли моя сила текла всередині мене, але вона ніби від'єднана від неї. Вона відчувала її навколо себе, але не з нею разом.

Ми приблизно за годину їзди від мого старого будинку в глибині Закіту, на території зграї Арагніс. Дивно перебувати у своїх рідних краях, впізнавати місцевості й згадувати своє дитинство, коли я була вільною, невинною. Я впевнена, що Джош відчував те саме, бачачи знайомий пейзаж. Дітьми ми часто грали на цих полях, намагаючись підкрастися одне до одного і повалити одне одного на землю. При згадці про це я інстинктивно присунулася до нього ближче, бажаючи відчути його близькість. Він кинув на мене насторожений погляд, напруга пронизала все його тіло. Він відсторонився від мене, в його очах з'явився біль, і я подивилася вниз, ненавидячи те, на що ми перетворилися, але знаючи, що це повинно було бути зроблено, інакше він був би вбитий.

Я провела рукою по траві, бажаючи, щоб часи були простішими, але знаючи, що так ніколи не могло бути. Я так сильно любила Закіт. Потім раптово все змінилося так швидко і наповнилося такою темрявою. Біль, сум і розбите серце. Чи готова я зустрітись з цим віч-на-віч? Імовірно, ні, але Сара може бути тут, і ми повинні врятувати її. Я не знала, чи повернулася вся моя сім'я в Закіт, чи повернувся Кейд, але я сподівалася, що він тут, і ми теж зможемо забрати його.

Я знову потягнулася до його кровного зв'язку і знову відчула гострий ніж у серці, коли його там не було. Я не знала, чому продовжувала намагатися, знаючи, що кожного разу

мені було боляче. Я подивилася вперед і засунула це на задвірки своєї свідомості. Не зараз, Рея, не ходи туди.

Коли я була молодшою, у зграї Арагніса було вісімдесят сім осіб, зараз, імовірно, набагато більше, і шанси на те, що ми спробували б тихо витягнути Сару, невеликі. Коли я була молодшою, ми були найбільшою зграєю на землях Врохкарії, нас поважали і любили. Не впевнена, що це змінилося. Я ніколи не просила Едварда розповісти мені про мій старий дім, біль був занадто сильним.

- Залишилося недовго, - прошепотів Джош, щоб ми всі чули. - Ми будемо спостерігати нагорі.

Він вказав на пагорб, який я надто добре знала попереду нас, з нього відкривався вид на все село.

- Краще витратити кілька днів, щоб вивчити їхній розпорядок дня, але розвідники, ймовірно, натраплять на нас.

Я кивнула.

- Ми повинні діяти швидко і скористатися можливістю. Ми не можемо ризикувати, що нас побачать, поки ми ще не наблизилися до будинку Альфи.

Джош проігнорував мене.

- Ти впевнена, що Сара буде саме там? - запитала Анна, і я дивлюся на неї.

- Я сподіваюся, що це не так, але я знаю Патріка, він отримає її там.

Я спробувала не тремтіти від цієї думки, але зазнала невдачі. Джош низько заричав, але я не дивилася на нього. Я не хотіла бачити вираз його обличчя, це зламало б мене.

- Ви всі впевнені, що хочете бути тут, ризик високий.

- Сара - частина зграї, і ми повернемо їх усіх, скільки б часу це не зайняло, - заричав Себастьян, і я готова обійняти його за відданість.

Він має рацію, ми повернемо їх, я не зупинюся, поки всі вони не опиняться в безпеці у нас у Покої Відьом, поки ми не знайдемо новий дім і не почнемо все спочатку.

Я й гадки не маю, куди ми підемо, але я впевнена, що ми що-небудь знайдемо. Ерідіан більше не варіант, але там має бути безпечне місце для нас, щоб жити. Ми не можемо залишатися з відьмами вічно.

- Я можу спробувати провидіти, коли ми доберемося до вершини пагорба, але це буде не дуже потужно. В іншому разі інші відьми можуть вловити стрибок напруги і відправити прямий зв'язок відьмам Вищих.

Ми цього не хотіли.

- Якщо ти можеш діяти делікатно, я не розумію, чому ти не можеш...

Виття позаду нас перервало мене, і ми всі затихли, низько пригинаючись у високій траві. Потім до першого приєдналося ще одне виття, доки в моїх вухах не задзвенів цілий хор, від їхнього звуку по спині пробігли мурашки.

- Рогури? - я запитала Джоша по зв'язку.

- Чорт, схоже на те, - прошипів він, і я спробувала приховати своє здивування від того, що він заговорив зі мною.

Чорт, недобре. Вони могли пробігти тут і знайти нас. Я вказала на пагорб, і Джош кивнув, на мить залишаючи свій гнів позаду, і грюкнув по плечу решту, щоб привернути їхню увагу. Ми почали повільно просуватися вперед, низько опустивши голови, прямуючи до пагорба. Якщо нам вдасться сховатися від рогурів, ми зможемо продовжити виконання плану. Інша проблема полягала в тому, що якщо згряя Арагніс теж почула виття, вони попрямують у наш бік, щоб знищити їх.

Боги, що, якщо їх там ціла орда? Нам залишатися і допомагати чи забиратися звідси? У цій зграї все ще є невинні люди.

Я не встигла зробити й семи кроків, як відчула це.

Влада.

П'янка, сильна, з ароматом, який я занадто добре знала. Мої очі розширилися, коли я зупинилася як укопана, голова повернулася назад, а серце шалено заколотилося в грудях. Руна сіла, її очі насторожено дивилися на новоприбулих.

Блядь, блядь, блядь.

- Іди на пагорб, я залишуся і відволічу їх, якщо знадобиться, - у розпачі сказала я Джошу. - Вони можуть не відчутти нас тут після того, як ми прийняли зілля Беллдейм, щоб замаскувати наш запах, але він сильний. Вам усім потрібно дістатися до пагорба і зайняти позицію, як і планувалося.

Очі Джоша на мить спалахнули, і я заричала на нього по зв'язку. Тепер він вирішив проявити турботу?

- Справа не в мені, а в Сарі, і якщо він знайде нас, ми в повній дупі і в нас немає шансів. Це в мене за спиною мішень. Просто йди, швидко, чорт забирай.

Що вони взагалі тут робили?

Я дивилася, як Джош та інші просувалися вперед, Кольтен кинув на мене нервовий погляд, перш ніж зник у високій траві, як і решта. Я зробила глибокий вдих і обережно розкрила свої почуття, утримуючи своє домінування і силу на низькому рівні, щоб не видати своєї присутності.

Я уважно прислухалася, почула шаркання ніг, потім хтось закашлявся, і подавився.

- Грьобані боги, я й не знав, що коватиму траву, - виплюнув Даміан.

Мабуть, вони транспортували це.

Лео засміявся.

- Потренуйся, я бачив, як ти іноді дивишся на мою дупу.

- Хоч би що я робив, єдине, що мене цікавить у твоїй дупі, - це надерти її, - заричав Даміан, і потім до мене донісся звук удару плоті об плоть.

Низьке гарчання оточило мене, звучало так, немов перебувало просто поруч зі мною, і мій пульс прискорився. Даріус.

- Може, ви двоє, блядь, припиніть це, давайте поквапимося, позбудемося рогурів і підемо.

Я затремтіла від звуку його голосу, від його глибокої інтонації, моє серце і розум боролися всередині мене в його присутності.

Я так давно цього не чула, відтоді, як він вимовляв ці слова, сповнені гніву і холодності.

Мої руки стиснулися в землю, коли Руна зібралася всередині мене, гарчачи при звуках його голосу.

Принаймні, я не єдина, хто на нього злився. Ображений.

- Це не займе багато часу, - пробурчав Зайд, і я почула, як вони рушили десь позаду мене, наближаючись.

Занадто близько. Боги.

Я повернулася, сліпо дивлячись у їхній бік, і подивилася на стебла переді мною. Вони прямували прямо до нас, і немає жодної можливості, що вони не знайдуть мене, а потім і решту.

Як я могла бути такою невдахою, невже Боги справді ненавиділи мене?

Від літнього повітря в мене на шиї виступили крапельки поту, вони прилипли до футболки, поки я придумувала, як із цим упоратися. Я не готова побачити його, не готова зустрітися з ним віч-на-віч. Мої думки з Даріусом суперечливі, як і мої почуття. Я ображена, зрада і гнів вирували глибоко під моєю шкірою через те, що він зробив. І все ж він одними губами сказав мені "сіон", я впевнена в цьому. Чому? Навіщо йому знадобилося це робити і морочити мені голову? І звідки, чорт забирай, він знав це слово?

Прийнявши рішення, я послала трохи енергії в землю, коли почула, що вони підійшли ще ближче до моєї позиції, рівно настільки, щоб зробити те, що мені потрібно, але, сподівалася, недостатньо, щоб запідозрити, що я тут.

Я почула скрип, потім звук оголеного леза.

- Чорт, щось щойно торкнулося мене, - заскулив Даміан.

Ще один скрип.

- Зніми це, зніми це!

- Там нічого немає, брате, - засміявся Лео.

- Ось, - сказав Джеррод, коли я почула, як розрізали траву. - Тут нічого немає.

Перестань поводитися як цуценя.

- Щось торкнулося мене, клянуся! - Даміан практично плакав, поки інші сміялися, навіть коли повітря пронизало нове виття.

Я почула, як вони знову рушили вперед, і послала більше сили в землю, відчуваючи вібрацію їхніх кроків сильніше за мою магію. Я глибоко дихала і міцно стискала її, повільно спрямовуючи свою силу на вологу в багнюці. Збираючи її, я підняла на поверхню прямо під їхніми ногами, щоб розм'якшити землю. Тепер я виразніше чула їхні кроки по бруду, схожому на мул, під їхніми ногами.

- Якого хріна? - Даміан пробурчав, коли я послала під них усе більше й більше вологи, змушуючи їх тонути.

- Чому ми тонемо? - запитав Лео, у його голосі чулося замішання.

Я спрямувала свою силу, щоб увійти в стебла трави навколо них, піднімаючись до вершини, прикушуючи губу, щоб зберегти контроль, мої руки тремтіли від зусиль. Я відчула тепло їхніх тіл, притиснутих до стебел, як до свого власного, ніби я всередині самої

трави. Поки вони зайняті спробами пересуватися мулистотою землею, я завдала удару, переміщаючи стебла навколо них, загортаючи їх у кокон.

- Бах-бах-бах, - пролунав приглушений звук від одного з них, і я відірвала долоні від землі.

Обережно просуваючись уперед, щоб трава не колихалася неприродно, я повзла й утримувала свою силу навколо них, маючи потребу у втечі до решти й подалі від них.

Я зробила близько двадцяти кроків, перш ніж низьке гарчання і вибух сили пригнув високу траву в цьому районі. Інстинктивно я пригнулася, втрачаючи контроль над своєю силою, і притиснула руки до обличчя, щоб мене не вдарили стебла. Чорт, я не хотіла його бачити, я не хотіла бути поруч із ним. Схоже, тепер у мене немає вибору.

Я вперлася руками в підлогу, щоб піднятися, спостерігаючи, як вони тряслися на землі, перш ніж подивитися вперед, чи досягли інші пагорба. Даріус повністю оголив поле, кожна стеблинка трави тепер плоска, і я побачила голови моєї зграї, що визирали з-за вершини пагорба.

- Уперед, - наказала я Джошу через зв'язок і дивилася, як вони ховалися з поля зору.

Потім я повільно повернулася обличчям до Альфи придурків. Який замовк.

Вони всі такі тихі.

Моє обличчя старанно залишалось непроникним, і я недбало витерла бруд з долонь шкіряною формою, поки стояла на повний зріст, відмовляючись зіщулюватися або відходити від них до своєї зграї. Я не знала, чи бачили вони їх, але я не стала б ризикувати. Можливо, я не готова до цього, але моя зграя йшла попереду мене.

Я підняла очі і подивилася спочатку на Зайда, все ще темноволосого і темноокого, а потім на великого рудоволосого чоловіка поруч із ним, Джеррода. Його волосся все ще довге і заплетене в ірокез. Я пропустила чоловіка в центрі і розглядала обличчя Лео, його пшенично-світле волосся трохи довше, ніж я бачила його востаннє кілька місяців тому, його блакитні очі примружені, коли він дивився на мене. Я пильно подивилася на нього, перш ніж перевела погляд на Даміана. Його каштанове волосся коротше, лезо оголене і вільно звисало збоку, коли він здивовано дивився на мене.

Ще одне виття розірвало повітря, і ми всі напружилися, поки воно не припинилося.

Взявши себе в руки, я нарешті перевела погляд на останнього чоловіка в групі, який не зрушив ні на дюйм. Його чорні черевики заляпані брудом, коли я оглянула його темні,

закуті в броню ноги, ненадовго зупиняючись на товстих стегнах, а потім на вузькій талії. Я зковтнула, а потім продовжила рух угору його торсом, знову відзначаючи різницю в кольорі шкіряного ремінця на його обладунках Еліти, червоному і золотому. Мої очі піднялися до татувань на його шиї, знаючи, що в них сховані відмітини Спадкоємця, і мої власні відмітини м'яко пульсували теплом просто під моєю шкірою при цій думці.

Я тримала їх на відстані.

Мої руки стиснулися в кулаки з боків, поки мій погляд блукав щетиною на його обличчі, його підборіддя ставало більш чітким у міру того, як я піднімалася вище, поки не побачила темні кола у нього під очима. Потім наші погляди зустрілися, від крижано-блакитного до світло-зеленого. Моє серце билосся понаднормово, коли ми застигли під пильним поглядом одне одного, зчепившись і не в силах відвести погляд. Минуло так багато часу відтоді, як я дивилася в очі, що нагадують мені щойно пророслу траву після зими, так багато часу відтоді, як ми були поруч одне з одним, що здавалося, що навіть повітря навколо нас застигло.

У його очах спалахувало так багато емоцій, що я не думала, що це можливо для нього, і я судорожно ковтнула, мій шлунок звело. Найбільше відчувався гнів, потім хіть, він не міг приховати це від мене. Я переступала з ноги на ногу під його важким поглядом, не в силах нічого із собою вдіяти, і його очі на мить зупинилися на цьому русі, у них відчувалося легке занепокоєння, яке, я впевнена, мені здалося. Але він ненадовго відвів погляд, не в змозі цього відчувати.

Будучи спадкоємцями, я впевнена, що ми завжди відчуватимемо цей зв'язок одне з одним. Якби це було так, я уявляла, що це були б нитки нашої сили, що впливають назовні і переплітаються між нами, зав'язуються у вузол, пов'язують нас разом. Якби він був просто Спадкоємцем, ми, можливо, змогли б послабити цей вузол, назавжди звільнившись один від одного, просто співіснуючи в одному просторі.

Усе не так просто. Боги не хотіли цього для нас, і, наскільки я розуміла, їхні рішення потребували переоцінки.

Даріус нахилив голову в мій бік, і я відкинула голову назад, очікуючи... чогось. Але ми просто мовчки дивилися одне на одного. Таке відчуття, що між нами висіло так багато невисловлених слів, невидимих оку, але що ми могли сказати? Цей засранець зробив те, що він зробив, і тепер він і його Еліта полювали за мною разом із Вищими. Я ворог номер один.

Зрадник.

Брехун.

Маніпулятор.

Я для нього ніхто, і те, ким я була, йому не потрібно. І мені теж.

Як я могла після того, що він зі мною зробив?

Життя могло бути жорстоким і недобррозичливим, я знала це не з чуток, але щоб Боги прив'язали мене до нього кількома способами? Це межує зі злом.

Даріус раптово випростався, і я напружилася. М'яке світіння чорних відмітин Спадкоємця з'явилися на його шиї, і я приготувалася до того, що буде далі. Приготувалася рятуватися від того, що він схопить мене і відведе назад до Вищих. Чорні нитки сили вирвалися з його руки, коли він підняв їх, і я з благоговінням спостерігала за цим, дивуючись, як йому вдалося так легко використовувати свою силу, перш ніж вона раптово вистрілила вперед, розділившись на шість частин. Я твердіше поставила ноги на землю, перш ніж підняла руки на рівень грудей, потім розкинула їх. Переді мною утворився майже прозорий синьо-сріблястий бар'єр, що розтягується так широко, як я могла це зробити. Створила стіну зі своєї сили.

Сила Дарія врзалася в мій бар'єр, і я трималася стійко, додаючи в нього більше сили, коли з'явилися мої власні мітки. Його сила зіткнулася з моєю, і це відчувалося так сильно, що я мало не впала на коліна. Я випустила свою, але, чорт забирай, він сильний. Однак річ не тільки в цьому, це відчуття правильності-неправильності, яке створювало баланс, бо ні моя стіна не руйнувалася, а його не пробивала її.

Я кинула погляд через плече, щоб переконатися, що вони не побачили мою зграю. Це все, що знадобилося Даріусу, тому що, коли я обернулася, він прямо там, переді мною. Просто по інший бік мого бар'єра. Я здригнулася. Я навіть не чула, як він рухався. Я ніколи не чула, щоб він, блядь, рухався.

Він притиснув до нього руку, поширюючи по ньому ще більше цього темного димчастого туману, схожого на павутину. Я різко вдихнула, коли його очі спалахнули, відчуваючи, як його сила притиснулася до моєї так близько, стикаючись, розбиваючись. Як хвиля, що зустрічається з піском, співіснують разом. Наче зустрілися вперше.

Я занурилася в це почуття, дозволяючи йому захлеснути мене. Це ейфорія, сп'яніння з відтінком темряви. Це... дім. Те, що я ніколи не думала, що відчула б, те, що я поховала так

глибоко всередині, що тепер я просто почувалася... загубленою. Так до біса заплутаною в тому, як я маю з цим упоратися.

Він присунувся трохи ближче, його обличчя перебувало за кілька дюймів від бар'єра, і я склала в нього більше сили, щоб утримати його.

- Знайшов тебе, вовчєня.

Я здригнулася від тих самих слів, які він сказав мені в Мертвих Землях. Там, де вперше зустрілися земля і підземелля.

Я не могла не думати про те, наскільки по-іншому все могло б бути за інших обставин. Як я могла не бажати цього в темряві ночі, при місячному світлі, де ніхто не бачив, де ніхто не міг відчувати мій біль.

Однак занадто багато чого сталося, занадто багато було зроблено, і цього не можна пробачити.

- Чого ти хочеш? - прошепотіла я, потік емоцій захлеснув мою голову. - Що ти взагалі тут робиш?

Я опустила руки по швах, піт покрив потилицю, але я все ще трималася за бар'єр, не даючи Даріусу і його людям підійти ближче.

Останні просто стояли осторонь і спостерігали, дозволяючи своєму Альфі розібратися зі зрадником.

- Рея, - хрипло вимовив він, оглядаючи мене з ніг до голови і жадібно вбираючи.

Він досліджував кожен дюйм мого тіла, його хижий погляд блукав по моєму тілу, покриваючи мою шкіру мурашками.

Він зупинився біля моїх зап'ясть, помічаючи блідо-червоні шрами від тербієвих манжетів, що обгорнуті навколо них. Я помітила якийсь проблиск у його погляді, перш ніж він знову підняв руку до мого обличчя і розглядав мої відмітини. Його очі спалахнули власництвом, коли він простежував ніжні завитки, вигини і пасма, починаючи з середини мого чола, потім до скронь, ніжно пестячи мої вилиці, перш ніж його погляд зустрівся з моїм, спричиняючи гарчання на моїх губах.

Він не мав права так дивитися на мене, наче я щось значила для нього.

Він нахилив голову набік, кидаючи швидкий погляд через моє плече, змушуючи мене напружитися.

- Що ти робиш на своїй батьківщині, Ласандрея?

Це ім'я зірвалося з його губ, і я здригнулася, ненавидячи це ім'я і його за те, що він його вимовив. Ім'я, яке дали мені батьки, назавжди було заплямоване болем і стражданням.

- Це не твоя справа, - виплюнула я.

- Я одного разу сказав тобі, що ти - моя справа.

Він збрехав, усе, що він говорив мені в Ерідіані - брехня.

- Кейда тут немає, ти ж знаєш, - пробурмотів він, і я стрималася, щоб не запитати, де він, стримуючи емоції, які загрожували піднятися в мені. - Але Сара тут.

Я примружилася, ігноруючи його.

- Ще раз, що ти тут робиш?

- Як ти чула, тут були помічені Рогури. Однак їм доведеться зачекати, оскільки я натрапив на зрадника Врохкарії, - його очі металися між моїми, коли він вимовив слово зрадник.

Я відвернулася, скриплячи зубами. Я не клятий зрадник. Я нічого не зробила цим землям, але моя кров проливалася знову і знову в ім'я чого? Збожеволілого, одержимого Вищого, який з якоїсь причини думав, що міг забрати в мене те, що належало мені.

- Нічого сказати? - Даріус нетерпляче запитав: - Не збираєшся заперечувати це?

Я подивилася на нього холодним поглядом.

- Який у цьому сенс? Я одного разу намагалася поговорити з тобою, пам'ятаєш? Я намагалася показати тобі, що я не поганий хлопець.

Я похитала головою і відступила на крок. Його пальці стиснули бар'єр.

- Те, що я кажу, ні для кого нічого не означає. Твоє шмагання - доказ цього.

Його руки стиснулися в кулаки.

- Ніякої пощади. Так само, як ти сказав мені, що в тебе її немає, і так само, як я визнала, що у Врохкарії її теж немає.

- Не рухайся більше ні на крок, - сказав він низьким тоном.

- Чому? - я знизала плечима. - Щоб ти міг відвести мене назад до Вищих? - він заричав, і я усміхнулася. - Отже, ти хочеш відшмагати мене ще трохи?

У нього звело щелепу.

- Розкажи мені, що ти знаєш про прокляття? Люди страждають, це не може тривати, чи ти цього хочеш?

Я засміялася над його словами, але це сумно, втомлено. До біса втомлено.

- Усе, чого я хочу, це щоб люди жили, процвітали. Ось що таке Елідіан.... був. Я забирала людей, яким заподіяли біль, тих, хто був у справжніх монстрів. Вони гірші, ніж рогури, що бродять цими землями, ти знаєш, чим вони небезпечні. Справжні монстри? - я похитала головою. - Вони стоять перед тобою і пропонують фальшиву доброту, фальшиву розраду тільки для того, щоб наступної секунди схопити за горло і стиснути, просто щоб подивитися, скільки часу тобі знадобиться, щоб знепритомніти без повітря, скільки ти зможеш дряпати і штовхати, перш ніж знепритомнієш. Вони справжні монстри, Даріусе. Не я. Я розповідала тобі про тих монстрів в Елідіані. Ти не слухав!

Його люди наблизилися до бар'єру, коли Даріус затремтів від напруги. Вони розосередилися, вишукуючи слабкі місця. Моє слабе місце там, повільно з'являлося, коли моя сила убувала, а бар'єр мерехтів. По ньому повільно пройшли брижі, коли сила Даріуса поширилася по ньому, і мене охопила паніка. Я не навчена своїм здібностям, я знала тільки основи і більше керувалася інстинктом, але знала, що Даріус, ймовірно, повністю контролював свої сили Спадкоємця, свого вовка. Хоча я цього не бачила, я бачила, як вони обидва були з'єднані разом одночасно, у повній синхронності. Руна? Вона навіть не виходила.

Мій бар'єр швидко ослаб, і з мене досить, час іти. Нам доведеться повернутися за Сарою, зараз ми ніяк не змогли б до неї дістатися.

Ще одна невдача. Мене це більше не здивувало.

- Спадкоємець Казьє, - сказала я Даріусу, і його погляд загострився, його відмітини запульсували в такт моїм словам.

Я дала йому сигнал до пробудження своїми наступними словами. Я сподівалася, що вони з'їли б його живцем.

- Я говорила тобі, що була дитиною, коли прокляття, ймовірно, було накладено на Волворн. Мені було б близько семи, коли рогури вперше з'явилися в землях. Замість того, щоб перетворюватися на клятого звіра і дозволяти гніву керувати тобою, ти б зрозумів це, - його брови насупилися, і він сперся долонями об мій бар'єр. - Ти б помітив, що щось не сходиться, що це неможливо.

Я подивилася на них усіх.

- Ви всі зробили б це, і непотрібних смертей не сталося б.

Пальці Дарія впилися в мій бар'єр, і я затремтіла, коли груба сила влилася в нього. Його обличчя виглядало страдницьким і задумливим, ніздрі роздувалися, а очі почали наливатися чорною кров'ю. Вони блукали по моєму обличчю, фіксуючи кожну деталь.

- Кристал показав... - почав він, але я обірвала його.

- Те, що він показує - брехня, це неможливо. Як дитина могла зробити таке? - я сердито похитала головою і заскрипіла зубами від того, що мої емоції загрожували вирватися на поверхню. - Я втратила все, коли була дитиною. Я казала тобі, що в мене вкрали моїх батьків, несправедливо, але було вкрадене і моє дитинство, була вкрадена моя невинність юності, - прогарчала я, і мій бар'єр захитався, брижі ставали дедалі більшими й більшими.

Погляд Даріуса не відривався від мого обличчя, в його очах читалося протиріччя.

- Я думала, ми з тобою однакові, - прошепотіла я йому, важко ковтаючи. - Я думала...

Я зупинила себе, щоб не сказати що-небудь ще, і побачила, як у його очах з'явилися ці іскорки.

- Неважливо, що я думала, - зітхнула я, мої плечі опустилися.

- Рея...

- Ні, - прошепотіла я, мій голос зірвався, і я, чорт забирай, ненавиділа це.

Ненавиділа те, як він міг вихлюпувати всі ці емоції на поверхню. Він нічого від мене не заслуговував. Я все ще відчувала удар хлиста по своїй спині, відчувала, як він розсік мою шкіру, відчувала, як кров витікала з мого тіла.

Він зробив це.

Він. Зробив. Це.

Незважаючи на те, що мені важко рухатися, важко відсторонитися від його тяжіння, я повернулася і побігла до решти, які, я знала, чекали на мене, потребуючи того, щоб забратися якомога далі від його присутності і знову мати змогу вільно дихати, чорт забирай. Я трималася за бар'єр якомога довше, утримуючи їх на відстані, поки все більше його сили врзалося в нього.

Моя згряя чекала на пагорбі, все готово. Волаючи до Руни про допомогу, вона, не гаючи часу, простягнула її мені, і я побігла до Тейлора, який тримав портшез. Нарешті діставшись до них, бар'єр зламався, і я ляснула його рукою по плечу. Нас віднесло в небуття, ми приземлилися відразу за Спокоєм Відьом.

- Чорт, - закричав Джош, запускаючи руки у волосся і смикаючи їх, походжаючи взад-вперед.

- Скоро ми можемо спробувати знову, ми все одно нічого не змогли б із ними там зробити, - я важко дихала, простягаючи до нього руку, щоб спробувати якось заспокоїти його. - Ми доберемося до неї, Джоше...

- Не треба, - заричав він на мене, і я відсахнулася, коли він лягнув мене по руці.

- Гей! - Тейлор огризнувся на нього, підійшов до мене і люто подивився на Джоша.

Джош похитав головою, його очі повні люті, а світле волосся вибивалося з пучка. Він кинув на мене останній погляд, перш ніж повернувся і пішов крізь туман, що веде всередину захищеного будинку кривавих відьом.

Чиясь рука лягла мені на плече, і я здригнулася, різко обернулася і розслабилася тільки тоді, коли побачила Кольтена. Він дивився на мене із занепокоєнням, але я просто похитала головою і пішла за прикладом Джоша, прямуючи до будинку Беллдейм і в кімнату, в якій я зупинилася.

У моїй голові крутилося занадто багато думок і почуттів, і я не хотіла, щоб на мене зараз дивилися, не хотіла жодних розмов. Я просто хотіла загрузнути в стражданнях через чергову невдачу. Ігнорувати те, як Даріус дивився на мене, як усе в мені просто зараз кричало повернутися, бути поруч із ним.

Зв'язок тепер сильніше натягувався, і мені потрібно ігнорувати це. Я повинна.

Замкнути це.

Я увійшла у свою кімнату і впала обличчям вниз на ліжку, навіть не потрудившись роздягнутися, поки Руна скиглила всередині мене. Мені просто потрібен відпочинок, тоді, можливо, у мене вистачить сил встати наступного дня і прикинутися, що я взяла себе в руки, хоча насправді я поступово тріщала по швах.

Таке відчуття, що мене більше ніщо не тримало в цілості, ніщо не допомагало залатати невидимі рани, і все це витікало з мене.

Мляві очі Денні та Джозі пронеслися у мене в голові, потім слова Кейда, поведінка Джоша.

Я почувалася такою самотньою, що мені здавалося, ніби я тонула.

Задушливо.

Я захлипла в подушку, перш ніж прикусила губу.

Тихіше, Рея.

Просто тихіше.

Даріус

Вона пішла.

Я відчула це, щойно вона пішла... порожнечу навколо, хоча мої чоловіки зі мною. Вона схудла. Її обличчя змарніло, вилиці більш окреслені, і вона виглядала змученою. Злою. Такою до біса злою і покірною, що щось тверде в моїх грудях забилося сильніше, побачивши це. Проте, я не міг відвести від неї очей. Її кляті блакитні очі, схожі на лід, що проникають у мої так, як могла тільки вона. Тільки вона коли-небудь могла.

І коли її сила Спадкоємиці торкнулася моєї... Я стиснув руки в кулаки.

Позаду мене знову пролунало виття, і я, здавалося, не міг поворухнутися, не міг підняти ноги, повернутися і боротися, поки її слова проносилися в моїй голові.

Я була дитиною, коли вони прийшли в ці землі.

Ось що вона сказала в замку Волворн.

Вона має рацію. Рогури з'явилися понад двадцять років тому, їй було близько семи.

- Брате, - покликав Лео, підходячи і стаючи переді мною.

Я бачив його, але не зовсім.

- Чорт, - різко вилаявся він і подивився на інших. - Те, що вона сказала, - він замовк, і це вивело мене із застиглого стану.

- Чорт, - заричав я, поводячи плечем і відчуваючи біль у спині.

Я зробив це знову, просто щоб зробити ще гірше, коли подивився в той бік, куди вона пішла.

- Ми повинні слідувати за нею, - сказав Даміан, уже рухаючись.

Я схопив його за руку.

- Вона пішла.

Він збирався відкрити рот, але потім насупився і провів рукою по обличчю.

Я повернувся і подивився на своїх людей, їхні обличчя говорили самі за себе.

Збентеження, усвідомлення, а потім занепокоєння.

- Ми облажались, чи не так? - Даміан пробурмотів, уперши руки в стегна. - Я не можу в це повірити, - він похитав головою. - Я не можу... - він замовк, не знаючи, що сказати.

Зайд озирнувся, без сумніву, виглядаючи рогурів

- Але ти бачив її в кристалі пам'яті, - сказав він, перш ніж знову подивився на мене. - Їх не можна змінити. Зараз вона могла б брехати, ніби була в замку.

- Це неправильно, - пробурмотів я, дивлячись у землю, мої думки вирували в голові. - Кристал пам'яті ясно показав її, яка виконує ритуал, і рогурів, що вилазять з-під землі. Як я міг бачити, як вона це робила, якщо в той час вона була дитиною? Звідки взагалі взявся цей кристал? Альдус дав його мені вперше, але він не згадував, як він до нього потрапив, крім того, що він був в Ерідіані, і я теж не питав.

- Ніхто з нас ні про що не питав, - зітхнув Лео.

- Ми знали, що щось не сходиться, що щось було не так, ми просто не знали, що саме. Відчуття неправильності, коли Чарльз ставив їй запитання, те, що він сказав у великому залі. Я просто думав, що це ще одна брехня, ще одне лайно собаче. У глибині душі в мене були деякі сумніви, але тепер? Що, якщо те, що вона сказала, було правдою?

Біль, через який вона пройшла, біль, який я відчував як свій власний, був заподіяний марно.

- Ми нічого не знали, - погодився Лео. - Але я думаю, тепер ми знаємо.

Я кивнув.

- У цьому немає сенсу. Навіщо Альдусу віддавати мені цей кристал і чому на ньому має бути зображена Рея?

- Вона все ще може брехати, - сказав Джеррод, і я похитав головою.

- Вона не може брехати про свій вік. Ми всі її бачили. Про це неможливо збрехати. За всю брехню, яку вона наговорила мені, нам. Це правда, їй двадцять вісім. Ми всі бачили, як її притягли до великої зали, як її допитували Вищі, як убили двох членів її зграї, як щеня розірвало кровний зв'язок і... як я її відшмагав.

- Вона не накладала прокляття, - прошепотів Даміан вголос те, що я не наважився. Те, про що я не хотів думати.

- Вона цього не робила.

Його очі широко розкриті, у них читався шок.

- Чорт, - заричав я, походжаючи взад-вперед. - Чорт!

Я заричав, моя сила розтікалася по шкірі. Дракс низько заричав усередині мене, відчуваючи сум'яття.

- Брате, - почав Лео, але я похитав головою і продовжив ходити по галявині, стискаючи руки в кулаки від люті.

Що ми нарobili? Що я накоїв?

Я подивився на свої кулаки і зрозумів, що Рея мала рацію в одному. Мій власний гнів змусив мене не ставити запитань, і коли вона спробувала поговорити зі мною в замку Волворн, я відмовився слухати.

- Камінь пам'яті був неправильним, як, чорт забирай, це можливо? - запитав Лео, збентежено зсунувши брови.

У мене звело щелепу.

- Я не знаю.

Я вже не впевнений, що взагалі щось знав.

Нам сказали, що камені пам'яті не можна змінити, Чарльз та інші Вищі були непохитні в цьому, особливо Альдус, який сам міг проникати в спогади. Він сказав, що це неможливо. Камені пам'яті важко дістати, їм були потрібні роки на зарядку, перш ніж їх можна було б використати, тому що одного разу вони вже не могли бути змінені.

Альдус уже намагався стерти мої спогади про те, що я Спадкоємець, але питання в тому, навіщо? І чи мав він силу змінювати камінь пам'яті? Але його ніде немає, щоб ставити ці питання, він занадто зайнятий людьми, як сказав Чарльз. Він був незадоволений, коли я згадав, що Альдус був там до того, як я забув, що був Спадкоємцем. Мені потрібно знайти його, щоб поговорити з ним самому.

З усією цією інформацією, що вирувала в моїй голові, я знав, що ми облажались.

Я облажався.

Чарльз - ще одна людина, якої мені слід було побоюватися. Щось не так, він збрехав мені, коли ми говорили в його кабінеті про матір Реї. У його очах з'явився блиск, який мені не сподобався, і тепер я задавався питанням, що він приховував, що він знав. Він приховав той факт, що мати Реї була Спадкоємицею, і вони зберегли їй життя, але весь час, поки він був при владі, він дотримувався закону, щоб хапати всіх Спадкоємців на місці. Це, поряд із

тим, що він раптово захотів, щоб я породив на світ кілька сильних цуценят, згвалтувавши ав Рею?

Я дещо упускав, і, враховуючи, що я навіть не здогадався, що Рея була надто молода для прокляття, мені потрібно поговорити з Реєю про Чарльза. Прямо зараз, блядь.

- Це могла бути Рея, коли вона була дорослою, проводячи ритуал, - сказав Лео, чухаючи підборіддя. - Можливо, тому їхня кількість зростає? Але тоді хто ж спочатку проводив цей ритуал?

Я витер обличчя руками, чуючи, як рогури на відстані наближалися.

- Нам потрібно знайти Рею і відвезти її назад у Волворн. Нам потрібно поговорити з нею, запитати напругу, чи виконувала вона ритуал, коли була старшою, і якщо виконувала, то в кого вона цього навчилася. Вона справді стерла спогади Кейда, вона справді забирала людей на Ерідіан проти їхньої волі, Сара сама так сказала. Мені потрібна повна історія. Більше ніякої брехні, ніякого клятого лайна. Потім ми відвеземо її назад у Волворн, щоб винести її вирок, якщо вона на те заслуговує.

- Як ти збираєшся переконатися, що вона говорить правду? - запитав Даміан, озируючись назад, коли пролунало ще одне виття.

- Будь-яким доступним мені способом. Мені потрібні відповіді, і вони потрібні мені зараз.

- А що, якщо правда в тому, що вона невинна у всьому цьому? - запитав Зайд, не зводячи з мене очей і озвучуючи те, у що я відмовлявся вірити. Я не міг у це повірити, тому що це означало те, що я зробив...

Я кинув на нього лютий погляд.

- Це неможливо.

Вона вбила кількох стажистів Еліти і хотіла вбити нас усіх у Мертвих Землях. Вона неодноразово брехала мені в обличчя. Вона утримувала Сару в Ерідіані проти її волі. Вона погрожувала будь-кому, хто хотів піти і не бути в її владі. Безневинна, вона так до біса далека від цього... Але, можливо, вона такою і була.

- Як нам її знайти? - запитав Джеррод, перекидаючи косу через плече.

- Я не знаю, але я це зроблю.

- Кривава відьма була з нею, коли вони втекли, - сказав Зайд, і я перевів погляд на нього. - Я бачив її на пагорбі.

Він кивнув на пагорб за мою спиною.

Я прокручував цю інформацію в голові до клацання.

- Де знаходиться єдине місце, яке ми не шукали? - запитала я вголос.

- О чорт, ми збираємося зваритися живцем, - пробурмотів Даміан.

- Ні, - сказав я йому. - Ми збираємося розговорити маленьке вовчєня.

При моїх словах згряя рогурів прорвалася крізь лінію дерев, і я оголив свій клинок, готуючись швидко розправитися з ними.

Біжи, вовчєнятко, твій час минув, і минє зовсім небагато часу, перш ніж я зціплю зуби і потягну тебе з собою назад у Вокгайм.

Рея

Щось не так.

Це моя перша думка, коли я розплющила очі, сіла і стиснула хутра в руках. Повітря... напружене, затінене. Таке відчуття, що хтось упирався в нього, дивився, досліджував. Гострий біль у грудях змусив мене опустити погляд, і я ахнула, коли в одну мить з'явилися відмітини мого Спадкоємця. Сильна і пульсуюча агресивністю, якої я раніше не відчувала. Руна заричала всередині мене, неспокійно походжаючи, і її шерсть стала дибки. Я спробувала заспокоїти її, подумки поглажуючи рукою по морді, але це марно, вона все ще схвильована.

Я відкинула хутра, встала з ліжка і босоніж підійшла до вікна. Будинки відьом світилися в темному світлі свічок усередині, жодної ознаки присутності людини на брудних стежках чи мостах довкола, каламутні води мовчазні. Зараз середина ночі, тож це нормально, але все одно, таке відчуття, що хтось є в Спокої Відьом, небезпечний і зловісний.

Я схопила лляні штани і просунула в них ноги, перш ніж перевірила, чи застібнуті всі гудзики на м'якій сорочці, що на мені вдягнена. Відчинивши двері спальні, я виглянула назовні, прислухаючись, перш ніж безшумно пройшла коридором. У будинку тихо, тільки запах трав атакував мої почуття. Я спустилася сходами, сходинка за сходинкою, мої босі ноги остигали на дерев'яній підлозі. Я зупинилася внизу, нахилила голову і прислухалася.

Нічого, але щось не так.

Я завернула за ріг, прямуючи на кухню, і мало не закричала на весь будинок, коли Беллдейм стояла в арці зі стурбованим виразом обличчя.

- Що сталося? - задихаючись, запитала я, потираючи груди, поки моє серцебиття заспокоїлося через те, що вона ледь не змусила мене впасти за мертво від страху.

- Пора, дитинко, - сказала вона мені, і занепокоєння так легко читалося на її обличчі. Моє серцебиття прискорилося.

- Час для чого?

- Щоб виправити помилку, ну, із самого початку.

Я завмерла, згадуючи, як Сольв'є і моя мама говорили мені, що настав час виправити помилку.

- Чому ти так кажеш?

- Це правда.

Вона схопила кістки, що звисали з ремінця у неї на шиї, щось тихо бурмочучи, а потім клацнула ремінцем, витягла з нього кісточку і простягнула її мені.

Я обережно взяла її.

- Я, ем, навіщо ти даєш мені цю... кістку? - запитала я, відчуваючи її гладкість.

- Реберна кістка ворона. Вона стане в пригоді, коли я знадоблюся, нанеси трохи своєї крові на кістку, і я прийду, в тій чи іншій формі.

Це може бути тільки один раз.

- Я не розумію, навіщо віддавати це мені зараз?

Я перевела на маленьку кісточку на долоні, провела пальцем по кольору слонов'ячої кістки і відчула, що в ній спала магія.

- Він знайшов тебе, дитя.

Я насилу піднялася на ноги, паніка захлеснула мене від цієї думки.

Він збирався забрати мене. Він збирався забрати мене і знову замкнути в кімнаті, і тоді біль приходив би знову і знову. Не зупиняючись, поки моя кров не покрила б підлогу, стіни, його обличчя. Нескінченна річка, що ніколи не зупиняється, завжди тече, завжди...

Руки з'явилися на моїх щоках, і я швидко заморгала, коли Беллдейм нахилила моє обличчя до себе.

- Дихай, дитино, дихай.

Я зробила вдих через ніс і видих через рот так повільно, як тільки могла, намагаючись віддихатися.

- Ось і все, продовжуй.

Я підкорилася, мої очі захищало, а легені горіли від нестачі повітря. Вона залишалася зі мною, і я копіювала її дихання, поки не змогла зробити вдих без зусиль.

- Пробач, - захрипіла я крізь здавлене горло і відступила назад, її руки забралися з мого обличчя.

- У цьому немає потреби, у всіх нас є страхи, які підкрадаються до нас. Іноді наші власні рани дражнять нас з нізвідки, та так сильно, що це не дає нам часу опанувати себе,

перш ніж ми опиняємося в пастці вихору, що обертається коло за колом. Іноді ти можеш виправдати себе, іноді потрібна допомога іншої людини. Але немає необхідності вибачатися.

Я прочистила горло, киваючи.

- Як він знайшов мене? Я думала, ми тут у безпеці. Я поки не можу зустрітися з ним віч-на-віч, я недостатньо сильна.

- Даріус - винахідливий вовк, - наспівувала вона, зчепивши руки перед собою.

- Даріус?

Я зітхнула з полегшенням, хоча це не те, що я відчула, коли він тут, але це краще, ніж альтернатива.

- А про кого ти думала, дитя моє? - запитала вона з цікавістю.

- Чарльз, або, можливо, моя сім'я. Не знаю, просто хтось не такий... хороший.

Вона пильно подивилася на мене.

- А Даріус хороший?

Я здригнулася, переминаючись із ноги на ногу.

- Він не хороший, він... заподіяв мені біль, - пробурмотіла я. - Я знала причини, через які він це зробив, тому я... Я розумію, чому він думає, що я зрадниця, що я викликала рогурів. Він мудак, але...

Я замовкла, намагаючись підібрати слова, щоб пояснити, але просто не могла.

Мої почуття до Даріуса збивали з пантелику. Гнів, так багато клятого гніву і печалі, зрада, розчарування, розуміння, бажання, потреба і ця дурна, маленька надія на безнадійне майбутнє. Після того, що він зробив, шляху назад немає. Ні.

Беллдейм обдарувала мене розуміючою посмішкою, яка збиває з пантелику.

- Усе буде так, як має бути. Розбуди інших, він пихкає біля мого захисного бар'єра навколо Спокою відьом, і він розбудить інших відьом. Йому потрібно піти. Ходімо, дитино.

- А ми не можемо просто перечекати?

Я не хотіла зустрічатися з ним так скоро, це було всього три ночі після того, як я бачила його востаннє.

- Він не може увійти, чи не так?

- Він міг би, якби справді захотів, і я б воліла не ризикувати дітьми в нашому домі.

Я судорожно ковтнула. Я знала, що вона має рацію, але в мене таке відчуття, ніби вона кидала мене на поталу вовкам, у буквальному сенсі, хоча це правильний вчинок. Я б ніколи не стала ризикувати дітьми, які тут жили, і якщо Даріус зміг би проникнути сюди, він зробив би це, щоб дістатися до мене, я не сумнівалася. Як він узагалі дізнався?

- Рано чи пізно він дістався б до тебе, - сказала мені Беллдейм, стискаючи мою руку.

- Я не приношу тебе в жертву іншим, і я кажу це з добротою. Так завжди мало бути.

Прийшов час.

Я кивнула, хоча насправді нічого не розуміла, але все одно побігла нагору і розбудила всіх. Я обов'язково поклала кістку, яку дала мені Беллдейм, на столик поруч зі своїм ліжком.

Я постукала в усі двері, чуючи, як вони бурчали і стогнали з приводу того, що їх розбудили, але щойно вони побачили паніку на моєму обличчі, вони встали, вдяглися і пішли за мною вниз.

- Що відбувається? - запитав Тейлор, його погляд жорсткий і насторожений.

- Даріус тут, - сказала я їм, відмовляючись показувати паніку, яку відчувала. - Він за бар'єром, який Беллдейм встановила навколо Покою Відьом.

- Що?! - Себ здивувався. - Як він тут опинився, звідки він дізнався?

Усі інші почали говорити одночасно, і я підняла руку, щоб зупинити їх.

- Я не знаю, але це так, і я не можу допустити, щоб люди, які живуть тут, наражались на небезпеку.

Я подивилася на їхні стурбовані обличчя і, нарешті, на Джоша, який усе ще ігнорував мене. Він ігнорував мене відтоді, як ми повернулися після того, як не змогли роздобути Сару, а якщо ми все-таки розмовляли, його тон різкий зі мною, сповнений гніву. Я б збрехала, якби моє і без того закривавлене і розбите серце не боліло набагато сильніше від того, як він тепер ставився до мене. Він ставився до мене як до людини, яку ненавидить.

- Ви не зобов'язані йти зі мною, - сказала я їм усім.

- Ти ж знаєш, що ми не відпустимо тебе саму, - проричав Гадсон, і Кольтен кивнув поруч із ним.

- Ніколи, - погодився Себ, тоді як Джош зберігав мовчання.

Я кивнула, моє горло стиснулося, а потім ми попрямували до мосту з Анною і Беллдейм.

Щойно мої ноги торкнулися дерева першого мосту, який ми перетнули, щоб потрапити до Покою Відьом, я не могла позбутися відчуття, що, можливо, це востаннє я йшла по ньому. Погане передчуття охопило мене, і я затремтіла. Йдучи крізь туман у напрямку Даріуса, я потерла руки, дивлячись на Джоша, який стояв найдалі від мене. Я б хотіла, щоб він що-небудь сказав.

Я подивилася на Анну, чиє волосся, як і моє, зібране в гніздо на маківці, і в неї темні кола під очима, коли вона йшла поруч зі мною, Себ поруч із нею. Кольтен бурчав, поки Гадсон вичитував його, а Тейлор праворуч від мене вдивлявся в туман, начебто він міг бачити все, тоді як ми ледве могли розгледіти свою руку перед собою. Беллдейм ішла по іншій бік від мене, тримаючи в руці тростину, рухаючись із кожним моїм кроком, коли її кістки побрязкували в неї на шиї.

Туман розсіявся, і я потерла потилицю, мої руки затремтіли, коли я побачила фігури поза досяжністю туману. Вони не рухалися, просто спостерігали, як ми наближалися, місяць висвітлював наш шлях, і щойно ми опинилися в полі зору, ми зупинилися і чекали.

Ми дивилися один на одного з невеликої відстані, Даріус і його люди, проти мене з Беллдейм і моїми. Цього разу вони одягнені непомітно, обладунків не видно. Тільки футболки та бойові штани, і я здивувалася, чому вони вирішили не вдягати обладунки. Першою заговорила Беллдейм.

- Привіт, Альфа Дарій.

- Беллдейм, - сказав він, і в його тоні немає загрози щодо неї. - Приведи Рею сюди, або мені доведеться застосувати силу.

Гаразд, можливо, трохи.

- Ти б зробила це, дитино Казьє?

- Я можу запевнити тебе, я зроблю це, - заричав Даріус, і темні завитки сили виходили з його долонь, чекаючи, готові завдати удару.

Я дивилася, як чорнота пливла навколо. Вона кликала мене, це пристрасне бажання відчутти їх знову, але я не хотіла, щоб мене кликали. Я хотіла, щоб мене залишили в спокої, щоб я знекровила монстрів насухо.

Я виступила перед усіма, не бажаючи завдавати Беллдейм жодних неприємностей після всієї тієї допомоги, яку вона мені надала. Я не впевнена, що він може це зробити, але Беллдейм сказала, що може, і я не хотіла це перевіряти. Зрештою, він Спадкоємець, який

знав, на що він зараз здатний, я навіть не знала, на що я повною мірою здатна. Я в усьому цьому діяла наосліп, тоді як він, здавалося, у всьому розібрався.

- Як ти мене знайшов? - запитала я Даріуса, не відриваючи погляду від цих чорних, туманних завитків, перш ніж перевела погляд на нього.

- Вдала здогадка.

Його сила піднялася по передпліччях, коли він оглянув мене у вільній сорочці, яка на мені, його погляд злегка опустився на мої груди. Його ніздрі роздулися, перш ніж очі стали чорними. Я усміхнулася.

- Підемо з нами, і ми залишимо кровних відьом у спокої.

- Я не збираюся до Вищих.

Я склала руки на грудях, він не поведе мене туди, ні за що, чорт забирай. З чого б йому думати, що я захотіла б піти?

Він нахилив голову.

- Я веду тебе не в Хайерс, а у Вокгайм.

Мої губи прочинилися.

- Цитадель Еліти? Чому?

Чому він хотів, щоб я туди поїхала?

Даріус подивився на інших своїх людей, а я спостерігала за ними, побоюючись того, що вони збиралися робити. Даріус зробив крок до мене, всього кілька кроків, але я стояла на своєму, відмовляючись відступати. Між нами пристойна відстань, але я все одно маю бути наготові.

- Те, що ти сказала, про те, що ти була дитиною, - його щелепа стиснулася, ніби йому боляче вимовляти ці слова. - Що для тебе було б неможливо стати причиною цього.

Значить, він справді вислухав мене. Але тепер уже трохи пізно, і я впоралася зі своїм шоком від його слів, і гнів швидко накотив на мене. Якби він просто послухав мене, коли я цього потребувала, якби він на секунду дав волю своєму гніву і подумав, він міг би допомогти мені. Він міг би допомогти мені, Кейду, Джозі, Денні...

- Звісно, це, блядь, неможливо, ти, дурню, - випалила я, мій гнів швидко піднявся на поверхню, і такий лютий, що здавалося, він міг вихлюпнутися з мене будь-якої миті. - І якби ви всі, клята Еліта, справді захищали ці землі, - з огидою виплюнула я. - Зробили б крок

назад і подумали хоч секунду, порозкидали б мізками, одразу стало б зрозуміло, і ти б зрозумів, що я невинна, - заричала я, мої руки стиснулися в кулаки з боків, я затрусилася від люті та, за загальним визнанням, від сильного болю.

Даріус розвів руками.

- Неможливо, щоб ти була причиною цього тоді, але як щодо того, коли ти була дорослою?

- Дорослою.

Я істерично засміялася, мої емоції переповнювали мене, їх так багато одночасно. Я все сміялася і сміялася, але сміх сповнений гніву, люті.

- Ти, мабуть, знущаєшся наді мною?! - він просто дивився на мене, чекаючи моєї відповіді. - Я не проводила жодного ритуалу, я нічого не робила, тільки намагалася вижити на землях, які хотіли зламати мене.

Він подивився на Еліту, і вони насторожено спостерігали за мною, насупивши брови, і з мене досить з них. Його. Кожного клятого жорстокого випробування, яке Боги влаштовували мені, тому що це повинно бути свого роду покаранням?

Мабуть, я зробила щось настільки погане, що в мене було таке життя, і вся кров, яка була пролита з мене. Про біль, який я завжди відчувала. Коли я звільнилася б від нього?

- Я не нацьковувала на нас рогурів.

Я хитнула головою.

- Тоді хто це зробив? - запитав Лео, упершись руками в стегна.

- Звідки мені, по-твоєму, це знати? - закричала я.

- Ти збрехала про багато речей, ти збрехала про багато клятих речей, - сказав Даріус.

- Звідки нам знати, що ти кажеш правду?

- Я була дитиною! - я практично кричала, лють захльостувала мене хвилями. - Я ніколи не проводила ритуал, щоб привести рогурів у землі, я не знаю нікого, хто проводив ритуал, щоб привести рогурів у землі, і я не знаю, як привести рогурів у землі!

Мої груди здіймалися, мій погляд звужився на Даріусі, коли біль, який він заподіяв, пройшов крізь мене, змушуючи на секунду повірити, що в мене могло бути те, чого я ніколи не думала, що коли-небудь змогла б мати. Те, що змушувало мене сподіватися, коли надія - це не що інше, як брехня на дні найтемнішої ями.

Погляд Даріуса став стурбованим, і цього достатньо. Як він смів так дивитися на мене. Наче йому не все одно!

Моя лють сягнула нової висоти, і я нічого так не хотіла, як підійти до нього і вдарити по його дурному обличчю. Завдати йому болю так само, як він завдав болю мені. І це саме те, що я зробила, бо, вочевидь, я навіть не усвідомлювала, що рушила, і наступної секунди мій кулак вривався в його щелепу. Знову і знову. Його голова відхилялася вбік від моїх ударів, але я просто продовжувала рухатися, він не ворушився від моїх ударів. Це розлютило мене ще більше, чому він не пручався? Я зробила ще один удар, і він, нарешті, боляче схопив мене за зап'ястя. Мій повний люті погляд залишався прикутим до нього, коли я закликала свою силу до іншої руки, притискаючи її до його грудей, перш ніж відпустила. Його відкинуло назад, змусивши зненацька, але він закликав на допомогу свою власну силу, зупиняючи себе від подальшого просування.

Еліта напружилася, спостерігаючи за тим, що відбувається, але, як не дивно, не втручалася. Я почула, як моя згряя кликала мене повернутися до них, але я ще не закінчила. Аж ніяк ні.

Мої груди здіймалися, мої відмітини кровоточили на тілі, коли Даріус випростався, спльовуючи кров з рота.

- Це був твій єдиний вільний удар, вдари мене ще раз, і ти пошкодуєш про це. Ти знаєш, як я люблю грати, вовчєня.

- Не називай мене так, - різко сказала я. - Ви, блядь, заслуговуєте на це, всі ви заслуговуєте на те, щоб згнити в ямі і земля поглинула вас, - я вказала на Даміана. - Де твоя клята честь, що ти говорив про Еліту? А? Мертва в гробаній землі, як і Ерідіан. Тобі сподобалося?

- Досить, - заричав Даріус.

Цього недостатньо, цього ніколи не було достатньо. Ця лють, яка кипіла в мені, тільки й чекала виходу. На них.

Пасма волосся почали розвіватися навколо мого обличчя, вітер підхопив і пестив мене.

- Ні, - сказала я йому.

Я не змогла стримати свої слова, вони вирвалися з мене.

- Тобі стало легше від того, що ти відшмагав безневинну жінку, тоді як монстри з цих земель сиділи склавши руки і дивилися?

Даріус стиснув щелепу, його погляд став жорстким.

- Досить, - тихо повторив він.

- Як ти думаєш, чи восторжествувало правосуддя, оскільки я була закута в наручники і не могла зцілитися після того, як ти зрізав шматки плоти з мого тіла?

Він заричав.

- Чи пишається Еліта тим, що захопила невинних чоловіків, жінок і дітей з єдиного безпечного місця, яке вони коли-небудь знали? За те, що я була свідком убивства двох невинних істот через запитання, на які в мене не було відповідей?!

- Я сказав достатньо, - заричав він, обрушуючи на мене всю свою силу, і я відступила назад, коли чорнота оточила мене, ув'язнюючи всередині.

Я підняла руки, моя магія пронеслася крізь мене, коли я виштовхнула її зі свого тіла і протиставила свою силу його силі, мій гнів давав мені змогу взяти гору. Свою лють, біль, розбите серце, страждання, все це я вклала в його бар'єр. Синій зіткнувся з чорним, полетіли іскри, і боротьба за панування раптово закінчилася, наша сила розчинилася в тумані.

Мої плечі опустилися.

- Цього буде недостатньо, - важко дихала я. - Цього буде недостатньо, поки кожен із вас не помре, чорт забирай.

Я заричала, Руна піднялася, і я відчула, як наш погляд змінився, зупиняючись на Даріусі. На тому, хто заподіяв нам біль, хто бив нас, хто зрадив нашу клятву.

Даріус замовк, його груди піднімалися й опускалися від прискороного дихання, а очі стали чорними, у них плавали ті кляті сріблясті іскорки, якими я завжди заворожена, і я відчула, що мимоволі заспокоїлася, відчула, як мої легені обережно набрали повітря, повторюючи рухи Даріуса, вдих за вдихом, доки ми обоє просто... не закінчили.

Мої відмітини зникли, волосся впало, руки опустилися з боків, поки ми просто дивилися одне на одного. Наче щось іще змусило нас зупинитися, дозволити цьому тривати. Наші погляди говорили самі за себе, поки я не відвела погляд, почувуючись дивно... вразливою.

- Чого ти хочеш? - запитала Беллдейм.

Я подивилася вдалину, спостерігаючи за місяцем, що поблискує на верхівках дерев, і міцно заплющила очі, щоб трохи відновити самовладання.

Я не хотіла робити це зараз, я не хотіла бути тут. Я не хотіла його бачити.

- Я хочу відвезти її назад у Вокгайм, щоб вона відповіла на кілька запитань. Чесно, - відповів Даріус, і я посміхнулася.

Я обернулася і подивилася на нього.

- Я брехуха і маніпулятор, як ти взагалі можеш вірити хоч одному моєму слову? І ще краще, якого хріна я маю тобі щось пояснювати зараз?

Лео зробив крок уперед, і я перевела погляд на нього, моє тіло напружилося. Даріус видав низький рокочущий звук, і Лео подивився на нього, залишаючись на місці.

- Інформація не складається між тим, що було сказано після нашого перебування в залі й раніше. Нам потрібно з'ясувати, що сталося насправді. Тепер ми знаємо, що ти не була причиною рогурів, ти була дитиною, але, можливо, якщо ти скажеш правду, твою правду, це допоможе нам позбутися рогурів. Я не знаю як, але, - він знизав плечима. - Спробувати варто.

Те, що він сказав це після того, як не був моїм найбільшим шанувальником до подій у замку Волворне, змусило мене замислитися.

Що вони вигравали від цього? Що саме вони хотіли знати?

- А якщо ви все ще мені не повірите? - я запитала їх.

- Ми відведемо тебе до Вищих, - сказав Зайд, і я вже похитала головою.

- Для мене це безвихідна ситуація, ти все одно не повіриш жодному моєму слову. Я не повернуся туди, якщо тільки не для того, щоб убити їх усіх і забрати Кейда.

- Ви допоможете нам знайти Сару? Якщо ми розповімо вам те, що знаємо? - запитав Джош з нізвідки, підходячи і стаючи поруч зі мною, поки я витріщалася на нього.

- Джоше, якого хріна? - я прошипіла пошепки.

Хлопці позаду мене теж запитали, що він робив.

Він проігнорував мене.

- Ну? - він запитав Еліту, і я заскрипіла зубами, переводячи погляд з одного на іншого.

- Навіщо тобі Сара? - запитав Джеррод, з цікавістю дивлячись на нього.

- Вона в небезпеці, вірите ви в це чи ні, але дайте відповідь на моє запитання. Ви допоможете мені знайти її? - він запитав знову, і я поняття не мала, у що він грав.

Що з ним не так? Чому він запропонував це?

- Джош.

Я підійшла, щоб схопити його за руку, але він відсторонився від мене.

Потім послідувала пауза.

- Якщо вона в небезпеці, у що я не вірю, - сказав Даріус, - тоді ми допоможемо їй уникнути цієї небезпеки.

Плечі Джоша розслабилися, і я просто дивилася на нього, приголомшена. Що за чорт? Він не міг змиритися з цим?

Він повернувся, нарешті дивлячись на мене.

- Покажи їм, - зажадав він.

- Що? - мої брови насупилися.

Показати їм?

- Покажи їм, - повторив він, оглядаючи моє тіло.

Я відсахнулася від нього, уже хитаючи головою, коли зрозуміла, про що він просив. Ні, ні за що, хто він такий просто зараз, щоб просити мене про це? Яке право, на його думку, у нього є?

- Покажи їм, і вони повірять тобі, мені, нам.

Він простягає руку всім нам, але я все ще хитала головою, все ще відступаючи, поки Еліта з цікавістю спостерігала за тим, що відбувається.

- Рея, покажи їм! - закричав він, і я відсахнулася від нього, мої очі розширилися від шоку. Я не могла досить швидко сконтролювати свою реакцію, що викликало гарчання Даріуса, яке я проігнорувала.

- Ну, малюк, - поклікала Джоша Беллдейм. - Просто заспокойся.

- Ні, - відмовився він. - Покажи їм, Реє.

Він кинувся до мене, скорочуючи відстань, коли я відсахнулася від його погляду. Це рішучість і гнів.

- Дж... Джоше, п...почекай.

Він схопив мене за сорочку і порвав її посередині, поки я стояла в повному шоці. Я не хотіла завдавати йому болю, він Джош. Мій Джош, брат, якого у мене ніколи не було. Але

він зірвав з мене сорочку і почав розв'язувати зав'язки на штанах, а я не могла поворухнутися...

Я побачила, як Даріус штурмував наш шлях, і подіяла не роздумуючи, нарешті здатна рухатися і передавати силу в Джоша, змушуючи його полетіти від мене і Даріуса, коли я подивилася на нього, і сльози палили мені очі.

- Якого біса, Джоше, - прохрипіла я пошепки, намагаючись застебнути свою подерту сорочку спереду, намагаючись приховати оголені груди. Як він міг так вчинити зі мною?

Джош піднявся на ноги, його обличчя стало жорстким, коли він дивився на мене.

- Покажи їм, я ніколи ні про що тебе не просив, я прошу тебе зараз. Ти казала, що якось відплатиш мені за те, що я витягнув тебе з нашої зграї, я завжди відмовлявся. Але зараз, Рея, я прошу тебе про одну річ. Покажи їм.

Його очі благали мене, коли Даріус зупинився за кілька футів від нас, уважно спостерігаючи за нашою взаємодією.

- Я... Я, - заїкалася я, не в силах вимовити жодного слова, не в змозі думати, відчувати або знати, що сказати.

- Ти придурок, - закричав Кольтен Джошу, коли Хадсон відтягнув його назад за шию, коли він намагався прорватися сюди.

Інша частина моєї зграї дивилася на Джоша таким же шокованим і сердитим поглядом, як Кольтен, коли Беллдейм зупинила їх, не даючи підійти ближче.

Я стояла там, тремтячи, відчуваючи, як від його слів у мені піднялося почуття провини. Джош ніколи ні про що не просив мене, він ризикував своїм життям, щоб витягнути мене з того підвалу, він міг померти, але він все одно це зробив. Він ніколи нічого не просив за порятунок мого життя, і я сказала, що відплатила б йому. Це маленьке прохання, вірно? У цьому немає нічого особливого. Це найменше, що я могла зробити, чи не так? Якщо це те, чого він справді хотів? Я маю відплатити йому, чи не так?

То чому ж я відчувала, як блювота підступила до мого горла, яке повільно стиснулося, чому я відчувала, як повітря навколо мене так сильно стиснуло мене, чому мені так боляче після того, що щойно зробив Джош?

- Це те, чого ти хочеш? - запитала я його тремтячим голосом. - Чого ти насправді хочеш і що ти вирішив?

Він ковтнув, і, клянучся, я побачила провину в його очах, перш ніж вона зникла.

- Так.

- Що відбувається? - у тоні Даріуса помітно збентеження, але я проігнорувала його, не зводячи очей із Джоша. Він не вагався. Чи пробачить він мене за те, що я не розповіла йому про Сару, якщо я зроблю це?

Я відійшла, щоб у мене було трохи місця, не бажаючи, щоб хтось був поруч. Ніхто не підходив надто близько.

Відсутність будь-кого поруч зі мною означала, що їх там немає, вірно? Вони мене не побачать, не подивляться на мене. Я залишуся зовсім одна, якщо не буду дивитися на них.

Якщо я не бачу їх, вони не можуть бачити мене.

Якщо я не бачу їх, вони не можуть бачити мене.

Руна заскулила всередині мене, коли я повторювала це про себе. Я проігнорувала її, тремтячими руками стягнула з плечей свою подерту сорочку і кинула її на трав'янисту землю. Прохолодне повітря торкнулося моєї оголеної шкіри, і я затремтіла, коли воно проникло в мої кістки.

- Рея, - пробурмотів Себ, і я почула його човганні кроки, перш ніж вони затихли, моя згряя перемовлялася приглушеним шепотом.

Я подивилася на Джоша ще раз, сподіваючись, що він передумав, сказав би мені, що не це мав на увазі, але він просто дивився і чекав. Я ненадовго заплющила очі, потім послабила решту зав'язок на штанах, перш ніж скинула їх, стягнула їх з ніг і відкинула вбік.

Я зняла з себе одяг і глибоко дихала, заплющуючи очі та ігноруючи тремтіння, що трясло все моє тіло.

Якщо я не бачу їх, вони не можуть бачити мене.

- Маленьке вовчєня? - Даріус заричав.

Я напружилася від його слів, які наповнені чимось на кшталт турботи, з відтінком власництва. Це все брєхня.

Відійшовши трохи подалі, ні на кого не дивлячись, я підняла голову до нічного неба і змусила своє тіло розслабитися, ігнорувати спрямовані на мене погляди і тихе гарчання, яке, здавалося, не припиняється. Вітерець вітав мою оголену плоть, оголену, щоб відчутти все це. Тільки я, трава під моїми ногами і місяць, що дивиться на мене зверху вниз.

Але навіть коли прохолода поширилася по моєму тілу, навіть коли моя шкіра дюйм за дюймом оголилася до землі навколо мене, я знову повністю вразлива, хоча цього разу все

набагато, набагато гірше. Сльози все ще текли з моїх закритих очей, я не в силах зупинити їх, вони стікали по підборіддю на бруд.

Я не могла їх зупинити, бо я не одна, і всі, окрім Джоша, вперше бачили моє тіло без його чарівності. Я відчула, як вони дивилися на мене, всі вони дивилися на те, чого їм бачити не слід було.

Тіло, яке завжди слід було ховати разом з історією, нанесеною на його шкіру.

Моя історія. Мої жахи.

Вони все це бачили.

Даріус

Її тіло м'яко мерехтіло, неземне сяйво вкривало її шкіру. Вони омивали її, стікаючи по тілу подібно до води, оголюючи те, що приховано під ними. Те, що вона приховувала, коли я вперше побачив її оголеною. Я завмер, мої приголомшені очі обводили кожен дюйм її тіла, і все, що я міг робити, це дивитися, не вірячи тому, що бачив, не в змозі зосередитися на чомусь одному.

Я почув, як мої брати різко вдихнули, бурмочучи лайки, тоді як її зграя і відьма виглядали збожеволілими, вступившись на неї повними жаху очима, показуючи, що вони теж не бачили її такою. Джош, її брат, виглядав таким же переляканим, але не здивованим, і я загарчав на нього. Я нічого не міг вдіяти з бажанням захистити її, яке піднімалося в мені, коли я відчув, що їй боляче. Він змусив її зробити це і тепер думав, що мав право виглядати спустошеним?

Я загарчав, чуючи, як Дракс вторив мені, а моє серцебиття віддавалося у вухах, коли я подивився на шкіру Реї.

Шкіра, вкрита неймовірними шрамами.

Вона вся в них. Як, чорт забирай, вона в них вся?

Вона не розплющувала очей, дозволяючи всім дивитися на неї, на те, що вона приховувала від усіх. Я несвідомо підійшов ближче, не в силах нічого із собою вдіяти.

Це здавалося неправильним, коли я провів очима по маленьких білих лініях на її ключицях, ніби став свідком чогось, на що не мав права. Проте мої очі зупинилися на глибокому рельєфному шрамі, що починався збоку від її грудної клітки і вигинався вниз до стегна з лівого боку. Потім я подивився на її правий бік, вкритий слідами опіків, глибшими в одних місцях і світлішими в інших, шкіра вкрита червоними плямами. Шрам у формі кратера знаходився у верхній частині її стегон, більш нерівні червоні лінії проходили внутрішньою стороною стегон, ще більше білих ліній тягнулося донизу по ногах. Навіть на її ступнях були шрами, що тягнулися до щиколоток, наче вона наступила на щось гостре. На її руках більше слідів від опіків, пунктирних тут і там, і товста нерівна лінія проходила по всій довжині правої руки із зовнішнього боку.

Лінія, за лінією, за лінією. Тонка, біла, червона, товста, нерівна.

Якого хріна?

- Хочеш подивитися ті, що ти додав? - прошепотіла Рея, навіть не відкриваючи очей, і я здригнувся, не в силах стримати реакцію на її слова.

Я, Альфа гробаних Еліт, здригнувся.

Я судорожно ковтнув, все ще дивлячись на шрами на її тілі, і я знав, що не хотів бачити ті, які я залишив на її шкірі. Я не міг. У мене самого при цій думці засвербіла спина.

Вона не розплющила очі, але знала, що я тут, просто перед нею, і моє тіло інстинктивно рушило, загороджуючи її від інших. Потребуючи бути ближче до неї, бачити її. Просто бути до біса ближче будь-яким можливим способом. Я не міг відірвати від неї очей.

- Хто, чорт забирай, це зробив?

Усі мої слова - вовчі, лють на передньому краї мого розуму. Я не міг контролювати це, не міг придушити бажання зруйнувати все, побачивши те, що постало переді мною, і заподіяти біль тим, хто зробив це з нею.

- Рея, - загарчав я, коли вона не відповіла. - Хто. Чорт забирай. Зробив це з тобою?

Це не шрами від бойових дій, від будівництва хатин або рубки лісу.

Це... тортури.

Вона нарешті відкрила очі, мертві, але сповнені болем. Нудьгуючі, але сповнені зради, вразливі, але сповнені болем, і інстинктивне бажання захистити її майже поставило мене на коліна. Сховати її подалі і зробити краще, зупинити наступну сльозу, яка скотилася з її очей. Я сказав їй, що єдиний раз, коли вона пролила б сльози, це через мене, і тільки через мене, і я, чорт забирай, мав це на увазі. Але вона все ще плакала.

При моїх словах у її очах знову спалахнув вогонь. При моїй вимозі.

- Чому тебе хвилює, хто це зробив зі мною?

- Вовчєня, скажи мені.

Мої слова звучали грубо, наче гравій, і я ледве стримуюся, коли стиснув руки в кулаки, щоб не доторкнутися до неї. Це змусило її на секунду завмерти. Її очі наповнилися збентеженням, перш ніж воно зникло.

- Який саме? - вона глузливо прошепотіла. - Обирай, я пам'ятаю кожен із них. Мій перший?

Вона підняла руку і провела нею по рельєфному шраму на зовнішній стороні ноги.

- Я вибухнула, коли вони спробували витягнути мене з клітки, це було моє перше покарання. Мені було сім із половиною. Цей?

Вона притискає руку до дірки на стегні, і моє тіло завмерло.

- Ще одне покарання за спробу втекти, мені було дев'ять. Ці?

Вона провела рукою по слідах опіків.

- Щоб побачити, скільки болю я зможу витерпіти, як довго я зможу протриматися, перш ніж втрачу свідомість. А потім подивитися, як швидко я заживу. Мені було чотирнадцять. І це.

Вона відвела ногу вбік, щоб показати мені лінії, що йдуть внутрішньою стороною її стегон, які починаються вгорі і спускаються нижче колін.

- Я б не стала тримати їх відкритими, тож натомість вони розрізали шкіру, щоб я не могла закрити ноги, бо було б надто боляче притискати їх одна до одної. Мені було сімнадцять.

В очах у мене потемніло. Тепер я затремтів від кожного слова, моє тіло вібрало, кров стукала у скронях. Земля тремтіла під моїми ногами, чорний туман з'явився навколо мене, коли темрява піднялася всередині мене. Я відчув, як інші зробили крок назад, не бажаючи бути близько, але Рея? Вона стояла нерухомо, дивлячись мені прямо в очі. Без страху, безтурботно, коли її погляд перемістився на мою силу, спостерігаючи, як вона люто кружляла, коли вона нахилила до неї голову.

Її рука рушила долонею догори, і я інстинктивно направив щупальце своєї сили до неї, пропонуючи його і заспокоюючи, наскільки міг, поки воно не лягло на її руку. Зв'язок миттєвий, він пульсував у мені, коли вона зробила глибокий вдих, більш ніж імовірно, відчула мене. Її пальці повільно рушили, дозволяючи туману падати між пальцями, поки вона грала симфонію, відому тільки їй. Проте, я все це відчував, і це вразило мене до глибини душі. Біль, його так багато, і сором. Сором за те, що її тіло оголене, сором за те, що всі це бачать, сором за те, який воно має вигляд.

Коли я подивився на її тіло, я не побачив нічого ганебного, я побачив силу, витривалість, хоробрість. Я побачив жінку, яка пройшла через неймовірні жахи і вижила. Вона все ще стояла, а я... я думав, що був неправий. Ні, я знав, що був неправий щодо неї, і я не знав, що з цим робити. Що відчувати. Усе це неприродно для мене, те, як моє тіло реагувало на неї.

Відмітини на її тілі свідчили про те, через що вона пройшла в дитинстві та підлітковому віці, про те, що вона хотіла приховати від мене навіть під час тічки, коли в неї не було повного контролю. Як я міг не відчуті чарівності, яку вона наклала на себе?

Вона востаннє провела пальцями по моїй силі, перш ніж опустила руку, і я схопився ззаду за сорочку, стягуючи її через голову. Усі мовчали, спостерігаючи за тим, як я натягнув сорочку через голову Реї та просунув через неї її руки, поки вона дивилася на мене збентежено. Я теж збитий з пантелику власними діями, але потреба прикрити її, сховати від сторонніх очей переповнила мене, і я не міг стриматися. Щойно вона опинилася прикритою, моя сорочка сягала верхньої частини її стегон, я повернувся до неї спиною, одночасно прикриваючи її від інших.

Джош невпевнено зробив крок уперед, його очі спрямовані на Еліту.

- Тепер ви розумієте? Ми нічого не робили, окрім як намагалися вижити і допомагати іншим.

Це перше, що він сказав? Після того, що він зробив?

Я прокрався за ним, мої кроки важкі й упевнені. Я не впізнавав, хто я, неначе хтось інший узяв керування на себе, але я знав, що це все я. Щойно я опинився в межах досяжності, моя рука смикнулася, а потім мій кулак бив його по обличчю, знову і знову, відчуваючи огиду до того, що він змусив її зробити це, розкритися таким чином. Він упав на землю, і я миттєво опинився на ньому, обвиваючи руками його шию, коли моя сила витікала з мене, обвиваючи його руки і ноги, щоб утримати його нерухомо. Його очі вирячилися, рот відкритий, він ловив ротом повітря, але мені все одно. Я нахилився, бажаючи, щоб ці слова були адресовані йому і тільки йому, щоб він прийняв мої слова такими, якими вони є.

Клята клятва.

- Якщо ти коли-небудь, і я маю на увазі, блядь, коли-небудь змусиш її зробити це знову, змусиш її відчуті провину за те, що вона показує своє тіло, коли вона не готова, коли вона не хоче, я буду патрати тебе тижнями. Я буду дюйм за дюймом здирати шкіру з твоїх кісток, я буду повільно витягати кожне сухожилля в твоєму тілі, змушуючи тебе дивитися. Я візьму твої пальці і змушу тебе проковтнути їх, щоб заглушити твої крики, я вирву твої кишки і повішу тебе на них тільки для того, щоб порізати тебе, а потім почну відривати твої ребра, встромляючи їх у тебе, як шпильки, щоб утримувати тебе, щоб я міг почати

показувати тобі твої власні органи. Потім, - я видихнув гарчання, лють усередині мене змусила кожен м'яз мого тіла тремтіти через те, що він зробив. - Я візьму твоє серце і змушу тебе дивитися, як я стискаю, розчавлюю його у своїй руці, поки твоє життя згасає у тебе на очах. Це буде останнє, що ти побачиш.

Я піднімаю голову вище і подивився на нього зверху вниз, його обличчя набуло відтінку синяви.

- Ти мене розумієш?

Від мене не вислизнуло, що я не мав права злитися на нього за те, що він змусив її зробити це, він не заподіяв їй фізичного болю, як я, він не шмагав її, як я. Але він заподіяв їй біль, і це те, чого я не терпів. Усе всередині мене мені не дозволяло.

- Дай йому піднятися, Даріусе.

Я підняв погляд на слова Реї, на її тілі тепер немає жодних ушкоджень, окрім ледь помітних відмітин. Її очі спрямовані тільки на мене, жодного разу не глянувши на Джоша.

- Зараз не час.

Я подивився на неї і побачив явну втому на її обличчі, біль, що застиг в її очах, і гнів, що переповнює її зсередини. Це єдина причина, з якої я послухав, не бажаючи завдавати їй ще більше болю, не після того, як став свідком того, що залишало сліди на її шкірі. Я востаннє стиснув Джоша, перш ніж підвівся з нього і відійшов убік.

Джош відпльовувався і кашляв, потираючи шию, коли насилу піднявся на ноги. Рея розвернулася і пішла назад до Беллдейм, жодного разу не озирнувшись. Беллдейм намагалася обійняти її, але Рея ухилилася. Беллдейм щось сказала, і Рея похитала головою, перш ніж її плечі злегка опустилися, її згряя підійшла ближче до неї, тоді як Джош залишався переді мною. Рея пішла, коли її згряя поруч, і я знав, що вона не хотіла, щоб вони були поруч просто зараз, я це відчув. Вона повернулася і попрямувала назад до мене і зупинилася за кілька футів від мене, ігноруючи Джоша, який присоромлено дивився в землю, все ще потираючи шию.

- Ти допоможеш нам забрати Сару чи ні? - запитала вона нудьгуючим тоном.

Джош підійшов до неї ближче, вина наповнила його очі.

- Рея...

Вона проігнорувала його, все ще дивлячись на мене.

- Ти зробиш це?

Я озирнувся на своїх братів, їхні обличчя похмурі, але вони кивнули у відповідь на моє безмовне запитання. Зрештою, Джош отримав те, що хотів.

- Ти прийдеш у Вокгайм, відповіси на мої запитання, і тоді ми допоможемо забрати Сару, якщо вона в небезпеці, - вона нахилила голову. - Я хочу знати всю правду. Ніякої брехні, ніяких секретів, ніякого лайна.

- А як ти дізнаєшся, що я кажу правду, і як я дізнаюся, що це не якась пастка, спосіб повернути мене до Вищих?

- Прямо зараз це не має жодного стосунку до Вищих.

- Це має прямий стосунок до них.

Я чекав, що вона сказала б що-небудь ще, але вона мовчала.

- Якщо ти невинна, тобі нема чого йти до Вищих. Ти справді створила зграю і дім, не оголошуючи їм про це, але я гадаю, що просто зараз у грі є важливіші речі, і ти знаєш про це, чи не так?

Вона кивнула.

- Я тобі не довіряю.

- Я тобі теж не довіряю, однак, як би сильно я, блядь, не хотів, щоб це було так, ти могла мати якийсь зв'язок із рогурами, - вона насупила брови. - Я не впевнений як, але кристал пам'яті, який Альдус знайшов в Ерідіані, можливо, несправжній. Але він був знайдений там, і якщо я покажу його тобі, можливо, у тебе з'явиться деяке уявлення і ти зможеш зрозуміти в цьому сенс. Я доставлю кристал пам'яті у Вокхайм, щоб ти могла його побачити.

- Якщо я подивлюся на цей кристал і розповім тобі про Ерідіану, ти забереш Сару?

- Так, якщо вона в небезпеці.

- Реє, ходімо, - покликав Тейлор, стурбовано дивлячись на Рею.

Рея подивилася на нього і видихнула. Потім вона подивилася на мене, стаючи вище.

- Я б сказала, давай укладемо угоду перед Богами, щоб стримати своє слово, але ми знаємо, що для тебе це ні чорта не означає.

Вона повернулася, не сказавши більше ні слова, і помчала назад крізь туман. Її зграя слідувала впритул за нею, тоді як Джош прилаштувався позаду, шаркаючи ногами позаду них.

Куди, чорт забирай, вона зібралася?

Я відкрив рота, але Беллдейм зробила крок уперед.

- Вона збирає свої речі, - вона тримала свою високу палицю перед собою, спираючись на неї. - Будь обережний, Спадкоємцю Казьє, - попередила вона. - Бо вона - наша єдина надія. Поодинці їй доводиться нелегко, але разом у вас більше шансів здолати цих негідників і відновити землі такими, якими вони були колись.

- Що, чорт забирай, ти знаєш про ці землі, відьмо?

Я зустрівся з Беллдейм кілька разів, зазвичай за наказом Вищих, щоб переконати її укласти з ними союз. Як завжди, вона погрожувала відварити мої яйця і відмовлялася від Вищих.

- Боги все ще з нами, просто їх не видно.

- Боги збожеволіли, - виплюнув я.

- Правда? - запитала вона, і я замовк.

- Історія стверджує це.

-З огляду на те, що, я впевнений, ти скоро дізнаєшся, Альфа Дарій, ти скоро дізнаєшся, що правда, а що було сфабриковано.

Про що вона? Жінка впала в маразм.

- Твої здібності Спадкоємця проявляються, я відчуваю це за кількістю сили, яка в тобі є. Хоча це не все, і не буде завершено, поки що. Я розповіла Реї про Поляну Богів, Вахаліеле.

- Це міф. Це очевидний дім Старих Богів, там ніхто ніколи не був і не входив.

- Це реально, і я знаю, що ви з Реєю маєте вирушити туди. Якщо у вас є хоч якийсь шанс проти рогурів і монстра, що ховається на виду. Тобі потрібно вирушити туди і вивчити історію Богів.

- Ми знаємо історію, у нас є записи тисячолітньої давнини. Чому б просто не сказати мені, якщо ти вважаєш, що це неправильно?

- Усе, що я знаю, це те, що коли два Спадкоємці ходять землею одночасно, і їхні сили стикаються та возз'єднуються, настав час вирушити на Галявіну Богів. Ти маєш іти.

Вона несла нісенітницю.

- І звідки ти взяла цю інформацію?

Вона посміхнулася.

- Від Богів, звісно.

Я закотив очі.

- Якщо Боги все ще були поруч, чому вони не з'явилися і не зупинили рогурів?

- Я не знаю відповіді на це запитання, але якщо Богів не було поруч, як ти став Спадкоємцем?

З цими словами вона повернулася, і пішла до кордону Спокою Відьом і чекала.

- З тобою все гаразд, брате? - тихо запитав Лео, підходячи і стаючи поруч зі мною, коли решта пішли за ним.

- Я думаю, ми прогавили щось дуже важливе, те, чого в нас, Еліти, бути не повинно. Що б не сталося далі, це безумовно змінить наш курс, а після того, як ми побачили тіло Реї? Я думаю, найгірше ще попереду.

Бо якщо причина, через яку вона не хотіла йти до Вищих, якимось пов'язана зі слідами на її тілі, то те, як ми працювали, назавжди змінилося б. Ми більше не були б у союзі з Вищими, і почалася б війна.

Тому що, хоч би як сильно я злився на Рею за її брехню, ніхто не зачепить мого маленького вовчєняти.

Рея

Я пакувала маленькі дрібнички, які зібрала тут, у будинку Беллдейм, запихаючи все в один рюкзак із грудкою, що застрягла в горлі. Я відчувала нудоту в животі, моє тіло тремтіло від того, що я щойно зробила. Від того, що всі бачили.

Я швидко переодяглася, одягла шкіряні штани і залишила футболку Даріуса на собі. Я не хотіла думати про причини, через які я залишила його одяг, але після того, як я місяцями не відчувала його запаху, я не могла змусити себе зняти його. Я підняла комір, глибоко вдихаючи аромат кедра і землі, а також аромат його сили, яка належала тільки йому, перш ніж відпустила це, насупивши брови від відчуття комфорту.

І це втішало. Він прикрив моє тіло після того, як усі побачили його таким, яким воно було. Жах, безлад, огидність. Нікчемність.

Але в очах Даріуса не було відрази, тільки гнів. Цікаво, якби він побачив плями на моїй спині від своєї прочуханки, відчув би він тоді огиду? Відчув би відразу до самого себе?

Йому було байдуже, він просто хотів відповідей, які я не хотіла йому давати, але тепер у мене справді немає вибору. Не через те, що в цьому замішана Сара і вони допомагали повернути її.

Двері спальні відчинилися, але я проігнорувала присутність за спиною, взяла лист, який залишила мені мама, і обережно поклала його в рюкзак між одягом, переконавшись, що він у безпеці. Я зробила те ж саме з кісткою, яку дала мені Беллдейм.

- Мілал, - прошепотів Джош у мене за спиною, і я напружилася, не бажаючи з ним розмовляти. Я навіть не хотіла, щоб він був поруч зі мною просто зараз.

Тихіше, Рея.

- Збираймося в дорогу, якщо в нас буде шанс заручитися їхньою допомогою із Сарою, ми повернемо її якнайшвидше, і тоді, можливо, ми зможемо забрати решту нашої зграї, а потім і Кейда.

Я знала, Джош хотів поговорити про те, що щойно сталося, я відчувала його тривогу, його каяття, але просто зараз я не могла. Його зрада в тому, що він змусив мене зробити те, що я щойно зробила, виставивши себе напоказ у такий спосіб. Ніхто не бачив

мого тіла, крім Джоша і Кейда, коли він уперше забрав мене зі зграї Арагніса, і я навіть не думала, що Кейд пам'ятав це після того, як я заблокувала його спогади.

Лише через кілька місяців, після втечі, я навчилася приховувати свої шрами. Відмітини на моєму тілі, які були щоденним нагадуванням про те, що вони зробили зі мною, і я хотіла, щоб вони зникли. Якимось чином мені вдалося приховати їх, і відтоді я так і робила.

І він хотів, щоб я їм показала, вдаривши мене прямо туди, де, як він знав, він міг змусити мене це зробити. Він використав моє бажання відплатити йому проти мене, і я відчула, що в мене не було вибору. Він урятував мені життя. Я ніколи не змогла б відплатити йому за це, але відчула, що щойно відплатила.

Але якою ціною?

Я розуміла його потребу дістатися до Сарі, навіть незважаючи на мій гнів і образу, я розуміла, що це зводило його з розуму, так само, як і моя потреба дістатися до Кейда. Але я б ніколи не попросила його зробити щось подібне, що він щойно зробив зі мною, не так, як він це зробив. Ось чому я не спробувала зупинити Даріуса раніше, коли він бив його, якась частина мене знала, що він заслужив це, бажаючи, щоб йому було так само боляче, як мені. Я пошкодувала б, що не спробувала зупинити його раніше, але просто зараз я цього не робила. Хоча я й гадки не мала, чому Даріус зробив те, що він зробив, імовірно, це просто привід, щоб ударити його, Джош йому не сподобався відтоді, як він уперше побачив його, тож мене б це не здивувало.

- Ми можемо поговорити секунду? - запитав він, але я взяла свій рюкзак і пройшла повз нього.

- Нам потрібно йти, Джоше, переконатися, що в нас є все, що нам потрібно.

Я спустилася сходами, не сказавши йому більше ні слова, з рюкзаком на плечі, поки решта збиралися біля вхідних дверей.

- Усе добре? - запитав Гадсон, дивлячись на мене із занепокоєнням.

Не ламайся зараз, Рея.

- Коли-небудь буде. Все зібрали?

Кольтен підняв свій рюкзак.

- Так, стільки, скільки ми в будь-якому разі зможемо забрати.

- Я взяла кілька додаткових речей, які, як мені здається, нам можуть знадобитися, - Анна показала мені свій набитий рюкзак і рюкзак трохи менше, який вона тримала в іншій руці. - Ніколи не знаєш, що може знадобитися.

Вона посміхається, її кучері тепер заплетені у дві косички, але я не змогла видавити посмішку у відповідь.

- Ти впевнена щодо цього? - Тейлор запитав мене, і я знизала плечима.

Я зовсім не впевнена щодо цього. Минули місяці відтоді, як ми востаннє були в Ерідіані, відтоді, як ми були в замку Волворн, і нічого не змінилося. У нас немає нашої зграї, у нас немає Сари і у нас немає Кейда. Нам потрібна допомога, і, чорт забирай, Боги, ми довіряємо Еліті, яка може надати цю допомогу. Якщо нам довелося неохоче намагатися звернутися по допомогу до Еліти, то нехай буде так. Я просто не довіряла їм, я не довіряла Даріусу, але я більше не могла чекати.

- Не думаю, що в нас є вибір, - пробурмотів Себ, затуляючи свій рюкзак і перекидаючи його через плече.

Я почула, як Джош спустився сходами позаду мене.

- Тоді час іти. Ви всі впевнені, що всі йдете?

Вони кивнули, і ми залишили будинок Беллдейм. На доріжках тихо, коли ми йшли дерев'яними мостами, єдина ознака життя - це ми самі, оскільки всі в Покої Відьом спали. Я сподівалася скоро повернутися сюди, але я й гадки не мала, що чекає на нас у Вокгаймі. Від цієї думки в мене по спині пробігли мурашки. Ми робили помилку? Це могло бути пасткою, прикриттям, щоб пробратися зі мною до Вищих.

Незабаром ми досягли туману і пробралися крізь нього, моє серцебиття почастишало від того, що ми збиралися зробити. Після більш ніж двох місяців перебування тут, ми нітрохи не наблизилися до того, щоб повернути нашу зграю назад самостійно.

І я хотіла повернути свою зграю, я хотіла, щоб пролилася кров, і я хотіла бути вільною.

Я грюкнула себе по кишені й намацала там портшез, щоб переконатися, що в нас був засіб втекти, якби знадобилося.

Беллдейм чекала на нас одразу за межами туману, тоді як Еліта трималася подалі від входу, не зводячи очей з усіх нас, коли ми наблизилися до неї. Я відчула на собі погляд

Даріуса, його блукаючий і шукаючий погляд, і я ненавиділа це. Ненавиділа, що він міг навіть дивитися на мене, і що я могла відчувати це.

- Іди сюди, дитя, - поклікала Беллдейм, розкриваючи для мене обійми.

Я підійшла до неї і цього разу дозволила їй обійняти мене. Я ніжно стиснула її. Я точно буду сумувати за цією жінкою. Її розповіді про мою маму та її знання про всі речі допомагали мені зберігати здоровий глузд відтоді, як ми приїхали.

- Будь обережною, - я кивнула. - У тебе є те, що я тобі дала? - ще один кивок. - Добре, коли знадобиться, не соромся використовувати це.

- Я не буду, - запевнила я її.

Вона потягнулася до мого обличчя, торкаючись зморшкуватими руками кожної щоки.

- Твоя мама так пишалася б тобою, - я важко зковтнула, бо мої очі заціпало, але я стримала сльози. - Не хвилюйся. Я не сумніваюся, що саме цим шляхом ти маєш зараз піти.

- Я буду сумувати за тобою, - прошепотіла я, і справді.

За той короткий час, що ми пізнали одне одного, вона стала мені як бабуся.

- Дороге дитя, це не назавжди, а поки що.

Вона відпустила мене, і я востаннє невпевнено посміхнулася їй, перш ніж повернулася і пішла до Еліти, даючи змогу іншим попрощатися.

Наближаючись до них, я високо тримала голову, але не могла дивитися нікому з них в очі, мені соромно за те, що вони побачили позначки на моєму тілі. Я помітила, як пальці Даріуса сіпалися, почувла скрегіт його зубів, але, як і раніше, не дивилася на нього. Ми не розмовляли, просто мовчали, поки інша частина моєї зграї просочувалася вперед.

- Готові? - запитав нас Лео.

- Звісно, - пробурмотів Кольтен, тримаючись ближче до Гадсона.

Даміан дістав портшез, і ми зібралися навколо. Я підійшла до Анни, легенько поклала руку їй на плече, і вона кивнула мені якраз перед тим, як відчуття міцних обіймів пройшло через мене.

Зараз або ніколи.

Ми приземлилися на твердий камінь, мерехтливі вогні смолоскипів кидали світлові точки в моє поле зору, перш ніж воно прояснилося. Швидко озирнувшись у захисній стійці,

я побачила, що ми перебували в якомусь коридорі. Я затремтіла від його холоду. Там порожньо, на стінах нічого немає, крім тримачів для смолоскипів.

- Сюди, - пробурчав Зайд, і ми пішли за Елітою довгим коридором, і мої нерви збунтувалися.

Що, якщо вони вели нас у темницю? Я намацала портшез у кишені, переконалася, що він усе ще там.

- Ми перебуваємо в західному крилі, жодній іншій Еліті, крім нас і ще кількох людей, тут не дозволено. Що менше вони поки що знають про вашу присутність, то краще, - сказав Даміан.

Бо це не заспокоювало - бути тут зовсім самій, тільки з цими хлопцями. Руна роздратувалася всередині мене, і я не відчувала потреби заспокоювати її. Я й сама не спокійна.

Даріус відчинив двері наприкінці, не кажучи ні слова, петлі при цьому скрипнули. Ми пішли за ним, входячи в простору кімнату з великим столом у центрі. Запалений камін додавав тепла кімнаті, а навколо нього стояло три дивани. На підлозі розстелені великі червоні килими з візерунками, а на стінах розвішані картини, що зображують представників Еліти, від вигляду яких у мене скривилися губи. Я підійшла ближче до одного з них, вдивляючись у їхні обличчя, відчуваючи на собі вагу інших. Зупинила погляд на чоловікові, якого я впізнала, моє обличчя миттєво зблідло. Я різко втягнула повітря, моє тіло напружилося, коли я подивилася в темні очі.

Спогади загрожували спливити, а потім поглинути мене цілком. Побачивши його обличчя на стіні, немов він щось, що заслуговує на шанування, хоча він нічого не зробив, у мене всередині все перевернулося.

Я відвернулася від цього, від спогадів і зупинилася, коли зустрілася поглядом зі світлими зеленими очима. Даріус переводив погляд з мене на картину, його брови насупилися, намагаючись зрозуміти, у чому моя проблема. Я пройшла повз нього і сіла за великий стіл, слідуючи за іншою частиною своєї зграї. Знімаючи рюкзак із плеча, я поклала його поруч із собою, подалася вперед на стільці й поклала руки на стегна.

Еліта сіла з іншого боку, Даріус зайняв місце прямо навпроти мене, дзеркальне відображення того разу, коли ми востаннє сиділи разом в Ерідіані. Моя зграя з одного боку, Еліта - з іншого.

- Говори, - сказав Даріус.

Одне слово. Одна команда.

Я спробувала влаштуватися зручніше на своєму місці.

- Що ти хочеш дізнатися насамперед?

- Все.

Мудак.

- Ерідіан, - нарешті вимовив Лео. - Давай почнемо звідси.

- Ні. Цього не станеться, поки що ні.

- Тоді почни з чого-небудь, - зажадав Даріус, його кулаки стиснулися на столі, коли він розправив плечі.

- Що ти знаєш про Еліту і Вищих? - нарешті я запитала після напруженого мовчання.

Я відчуваю, що ось-ось вилізла б зі своєї шкіри, озираючи кімнату так, немов щось могло вискочити будь-якої миті. Я не почувалася тут у безпеці, але, з іншого боку, я ніколи по-справжньому не почувалася в безпеці, навіть на мить.

Мої думки повернулися до того, як це - прокидатися поруч із Даріусом, і я швидко відкинула цю думку.

- Який це має стосунок до нас? - Даміан насупив брови, відкидаючись на спинку стільця. - Нас створили Вищі, щоб захищати Врохкарію.

Я похитала головою.

- Еліта була створена для захоплення спадкоємців, - сказала я їм.

- Це нісенітниця собача, - закричав Лео, і я насилу придушила здригання.

Я занадто напружена, занадто розбурхана всередині сьогоднішніми подіями.

Я пильно подивилася на нього.

- Невже?

- Говори. Зараз, - видавив Даріус, його тіло напружене.

Я зробила глибокий вдих.

- Колись у нас був один король Врохкарії, як, я впевнена, ви всі знаєте. Моя мама часто розповідала мені історії про спадкоємців, про те, як ми з'явилися. Так з'явилися канарські вовки, ми, Спадкоємці, - я подивилася на Даріуса. - Коли король помер, ні, не

помер, був убитий, ось тоді до влади прийшли Вищі. Саме Вищі вбили короля і його дружину.

- Вищі в той час прийшли до влади тому, що у Врохкарії панував хаос через їхню смерть, а не тому, що вони їх убили, - сказав Даріус. - Землі потребували балансу, влади, яка допомогла б людям стабілізуватися і забезпечити їхню безпеку.

Так? І подивіться, до чого це лайно нас привело.

- Ні, вони стали Вищими, тому що невелика група людей вирішила холоднокривно вбити їх, щоб стати владою над Врохкарією, діючи як рятівники, - пояснила я. - Вони були ревниві, вони хотіли того, що мали король і його дружина, влади, контролю, але більш конкретно, вони хотіли дитину, спадкоємицю. Вони відчували несправедливість у тому, що до деяких ставилися по-особливому, а до інших ні. Вони вважали це несправедливим. Тому вони плели змови, підкуповували і погрожували всім, кому могли, щоб підібратися ближче до короля і його дружини, де вони роками залишалися з ними в замку Волворн. Вони витратили весь цей час, завойовуючи їхню довіру, тільки для того, щоб одного разу вночі вбити їх і сказати, що це була спроба вбивства їхньої дитини, Спадкоємиці Захарісс. Вони вигадали якусь нісенітницю про те, що їхня дитина хотіла стати одноосібним правителем земель і збожеволіла ще до того, як убила своїх батьків. Це зробило їхню дитину мішенню, але, що важливіше, зробило мішенню Спадкоємицю Захарісс.

Я перевела погляд з одного на іншого, переконуючись, що вони слухали правду, те, що передавали по лінії Захарісс відтоді, як будь-хто себе пам'ятав.

- Країни були вражені, вони любили свого короля і його дружину, але також і свою Спадкоємицю Врохкарії Захарісс. Але незабаром це перетворилося на полювання, коли вона втекла, і Вищі сформували Еліту, коли вони не змогли зловити її, і її ніде не було видно. Роки потому, після того як вона вийшла з підпілля і її переслідували по всій країні, з неї було досить, вона більше не могла стримувати свій гнів і горе через те, що вони зробили. Вона повернулася в замок Волворн, щоб помститися їм усім, усім, хто полював на неї і вірив розказаній брехні. Вона розлютилася, щоб помститися за своїх батьків, і в результаті її спроби загинули невинні люди. Убивши безліч невинних людей, які не були винні, землі повірили тому, що говорили про неї, про нестабільну і небезпечну Спадкоємицю для всіх.

- Або вона збожеволіла від влади, як кажуть про Спадкоємців, - я кинула на Даміана байдушкий погляд у відповідь на його слова.

- Будь обережний зі своїми словами, ти перебуваєш у присутності двох Спадкоємців, і якщо ми будемо такими невірноваженими, ти можеш виявити ніж біля свого горла.

Даміан нічого не сказав на це, але я зловила легку усмішку Даріуса, перш ніж його плечі напружилися. Я продовжила.

- У той час доньці в люті вдалося вбити трьох Вищих, але в кінцевому підсумку її схопили і відвезли. Куди? Ніхто не знав. Спадкоємця Казьє вже вистежили й утихомирили. Наступний спадкоємець Захарісс з'явився тільки через сорок три роки. У маленькому селі жінка народила цуценя, і Еліта спробувала потягти їх, але їй вдалося втекти від них зі своєю дитиною. Кілька років потому у пари Альфи народився спадкоємець Казьє. Альфа допоміг їм втекти, і його вбили за відмову співпрацювати щодо того, де були його пара і син. Еліта ставала дедалі більшою, і за указом Вищих вони продовжували полювати на них щоразу, коли з'являвся новий Спадкоємець. У спадкоємців не було вибору, окрім як ховатися.

- Як вони захопили їх, якщо вони такі могутні? - Джеррод запитав.

Він нахилився вперед, спираючись руками на стіл, зосередившись винятково на мені, тоді як Зайд мовчки сидів поруч із ним.

- Тербій.

- Це всього лише метал, - усміхнувся Даміан.

- Це метал, який впливає на спадкоємців, хоча ніхто не знає чому. Королю та його дружині було заборонено ним користуватися. Але коли Влада перейшла до Вищих, вони дозволили це.

- І цей метал - єдине, що може втримати Спадкоємця? - це запитання було від Лео.

- Метал не дає твоєму вовку вийти назовні і різко уповільнює твоє загоєння.

Вони всі напружилися і подивилися на Даріуса, який не зводив з мене очей.

- Цього не може бути, - пробурмотів Даміан.

- Те, що сказала Рея, правда. Вона не заліковувала рани, отримані в замку Волворн, вона померла б, якби ми не зняли наручники з неї. Вони були поміщені в залізні наручники.

- Себастьян, - прошипіла я на нього, коли все тіло Даріуса напружилось. Їм не обов'язково це знати.

Він знизав плечима.

- Їм потрібно, чорт забирай, знати. Їм потрібно знати, наскільки близькими вони були до того, щоб убити тебе.

- Вищі, Себ, - поправила я, хоча насправді я в це не вірила, але я також не думала, що Даріус знав, що до заліза було додано тербій.

- Ні, - не погодився Тейлор, його погляд став жорстким. - Він, - він кивнув у бік Даріуса, і я нерішуче подивилася на нього, не впевнена, що побачу.

У його очах вирувала буря, він стиснув руки в кулаки, що лежали на столі, а ніздрі роздувалися. Інші представники Еліти насторожено подивилися на нього, коли ми дивилися один на одного, і щось спалахнуло в його очах, щось хворобливе. Можливо, жаль? Але я не могла уявити, щоб Даріус відчував щось подібне. Хоча, чорт забирай, уже надто пізно, якщо це те, що було. Але Тейлор має рацію, рани, завдані ним, коли він бив мене батогом, справді мало не вбили мене.

Я прочистила горло і відвела погляд, він не заслуговував на мою увагу.

- Як я вже сказала, метал уповільнює загоєння, і ти не можеш закликати свого вовка. Усе, що в тебе є - це твоя сила, але коли вона йде, у тебе нічого не залишається.

- Але тобі вдалося використати свою силу в залі замку Волворн, - Джеррод нахилив голову, кладучи лікті на стіл.

- Я відчувала силу свого Спадкоємця відтоді, як мені виповнилося сім, але я придушувала це. Після всього, що сталося в залі... - я тихо видихнула, відмовляючись більше показувати їм емоції, які я відчувала, хоча вони ховалися просто під поверхнею.

Очікуючи вибуху. Моя магія закрутилася при цій думці, і я спробувала заспокоїтися.

- Я відпустила те, що стримувало мене. Цей раптовий приплив сили в найповнішому її прояві був досить сильний, щоб я могла володіти ним якийсь час

Я не розповіла їм, як вона швидко покинула мене, або що я не могла це контролювати, їм не потрібно цього знати.

- Що ти зі мною зробила? - запитав Даріус, запитально нахилиючи голову.

Я насупила брови.

- У замку.

- Гадки не маю, крім того, що моя сила увійшла в тебе, а твій вовк з'їв її.

Я знизала плечима, коли всі за столом подивилися на нас широко розкритими очима.

- Вовк Даріуса з'їв твою силу? Що за чорт? - Лео задихнувся.

- Я поняття не маю, як вона це зробила, але коли мій вовк вдихнув її силу, мені здалося, що все відкрилося. Ось тоді все стало ясніше, - пробурмотів Даріус, пильно дивлячись на мене.

- Почекай, - я сіла пряміше. - Що значить - ясніше?

- Я не міг згадати, що я Спадкоємець.

Що?

- Твої здібності прояснили мій розум, і я все згадав. Що я був Спадкоємцем Казьє.

Якщо я це зробила...

- Кейд, - прошепотіла я і подивилася на свій рюкзак. - Що, якщо я зможу зробити те ж саме з Кейдом?

- Кейд зі своєю сім'єю, з ним усе гаразд, - сказав мені Даріус, і я повернула до нього голову.

- Він не в безпеці, - я люто подивилася на нього. - У нього проблеми з пам'яттю. Те, що він сказав, те, що він думає, це неправильно.

- Він зі своєю сім'єю, там, де і має бути.

- Я його сім'я! - я похитала головою, пасма волосся впали мені на обличчя. - Ці шматки лайна не заслуговують на нього.

- Вони і твоя сім'я, про що ти мені не сказала, - парирував Даріус.

- Навіщо мені було тобі говорити? - я виплюнула.

- Оскільки я є владою, ти мала постати перед судом і понести покарання.

- Думаю, я віддала свій фунт плоті за покарання, - проричала я, і його плечі напружилися.

Я спробувала вгамувати свій гнів.

- Кейд розгублений. Я думаю, вони втрутилися в його спогади. Якщо я повернула твої, то, можливо, зможу зробити те саме з ним.

- Я сумніваюся, що це так, і ти заперечуєш те лайно, яке накоїла, але повернемося до Еліти, - проворчав Даміан, і я похмуро подивилася на нього. - Не може бути, щоб Еліта була створена для полювання на Спадкоємців. Еліта тут для того, щоб захищати землі Врокарії.

Я заричала на нього. Ця розмова туди-сюди ні до чого нас не привела б, а вони мене не слухали.

- Вони подорожують землями на імпульсах енергії від Вищих відьом, коли ті провидять. Вони не шукають істот, вони шукають силу у Спадкоємців, чекають, поки вони отримають імпульс, і тоді вас, хлопці, відправлять на той світ. Щоразу Вищі сподіваються, що це Спадкоємець, а не істота. І ви всі були навчені захоплювати Спадкоємців і повертати їх Вищим, чи не так?

- Раніше нас навчали, що робити, якщо ми натрапимо на Спадкоємця, - проворчав Зайд, тепер витираючи лезо на столі. - Але оскільки нікого не бачили багато років, нам не доводилося турбуватися про те, що ми натрапимо на Спадкоємця, а Еліта була навчена тільки підкоряти, а не вбивати.

- І відвести їх назад до Вищих? - нагадала я їм.

Їхнє мовчання було відповіддю на моє запитання.

- Що ви тепер будете робити? - запитала я його, потім подивилася на Даріуса. - Чому Чарльз не вбив тебе, якщо Спадкоємці небезпечні й нестабільні?

- Чарльз використовує мене по-своєму, - неохоче відповів Даріус.

- Використовує? Значить, він зберігає життя Спадкоємцю під захистом Врохкарії? Що скажуть люди? - я пожартувала. - Людей з дитинства вчать того, наскільки погані Спадкоємці, Вищі вимагають, щоб цього вчили. Їх також вчать того, наскільки вони непостійні, і карають, якщо вони поклоняються старим Богам, Богам-вовкам, замість молитви Вищим. Якщо Спадкоємці такі погані, чому Чарльз залишив тебе в живих і ризикував накликати на себе гнів людей через отруту, яку він продовжував викладати, - усміхнулася я. - Що за клятий жарт.

- Люди, звісно, незадоволені. Я розумію це, - повільно вимовив Лео. - Але я ні хріна не вірю у всю цю нісенітницю про Еліту, яка полює за спадкоємцями.

- Я теж, - погодився Даміан.

- Ти просиш мене поділитися своєю правдою і знову не віриш жодному моєму слову. Який у всьому цьому сенс? - я кипіла. - Вам усім потрібно прокинутися і подивитися, що відбувається. Ви могли б подумати, що з тим, як ви всі навчені, ви б помітили, що десь щось не так. Ваші уми були отруєні брехнею, як і у всіх інших.

- Ні, ми просто не обманюємося якимись клятими історіями, які твоя мати вигадувала і розповідала тобі в дитинстві, - заричав на мене Даміан, і я встала, грюкнула руками по столу, з'явилися мої знаки Спадкоємиці.

- Тримай мою матір подалі від свого рота, песику, або я зашью його, - проричала я, Руна вторила мені.

- Давай продовжимо в тому ж дусі, - перервав мене Зайд, поки я дивилася на Даміана вбивчим поглядом. - Інакше ми нічого не доб'ємося.

Я пильно подивилася на Даміана, поки Джош не посадив мене назад на моє місце.

- Давайте продовжимо, немає сенсу намагатися переконати їх у цьому.

- Але ж саме за цим ми сюди і прийшли, вірно? Чого ти хотів? - я сказала по зв'язку, звільняючись від його хватки.

Зв'язок перервався, і я повернулася до Даріуса, який дивився між мною і Джошем крізь прищур.

- Припиніть вести приватну розмову, або я розірву цей кровний зв'язок між вами двома.

Я наїжачилася і прочинила губи у відповідь. Я не хотіла цього, навіть після того, що зробив Джош. Я не думала, що змогла б пережити розрив ще одного зв'язку.

Даріус просто витримав мій погляд і посміхнувся, без найменшої загрози з мого боку. Я фиркнула і сіла назад. Проричала собі під ніс.

Боги, це буде довга ніч.

Рея

- Напевно, краще почати зі зграї Арагніс, - втрутився Джош, і я стиснула руки так, що нігті впилися в шкіру. - Почнемо з самого початку.

Ми справді це робили?

- Я не думаю, що в цьому є необхідність.

- Чому ні?

Це питання походило від Даміана.

- Що хорошого це дасть? - я огризнулася у відповідь.

Даріус нахилився вперед, поставив лікті на стіл і зчепив руки під підборіддям.

- Ми вже знаємо, що ти не проводила ритуал, через який у дитинстві з'явилися рогури. Ти виконувала це, будучи дорослою?

- Ні, я цього не робила.

- Якби ти не...

- Я не маю жодного стосунку до рогурів, - твердо сказала я, витримуючи його погляд.

Він вдивлявся в моє обличчя в пошуках якоїсь брехні, якогось обману, але нічого не знайшов. Його щелепи стиснулися, коли він стиснув руки під підборіддям, дивлячись на мене так пильно, що я відчула, як у грудях розлилося тепло.

- Поклянися богами, - сказав він, і я стримала своє здивування.

- Клянуся Захарісс і Казьє, що я нічого не знала і не робила, щоб викликати рогурів, - негайно відповіла я. Без вагань.

Пауза, а потім він, зрештою, кивнув. Я з полегшенням розслабилася на стільці. Він мені повірив. Нарешті, блядь.

- Ти їй віриш? - запитав Даміан, і інші представники Еліти подивилися на свого Альфу, очікуючи відповіді.

- Я вірю.

- Чому ти так упевнений, це не може бути ще однією брехнею, - припустив Лео.

- І що я з цього отримаю? - я склала руки на грудях, сердито дивлячись на Лео.

- У цьому я їй вірю, - тон Даріуса твердий, непохитний, з відтінком попередження.
Для чого, я не впевнена.

- Це означає, що камінь пам'яті несправний, і в нього було внесено зміни. Питання в тому, як? Чому? Якщо ми перевіримо все, у чому тебе звинувачували в замку Волворн, ми, можливо, зможемо з'ясувати, у кого були якісь причини виготовити кристал, щоб виставити тебе винною, - сказав Лео.

Я нахилила голову.

- Я можу сказати тобі просто зараз, хто міг це зробити.

- Хто? - запитав він.

- Вищі.

Тиша.

- Точніше, Вищий Чарльз, а потім моя сім'я.

Зайд хмикнув, тоді як Даміан засміявся крізь свої слова.

- Ти жартуєш, так? З якого дива, в ім'я Богів, Вищим піклуватися про тебе?

- Хіба Чарльз не один із твоїх опікунів, яких твої батьки обрали для тебе? Поряд із Вищим Наглядачем?

- Наглядач? - мої брови звелися разом. - Я навіть не знаю, хто це.

Потім мої губи розтиснулися.

- Мої батьки обрали Чарльза моїм опікуном, це була помилка, за яку ми всі поплатилися.

- Тобі доведеться пояснити це докладніше, - сказав Даріус. - Ми намагаємося докопатися до правди, якою б вона не була. Ти маєш дати більше, ніж кілька слів як відповідь.

Я побарабанила пальцями по столу, не знаючи, з чого б почати. Я навіть не хотіла цього робити, але ми тут, і який у нас був вибір? Шестеро людей проти Вищих і Еліта - це самогубство, не кажучи вже про те, щоб бути ціллю номер один у Врохкарії, позначеною як зрадник. Якщо ми не зможемо залучити їх на свій бік, усе втрачено. Навіть якщо це просто для того, щоб роздобути Сару, на даний момент.

Я не впевнена, що наш приїзд сюди був правильним рішенням, але щоб заручитися їхньою допомогою, це необхідно зробити. Більше нікому.

- Чарльз був дуже хорошим другом моїх батьків. Він був поруч, скільки я себе пам'ятаю. Ми всі довіряли йому. Мій батько навіть допоміг йому стати Вищим.

- Він був Вищим сотні років, - вказав Даріус.

- Тоді ти знаєш, якою довгою була дружба моїх батьків із ним. Вони не знали, що він відвернувся від них.

- Як? - запитав Даріус.

Я зітхнула, дивлячись на дерев'яну поверхню столу.

- Мені говорили, що зграя Арагніс тисячоліттями виробляла Спадкоємців. Моя мама була Спадкоємицею, вона була нею довгий час, довше, ніж я знала будь-кого іншого. Перед своїм сьомим днем народження я, як зазвичай, вийшла погратися в ліс за нашим будинком, збираючи по дорозі квіти лесії. Але цього разу я почула те, чого не повинна була чути, - видихнула я, спогади погрожували затягнути мене на дно.

Я прочистила горло.

- У лісі були двоє людей, приховані під плащами. Вони сказали, що час іти до моєї мами, що час діяти негайно. Я нічого не зрозуміла, але побігла. Я була налякана. Я побігла додому, але вони почули мене і погналися за мною. Вони знали, що я підслухала, про що вони говорили. Я втекла тільки тому, що з-за дерев вийшов вовк, який пройшов повз, абсолютно не цікавлячись мною. Замість цього він попрямував до тих, від кого я тікала, дозволивши мені повернутися додому і розповісти мамі про те, що я почула.

Ніхто не вимовляв ні слова, і я підняла погляд. Даріус завмер, його погляд гострий, коли він нахилив голову в мій бік. Вираз його обличчя невимовний, він занурений у свої думки, його очі затуманені.

- Спадкоємці народжуються цуценятами, - сказав Зайд, і я хитнула головою і низала плечима.

- Я не була, - я продовжила, незважаючи на їхні розгублені погляди. - Кілька ночей потому Чарльз прийшов до нас із Вищими, і з Елітою. Мій тато ще не повернувся додому, що було на нього не схоже. Ми з мамою намагалися відбитися від них, але їх було занадто багато, вони були занадто сильні. Я була всього лише дитиною. Зрештою, я знепритомніла, коли вони відтягнули від мене маму, і прокинулася я у своєму підвалі. Одна. У залізній клітці, просоченій тербієм.

Мій рюкзак незграбно зсунувся поруч зі мною, і Кольтен простягнув руку і стиснув мою руку, що лежала на столі. Я стиснула його у відповідь, перш ніж прибрала.

- У твоєму будинку? - Зайд хмикнув.

Я кивнула, не відриваючи погляду від потемнілих очей Даріуса.

- Мені не потрібно розповідати, що там сталося. Ви всі бачили моє тіло, як перебування в клітці з тербіумом не дало мені нормально загоїтися і спричинило шрами, які ви всі бачили, - я голосно ковтнула. - Якби клітка була просто залізною, на мені не було б відмітин, але вони не хотіли цього і того, як швидко гоїв Спадкоємець.

Мій зір розплився, і я швидко моргнула, щоб прояснити його.

- Що я вам скажу, так це те, що до цього були причетні Вищий Чарльз і кілька представників Еліти та членів моєї родини. Я була замкнена у своєму підвалі і жодного разу не змогла вибратися, доки Джош не знайшов мене і не допоміг втекти, якраз перед моїм вісімнадцятиріччям.

- Але навіщо їм це робити? - запитав Лео з виразом жаху на обличчі, і Даміан опустив погляд на стіл, насупившись.

Я подивилася в камін в іншому кінці кімнати, мої слова звучали відсторонено.

- Я була дочкою Спадкоємиці, я мала стати наступною Спадкоємицею. Вони чекали моменту мого вісімнадцятиріччя, коли з'являться мої відмітини, оскільки знали, що я повністю розкрию свої сили. Вони насміхалися наді мною через смерть моєї мами, а також мого батька, звинувачуючи в цьому мене, бо я підслухала, як вони планували забрати мою маму.

Я озирнулася на Даріуса, намагаючись приховати біль в очах, розуміючи, що зазнала невдачі.

- Я не брехала, коли говорила тобі, що в мене вкрали мою сім'ю. Рано чи пізно це завжди мало статися, але я прискорила їхні плани тим, що підслухала. Я провела багато років на... тренуваннях там, унизу, - виплюнула я, зціпивши зуби. - Вони готували мене підкорятися кожній їхній команді, виховували, щоб створити сильних дітей для їхнього використання. Або, більш конкретно, для використання Чарльзом.

Даріус раптово встав, його стілець із гуркотом упав на підлогу, а брови зійшлися разом. Я подивилася на нього в шоці від раптового руху, погані передчуття скрутилися в моєму животі. Потім я заплющила очі від потоку лайна, яке, я знала, він збирався обрушити

на мене за мою брехню. Я чекала цих слів, чекаю, коли будь-яка надія повернути Сару згорала дотла.

Але цього так і не сталося, просто моторошна, напружена тиша. Я повільно розплющила очі і збентежено спостерігала, як він почав ходити взад-вперед, його руки стискалися і розтискалися з боків. Я подивилася на його людей, і вони спостерігали за ним широко розкритими очима, явно не розуміючи, що з ним відбувалося.

- Продовжуй, - зажадав Даріус, його голос ледь перекрикував гарчання, найглибше, яке я коли-небудь чула.

Я опустила руки на стегна, впиваюся ними в них і облизала губи.

- Я повинна була лежати на спині стільки, скільки він вважатиме за потрібне. Патрік, мій двоюрідний брат, мав надати мені честь, розірвавши мою цноту, щоб полегшити Чарльзу доступ до мене, - тремтіння пробігло в мене по спині при цій думці. - Це була одна з його нагород за допомогу в моєму навчанні, він першим використав мене. Він любив розповідати мені про всі способи, якими він буде використовувати, ображати і ламати моє тіло. Ідеальна маленька іграшка. Він роками чекав, щоб мати можливість засунути в мене свій огидний член. Йому не дозволялося, поки мені не виповнилося вісімнадцять. Хоча це не завадило йому використовувати мій рот.

Я проігнорувала те, як затремтів мій голос, як почало тремтіти моє тіло, але вони хотіли знати. І ось ми тут, слухали гробану слізливу історію бідлахи Реї, просто щоб я могла допомогти Джошу, моєму братові, який щойно заподіяв мені біль, повернути свою пару. Тепер я вітала біль від усього цього, можливо, він поглинув би мене, і я ніколи більше не змогла б його відчувати.

- Рея? - запитав Кольтен, його голос сповнений смутку, і я повільно моргнула, повертаючи до нього голову.

Гадсон поклав руку собі на стегно, і я побачила, як він міцно стиснув його, кісточки його пальців побіліли.

Я озирнулася на Даріуса, який не припинив ходити, але тепер здавалося, що його шкіра вкрита темним нальотом туману.

- Він душив мене, поки я не втратила свідомість, - продовжувала я. - Навіть це його не зупинило. Я б прокинулася або з його членом, який все ще був у мене в роті, або з доказом того, що він був там.

Темний туман люто оточував Даріуса, коли він зупинився як укопаний, його груди швидко піднімалися й опускалися, поки його люди з побоюванням дивилися на нього.

- Він навіть нагадав мені в замку Волворн, що я все ще буду в нього, що він не може дочекатися, щоб...

- Я думаю, цього достатньо, - сказав Лео, коли Даріус практично вібрував на місці, цей туман струменів по його шкірі, як річка люті.

Він злиться на мене за те, що я розповіла йому це? Чи він злиться через те, що не міг заперечувати мої слова як брехню після того, як побачив моє тіло? Я нарешті переводжу погляд із Даріуса на Лео.

- Ти також хочеш знати, як іноді Патрік приводив друга, особливо Еліту? - мій голос зірвався. - Як вони по черзі пестили мій рот, торкалися мого тіла для власного задоволення, а потім додали б до нього ще більше шрамів?

Я подивилася на Даміана.

- Знову ж таки, де та Еліта, про яку ти так гордо заявляв?

Він грубо ковтнув, і я міцно заплющую очі, моє тіло нестримно тремтіло, коли я намагалася потерти свою спітнілу шкіру там, де я все ще відчувала їхні дотики до свого тіла.

- Досить, Рея, я думаю, вони розуміють, - прошепотів Джош, і я подивилася на нього вперше відтоді, як він звинуватив мене в тому, що я відкрила їм своє тіло.

Я проігнорувала занепокоєння в його сірих очах, ігнорувала те, що всі бачили, як розмови про ці речі впливали на мене. Але потім у мені піднявся гнів. На себе за те, що показала, як це впливало на мене, на них за те, що змусили мене відчувати, що я не маю вибору, окрім як розповісти їм, і на Джоша за те, що він став причиною цього.

На Даріуса за те, що він не повірив мені, на Вищих за те, що вони зробили, на Еліту, на мою сім'ю.

- Це те, що вони хотіли почути, чи не так? - я огризнулася на Джоша. - Це те, що ти хотів, щоб вони знали після того, як я показала їм, що зі мною зробили. Не смій, блядь, казати мені 'досить', коли все, що я роблю - це віддаю! Ще, ще, ще.

З останніми словами я стукнула кулаком по столу і встала, відсуваючи стілець назад і відчуючи, як моя сила безперешкодно пройшла через мене, а дихання стало нерівним.

- Я віддаю все, що тільки можу, кожному, хто на це заслуговує. Я показала їм, що зробили з моїм тілом, щоб вони допомогли нам дістати Сару, тому що ти попросив мене про це. Я погодилася залишитися в Ерідіані й допомагати іншим, привести їх сюди й переконатися, що в них було хоч якесь життя, бо це було найкраще рішення для тебе, Кейда й Кессі. Їм потрібен був дім і стабільність, тому ми залишилися. Я залишилася. Незважаючи на те, що щоразу, коли приходила нова людина і намагалася доторкнутися до мене, все, що я хотіла зробити, це втекти і ніколи, чорт візьми, не повертатися назад, але я не могла, бо вони потребували Ерідіана так само сильно, як і ми. Я роблю все, що в моїх силах, і я завжди робила більше, неважливо, наскільки сильно я цього не хочу, неважливо, як сильно моя душа плаче про смерть від моїх рук, яку мені довелося прийняти, щоб зберегти нашу безпеку, але все це було, чорт забирай, ні за що.

Я подивилася на Даріуса, сльози текли з моїх очей, і я сердито витерла їх, гарчачи на себе, коли він тепер стояв нерухомо, зосередившись виключно на мені. Я розсміялася, але слабо.

- Того дня, коли я вирушила в Мертві Землі і планувала вбити вас усіх? Я зробила це, щоб захистити таємницю Ерідіана, захистити свою зграю. Вищі та Еліта зтягли б їх назад туди, звідки вони втекли, - я вказала на Тейлора. - Вони хотіли повісити на нього вбивство жінки, яку чоловік з Еліти вбив після того, як занадто багато випив, а вона відкинула його залицяння. Тейлор втрутився, щоб врятувати жінку, але було занадто пізно, і Тейлора звинуватили в її вбивстві. Вони збиралися засудити його до смертної кари. Він утік і прибув на Ерідіан.

Я вказала на Анну.

- Кровна відьма, ось і все. Вона не небезпечна, але, чорт забирай, може бути такою, якщо їй потрібно. Вона приїхала в Ерідіан після того, як її кинули, прив'язавши до стовпа в місті, в якому вона пробула деякий час, і в неї тижнями кидали каміння. Усе, що вона хотіла зробити, це купити нові цілющі інгредієнти, з якими експериментувала, оскільки її мати була хвора і вона не могла вилікувати її тим, що мала. Вона ризикнула вирушити в подорож і зазнавала насильства протягом кількох тижнів, потім її мати померла, бо вона не змогла вчасно повернутися до неї з цілющими інгредієнтами. Вона втекла на Ерідіан.

Я вказала на Себа.

- Звинувачується у зґвалтуванні та вбивстві своєї пари, а сім'я його пари ледь не вбила його і залишила гнити на дні порожнього колодязя через те, чого він не скоював. Він утік і прийшов на Ерідіан.

Я вказала на Гадсона, моя рука тепер тремтіла, моє тіло вібрало від усього, що виливалося з мене. Я не могла це зупинити.

- Він не хотів створювати зграю, не хотів оголошувати своїм домом Вищих і був вовком-одинаком. Він хотів робити свій власний вибір у житті. Вищі цього не прийняли, тож вони спробували силоміць запроторити його до в'язниці, якщо він не обере зграю, з якою залишиться. Він утік на Ерідіан.

Я показую на Кольтена.

- Його сім'я залишила його помирати, бо він віддає перевагу чоловікам, а не жінкам, і він відмовився трахнути жінку, щоб створити потомство в їхньому роду. Він не з'явився на обряд посвяти, щоб стати частиною Еліти, бо ледь міг рухатися і тонує у власній крові від рук власного батька. Він утік на Ерідіан.

Моє дихання стало прискореним, я щосили намагалася зробити повний вдих, але я не зупинилася.

- Сібллі і Сем втекли від батька Сема, який бив їх щодня. Оскара і Кеті замикали в шафі, поки батько Оскара трахав інших жінок у їхньому домі, а потім витягували Кеті, коли він хотів поглумитися над нею. Сара.

Я засміялася крізь сльози, але для моїх власних вух це звучало неправильно. Я занадто далеко зайшла у всіх емоціях, що переповнюють мене, занадто багато відчувала, занадто сильно ненавиділа, занадто боляче. Чорт. Усе занадто.

- Сара. Накачана наркотиками і зґвалтована, неодноразово її власною гробаною зґраєю, і коли ми дізналися про неї, був розроблений план, щоб врятувати її і доставити на Ерідіан. Усі, хто жив в Ерідіані, втекли від монстрів у всіх на виду.

Потім я подивилася на Джоша, мого обраного брата.

- Джош допоміг мені втекти від моєї зграї, він витягнув мене з клітки, в якій мене тримали в моєму підвалі. Я пішла на кухню і побачила ніж, який мій батько подарував мені перед моїм сьомим днем народження. Я не могла повірити, що побачила його, але він начебто спрямовував мене, даючи зрозуміти, що це зараз або ніколи, і давав мені надію, якої

я потребувала. Коли я прийняла рішення швидко схопити єдине, що в мене від нього залишилося, ось тоді я і побачила Кейда.

Я схлипнула, погойдуючись на ногах, оніміння поповзло по моєму тілу, коли моя магія люто закручувалася всередині мене. Джош стояв з рештою моєї зграї, і коли він потягнувся до мене, я відштовхнула його руку і відступила назад, не бажаючи, щоб він торкався до мене. Не бажаючи, щоб хтось до мене торкався.

- Кейд був прикутий до сімейного обіднього столу, приготованого з такою любов'ю моїми мамою і татом, він був напівмертвий, змучений голодом і дивився в нікуди. Нам із Джошем вдалося зняти з нього ланцюг і забрати його з собою. Я б не залишила свого кузена в руках монстрів.

Я видала глухий звук, як поранена тварина. Коли я подивилася на Даріуса, його очі сповнені занепокоєння, і це змусило мене сміятися. Сміятися, і сміятися, і сміятися, і сміятися.

- Але це те, що сталося в будь-якому разі, чи не так?

Я подивилася в очі кожному з представників Еліти, поки моя крижана блакить знову не змінилася свіжою зеленню.

- Ти змусив мене діяти, коли прийшов з Елітою в Мертві Землі. А потім нас викрили, і моя зграя розділилася, цуценят забрали в їхніх матерів, двоє померли, а Кейден перебуває в руках людей, які будуть тільки завдавати йому болю і використовувати його. Вони хочуть, щоб він гвалтував жінок, щоб подивитися, чи зможе він народити спадкоємця з роду моєї родини. Родовідного спадкоємця. Вони дражнили мене цим, коли він народився, принижуючи його і змушуючи мене щось робити, інакше вони заподіяли б йому біль.

Я відійшла від столу, кімната здригалася, коли моя сила вийшла на поверхню, мої відмітини пульсували, коли льодисто-блакитні вусики зі свистом обвилися навколо мене, безконтрольно вириваючись назовні. Вогонь згас, порожні стільці злетіли в повітря і врізалися в стіни, коли невидимий вітер пронісся кімнатою. Я продовжила відступати, поки мої плечі не вперлися в щось тверде, не впевнена, що робила моя сила, але мені байдуже, бо все всередині мене неспокійно, дико.

У .

- Усе це було ні за що, чорт забирай, чи не так? - я закричала, хитаючи головою, поки вони всі дивилися на мене, дивилися на слабкість, яку я показувала. - Тому що це те, де ми

зараз перебуваємо. Сара з моєю кузиною, Кейд зі своїми батьками, моя згряя Бог знає де. Накопичується все більше тіл, рогури стають дедалі гіршими, і вся Врохкарія думає, що це зробила я! - я закричала. - Чарльз знає, що я жива, разом зі своєю сім'єю, і що, чорт візьми, я повинна робити!? Він не зупиниться, поки не отримає мене, а це не варіант. Я не знаю, чому він схиблений на Спадкоємцях, я не знаю, чому він зробив те, що зробив, я не знаю, чому він убив моїх батьків. Він забирав цуценят з їхніх родин відтоді, як мене не стало, щоб подивитися, чи мають вони якісь риси спадкоємця. Дресирував їх так, як дресирував мене, щоб отримати те, що він хоче. І я просто сховалася, щоб убезпечити свою дупу!

Я смикнула себе за волосся, поки не відкинула голову назад, вдаряючись нею об стіну, але болю не відчула.

- І ви всі теж просто стояли там, клята Еліта, захисники Врохкарії, знову і знову, поки це відбувалося у вас під носом. А потім ти відвіз нас у замок Волворн. Пішли ви, - прохрипіла я, слова виривалися з мене насилу. - Пішли ви всі.

Я вражено притулилася до стіни за спиною, моє дихання поверхнєве і хрипке, і я знала, що мені не вистачало повітря, я знала, що, чорт забирай, дихала неправильно. Моя сила вичерпалася, повертаючись у моє тіло, коли повітря застигло. Меблі з гуркотом впали на підлогу, і в кімнаті запанувала абсолютна тиша, тільки кілька широко розкритих очей.

Джош схопився зі свого місця, його обличчя розпливлося, коли він став переді мною. Його губи ворушилися, але я взагалі нічого не чула, просто тиша, коли чорні крапки вкривали мій зір.

Наступне, що я пам'ятала, - кімната нахилилася, і підлога наближалася на мене, моє обличчя притулилося прямо до кам'яної підлоги. Якраз перед тим, як я втратила свідомість, м'який чорний туман огорнув мене, перетворюючи світ на абсолютну чорноту, і я дозволила йому поглинути мене.

Я сподівалася, що це задушило б мене, і я змогла б ненадовго знайти спокій.

Даріус

Я дивився як Рея спала, її груди піднімалися й опускалися з кожним подихом, який вона робила. Звук гуркотів усередині мене, коли я дивився на неї. Вона виглядала такою маленькою, такою тендітною. У мене стиснулося в грудях, побачивши це.

Усе, що вона нам розповіла, усе, що вона сказала... Мої корінні зуби скрипнули один об одного. Вона не брехала, вона говорила правду. Весь цей час вона говорила правду.

Протягом багатьох років ми були сліпі до багатьох речей, виконуючи накази Вищих, вирушаючи туди, куди вони наказували, коли їхні відьми вказували нам напрямок. Ми слідували, не ставлячи запитань. Більше ні.

Мені не подобалося бути зряддям Вищих, я просто хотів робити те, що прищеплювали мені з дитинства. Захищати Врохкарію, народ. Коли ми випустили це з уваги по дорозі? Це те, ким я бачив свою Еліту, захисниками, і ми зазнали невдачі, сліпо слідуємо наказам і не ставлячи запитань.

Вищі не годилися для правління, якщо це те, що вони робили і продовжували робити з урахуванням того, що сказала нам Рея. Як це могло тривати? Як я міг бути таким до біса неуважним?

Усередині мене наростав гнів, і моя сила покинула мої руки. Я подивився на неї зверху вниз, спостерігав, як вона стікала по кісточках пальців і між ними. Що хорошого в тому, щоб бути Спадкоємцем після того, що я зробив або не робив?

Я дізнавався про вовчих богів усе своє життя, читаючи тексти і старі сувої, мені завжди було цікаво дізнатися про них, хоча говорили, що Казьє збожеволів. Але після замку Вокхайм я занурився глибше, вивчаючи все, що міг. Тепер я знав, що не міг довіряти всьому, що прочитав. Зрештою, історію завжди писав переможець.

Я знову подивився на Рею, ще один звук покинув мене. Це занепокоєння і правильність. Бачити її у своєму ліжку, у своїй кімнаті, у своєму домі, навіть за таких обставин, здавалося, що так і має бути. Коли вона поруч і в моєму просторі, зі мною відбувалося те, чого я ніколи раніше не відчував. Або коли-небудь хотів відчувати.

Чому необхідність тримати її тут наповнювала мене цим почуттям власності? Я хотів, щоб її запах змішався з моїм, переплелся так, щоб ми не могли відрізнити його один від одного, і наш запах став нашим. Щось більше, щось п'янке, солодке і важке.

Лише один запах будь-кого з нас, і інші дізналися б, кому ми належали. Подобалося мені це чи ні, подобалося це їй чи ні, але тепер я належав їй. З часів Мертвих земель, можливо, навіть раніше, з огляду на те, що вона розповіла нам раніше.

Я зітхнув і провів руками по обличчю, не в силах заснути, але все одно хотів не спати, щоб дивитися на неї, переконатися, що з нею все гаразд. Бачити її в полі мого зору після того, як я так довго її не бачив. Я був вражений, коли ми натрапили на неї біля зграї Арагніс, але що вразило мене більше, то це її слова, сказані відтоді в ідальні. Я не очікував, що вона розповіла б нам правду. Ніколи не думав, ніколи не уявляв.

Я кипів від гніву відтоді, як вона впала, і я спіймав її, огорнув своєю силою і приніс у свою кімнату. Усе, що вона пережила в дитинстві, усе, що вона втратила... Можна з упевненістю сказати, що ми всі облажались.

Я облажався.

Від однієї думки про хлист у моїй руці, про те, як її тіло напружувалося, готуючись до наступного удару, про те, як її спина вигиналася, здригалася і здригалася після кожного удару, мені хотілося пробити дірку в стіні та розлютитися на всю країну.

А потім я розлютився на самого себе.

У цьому немає нічиєї провини, крім моєї власної. Як Альфа Еліти, я не вірив їй, я не хотів її слухати, тільки не після того клятого кристала пам'яті. Моє горе через те, що мою матір і молодшу сестру вбили рогури, затуманило мій розум, і через це я не міг бачити правду. Її правду.

Тепер я їй вірив. Її слова, що вона зробила, щоб вижити, як вона, блядь, вижила. Ніхто не міг підробити емоції, що виходили від неї, незалежно від того, наскільки вправний у маніпулюванні ними. Я відчував кожну з них, чорт забирай, до мозку кісток.

Гнів не вщухав, знаючи, що я був якоюсь клятою маріонеткою в руках Вищих, і мені брехали роками. Я знав, що вони не найкращі правителі для Врохкарії, з огляду на податки, які вони декларували, і те, що вони нікого не пускали до замку в пошуках притулку з часів рогурів. Я просто не уявляв собі, наскільки глибокі їхні злодіяння.

Рея захлипла уві сні, і я підняв голову до її обличчя. Її красиві риси спотворені кимось схожим на біль. Я піднявся зі свого місця в кріслі, безшумно обійшов ліжко і сів поруч із нею, обережно, щоб не потривожити її. Темні кола у неї під очима сказали мені все, що мені потрібно знати про її безсонні ночі. Майже нічого, за словами Анни, коли я запитав, як у неї справи. Зрештою вона неохоче розповіла мені, як йшли справи. Я знав, що вона теж нічого не їла, не дбала про себе, і чи міг я звинувачувати її? Але я простежив би, щоб вона поїла, простежив, щоб вона виспалася, і обов'язково допоміг би їй. Подобалося їй це чи ні. Вона могла ненавидіти мене, а я злився на неї за багато речей, які здавалися безглуздими, але ми не могли звільнитися від того, ким ми були, і це було в моїх інтересах.

Вона могла вважати мене своїм ворогом, і в певному сенсі ми все ще ними були, і я знав, що не мав права кимось бути для неї, але вона залишалася б зі мною доти, доки це неможливо.

Я егоїстичний, недостойний цього, але іншого виходу немає, я цього не допущу.

Мої брови насупилися при цій думці, але замість того, щоб відштовхнути її, цього разу я трохи прийняв її.

З неї вирвався стогін, що зачіпав щось болюче всередині мене. Вона бурмотіла слова, які я не зовсім розчув, тому я присунувся трохи ближче.

- Квітка лесії.

Я простягнув руку, ніжно торкаючись пальцем до її щоки, заспокоюючи її своїм дотиком. Дракс вийшов на поверхню, і я відчув її вовчицю під собою, вони вітали один одного, втішали. Вона миттєво розслабилася, зітхаючи в подушку і зариваючись у неї глибше. У мій запах. Я не міг не відчувати почуття гордості за це. Я провів пальцями по її розпущеному волоссю, відводячи його від її обличчя і відчуваючи, як шовковисті пасма пропускалися крізь мої пальці, перш ніж зробив це знову.

Стогін, такий тихий, що я ледь почув, як він лунав від неї, і моя рука завмерла, я подивився їй в обличчя, щоб зрозуміти, чи не розбудив я її, але її красиві льодовито-блакитні очі залишалися закритими. Тож я продовжив, проводячи рукою від її волосся вниз до шиї, відчуваючи її пульс, рівний і розслаблений під моїми пальцями. Цікаво, чи розуміла вона, що я робив це багато разів раніше в Ерідіані? Я чекав, поки вона засне у своїй кімнаті, і прокрадався туди, не в силах залишатися осторонь, і сів на ліжко,

як зараз, і просто торкався до неї. Необхідність зробити це була незаперечна, як і зараз. Вона так і не дізналася про мою одержимість нею. Можливо, зараз настав час це змінити.

Рея не знала, що я йшов за кілька годин до сходу сонця, щоб переконатися, що мій запах не залишався, пробирався до своєї кімнати і чув, як вона прокидалася, перш ніж спускався вниз. Спочатку я був розлючений через те, що міг просто увійти, а вона не прокинулася, що, якби хтось спробував би напасти на неї? Але тепер я знав, що це тому, що в глибині душі я не становив для неї загрози, або, принаймні, не мав би становити.

Ми обидва помилялися в цьому припущенні після того, що я зробив.

Пролунав тихий стукіт у двері, і я насупився, що хтось наважився порушити її такий необхідний відпочинок. Кинувши останній погляд на Рею, я встав і мовчки попрямував до дверей. Відчиняючи їх, Джош стояв з іншого боку, піднявши руку, начебто збирався постукати знову, але я відкидаю його руку вбік і тихо загарчав. Коли він почав відкривати рот, щоб заговорити, я штовхнув його назад, не надто ніжно кладучи руку йому на груди, і він ударився об протилежну стіну. Маленький засранець має бути вдячний, що його голова все ще в нього на плечах.

Я тихо зачинив за собою двері й пішов далі коридором, заходячи до вітальні, знаючи, що він пішов би за мною, як побите цуценя. Я взяв дерев'яну чашку зі столу в дальньому кінці кімнати і до країв наповнив її медовухою, не пропонуючи йому.

Він міг трахнутися.

Я підійшов до каміна і сів в одне з крісел, що стояли там, витягнув ноги перед собою і зробив ковток, відчуваючи, як його солодкість стікала моїм горлом, відкидаюсь на подушку і заплющив очі.

Я почув, як Джош сів навпроти мене, відчув його нервозність, і це розлютило мене ще більше.

- Якого хріна тобі треба?

Він або дурний, або хоробрий, якщо приходив до мене ось так, один. Особливо коли я хотів, щоб його голова висіла на стінах мого Замку. Рея - єдине, що допомагало йому дихати.

Моє маленьке вовчєня тримало мене за руку, подобалося мені це чи ні.

- З нею все гаразд? - запитав він.

- Так і буде.

- Я не звинувачую тебе за те, що ти вдарив мене, чорт забирай, за те, що ледь не позбавив життя, - врешті-решт сказав він після довгої паузи.

- Насправді мені байдуже, що ти думаєш, - бурчав я, але всередині мене піднялася хвиля задоволення, побачивши його розбите обличчя.

- Я не сумніваюся, що так воно і є, просто хто вона для тебе? - я розплющив очі у відповідь на його запитання, вигинаючи брову.

Вона йому не сказала.

- Це не твоя турбота.

Він не мав права питати мене про це, а я не збирався йому казати. Навіть мої власні брати не знали, хоча й підозрювали.

Він теж зітхнув, і я, примружившись, подивився на нього, спостерігаючи, як він дивився у вогонь із похмурим виразом обличчя.

- Ти їй віриш? - запитав він, усе ще не відриваючи погляду від полум'я.

- Так, - відповів я йому, мій власний погляд спрямований на камін, коли я зробив ще ковток і слухав потріскування дров.

Його дихання зі свистом вирвалося з грудей, і він провів руками по стегнах.

- Вона хороша жінка, - пробурмотів він, і я напружився, кидаючи на нього попереджувальний погляд.

- Ти хочеш її? - я практично проричав це запитання, моє тіло напружилось, готуючись перерізати йому горло просто тут і зараз, не переймаючись тим, що він значив для Реї. Навіть якщо вона зараз зла на нього.

Його широко розкриті сірі очі звернені до мене, він пробурмотів щось, поки нарешті не вимовив слова.

- Чорт забирай, ні. Ні, ні, ні, ні, - я вигнув брову, дивлячись на нього. - Не те щоб комусь не пощастило з нею, вона чудова.

Я насупився, у мені зростало почуття власності.

- Боги, - зітхнув він, - щось усе йде не так, - він відкинувся на спинку стільця, його брови насупилися. - Вона мені як сестра, може, ми й не кровні родичі, але ставимось одне до одного як брат із сестрою. Вона важлива для мене.

Мої очі звузилися.

- І все ж ти дозволив їй оголитися перед нами, втягнув її в це. Я чув, що ти їй сказав.

Він опустив голову, сором розтікся по його обличчю. Чудово, цей засранець заслуговував на лайнове почуття за те, що він зробив.

- Я не знаю, чому я це зробив. Мені просто потрібно було, щоб ви всі побачили, що ми тут не погані хлопці, і нам потрібно було щось, що завгодно, щоб дати нам хоч якусь надію на те, що ви зможете нам допомогти. Навіть якщо ми цього не хотіли, навіть після того, що ти зробив, - його руки стиснуті в кулаки на колінах. - Ми ніщо порівняно з Елітою і Вищими. | Усе, що ми зробили б, було б самогубством, я зрозумів це занадто пізно після того, як спрямував свій гнів на Рею. Ми потребували допомоги, вона потребувала допомоги, і в той момент це був єдиний спосіб, який я міг придумати.

- Могли бути й інші способи, - огризнувся я, і тепер його черга піднімати брову.

- Я не думаю, що ми могли б зробити щось іще, щоб переконати тебе. Ти не слухав у замку Волворн, ти не слухав в Ерідіані. Ціна за те, що ти зараз чуєш нас, висока, особливо для Реї, - пробурмотів він, і мої плечі стиснулися. - Я зробив це з нею, і хоча тепер ти віриш їй, повір нам, я задаюся питанням, чи не була ціна надто високою для неї, не кажучи вже про себе. Я не здивуюся, якщо вона ніколи більше не заговорить зі мною.

У його словах чувся біль. Добре.

- Я б вважав за краще, щоб вона цього не робила.

Тим краще, якщо вона його ненавидить.

- Між нами нічого не відбувається, тобі не потрібно ставати власником через неї, але ми близькі, або... були близькими. були близькі.

- Ти був у ній своїм членом, що означає, що ти не хочеш її знову, - мої очі почорніли від цієї думки, Дракс заричав усередині мене.

Він насупився.

- Звідки, чорт забирай, ти це знаєш? - я зберіг відсутній погляд, і він фиркнув. - Це було всього один раз, і я зробив це для неї. Боги, це було майже нічого. Швидкий захід і вихід.

Тепер я насупився.

- Ти хочеш сказати, що просто засунув у неї свій член і все.

Якщо цей виродок заподіяв їй біль...

- Напевно, можна сказати й так, - він ніяково посмикав на стільці. - Я піклувався про неї, я був ніжний, ось і все. Вона хотіла покінчити з усім цим і довірила це мені, що я і

зробив. Я не шкодую про це, не тоді, коли її причина полягала в тому, що вона хотіла, щоб це був її вибір, наскільки це можливо. Вона боялася, що Вищі або її сім'я знайдуть її, і в неї заберуть цей вибір. Як я міг не допомогти їй?

Моя рука стиснула чашку, я ненавидів те, що вона думала, що повинна була вибрати його своїм першим, а не бути згвалтованою. Це мав бути я, це мало бути моє, а вони відібрали цей вибір у нас обох.

- Я б зробив для неї все, - прошепотів він.

- Для мене це звучить більше, ніж просто братська любов.

Він хитнув головою.

- Заради всього святого. Це не так, я не бачу її з такого погляду. Вона мені як сестра. Я нізащо не зроблю цього знову, навіть якщо вона попросить мене про це. Особливо не зараз, - його погляд повернувся до вогню, і я прочитав між рядків.

Здається, не тепер, після Сари. Я побачив, як він дивився на неї в замку Волворн, з відчаєм в очах, коли вона стояла перед Вищими зі своїм батьком. Я думав, вона боялася перебувати поруч зі зграєю, яка її викрала. Тепер я подивився на це по-іншому.

Я зробив ще ковток, не відриваючи погляду від його обличчя, намагаючись не зірватися при думці про те, що його член десь поруч із нею.

- Рея - найсильніша людина, яку я знаю, але просто зараз їй потрібно більше, ніж просто вона сама. Коли я вперше врятував її з нашої старої зграї, вона була в жахливому стані. Закривавлена, порізана, обпалена, порізана, худа, слабка, - він уривчасто задихав, його очі затуманилися. - Я міг би продовжувати й далі розповідати про її травми, детально описувати кожну клятву мітку, яку вони залишили на її тілі. Ви бачили тільки наслідки, я бачив це на власні очі. Незважаючи на це, вона все ще трималася прямо, тримала Кейда на руках і все ще вбивала, щоб допомогти нам вижити, коли ми втекли зі зграї Арагніса.

Моє тіло безконтрольно зреагувало на думку про неї подібним чином, і в моїх грудях наростало гарчання, я ледь зміг проковтнути його назад. Я ненавидів те, що вона робила зі мною, але я, чорт забирай, нічого не міг із собою вдіяти.

- Як ти знайшов її в підвалі? - запитав я його, намагаючись вгамувати свій гнів і жаль.

- Це було випадково, - зітхнув він. - Просто до біса пощастило. Я сирота, моїх батьків убили, коли я був маленьким, і я завжди був поруч із будинком батьків Реї. Вони

ніби як прихистили мене, але я не залишився в їхньому будинку. Я жив з іншими сиротами, але я знав цей будинок, як свій власний. Після того, як Пол сказав зграї Арагніс, що Альфа Деррік і його пара загинули разом із Реєю, я був у розпачі. Вони були моєю обраною сім'єю, і мені подобалося думати, що вони вибрали і мене за той час, що ми провели разом. Усе наближалося до того, що мало стати вісімнадцятиріччям Реї. Я все ще переживав їхню втрату через стільки років, тому поїхав у їхній старий будинок. Я не знаю, чому я це зробив, я просто хотів знову бути поруч із ними. У підвалі було маленьке довге вікно, через яке ми з Реєю вибиралися погратися, і я подумав, чи не залишив Альфа Пол там свої речі, оскільки я ніколи не бачив, щоб хто-небудь залишав цей будинок. Я подумав, можливо, я зможу знайти що-небудь від них, що-небудь маленьке, що я міг би зберегти, - його руки затремтіли, коли він хитнув головою. - Замість цього я знайшов Рею.

Я осушив свою чашку одним ковтком і слухав його, слухав, як він розповідав мені все про те, що сталося в її старій стаї, в її будинку, і я відчув, як насувалися стіни навколо. Відчув, як у мені знову наростав гнів, коли я швидко встав і пішов за ще одним напоєм.

Він продовжив.

- Вона була в клітці, закривавлена, наскільки я міг судити, оскільки було дуже темно, тільки маленький ліхтар на столі. Спочатку я не знав, хто це був, я був шокований, пригнічений тим, що в Альфи Пола там хтось був, я не розумів. Це був бранець? Член зграї, якого карають? Я не знав, але мені хотілося подивитися, хто це був, тому мені вдалося відчинити вікно і залізти всередину. Було тихо, повітря було задушливо нерухомим, ніби там витала смерть. Людина в клітці не рухалася і взагалі ніяк не реагувала на мою присутність. Просто нерухомо лежала на підлозі. Я думав, він мертвий. Лише коли я зрештою підійшов до ґрат і присів навпочіпки, я побачив людину, яка, як я думав, була мертва вже роки.

Я налив ще один великий келих, також залпом перекидаючи його, перш ніж знову наповнив і повернутися на своє місце. Джош дивився у відвернуту стіну, занурений у спогади, і я міг тільки уявити, який вигляд мала Рея майже у вісімнадцять років, замкнена в клітці на довгі роки. Його історія збігалася з тим, що вона розповіла мені про те, як перебувала у своєму підвалі.

- Мені вдалося просунути руку крізь ґрати й обережно струсити її, щоб вона прокинулася. Спочатку вона наче не помітила мене, її очі були мертвими, холодними,

сповненими такого клятого болю. Потім вона прошепотіла моє ім'я, і сльози потекли з її очей, і я заприсягся, що витягну її звідти. Я не розумів, як вона була жива, чому нам сказали, що вона мертва, якого біса вона була в клітці? - проричав він, його тіло напружилося. - У той момент це не мало значення, мені просто потрібно було витягнути її звідти. Протягом наступних двох тижнів я відвідував її так часто, як тільки міг, і саме тоді вона розповіла мені дещо з того, що сталося тієї ночі, коли все пішло прахом. Минули роки, поки я витягав із неї всю історію, хоча я й не знаю всього. Те, що вона розповіла вам усім у їдальні, дещо з цього було новим і для мене, про те, як вони...

Він замовк, і мої пальці міцніше стиснули чашку.

Як вони згвалтували її. Як вони засовували свої члени туди, де цього не хотіли, як вони торкалися до неї руками, якими не повинні були.

Скоро, - подумав я про себе. Я наказав би вийняти їхні члени і пальці з тіл.

- Вона не була тією Реєю, яку я знав дитиною, - продовжив він. - Безтурботна, яскрава, настільки допитлива до світу, що вона захоплювала мене досліджувати й відкривати для себе щось нове. Вони забрали в неї світло і заплямували його темрявою, болем і стражданням.

Чи такою була Рея раніше? Повна світла і сміху? У моїй пам'яті спалахнули моя мати та Ізабелла. Вони були такими, навіть Ізабелла, такою молодою, якою вона була. Її невинність була чистою і теплою до того, як рогури вбили її, і в мене більше не стало молодшої сестри, яка повзала б по мені або забиралася мені на спину, бажаючи, щоб я погрався.

Я б усе віддав, щоб повернути це, віддала б що-небудь Рея, щоб повернути себе?

- Як ти витягнув її? - запитав я його, витісняючи спогади про свою сім'ю з голови.

- Я влаштував пожежу на одному з наших сільськогосподарських полів, досить велику, щоб її гасила більша частина зграї, і щоб привернути увагу Альфи Пола і його сім'ї, щоб вони залишили дім, що вони й зробили. Я кинувся всередину, прямо до підвалу, взяв ключ зі столу і повів її до чортової матері. Тільки коли ми піднялися сходами і увійшли у двері підвалу, Рея помітила там Кейда. Я, блядь, навіть не бачив його. Вона відмовилася залишити його, і я теж. Ми зняли з нього кайдани і пробралися з будинку до кордону території Арагніса. Ось тоді-то ми і зіткнулися з двома стражниками Арагніса. Я відбивався від них, як міг, але вони були набагато сильніші за мене. Рея підкралася ззаду до одного з

них і встромила ніж йому в горло, інший втік. Це було її перше вбивство, перша з багатьох, кому вдалося вижити.

- Скількох вона вбила?

Він примружив очі, дивлячись на мене.

- Не засуджуй її, будь-яке життя, яке вона забрала, було спрямоване на те, щоб зберегти життя собі або Кейду, Кессі та мені. Ми обидва робили те, що повинні були зробити. Зокрема й тоді, коли послали бору до тебе в Мертві Землі. Тепер я це знаю.

Я не засуджував її, принаймні після того, що вони обидва мені розповіли, і я сам бачив, через що вона пройшла. Я не міг звинувачувати її за те, що вона виживала, і не міг заперечувати почуття гордості, яке охопило мене за те, що моя люта маленька вовчиця робила те, що їй було потрібно. Залишатися в живих досить довго, щоб дістатися до мене.

Саме так було задумано Богами, щоб ми зустрілися, принаймні, за словами Сольв'є, коли він говорив зі мною на Ерідіані. Він сказав мені, щоб я захищав її за будь-яку ціну і приготувався до того, що мені потрібно було зробити. У той час я нічого не розумів, нічого не думав про це.

Тепер я все зрозумів.

- Хто така Кессі? - я не чув цього імені на Ерідіані.

- Вона була парою Кейда.

Цуценя?

- Вона померла. Рогури.

Я відвернувся від нього.

- Просто, - Джош заговк, впираючись ліктями в коліна і дивлячись на мене. - Не роби їй боляче, більше ні.

Я напружуюся, мої очі перетворилися на щілинки.

- Ти, блядь, відшмагав її в замку Волворн, я не розумію, як ти міг, блядь, це зробити після того, як допоміг їй пережити тітку. Я не впевнений, що ти розумієш важливість того, що вона дозволяє тобі наблизитися до свого тіла, не кажучи вже про те, щоб бути в ньому, але я розумію. Якщо вона тобі небайдужа...

- Це не так. Вона - моя нав'язлива ідея, послана Богами. Моя відповідальність.

Не звертайте уваги на брехню, що злітає з мого язика.

- Звичайно, ми погодимося з цим, - усміхнувся він, перш ніж зітхнув і відкинувся на спинку стільця. - Я бачив тебе після того, як ти побив її до втрати свідомості. Твоє тіло залишалося спокійним, але твої очі видали твої думки перш, ніж ти зміг їх приховати. Ти переконався, що вона дихає, переконався, що вона все ще жива, коли закінчив. Я хотів убити тебе в той момент, я досі хочу. Як ти міг так вчинити з нею через брехню отруєних язиків? Вона найкраща людина, яку я знаю. Моя сім'я, сестра, найкраща подруга, і все, що вона коли-небудь робила - це допомагала іншим і нічого не зробила для себе. Мені потрібно знати, що я можу довірити її тобі.

Я зробив ще ковток і нахилився вперед.

- Довірити мені зробити що саме?

У нього звело щелепу.

- Не завдавати їй болю знову, завжди вірити її словам і допомагати їй. Ти Спадкоємець, ви обидва, і я підозрюю, що ти знаєш про це більше, ніж вона, принаймні в тому, що стосується твоєї влади.

Я дивився, як він спостерігав за мною, побачив рішучість у його очах, що, якби я сказав би "ні", він дістав би ніж із задньої кишені, який, я знав, у нього там, і спробував би прибрати мене, хоча й знав, що йому не перемогти. Це те, що Рея робила з людьми, змушувала їх віддавати свої життя, щоб захистити її, як вона робила, щоб захистити їх. Я повинен захоплюватися яйцями цього виродка, але, на щастя, я вдячний, що поруч із нею були люди, які захистили б її.

- Я не зроблю нічого, що могло б завдати їй такого болю, - неохоче зізнався я йому.

Я б ніколи більше не став бити її, ніколи не спотворював би її плоть, ніколи не різав, ніколи не завдавав би їй такого болю.

- Але є інші способи заподіяти їй біль? - він із цікавістю нахилив голову.

- Їй це подобається, - усміхнувся я, роблячи ще один ковток.

- Гидота, мені не потрібно це знати, - він хитнув головою. - Хоча буде кумедно подивитися, як ти спробуєш залізти до неї в трусики. Вона відріже тобі яйця.

- У мене є свої способи.

І в мене є. Вона перетворювалася на калюжу, коли я торкався до неї, нездатна заперечувати те, що між нами було, хотіли ми обидва цього чи ні. Ми пов'язані, тож із таким самим успіхом можемо насолоджуватися деякими речами, які приходили разом із цим.

- Будь обережний із нею, Даріусе, - попередив він, і мої ніздрі роздулися від його тону.

З ким, він думав, він так розмовляв?

- Вона вб'є мене за ці слова, але наразі ти, можливо, єдиний, хто може їй допомогти. Зовні вона може бути жорсткою, але коли вона впустить тебе всередину, коли впадуть її стіни, ти побачиш, що вона за людина насправді. Їй справді боляче, більше, ніж вона коли-небудь кому-небудь покаже. Я знаю її достатньо, щоб розуміти, що вона за крок від того, щоб або зробити якусь справді дурницю, або закритися. Якщо вона відключиться, Даріусе, ми всі її втратимо. Я не думаю, що ти цього хочеш, чи не так?

Я нічого не сказав, але маленький засранець ясно бачив, що я цього не хотів. Він спостережливіший, ніж показував, прямо як Заїд.

- Я розповів тобі все це в надії, що ми зможемо працювати всі разом і повернути не тільки Сару, а й нашу зграю. Я не знаю, що ти плануєш робити щодо Вищих тепер, коли ти знаєш, що робиш, але знай, що вона жадає крові, ми всі жадаємо. Рея ненавидить мене просто зараз, то чому б їй не зненавидіти мене ще більше, якщо ціна така, на що я заслуговую, але також і шанс врятувати її від Вищих? Вони не можуть дістати її, Даріусе.

- Вони її не отримають.

Я поклявся собі, і ми подивилися один на одного, я дозволив йому побачити правду самому.

Він задоволено кивнув і встав.

- Сподіваюся, цього разу ти дотримаєшся своєї клятви, Даріусе, тому що, якщо вона буде в них, усе втрачено.

Він пішов, не сказавши більше ні слова, і я залишився наодинці зі своїми думками.

За кілька місяців усе змінилося. Еліта, вочевидь, створена для полювання на Спадкоємців, як підтвердив Заїд, Вищі тепер такі самі вороги, як рогури, і вони збрехали про кристал пам'яті, який мені все ще треба показати Реї.

Найбільша зміна з усіх - тепер я визнав свою потребу захищати її за всяку ціну. Інстинкт, який я більше не міг ігнорувати. Я повинен піти проти останньої волі мого батька, щоб зробити це, його бажання зробити те, про що просив мене лорд Хайер Чарльз, але мені набридло бути його лакеєм.

Було багато змін, ми просто маємо пережити їх.

Але спочатку я маю змусити Рею випустити пазурі та прийняти своє нове життя.

Єдине зі мною в ньому.

Постійну.

Але спочатку...

- Зустрінемося в підвалі, - сказав я по зв'язку, вийшов із кімнати і пішов коридором.

Пауза.

- Ми були там лише дві ночі тому, - відповідає Лео.

- Я скоро буду там.

- Брате...

- Зараз, Лео

Він зітхнув по зв'язку, але я знав, що він зробить те, про що я прошу.

- Тобі не обов'язково це робити, Даріусе.

Так, обов'язково. Зараз більше, ніж будь-коли.

Рея

Мої очі розплющилися, і я швидко заморгала, намагаючись розвіяти туман, який застилав мій розум. Я застогнала і піднесла руку до голови, коли біль пронизав її, відчуючи, як він розривав мене на частини. Я повільно сіла, заплющивши очі, і відчула м'якість під собою, яка накривала мене. Я зітхнула від цього відчуття, проводячи по м'якості пальцями. Я знову відключилася, чудово.

Я раптово завмерла, мої пальці завмерли, коли я відчула його поруч. Я глибоко вдихнула, вдихаючи його запах і огортаючи ним себе. Я не могла не знаходити в цьому розради, хоча й не хотіла.

Чому він?

Чому він так діяв на мене і чому мене хвилювало, коли я ненавиділа те, що він зробив, те, як він розпитував мене, якою він бачив мене. Що він змушував мене відчувати.

Я не могла виносити, коли він поливав мене лайном просто зараз. Його запитання або його очі, спрямовані на мене, наче зазирнули всередину мене, досягаючи найглибших глибин мене, які ніхто, крім нього, раніше не міг побачити.

Я просто хотіла відпочити. Ні, я хотіла повернутися в Ерідіан, де все було прекрасно і просто. Я жила так добре, як тільки могла, виживала, і здебільшого була щаслива. Але найголовніше, що я була в безпеці, ми були в безпеці.

Тепер я не думала, що у Врохкарії було якесь безпечне місце для мене або моєї зграї.

У мене була мішень на спині, але те ж саме було і у Вищих.

Ця думка нагадала мені про те, як ми вирушили в село після того, як Беллдейм зняла наручники з моїх зап'ясть. Чутки про те, що там був Вищий, надійшли від тих, хто ходив по припаси. Вищий Ейден був напідпитку, коли ми знайшли його, нездатний відчувати небезпеку, якою була я, що ховався в темряві. Я проявила до нього таке саме милосердя, яке вони проявили до Джозі та Денні. Я підкралася до нього ззаду і перерізала йому горло. Потім ми перенесли його труп назад у Покій Відьом, де його згодували тим рожевим риbam, яких я вперше побачила, увійшовши туди. Ріц. Хто знав, що в них у роті ховалися гострі зуби й невгамовний апетит. Це було моє перше вбивство Вищих. Залишилося ще п'ять.

Однак у мене відкрилися очі на те, що я опинилася на чужині. Я не була в цих землях відтоді, як ми приїхали в Ерідіан, і так багато змінилося відтоді, як я дивилася на них маленькою дівчинкою, коли мені це було дозволено. Люди вмирали від голоду, боролися один з одним за їжу і матеріали, а діти плакали. Точно так само виглядали ті, в останньому селі, в яке ми ходили. Так багато страждань і руйнувань залишалося після нападу рогурів. Чи такою була Врохкарія відтоді, як я сховалася?

Я розуміла, наскільки я була сліпа або все заперечувала. Едвард завжди інформував мене про те, що відбувалося у Врохкарії, я не знала, чому він відчував у цьому необхідність, але я ніколи не просила його зупинитися. Він розповідав мені про села і селища, про те, як зростала чисельність рогурів, про те, як Вищі вимагали більше плати за їхній так званий захист від цих тварюк.

І я не розуміла, що все так погано.

І що хорошого приніс так званий захист Вищих? Він нічого не дав, але залишив людей з іще меншими запасами харчів після того, як рогури вбивали, рвали й розоряли все, до чого могли дотягнутися зубами.

Я пам'ятала, що моє обличчя було прикріплене до дерев'яної дошки, а поруч із ним був напис. У ньому йшлося, як мене звали, хто я така і що я небезпечна і ненормальна. Якби мене помітили, то не наближатися, а негайно зв'язатися з представником влади, щоб зловити мене.

Але тепер мене спіймали, у фортеці Еліти, і в мене немає вибору, окрім як визнати, що я не самотня. Він не залишив би мене в спокої.

- Просто залиш мене в спокої!

- Маленьке вовчєня?

Як він смів називати мене так, як він смів навіть показуватися в моїй присутності. Він не заслуговував нічого меншого, ніж болю, ненависті та люті після того, що зробив.

Він зітхнув, потім присунувся ближче. Я напружилася, глибше вдавлюючись у м'якість. Думала: дозволь мені потонути в ньому, дозволь йому огорнути мене, щоб я могла просто... бути.

Я відчула, як він сів, відчула, як тепло поширилося моєю ногою, до якої він так близько, що ось-ось доторкнеться б.

- Тобі потрібен відпочинок, - сказав він. - Але мені також потрібно побачити твої очі.

Ха, чому? Щоб я знову опинилася під його пильним поглядом і моя рішучість ослабла? Тому що, якщо Боги й не дали мені достатньо, щоб вижити, вони дали мені його. Моя слабкість, моє падіння.

Саме таким, яким я і знала, що він був.

Щось прохолодне торкнулося моєї руки, моє тіло завмерло, а потім розслабилось. Я відчула, як його магія м'яко ковзнула тильною стороною моєї долоні, немов вітаючи. Мої пальці зігнулися, і він протиснувся між ними, перш ніж дістатися до моєї долоні. Моє серце важко калатало в грудях, і сльози текли із закритих очей від того, що він робив. Він хотів утішити, утішити мене, і, чорт забирай, я дозволила йому це. Я трохи підняла руку, дозволяючи йому повністю погладити мою долоню, а потім обережно опустила її назад на м'якість. Це ніби утримувало мене, проникало в мою шкіру. Я відчула свою власну магію, просто під поверхнею, інстинктивно рухаючись до неї. Я відчула момент, коли вони притупилися одне до одного, відчула момент, коли я видихнула, коли Даріус вторив мені.

Зв'язок розгорівся в мені блискавично, і я стиснула її у своїй руці, утримуючи, поки вона кружляла у мене в долоні. Пестливо. Інша річ, яка пов'язувала мене з ворогом, він ворог.

Я відчула, як ридання підступило до мого горла, і я розтиснула руку, відкидаючи його магію, і повернулася до нього спиною. Я відчула момент, коли він закликав свою магію назад, відчула напругу в повітрі, але я не могла цього зробити. Це брехня.

Я схопила щось схоже на хутро і зарилася в нього, натягуючи через голову, намагаючись позбутися відчуття безнадійності. І хоча я відчувала це, гнів кипів просто під поверхнею, готовий піднятися і виплеснутися назовні. Мені просто потрібно ще трохи часу, перш ніж усе буде готово, ще трохи часу на відпочинок, і тоді я виберуся звідси.

Нам не слід було приходити в цю фортецю, нам слід було залишитися в Спокої Відьом і вирішити, що робити далі. Знайти інше місце для ночівлі, де Даріус не зміг би мене знайти, а потім побудувати плани, як повернути Кейда і нашу зграю назад.

Повинні ж бути інші люди, які йшли проти рішення Вищих, які ненавиділи їх так само сильно, як і ми. З огляду на кількість людей, яких ми врятували за ці роки, їх має бути набагато більше, охочих до нового життя, спраглих помсти.

Тому що, хоча Вищі безпосередньо не зачіпали більшість із них, їхні закони їх не захищають, вони просто забирали в них більше їжі й залишали їх самим відбиватися від негідників.

Тож, можливо, ми все ще могли роздобути Сару, а потім пішли б і шукали б інших, хто готовий битися за землі, хто допоміг би виправити зло і, сподівалася, не злякався б появи Спадкоємця.

Можливо, хтось прийняв би мене. Можливо, я кому-небудь... сподобалася б. Пробачив би мене за те, що я ховалася.

Я не знала, але мені потрібно спробувати, це найменше, що я могла зробити для всіх тих, хто постраждав від рук Вищих через мою відсутність.

Я почула, як Даріус поворухнувся, і зарилася глибше. Коли я відчула руку на своєму плечі крізь хутро, мені захотілося провалитися під землю, і він тихо заричав. Я чекала того, що має статися. Поштовх або зривання з мене шкури і вимога відповідей.

Однак нічого з цього не сталося.

- Я дам тобі ще відпочити і принесу поїсти пізніше.

А потім він пішов. Його присутність зникла з кімнати.

Я думала про себе, що мені слід було б встати, підійти до дверей, які, як я щойно чула, зачинилися, і втекти.

Але я просто так втомилася.

Я влаштувалася зручніше.

Просто трохи відпочину, а потім я піду. Я піду, коли моя магія оговтається від мого спалаху, заберу свою зграю, яка тут, заберу Сару і зникну, щоб ніколи більше не бачити

Даріуса, якщо тільки це не буде на полі бою.

Але я не пішла. Даріус приходив до мене щодня, а я ігнорувала його. Він розмовляв зі мною, торкався мого плеча під хутром, моїх ніг, ступень. Я, як і раніше, не говорила ні слова.

І я не чула нікого, крім нього.

Я не відчувала нічийого запаху, крім його.

Я не відчувала нікого, крім нього.

Просто завжди... з ним.

Даріус

Вона не розмовляє зі мною, не дивиться на мене. Ебать, вона майже не дихає в мій бік, постійно відмовляючись від мене. Минуло кілька днів, як я бачив її очі, оскільки вона не сказала мені жодного слова, і я почувався... неспокійно.

Дракс заричав, відвернувшись від мене, і я заричав у відповідь. Чого він від мене хотів? Я намагався бути терплячим, намагався дати їй час, але він закінчується. Вона виснажена, і відсутність їжі цьому не допомагала. До всього, що я ставив на стіл, вона навіть не торкалася. Я намагався покласти їжу на ліжко і піти, але коли я повертався, вона все ще стояла там, недоторкана. Я навіть придушив бажання поспати поруч із нею, просто щоб вона відчула, що могла вийти з цієї... кризи. Але знову ж таки, нічого не виходило.

З мене вистачить. Я спустився в їдальню. Запах м'яса й овочів ударив у ніс, щойно я переступив поріг.

- Усе так само? - запитав Даміан, у його очах з'явилось занепокоєння, незвичне для нього за неї.

Але відтоді, як ми всі дізналися про те, через що їй довелося пройти, навіть Лео запитував про неї.

Я похитав головою і взяв тарілку, потім почав наповнювати її їжею для неї. Вона їстиме сьогодні. Подобається їй це чи ні.

- Можливо, якщо ти дозволиш нам побачити її, вона захоче поговорити, поїсти.

Я проігнорував Тейлора і додав ще м'яса. Це лось, приготований спеціально на моє прохання, тому він м'який і його легко проковтнути.

- Даріус! - Джош заричав і зі стуком поклав виделку на тарілку.

Я замовк, моя рука нависла над тарілкою, і я повільно, дуже повільно перевів погляд на нього.

Він виглядав скуйовдженим, його пучок збився набік на потилиці, а очі втомлені. Я подивився на інших членів зграї і побачив такий самий змучений погляд.

- Що? - видавив я.

- Дай нам поглянути на неї.

- Ні.

- Це смішно, - сказав він. - Це заради її ж блага. Ми можемо нагодувати її.

- Ні. Вона їстиме з моїх рук або ні з яких інших.

- Я не бачив, щоб тарілки поверталися порожніми, те, що ти робиш, не працює. Вона не хоче мати з тобою нічого спільного, - виплюнув Себастьян, і я опирався бажанню пробити ним стіну.

- Брате, - сказав Лео, і я перевів погляд на нього.

Я похитав головою і взяв ще м'яса.

- Можна подумати, він дозволив би кому-небудь ще побачити її, якби це допомогло, - пробурмотів Кольтен, і мої пальці стиснули тарілку.

- Він зайшов надто далеко, щоб допустити це, щеня, - відповів Гадсон, і я проігнорував їх.

- Є новини про кристал, Зайд? - Даміан запитав його.

- Ні, як і раніше, поняття не маю про його місцезнаходження.

- Продовжуй шукати, - проворчав я. - Рея має побачити це, і тоді, можливо, ми зможемо отримати більше інформації про рогурів.

- Звичайно.

- Чому Чарльз узагалі відмовився віддати його тобі? - запитав Даміан.

- Тому що він знає, що це брехня.

- Як ти думаєш, він знає, що ти щось знайшов і хочеш подивитися все знову?

- Я не знаю. Востаннє, коли я запитував, я сказав йому, що це для вивчення рогурів, які виходять з-під землі, він сказав, що якщо в мене нічого не вийшло першого разу, то наступного не вийде.

- Тоді вже точно нічого підозрілого, - фиркнув Себастьян.

- У тебе є якісь новини про Сару? Кейда чи інших? - запитала Анна, і я подивився на неї.

- Нічого, крім того, що я тобі вже сказав, - вона відкинулася на спинку стільця, схрестивши руки на грудях, задумливо дивлячись на камін.

- Я впевнений, що з ними все гаразд, - сказав Даміан із набитим ротом.

- Ти бачив тіло Реї, - огризнулася вона. - Тобі це подобається?

Після цього кімнату заповнила тиша, і в повітрі повисла тяжкість.

Я заскрипів зубами і схопив останню смужку м'яса. Прихопивши чашку з водою, я вийшов з кімнати, не сказавши більше ні слова.

Увійшовши до своєї спальні, я відразу ж помітив фігуру під хутром. Від цього видовища мені стало не по собі в грудях, і я швидко зачинив за собою двері, ставлячи її вечерю на стіл. Підійшовши до її половини ліжка, я став перед нею, спостерігаючи, як хутро піднімалося й опускалося в такт її диханню. Я знав, що вона відчувала мене тут, точно так само, як я завжди відчував її, коли вона поруч.

- Рея.

Нічого. Я зробив глибокий вдих, набираючись терпіння.

- Рея, - спробував я знову.

Навіть не сіпнулася. Я чекав цього, але все одно відбувалося те ж саме, що і в будь-який інший раз.

Тиша.

І на цьому моє терпіння лопнуло? Вичерпалося.

Я схопив хутра і зірвав їх із неї. Її очі розплющилися, після чого вона різко вдихнула, перш ніж поворухнулася. Відсунулася від мене, від нашого зв'язку, на інший бік ліжка. Я змусив себе завмерти, оцінювально дивлячись на неї.

Вона ще більше схудла. Темні кола під очима стали більш помітними, як і вилиці.

Більше немає.

- Рея.

Вона, як і раніше, нічого не говорить, просто продовжувала дивитися в стіну. Я обійшов ліжко, поки не опинився прямо перед нею, і проігнорував свої почуття, коли вона притулилася спиною до узголів'я.

- Маленьке вовчєня?

Потім її очі повільно зустрілися з моїми, і хоча я нічого так не хотів, як її погляду на собі, вона ніби дивилася крізь мене. Моя щелепа стиснулася, а руки стиснулися в кулаки.

- Просто скажи що-небудь... хоч що-небудь! - я закричав, втрачаючи маску спокою.

Мені не подобалося, коли мене ігнорували, але бути проігнорованим нею - це те, чого я більше не міг терпіти.

Потім щось промайнуло в її очах, наче вона трохи зосередилася, наче вона справді могла чути мене. Але це не те, що я хотів побачити.

Я не хочу бачити там біль.

Біль від того, що я з нею зробив.

Вона намагалася приховати це, але тепер вона, мабуть, знала, що не могла сховатися від мене.

Я бачив її біль, як небо потемніло через бурю, що насувається.

Я глибоко вдихнув грудьми, повільно видихаючи. Я намагався максимально розслабити свою позу, але це важко зробити, коли вона не давала мені того, чого я хотів. Або краще показувала те, що я не хотів бачити.

- Тобі потрібно поїсти.

Мої слова прямолінійні, прямо по суті.

Вона повільно моргнула, але в іншому не зрушила з місця.

Я підійшов до столу, взяв чашку, підняв її і простягнув їй.

- Спочатку випий, це потрібно твоєму тілу.

Жодного руху.

- Рея.

Я знизив тон, попереджаючи, що більше не потерплю цього.

Її брови насупилися, перш ніж вона опустила погляд на чашку. Я чекав, поки вона закінчить, повітря наповнилося її напругою. Вона невпевнено потягнулася за нею і поклати пальці саме туди, де їй не потрібно торкатися до мене. Це ненадовго.

Я зробив кілька кроків назад, намагаючись дати їй більше простору, щоб їй було зручніше зробити ковток. Вона подивилася в чашку, наче вона могла дати їй якісь відповіді, наче вона могла відвести її кудись іще. Її рука стиснулася навколо неї, кісточки пальців побіліли, а потім раптово вона полетіла до мого обличчя. Я швидко змахнув її, вода залила мене і підлогу, поки я дивився, як вона розтікалася. Мої очі повільно повернулися до маленького звірка, який жив у моєму ліжку.

Її погляд твердий, груди здіймалися, і я посміхнувся.

Потім вона прийшла за мною.

У її руках сформувалася магія, що сяяла синім, і я не зміг стримати усмішку, яка розповзлася по моєму обличчю. Вона не добра, радше підступна. Куля її сили полетіла до мене, і я підняв руку, закликаючи власну магію, щоб відбити її. Вона вдарилася об мою долоню і відлетіла вбік. Ми проігнорували дірку в камені, коли вона випустила ще один.

Цього разу моя магія поглинула її, і вона заричала, кидаючись на мене, оскільки думала, що це найкращий варіант. Я привітав це.

Вона завдала удару кулаком мені в обличчя, і я швидко схопив її за руку, потім за іншу. Я опустил її на підлогу з легкістю, занадто великою легкістю для неї, поки вона звивалася, штовхалася і рухала своїм тілом, намагаючись скинути мене. Весь цей час я не відривався від її очей, очей, які більше не порожні.

Очі, в які я нарешті міг знову дивитися особисто, і вони не переслідували мене, коли я закривав очі.

Я тримав її міцно, але ніжно, оскільки дозволяв їй виплеснути свій гнів туди, де вона не заподіяла б собі шкоди. Коли вона зрозуміла, що не може вирватися з моїх обіймів, вона підняла голову й вишкірила зуби, потім опинилася біля мого плеча. Вона впилася зубами, і я пробурчав, але в іншому не рушив.

Я відчув момент, коли її зуби прокололи шкіру через мою футболку, відчув цівку крові, яка проступила для неї. Я дозволив це.

- Ось так, маленьке вовчечня, покажи мені свої зубки, - вона впилася сильніше. з її губ зірвався сердитий звук. - Я потерплю це. Я прийму це, і я прийму твій гнів, але я не прийму твого мовчання, - проричав я і відчув, як порвалася моя плоть. - Ти нічого не можеш зробити в цьому стані, будь грюбанною Альфою, якою тобі призначено бути, і зривай це на мені.

Я прошипів, коли вона доторкнулася до кістки, але не відсторонився. Замість цього я переклав її зап'ястя в одну руку, а іншу кладу на потилицю. Схопивши її за волосся, я штовхнув її глибше, егоїстично бажаючи, щоб вона була ближче, навіть незважаючи на те, що вона впилася зубами в мою плоть. Вона замовкла, її дихання стало переривчастим, і я помасажував їй потилицю.

- Тобі потрібно встати з ліжка і набратися сил для своєї зграї.

Вона заричала, перш ніж відпустила мене, і впала назад на підлогу.

Оглянувши її, я оцінив її. Кров покривала її рот, і це мало б викликати в мене огиду, але нам, вовкам, подобалося бачити кров на нашій здобичі. Однак, коли я побачив свою власну на ній, це щось означало для мене. Щось власницьке і, ймовірно, нестабільне. Її волосся розметалося навколо неї віялом, тепер воно довше, достатньо довге, щоб я міг намотати ще більше на кулак.

Переді мною виник образ того, як я вривався в неї ззаду, спрямовуючи її волосся, щоб вона залишалася нерухомою і вигинала спину, коли я насаджував її на свій член.

Відкинувши свої думки, я нахилився вперед, і вона завмерла. Я не звернув на неї уваги, облизуючи куточок її рота, пробуваючи себе на смак, і вона пирхнула, але в іншому не видала жодного звуку. Я відсторонився, знаючи, що тиснув на неї, і мені все ще потрібно дещо зробити.

Я встав, тягнучи її за собою і маневруючи, поки її руки не опинилися за спиною, все ще утримуючи зап'ястя. Я підсунув нас до стільця біля столу. Сідаючи, після невеликої боротьби з її боку, я допоміг їй осідлати мої стегна так, щоб вона була обличчям до мене. Вона насупилася, і я посміхнувся тому, що їй ніяково. Я не міг не думати про те, як ідеально вона мені підходила.

Я взяв смужку м'яса і простягнув їй.

- Ти поїси, а потім відпочинеш.

Її погляд став жорстким. Я підніс їжу до її губ, і вона відвернулася. Я попереджувально стиснув її зап'ястя, можливо, занадто сильно, і вона різко подивилася на мене.

- Тобі потрібно набратися сил, щоб надерти мені дупу, вірно? - вона подивилася на м'ясо, заламуючи руки, і я цикнув на неї. - Після кількох днів, коли ти ігнорувала мене, після кількох днів, коли ти була просто шматком шкіри в цьому ліжку, не їла, не пила і, чорт забирай, не спала, - прогарчав я, опускаючи голову. - Ти будеш їсти з моїх рук, поки я не скажу, що цього достатньо.

Її очі спалахнули, гнівно стрибаючи між моїми.

- О ні, вовчєнятко, ти облажалася, занадто сильно випробовуючи моє терпіння. Їж. Зараз.

Я знову підніс м'ясо до її губ, і якраз у той момент, коли я думав, що мені довелося б силоміць відкрити її рот, її губи прочинилися. Вона взяла смужку м'яса, і я спостерігав за тим, як вона жувала з пильною увагою, видаючи задоволений звук. Коли вона відкрила рота, щоб додати ще, я змусив її трохи почекати, доки те, що вона щойно з'їла, осіло б у її шлунку. Коли вона наситилася, я дав їй ще шматочок. Вона поерзала в мене на колінах після того, як проковтнула, ймовірно, почувуючись ніяково, і я підняв на неї брову.

- Ти не хочеш цього робити.

Вона завмерла, і це змусило мене думати, що вона не усвідомлювала, що робила.

- Якщо тільки ти не усвідомлюєш?

Вона опустила погляд, і я видав смішок.

Я підніс їй ще їжі, і коли в неї залишилася одна смужка, вона похитала головою. Я відпустив це, знаючи, що вона вже багато з'їла. Її очі почали опускатися, і вона сіла пряміше. Я встав, підтримуючи її однією рукою під зад, і вона видала протестуючий звук. Я заспокоїв її і повів до ліжка. Присівши навпочіпки, я дозволив їй сісти і повільно відпустив її зап'ястя, чекаючи побачити її наступний крок.

- Відпочинь, - тихо сказав я їй, коли вона піднесла руки до хутра і міцно стиснула їх.

Вона не дивилася на мене, і я дозволив низькому звуку вирватися з моїх грудей. Її очі зустрілися з моїми.

- Я піду ненадовго, а коли повернуся, ми поговоримо.

Вона насупила брови, і я нахилився вперед. Її здригання змусило мене зупинитися і зціпити зуби. Я встав, відступаючи назад, кивнув хутрам і пішов.

Щойно двері клацнули, я притулився до них головою, моя рука стиснулася навколо ручки від її реакції.

Я не повинен дивуватися, що вона відверталася від мене, тільки не після того, що я зробив, але я не дозволю цьому тривати. Я випрямив спину.

Ні. Я цього взагалі не допущу.

Рея

Він знову тут.

Проспавши Бог знає скільки часу, я нарешті відчула себе трохи відпочилою. З їжею, яку дав мені Даріус, і після того, як він пішов займатися своїми справами, мені вдалося трохи поспати. Я ненавиділа, що він витягнув мене з мого своєрідного лігва, яке я влаштувала, але його слова звучали правдиво.

Я Альфа, і мені потрібно поводитися як Альфа.

- Я у своїй новій в'язниці?

Я не розплющувала очей, коли запитала його, у горлі дерло від довгого мовчання.

Я почула, як він поворухнувся, повітря напружене і наповнене чимось, що я не могла визначити.

- Ні, - відповів він м'яко, занадто м'яко і так несхоже на нього, що я збентежено розплющила очі. Чому в нього такий голос? Жалість?

У мене встало волосся дибки.

Він сидів у кріслі поруч із ліжком, поставивши лікоть на підлокітник і підперши підборіддя стиснутим кулаком. Його очі блукали по мені, брови зведені разом, перш ніж знову заволодів моїми очима. Завжди брав їх у полон. Вони не такі холодні, як він завжди дивився на мене, більш цікаві та вдумливі, і я їм гадки не мала, що це означало. Невпевнена, налякана і насторожена, я перша перервала контакт, почувуючись незатишно, і оглянула кімнату, в якій ми перебували, вперше сприймаючи її належним чином.

Я перебувала в спальні десь у замку, вона мінімалістична, праворуч від дверей комод, ліворуч щось на кшталт балкона. Складні двері зачинені, і темні штори висіли з обох боків, залишені відкритими, щоб впускати світло. Ще одні зачинені двері вели в дальній кінець кімнати, і я на секунду задумалася, що там. Навпроти великого ліжка з темного дерева, на якому я перебувала, був камін, повний дров і вогню. Недалеко від нього, біля стіни, стіл із кількома стільцями, за якими Даріус сидів і годував мене. По обидва боки від ліжка стояли два менші столики, на одному з них стояв ліхтар, а на іншому - фотографія сім'ї. Я зупинилася біля фотографії і вивчила її, жінку і двох дітей у рамці. Я відразу зрозуміла, хто ця жінка, мабуть, мати Даріуса.

Його риси успадковані від неї: те саме підборіддя, вуха і волосся, а також ніс і форма обличчя. Усе, крім форми очей. Я подивилася на маленьку дитину, яку вона тримала на руках, на її широку посмішку, коли вона дивилася донизу на маленького хлопчика поруч із нею, який міг бути тільки Даріусом. Маленький Даріус дивився на неї з таким обожнюванням і любов'ю, що в мене стиснулося серце. Вони виглядали такими щасливими.

- Моя мати і молодша сестра, - пробурмотів Даріус, помітивши, до чого прикута моя увага.

На мить я шокована тим, що він так охоче розповів мені про це.

- Вони прекрасні, - чесно сказала я йому, не знаючи, що ще сказати.

Дивлячись на його сім'ю, біль пронизав моє серце, коли я подумала про свою власну. У мене немає фотографії мами й тата. У мене нічого не залишилося, навіть ножа, який подарував мені тато, ні, все, що в мене є - це спогади, затуманені болем.

- Вони були прекрасні.

- Були? - запитала я, знову переводячи погляд на нього.

Він поворухнувся на стільці.

- Рогури забрали їх занадто рано. Ізабеллі було лише два.

Я зковтнула, відчуваючи смуток від цих слів і за молоду дівчину, яка ледь дожила до смерті. Як він, мабуть, ненавидів мене, коли думав, що я винна у злочинах, що забрали в нього сім'ю. Так ось чому він не послухав мене? Я могла до певної міри зрозуміти, чому він не послухав, повіривши в це.

Біль втрати своєї сім'ї - це те, що неможливо висловити словами, від чого ти ніколи не оговтався б. Особливо, якщо вони були вкрадені в тебе, так само, як у мене.

Хоча це не означало, що я пробачила його за те, що він зробив зі мною.

Розуміння не дорівнює прощенню.

- Рогури знищують усе, - урочисто сказала я, замість того щоб поставити запитання, на яке справді хотіла отримати відповіді.

- Так, мій батько був наступним у їхньому списку, - сказав він, і нас огорнула тиша, доки Даріус не підвівся, простягаючи мені кухоль зі столика поруч із каміном.

Я обережно взяла теплий кухоль з його рук, роздумуючи, чи не жбурнути мені в нього знову, і запитально подивилася на нього.

- Анна сказала, що це допоможе впоратися з втомою, і що ти регулярно п'єш цей чай, щоб зняти втому, яку відчуваєш.

То чому ж тоді Анна не ділилася цим зі мною? І чому вона розповідала йому все це? Це поточна слабкість, про яку я не хотіла, щоб він або будь-хто інший знав. Я нерішуче зробила ковток, відчуваючи, як тепла рідина заспокоїла мене, і застогнала від смаку меду й ніжних спецій, коли рідина ковзнула по моєму горлу. Я спостерігала, як очі Даріуса потемніли над краєм горнятка, і посовалася на ліжку, чудово усвідомлюючи, що ми тут самі.

- Де я? - запитала я.

- У моїй спальні.

Я перетворююся на камінь.

- Що? - я задихнулася і озирнулася навкруги, наче смертельна пастка ось-ось спустилася б зі стелі й проткнула б мене. Не дивно, що його запах тут усюди.

Він тихо хихикнув, ніби міг прочитати мої думки, і знову сів на стілець поруч із ліжком.

- Тут ти в безпеці.

Він що, збожеволів?

- Я ніде не почувуюся в безпеці, - поправила я його.

Він кивнув, неохоче погоджуючись.

- Але зі мною це так.

Я засміялася над зухвалістю цієї заяви.

Я подивилася на нього, нахилиючи голову, оскільки його очі сповнені чогось, чому я не могла дати назви, але в його зелених очах немає обману, наче він вірив у те, що говорив.

- Даріус, ти небезпечніший за більшість.

- Для тих, хто на це заслуговує.

Я стримала тремтіння, яке відчула.

- І тим, хто, схоже, не заслуговує, - пробурмотіла я.

- У мене немає милосердя, коли справа доходить до тих, хто завдає болю моїм.

- Я була близько знайома з твоєю нещадністю, Даріусе, тобі не потрібно нагадувати мені про це.

Він відвів погляд.

- Віриш чи ні, я виявив до тебе стільки милосердя, скільки міг.

- Я в це не вірю.

Порка спини не була проявом милосердя.

Він зітхнув, і я хитнула головою, переводячи розмову в інше русло.

- Чому я у твоїй спальні, а не з іншими?

Я поставила порожнє горнятко на столик і відкинулася на подушки, прихопивши з собою хутра і поклавши їх на коліна. Потім мене осінила раптова думка.

- Де моя зграя?

Він щось із ними зробив, вони у Вищих?

- Заспокойся, вовчєня, з твоєю зграєю все гаразд. Вони, ймовірно, ось-ось піднімуться зі своїх кімнат, які ми їм виділили.

Знову жодних ознак брєхні в його очах, і я розслабилася, відкидаючись на подушки, наскільки могла.

- Чому я у твоїй кімнаті? - я запитала знову.

Він секунду мовчав, потім його брови насупилися.

- Тому що я хотів, щоб ти була тут.

Він відкинувся на спинку стільця, сповнений впевненості, яка могла бути тільки в Альфи, але я могла сказати, що йому було трохи боляче визнавати це, хоча я взагалі не знаю, навіщо він хотів, щоб я була тут.

- Мушу сказати, я справді спантеличена тим, що тут відбувається.

Я колупала пальці, оглядаючи кімнату.

- Я теж, - пробурмотів він собі під ніс, перш ніж провести руками по обличчю. - Те, що ти сказала, про те, як у дитинстві була в лісі й бачила вовка.

Я моргнула від раптової зміни теми розмови.

- Так. Що щодо цього?

Він збирався сміятися наді мною?

Він нахилився вперед, упираючись ліктями в коліна, і його погляд проникав мені в душу.

- Це був звичайний вовк?

- Звичайний?

Моє серцебиття почастишало, чому він запитав про це?

- Так, Рея, звичайний, - він зітхнув, наче я скалка в дупі, але він рухався в стількох різних напрямках із цим зверненням, що я відчувала, як мене жбурляло туди-сюди.

Я відкрила рот, перш ніж закрила його, не впевнена, що сказати, і чому він узагалі запитав мене про щось подібне. Звідки це бралось, я що, сплю?

- Навіщо мені розповідати тобі те, що ти, ймовірно, якимось чином використаєш проти мене? Посміятися наді мною і сказати, що я збожеволіла?

- Я не збираюся цього робити.

- А чому я маю тобі вірити?

Він нічого не сказав, бо в нього немає нічого, що могло б цьому заперечити.

- Чому це так важливо? - пробурмотіла я.

- Я хочу знати все.

- Це те, чого ти не заслуговуєш знати.

- Я все ще хочу цього.

Його пальці напружилися, щелепа тикала. Я з цікавістю подивилася на нього. Хто цей чоловік, щоб просити мене про таке, коли він уже побачив і йому розповіли більше, ніж слід було.

- Егоїст, - проворчала я.

- З тобою, завжди.

- Що потрібно, щоб задовольнити твій егоїзм?

- Ймовірно, не менше, ніж на все життя.

Я моргнула, а потім роздратовано подивилася на нього, хитаючи головою.

- Що я отримаю в обмін на цю інформацію?

- Це не допит.

- Це не так? - я нахилила голову. - Тоді тобі не потрібно знати.

- Рея, - попередив він низьким тоном, від якого в мене звело живіт.

- Даріус, - передражнила я, і його стегна напружилися, ніби він збирався встати і підійти до мене.

Я не хотіла цього, тому зітхнула і глибше закуталася в хутра.

- Вовк не був звичайним, принаймні таким, якого я раніше не бачила. У нього було два хвости.

- Два хвости? - він повторив, як запитання.

- Так.

Я чекала, що він закотив би очі, навіть похитав би головою.

Але я отримала реакцію, якої не очікувала.

Його очі стали чорними, і по моїй шкірі побігли мурашки, коли в його очах з'явилися сріблясті іскорки. Минуло багато часу відтоді, як у мене була можливість спостерігати за цими цятками так близько, рахуючи їх у міру переходу до наступної, тільки для того, щоб збитися з рахунку і почати спочатку. Я відчула, як Руна потягнулася всередині мене, перш ніж струснула шерстю, потім сіла, нахиливши голову, поки ми дивилися на них разом, я відчула її задоволення через себе. Зрадниця.

- Ні, я б не подумав, що ти божевільна, - прошепотів він, моргаючи, і його очі знову стали світло-зеленими.

- Ти мені віриш? - я не змогла приховати потрясіння у своєму тоні, і він кивнув. - Але чому?

Моє серцебиття почастишало від того, як він подивився на мене. М'якість його очей, зовсім як тієї ночі в Ерідіанському лісі з вогниками, і коли він грався з цуценятами.

Чому він зараз так на мене дивився? Я не хотіла, щоб він так на мене дивився, я не могла допустити, щоб він так на мене дивився. Начебто він не бив мене батогом, начебто я щось значила для нього, начебто я, чорт забирай, щось значила, коли ми обидва знали, що це не так.

Сліди на моїй спині доводили це.

У голові в мене хаотична мішанина емоцій і збентеження, поки я просто дивилася на нього, гадаючи, що він збирався сказати, але водночас боячись, що він знову підмів би килим просто в мене під ногами. Я не могла довіряти йому або його словам. Я не могла бути поруч із ним, я не могла, я не могла, я не могла, я не могла.

Тихіше, блядь, Рея.

Він глибше занурився в крісло, витягаючи ноги, і мої чортові очі не могли втриматися, щоб не ковзнути поглядом по його товстих стегнах, перш ніж повернутися до нього. Його посмішка сказала про те, що він спіймав мене, мій похмурий погляд, що повертається, говорив про те, що мені це не повинно подобатися, навіть коли його очі блукали мною, обпалюючи й пронизуючи, начебто він хотів поглинути мене. Наче в нього

були права на моє тіло, і я ненавиділа себе ще більше, коли стиснула стегна разом, знову ненавидячи реакцію свого тіла на нього.

Тому що пішов він нахуй.

- Поки тебе не було кілька місяців, Чарльз поводився дивно, - сказав він низьким голосом, і тепер моя увага повністю зосереджена на його словах, на згадці Чарльза. - Він одержимий ідеєю знайти тебе, задіявши всі наявні в нього ресурси і вимагаючи, щоб тебе знайшли будь-якими необхідними засобами. Це було більше, ніж він коли-небудь робив з іншими зрадниками. Хоча, враховуючи, що ти була причиною рогурів, я міг би це зрозуміти.

Я наїжачилася, коли він назвав мене зрадником. Значить, він ніс нісенітницю. Знущався наді мною? Він усе ще думав, що я викликала рогурів? Він видихнув, у його голосі чувся натяк на гарчання, коли він сказав.

- Потім Чарльз почав натякати мені на те, щоб я завів цуценят з іншими, щоб продовжити мою лінію.

Я міцно стиснула хутра, моє серце заколотилося. Я нічого не говорила, намагаючись ігнорувати свою власну реакцію на думку про те, що Даріус зачав би дитину від іншої жінки. Це не повинно мене турбувати, але мої нутрощі бунтували, агресивно і власницьки, і я моргнула, внутрішньо хитаючи головою, коли Руна оголила зуби.

- Я сказав йому, що мене це не цікавить, і те, що я Спадкоємець, цього не змінить.

Я випустила легкий подих полегшення, якого не зрозуміла.

- Але потім він сказав, що коли ми тебе спіймаємо, я все одно створю з тобою цуценят. Я сказав йому "ні", і що ти б не погодилася, навіть якби я вирішив. Він сказав, що не має значення, згодна ти чи ні, трахнути тебе в будь-якому разі.

Він пильно подивився на мене.

Я зціпила зуби й відвела погляд, ледве ковтаючи, не бажаючи дивитися на нього, поки відчула, що готова вилізти зі шкіри геть. Я почула, як Даріус поворухнувся, а потім ліжко прогнулося поруч зі мною, коли він сів, притискаючись стегном до мого коліна. Я не рухалася, здавалося, я не дихала, коли відчула, як його тепло проникло в мене. Чиясь рука схопила мене за підборіддя, і я здригнулася.

Він зробив паузу, видаючи неприємний звук, перш ніж важко зітхнув, даючи мені мить, перш ніж він обережно повернув мою голову до себе, занадто ніжно, наче я могла зламатися.

Я не могла зламатися більше, ніж уже, хіба він цього не бачив?

Щойно мої очі зустрілися з його, він ніжно провів великим пальцем по моїй щоці, його щелепа тремтіла в такт його думкам, і я опиралася бажанню втекти від його дотику або все одно притиснутися до нього.

- Чарльз сказав, що або я згвалтую тебе, або це зробить він.

Я здригнулася, мій шлунок стиснувся і погрожував випорожнитися. Я спробувала вивільнитися з його хватки, але він міцно тримав, не зводячи з мене очей, поки я дихала через ніс, мої руки тремтіли. Він злегка потряс мене за підборіддя, не завдаючи болю, але змушуючи зосередитися.

- Я не гвалтуватиму тебе, вовчєня. І він теж. Коли ти сказала, що Чарльз хотів зайнятися тобою, коли ти підростеш, я зрозумів, що ти говорила нам правду. Бо звідки ти могла знати, що Чарльз сказав це мені? Ти не могла цього знати, єдиний спосіб дізнатися, це якби він сказав це тобі. Що він і зробив, чи не так? Точно так, як ти сказала нам в іншій кімнаті.

Мої очі трохи засльозилися, але я зморгнула їх. Його великий палець усе ще виводив заспокійливі кола по моїй шкірі, і це те, чого я просто не очікувала від нього. Цей засранець вірив мені тільки тому, що те, що я сказала йому, збігалося з тим, що сказав йому Чарльз? Я маю бути щаслива, що він вірив мені, маю дякувати Богам за те, що щось йшло правильно.

Але чому він не міг повірити мені тільки тому, що це я?

- Я дуже добре пам'ятаю все, що говорив мені Чарльз. Тепер він хоче, щоб ти зробив те саме, що й він, - видавила я, намагаючись викинути ці слова з голови.

Він опустився нижче.

- Я не буду, маленьке вовчєня.

- Ти не будеш? - прошепотіла я, намагаючись угамувати тремтіння в голосі.

- Ніколи, - різко сказав він, його очі похолоділи від цієї думки.

- Ти б зробив мені боляче?

Він хитнув головою, але його очі дивилися поверх мого плеча, і я знала, що він думав про шрами, які подарував мені.

- Я тобі не довіряю, - сказала я, і його очі звузилися. - Звідки мені знати, що Вищі не на шляху сюди? Звідки мені знати, що ти не збираєшся повернути мене назад? Як я можу вірити тобі?

- Ти не можеш знати цього з моїх слів.

Це клята правда.

- Але ти дізнаєшся. Я теж тобі не довіряю, я не вірю, що в тебе немає прихованих мотивів, щоб так легко погодитися приїхати сюди.

Легко? У нас не було вибору.

- Але я не можу заперечувати того, що бачив на власні очі, того, що чув. Мені потрібно розібратися з деякими іншими речами, з огляду на те, що ти мені розповіла, але відмітини на твоєму тілі не брешуть, твоя реакція на те, що хтось інколи торкається до тебе, не брехня. Вираз твоїх очей. Не брехня.

Він скрипнув зубами.

- Ми Спадкоємці земель і того, що внизу, і наш обов'язок - знайти спосіб зупинити рогурів, можливо, ми єдині, хто може.

Мені неприємно це визнавати, але в цьому він має рацію.

- Тож, подобається нам це чи ні, ми маємо працювати разом, щоб зупинити їх, або землі перестануть існувати такими, якими ми їх знали. Довіряємо ми одне одному чи ні, знай, що я вірю тобі, у те, що ти мені розповіла, маленьке вовченятко.

Він вимовив ці слова м'яко, ніби намагався заспокоїти мене.

Я б хотіла обернути ці слова навколо свого серця і зберегти їх у безпеці, щоб знати, що він справді вірив мені. Однак мені потрібно було, щоб він повірив мені задовго до цього, а він не повірив, я не могла цього забути. Якби він сказав мені в Ерідіані після гри з цуценятами, що місяць упав, я б не стала сумніватися в ньому. Цей зв'язок, який, здавалося, у мене з ним, був тоді найсильнішим, і хоча я все ще відчувала, як він пульсував між нами, він його зруйнував. Він обірвався, але все ще тримався. Чому вона не могла просто зламатися і дозволити нам обійтися без цього? Ми обидва цього не хотіли, навіть коли це зближувало нас.

- А як же Сара? Моя згряя? Кейд? - я запитала замість того, що насправді хотіла запитати.

Чому ти мені тоді не повірив? Чому ти порушив свою клятву? Чому ти змусив мене сподіватися, що в мене могло бути те, чого я ніколи не думала, що змогла б мати?

У тому-то й фішка надії, що коли вона в тебе є, це трохи лякає і хвилює, ти відчуваєш тепло і поколювання по всьому тілу від того, що могло б бути. Але коли її

забирають, ти залишаєшся гіршим, ніж був раніше. Замість того щоб опуститися на саме дно, ви постійно занурюєтесь в найтемніші глибини моря, падаєте в бездонну прірву, хапаєтесь за горло в пошуках повітря, навіть знаючи, що його там немає.

Пальці Даріуса стиснулися на моїй вилиці.

- Ми заберемо їх і доставимо сюди, але мені потрібна вагома причина, через яку вони в небезпеці. Я не можу просто забрати їх. Фортеця Вокхейм сильна і має свій власний захист, але проти Вищих, особливо Лорда Вищого? Я не впевнений, що він не завадить увійти, і він це зробить, коли дізнається, що я ставлюся до нього з підозрою або не на його боці. А я не на його боці, - сказав він мені. - Більше ні.

- Ти б пішов проти Вищих, з якими працював роки, просто так? - підозріло запитала я.

- Ти так погано думаєш про Еліту після того, як ми дізналися, що ми робили зараз? - він прибрав руку з мого підборіддя. - Ти так погано думаєш про мене?

Я нічого не відповіла. Він хитнув головою, але я відчула, що це більше для нього, ніж для мене.

- Еліта - це захисники земель, це не змінилося, тільки тепер ми маємо захищати їх і від когось іще.

Ми подивилися один на одного, слухаючи його слова, і ось вона, ця клята нитка надії, що виривається з темряви, яскрава, як золота пряжа.

- Якщо ми зможемо знайти докази того, що безпека членів твоєї зграї під загрозою, я зможу привести їх сюди, і жодні закони не буде порушено. Бійка з Вищими - це не те, що нам зараз потрібно, ми повинні ставитися до цього логічно і дозволити їм думати, що ми нічого не робимо, якомога довше, щоб дати нам час повернути твою зграю, знайти інших, яких, як ти згадувала, вони забрали.

Він мав на увазі саме це, чи не так? Я могла судити за виразом його очей. Чи міг він і решта Еліти справді бути на нашому боці в цьому?

- Ви справді підете проти Вищих? - я запитала знову, не в силах усвідомити це, озирваючи кімнату, наче вони могли накинутися на мене будь-якої миті.

- Я йду проти Вищих, - поправив він, і моє серце підстрибнуло на сходинку вище від сили його слів. - Я, насамперед, Альфа Еліти, захисник народу. Я зроблю для Врохкарії все, що зможу.

Я перетравлювала його слова і подивилася вниз, хитаючи головою.

- Вони повинні піти, Даріусе, Вищі не можуть продовжувати правити Врохкарією. Вони крадуть цуценят заради власної вигоди, вони не можуть продовжувати це робити.

- Ні, вони не можуть, - проричав він, і цей глибокий, низький звук змушує мої стегна стиснутися. - Їхній час прийде, але ми не можемо увійти туди і відрубати їм голови. Знову ж таки, мені потрібно побачити, що вони планують, особливо Чарльз. Якщо він забирає дітей, де вони? Це те, що мені потрібно з'ясувати, не повідомляючи їм про те, що я роблю, інакше взяті цуценята можуть опинитися в небезпеці. Тоді я зможу спланувати розправу з ним там, де люди не сумніватимуться в цьому, коли стане відомо про те, що він зробив. Він і так уже перебуває з ними на хиткому ґрунті, але це не означає, що його союзники не згуртуються проти тих, хто протистоїть йому.

Він має рацію, ми маємо бути обережними з цим. Обережність. Біг щодуху нікому не приніс би користі, незалежно від того, що мені потрібно зробити, щоб роздобути Кейда.

Я не зможу дістатися до нього, якщо помру, я знаю це. Ось чому я не намагалася зробити це в останні кілька місяців. Очікування повільно розкладало мене зсередини, повільно накопичувало і ось-ось виплеснулося б назовні, і я не знала, ким я вийшла б через це.

- Що він із тобою зробив?

Він відвів погляд, ніби йому нестерпно бачити мене, і я відчула сором, який витав під поверхнею. Я подивилася, як цей чорний туман плив навколо нього, завихрюючись навколо його рук, і заклик до мене дотягнутися до нього змусив мої власні руки стискатися, стримуючи його.

- Одного цього достатньо, щоб засудити його до смертної кари.

Я різко подивилася на нього, почувши його слова.

- Чому тебе має хвилювати, що він зробив зі мною? - запитала я, раптово розлютившись. - Ти відшмагав мене.

Я проігнорувала, як зірвався мій голос при цих словах, як помітно, що він побачив мій біль.

- Те, що зі мною зробили, не має до тебе жодного стосунку. Ніякого!

Сила раптово розлилася кімнатою, коли він встав, і моя збільшилася, реагуючи на його. Наші мітки з'явилися на наших тілах одночасно, пульсуючи в одному ритмі, відомому тільки нам.

- Ти Спадкоємиця Захарісс, я Спадкоємець Казьє. Я єдина людина в цих землях, яка схожа на тебе, відповідає тобі, але все ж настільки відрізняється.

Він відвернувся від мене, пройшов кілька кроків, а потім повернувся. Його очі жорсткі й світилися власництвом, коли він подивився на мене:

- Подобається тобі це чи ні. Ти моя, - прогарчав він, і я здригнулася від його глибокого тону, навіть коли загарчала на нього у відповідь. - Моя, з якою треба мати справу, моя, щоб направляти, і моя, щоб захищати. Моя в усіх відношеннях, якою тільки можеш бути

Мої руки стиснулися в кулаки на колінах, і я вискалила на нього зуби.

- Ти божевільний. Те, що ми спадкоємці, не означає, що я твоя, а ти мій. Це так не працює, це не так, це нічого не означає.

- Ні, вовчєня, - сказав він, і щупальце його сили пропливло до мене, погладжуючи мою вилицю. - Це означає набагато більше.

Рея

Я гралася з ягодами на своїй тарілці, не така вже й голодна.

- Їж, - проворчав Даріус, але я насупилася і відкинулася на спинку стільця, що стояв поруч із каміном.

- Я не голодна, - проричала я, відсуваючи тарілку. - Ми закінчили? Я хочу побачити свою зграю.

- Ти зможеш побачити їх пізніше.

Даріус відкусив шматочок м'яса, його очі не відривалися від моїх, поки він жував.

- Ні, - повільно сказала я, - я хочу побачити їх зараз.

Він похитав головою, ігноруючи мене.

- Даріус, - проричала я, і він усміхнувся, відкидаючись на спинку стільця і роблячи ковток.

Я зціпила зуби, мої очі горіли, але не обпалювали, навіть трохи не обпалювали.

Я встала, відсунула стілець і пішла до дверей. Я почувала його сміх позаду себе, коли взялася за дверну ручку і повернула. Тільки вона не відчинилася. Я спробувала знову, крякучи від зусиль, перш ніж повернулася до придурка, який самовдоволено сидів на своєму місці.

- Чому двері замкнені? - повільно запитала я, моє тіло тремтіло від напруги.

Він знизав плечима. Потиснув плечима. Я в паніці озирнулася на двері. Я хотіла покликати Джоша по зв'язку, але я блокувала його спроби, не готова говорити з ним, але тепер...

- Ти нікуди не підеш, поки трохи не відпочинеш, - сказав Даріус, і я перевела погляд на нього, коли він підвівся і попрямував до ванної.

- Це нісенітниця собача, - закричала я, слідуючи за ним. - Я відпочила, і я не дитина.

Він проігнорував мене, натомість увімкнув крани, щоб наповнити мідну ванну, вода миттєво полилася з носиків, і я маю віддати належне людям, вони робили деякі винахідливі речі.

- Даріусе, - заричала я, коли він проігнорував мене.

- Роздягайся, залазь у ванну.

Він занурив пальці у воду, регулюючи подачу води з кранів, а я просто дивилася на нього.

- Чорт забирай, ні, - пробурмотіла я.

Мій погляд перебіг із ванни на нього.

- Ні в якому разі.

- Ти не хочеш прийняти теплу ванну? - він упер руки в стегна і насупив брови, ніби не розумів.

Я дійсно хотіла прийняти ванну, тільки не зараз, поки він тут.

- Іди, і я прийму ванну.

- Я бачив тебе оголеною, Рея, не поведься зараз як сором'язлива незаймана дівчина.

Я стиснула руки в кулаки.

- Так, Даріусе, ти бачив мене оголеною, чи не так? - я огризнулася у відповідь. - І не тільки під час тічки.

Нагадування зробило свою справу, і його погляд став жорсткішим.

- А тепер забирайся. Я прийму ванну, а потім піду побачитися зі своєю зграєю.

Він не відповів, просто дивився на мене мить, його тіло напружилося, перш ніж він пішов і зачинив за собою двері. Я усміхнулася і зняла одяг, який дала мені Беллдейм, поглядаючи на двері на випадок, якщо він повернеться.

Він цього не зробив.

Чому він взагалі наповнив мені ванну?

Я подивилася на воду, гадаючи, чи не перетворилася б вона на лаву в будь-який момент, перш ніж я обтрусилася. Це ванна, Рея.

Я закрила носики, коли вона наповнилася, потім опустила палець ноги в теплу воду, відчуючи її ідеальну температуру, перш ніж залізла в неї. Я зітхнула, коли сіла, дозволяючи теплу вбратися в мою шкіру, коли відкинулася назад, не повністю розслабившись, але даючи змогу воді заспокоїти мої м'язи, що ниють. Набираючи воду в долоні, я піднесла її до обличчя, змиваючи весь піт і напругу останніх кількох днів.

І минуло вже кілька днів відтоді, як я знепритомніла, а потім відмовилася розмовляти з Даріусом, відмовилася їсти чи пити. Нерозумно з мого боку, що я нікому не зробила послугу, особливо самій собі, зробивши це.

Я просто хотіла ненадовго залишитися наодинці, зібратися з силами і думками.
Виплеснути все лайно, яке відчувала, щоб знову зібратися з силами.

Усе, що я зробила, це послабила себе, і тепер я застрягла в спальні Даріуса, з якої він мене не випускав, поки не дозволив би. Чому мій ворог, свого роду союзник, хотів, щоб я була поруч із ним, залишалася загадкою, коли все, чого я хотіла - це видряпати йому очі. Хоча я підозрювала, що причина в нашому зв'язку.

Він, мабуть, ненавидів це. Поділом йому - робити те, чого він не хотів. У мене всередині все затуманилося від того, що він відчував необхідність зробити це, коли його розум так проти цього налаштований.

Мудак.

Заплющуючи очі, я глибоко дихала, опускаючи пальці у воду, і врешті-решт, через деякий час мої плечі розслабилися, а ломота, здавалося, минула.

Лише на мить я могла дихати.

Потім двері відчинилися.

Я здригнулася, сіла й обхопила руками коліна, озираючись через плече. У двері увійшов Даріус із тарілкою в руці та плетеним кошиком в іншій.

- Забирайся! - рявкнула я, переконавшись, що мої груди прикриті, хоча я була до нього спиною.

Він проігнорував мене, бо, звісно, так він зазвичай і робив і виклав їжу на столик.

- Даріусе, забирайся. Трясця. Геть.

Він різко повернувся до мене, його рот відкрився, але він завмер, його погляд прикутий до моєї спини. Я зблідла і подивилася уперед, намагаючись зануритися під воду, але її ще занадто мало. Повітря напружене, задушливе, коли я стиснула пальці на колінах, нігті впилися в шкіру.

Йди, йди, йди, йди.

Я відчула, як його погляд знову обвів усю спину, неначе він міг бачити приховані там шрами, які він сам туди наніс. Моя спина горіла, боліла і свербіла, і як, чорт забирай, він посмів увірватися сюди. Як він смів дивитися на мене так, ніби бачив мене.

Знову!

Я не хотіла, щоб він був тут, йому потрібно забиратися.

Моє серце шалено заколотилося в грудях, коли моя сила вийшла на поверхню, гудячи прямо під шкірою за моїм покликом. Я підняла руку, збираючись зробити що завгодно, щоб витягнути його звідси, коли дотик до моєї спини змусив мене здригнутися, а потім завмерти, моя сила відступила під його ніжністю. Руна промуркотіла всередині мене, коли моє дихання стало гучним, хрипким навіть для моїх власних вух, але він не вгамовувався, не зупинявся, коли від його дотиків по шкірі побігли мурашки.

Він обережно провів пальцем вниз по моїй спині, ледь відчуваючи, як він водив ним по моїй шкірі. Вгору, вниз, трохи по діагоналі, трохи нижче. Я не могла поворухнутися, поки він повторював один і той самий малюнок, відомий тільки йому. Вода нерухома, я не могла поворухнутися, застигнувши від його пестоців, і сльози защипали мені очі, коли я опустила лоб на коліна.

Чому він торкався місця, яке через нього так сильно боліло?

Як я тут опинилася? Нам не слід було зустрічатися, нам слід було триматися порізно до самої смерті. Я б вважала за краще це, ніж відчувати цей потяг до мого ворога. До того, хто повинен був оберігати мене.

Брехня.

Те, що сказала моя мама, було брехнею.

Мої пальці сильніше впилися в шкіру, так сильно, що я впевнена, у мене залишилися відмітини, але мені потрібно відчутти це, щоб не відчувати того, що він змушував мене відчувати просто зараз.

Я напружилася, коли він дістався до моєї потилиці, його палець перетворився на руку, і він почав м'яко масажувати там. Стримуючи стогін від того, як це приємно, я міцно заплющила очі. Він прибрав моє волосся, піднімаючи іншу руку, щоб розім'яти мої плечі, і моє тіло втратило напругу саме по собі.

Потім щось м'яке торкнулося мого тіла, і запах польових квітів залоскотав мій ніс. Він мив мені спину, обертаючи ганчірку з такою обережністю, що це загрожувало зіштовхнути мене під воду. Раптово я підняла голову, дивлячись на нього через плече з-під опущених вій. Він не звертав на мене уваги, просто продовжував витріщатися на мою спину і мити її, ніби це його обов'язок.

Він опустил ганчірку у воду, і його очі, зрештою, перемістилися на мої. У мене перехопило подих від цієї емоції, від ненависті. Я обернулася, не бажаючи, щоб мій ворог побачив, як наростала моя власна ненависть, мій власний гнів і біль.

Як він міг мити мене і так дивитися на мене? Його дії і слова збивали мене з пантелику. Дбав, але вимагав. Ненавидів, але ніжний. Я не знала, як у цьому розібратися.

- Це не для тебе, - хрипло сказав він за мить, вириваючи мене з моїх думок. Я нічого не сказала у відповідь. - Зараз.

Я подивилася вбік і побачила, що він присунувся ближче, просто до мене. У його руці ягода, маленька блакитна кулька. Я подивилася на ягоду, а потім на нього в питанні, і він підніс її до мого рота.

- Їж.

Його погляд блукав по моєму тілу. Я все ще зіщулилася, але він ніби все бачив. Особливо ту вагу, яку я скинула.

Почуваючись ніяково, я опустилася глибше у воду, намагаючись сховатися усім тілом, коли він із силою запхнув ягоду мені в рот.

- Хех, - сказала я з набитим ротом, сідаючи пряміше. - Ти...

Його погляд опустився на воду, і я подивилася вниз, розуміючи, що відпустила коліна і тепер мої ноги прямі. Він міг ясно бачити мене всю крізь воду. Його очі виблискували, коли він окидав мене поглядом, його дихання стало глибшим, ніж раніше. Його очі піднялися на мої, і я стиснула стегна разом, коли повітря сповнилося хтивістю, бажанням з відтінком гніву.

Даріус тихо заричав і відвів очі, і я відчула, що знову могла дихати. У полі мого зору з'явилася ще одна ягода, і я насупилася. Він хитнув головою, його щелепи стиснуті, і я проковтнула те, що вже тримала в роті, відкриваючись для наступної. Владний засранець.

Цього разу він спостерігав, як я брала ягоду, його погляд прикутий до мого рота, поки я жувала, і я згадала, як він робив це, коли я була в нього на колінах, що не полегшило біль, який я відчула між стегон. Щойно я закінчила, він схопив ще ягоду, і ще, поки я не могла більше нічого їсти. Я навіть не знала, скільки з'їла. Я моргнула, виходячи з того трансу, в який він мене ввів, задаючись питанням, чому я просто дозволила йому знову нагодувати мене, але в глибині душі я знала чому.

Я ненавиділа це.

Зупини його, Рея.

Даріус опустил ганчірку назад у воду і взяв мене за зап'ястя. Я вирвала її, і він насупився, хапаючи її знову. Безуспішно намагаючись змусити його відпустити її, я пирхнула і похитала головою, знову підтягуючи коліна до грудей. Він вивчав червону лінію, що обвиває його, хмурячись, коли його хватка на мені посилилася. Я спробувала відсторонитися, але він міцно тримав і підніс до неї ганчірку, обережно витираючи.

- Ти справді не зцілювалася? - запитав він, і це звучало так голосно після такого довгого мовчання.

Я кивнула. Він кивнув.

- Я припускала, що для тебе не має значення, зцілювалася я чи ні, - сказала я, і в нього звело щелепу.

Вмочуючи ганчірку назад у воду з більшою силою, ніж необхідно, він різко вичавив її і взяв мене за інше зап'ястя, проробляючи те ж саме.

- Що ти робиш, Даріусе? - нарешті запитала я.

Це не він, він не... робив цього.

Він видихнув, його рука застигла на моєму зап'ясті.

- Ти Спадкоємиця, я Спадкоємець. Це в нас у крові, у нашій душі - переконатися, що інший живий.

Я насупила брови, і він встав, кидаючи ганчірку у воду. Це викликало сплеск, і я витерла обличчя в тому місці, куди вода потрапила. Я люто подивилася на Даріуса, коли він повернувся і пішов до раковини. Його спина пряма, м'язи напружені, і я побачила темніші плями на його чорній футболці. Вони збігали по його спині лініями, деякі тонкі, деякі трохи товщі, останні більше вгорі. Чому він пітнів?

- Я залишу тобі дещо з одягу на ліжку, не затримуйся, я повернуся пізніше.

А потім він пішов, знову з ванної, і я подивилася на ганчірку, ще більш збита з пантелику, ніж будь-коли.

І тут я зрозуміла, що він нічого не згадав про те, що я могла побачити свою зграю.

Привіт, ув'язнений, мій старий друг.

Рея

Двері відчинилися, пауза, потім вони тихо зачинилися. Я фиркнула і щільніше притиснула хутра до шкіри, бажаючи бути вкритою з голови до ніг, поки лежала в ліжку. Його ліжку.

Прийнявши ванну, він зник і залишив двері замкненими. Я кричала і стукала безрезультатно, ніхто не прийшов. Зараз місяць стояв високо і заглядав у балконні вікна, коли я дивилася на нічне небо з ліжка. Я спробувала подивитися, чи зможу спуститися з балкона, але там не було нічого, за що можна вхопитися, і я переламаю собі всі кістки, якщо впаду.

Я почула, як Даріус підійшов ближче, потім пауза. Я завмерла. Я знала, він знав, що я не спала, я ж не прикидалася сплячою. Я просто не хотіла мати з ним нічого спільного.

Що я взагалі тут робила?

Ми знову оберталися навколо одне одного, не в силах залишатися осторонь. Клянусь, часом після втечі я відчувала, що він спостерігав, очікував. Я думала, це був обман розуму, можливо, якась небажана думка про те, що він був там. Але коли він стояв там, спостерігаючи за мною, це почуття, яке я знала, я відчувала раніше, коли вирушала в ці землі збирати припаси для Беллдейм.

Але якщо він бачив мене, якщо мені це не привиділося, чому він тоді не прийшов по мене?

Від нього лунав гуркітливий звук, а потім він знову почав рухатися, двері ванної відчинилися і зачинилися. Звичайна процедура. Хоча, коли він повертався, у нього такий вигляд, ніби він уже прийняв ванну, він усе одно робив це знову.

Я знала, що він дозволяв мені чути його, Даріус міг рухатися тихо, коли хотів, тому мені цікаво, чому він навмисне голосно це робив.

Коли він опинився у ванній, я скинула хутра і безшумно ступала по дерев'яній підлозі, прямуючи до дверей. Діставшись до них, я знову смикнула за ручку - нічого.

Заради всього святого.

Я не могла залишатися тут із ним. Ми занадто близькі.

Я знову смикнула за ручку і загарчала, падаючи вперед і в розпачі вдаряючись об неї головою. Двері ванної раптово відчинилися, і я повернула голову до Даріуса, мої очі горіли, коли він зупинився і подивився на мене з легкою усмішкою на обличчі.

- Що ти робиш, вовчєня? - у його тоні чулися веселощі.

- Випусти мене, - огризнулася я у відповідь, штовхаючи двері.

Я приховала здригання, коли удар завдала своєю босою ногою.

Даріус нахилив голову, і я подивилася на нього в його звичайній чорній футболці та вільних штанях. Моя сила гула під поверхнею, коли Руна перевернулася на спину. Ні, я не залишуся тут із ним.

Він проігнорував мої слова.

- Іди в ліжко.

Він попрямував до єдиного ліжка в цій кімнаті, і я схопила найближчий предмет, ліхтар на комоді праворуч від мене. Я підняла його і запустила в його голову. Він пролетів у повітрі, моя мета вірна, але він ухилився вбік, його очі повернулися до мене.

- Хочеш погратися? - мій живіт затріпотів від його слів, мої стегна несвідомо стиснулися. - Усе, що тобі потрібно зробити, це запитати, ти ж знаєш.

Я вже похитала головою.

- Я не залишуся тут із тобою, Даріусе. Відчини двері.

- Ні.

- Даріус! - закричала я, стукаючи рукою у двері.

- Ні.

Мої груди здіймалися від наростаючого гніву. Я не погоджувалася на це, на те, щоб постійно перебувати тут із ним, оповита його запахом. Не роздумуючи, я підняла руку, і моя сила пішла за мною, пульсуючи в моїй долоні. Блакитне сяйво м'яко наповнило кімнату, і ніздрі Даріуса роздулися, коли він спостерігав, як воно кружляло навколо моїх пальців. Він зробив крок ближче, чорне мерехтіння хвилями вкрило його шкіру, і я ні про що не думала, коли зібрала свою силу з долоні в маленьку кульку і, гаркнув, направила її на нього.

Ми вже були тут раніше, але я все одно продовжила.

У руці Даріуса з'явилося маленьке чорне коло, і він підняв його, ловлячи мій м'яч і поглинаючи його, занурюючись у чорноту. Я моргнула, коли він продовжив підходити ближче, і я стрельнула ще раз, моя рука тремтіла від зусилля, але його сила щоразу

поглинала це. Мої очі змінилися, і з'явилися мої відмітини, коли відчай захлеснув мене. Я підняла іншу руку, вибиваючи маленькі кульки з них обох. Одна вдарилася об стіну, злегка занурюючись у неї, перш ніж зникла у вибуху дрібних, блакитно-туманних частинок. Інший врізався в комод, унаслідок чого дерево зруйнувалося в тому місці, де була пророблена дірка. Вони виривалися з моїх долонь дико, неконтрольовано і без будь-якої координації. Даріус, однак, просто продовжував наближатися, не даючи нікому з них заподіяти йому біль.

Потім він підійшов до мене, схопив за зап'ястя і притиснув до дверей. Я задихнулася, звиваючись у його хватці. З кожним моїм вдихом мої груди торкалися його грудей, і я зігнула пальці. Його магія витікала з його рук, покриваючи мою власну, і я відчула її прохолоду на собі, що покривала мою власну силу. Таке відчуття, що він майже проник у мою шкіру, і моя власна ширяла під поверхнею, коли він заштовхнув її назад у мене.

Як він міг це робити?

- Відпусти мене, - заричала я, дивлячись у живі зелені очі, які палали жаром.

- Ніколи, - він хитнув головою, і остаточність його слів змусила мене наїжачитися. -

Ти була моєю з часів Мертвих Земель, відтоді нічого не змінилося.

Мій погляд став жорсткішим, і я позбулася від відмітин Спадкоємця, коли побачила, як він реагував на них

- Усе змінилося, - я звивалася, але він повністю знерухомив мене.

Його очі на мить потемніли, перш ніж він опустив погляд на мене, на мої груди, що здійснюються, на те, як мої груди піднімалися й опускалися. Його погляд піднявся до моєї шиї, обвів підборіддя, ніс, поки не досяг моїх очей. Його погляд перебігав з одного мого ока на інше, перш ніж він опустив голову, і я завмерла. Він глибоко вдихнув біля мого горла, від нього виходив гуркіт, який проник прямо в моє нутро. Чорт би його побрав. Потім його рот притулився до моєї шиї, прямо під вухом, і в мене вирвався хрипкий зітхання, коли він провів губами вгору і вниз.

- Ти маєш рацію, - пробурмотів він мені під ніс, і я нахилила голову, не в силах нічого вдіяти з відчуттям його дотику до моєї шиї. - Усе змінилося.

Покусання, потім облизування, щоб заспокоїти. Я здригнулася.

- І також нічого не змінилося.

Потім поцілунок у прочинені губи, і я не змогла стримати тихого стогону, що виривається з мене, коли я стала навшпиньки, відчуваючи занепокоєння. Він присунувся ще ближче, жорсткі лінії його тіла притиснулися до моєї м'якості. Я відчула його твердість біля свого живота, і в мені наростало бажання, змушуючи мене злегка потертися об нього. Він низько заричав, штовхаючи стегна вперед, цілуючи мене у вухо агресивніше і покусуючи його мочку.

- Але не ховайся від мене, - сказав він, піднімаючи голову, щоб подивитися на мене зверху вниз.

Я стиснула руки в його хватці, його сила все ще сковувала їх.

- Я не ховалася, пам'ятаєш?

- Ні, - він повільно рушив головою взад-вперед, блукаючи очима по моєму обличчю.

- Ти приховуєш свій біль.

Моє серце завмерло, і я повернула голову, бажання, яке я відчувала, миттєво зникло, обдавши мене крижаним дощем.

- Ти приховуєш свої страждання, своє розбите серце.

Я судорожно ковтнула, мої очі захипало. Несправедливо, що він міг бачити мене так легко, єдиний, хто справді міг.

- Якщо ти триматимеш це в собі, ти завдаси серйозної шкоди. Який вигляд матимуть ці ушкодження, ми не дізнаємося, поки цього не станеться, - ще один дотик до моєї шиї. - Поки ти не виплеснеш усе це назовні, ти ховатимеш себе.

Чортова сльоза скотилася, коли його слова стали правдою, і мої зап'ястя опустилися, а його рука опинилася на моїй щелепі, повертаючи моє обличчя назад до нього. Я люто подивилася, навіть коли скотилася ще одна сльоза, навіть якщо просто зараз я відчувала себе оголеною. Його щелепа здалася, коли він дивився, як вона впала, опускаючись до моєї щелепи, де він тримав мене.

- Я казав тобі, вовчєня, що єдині сльози, які я хочу бачити в твоїх очах - це ті, які я викликав сам.

Тут у мене вирвався вологий смішок, і він стурбовано насупив брови.

- Ти допоміг їх викликати.

Його зелені очі закрилися, і він зробив крок назад. Він зробив глибокий вдих, упершись руками в стегна і втупившись у підлогу.

- Що потрібно зробити, щоб подолати це?

Я притулилася до дверей, смішок злетів з моїх губ.

- Для цього тобі довелося б повернути час назад.

Він заричав і потопавав геть від мене, прямуючи до своєї шафи. Я почула шурхіт і хлопок, а потім він знову підійшов до мене з сумкою в руці.

- Я не можу повернути час назад, - сказав він мені, кісточки його пальців побіліли від його хватки. - Отже, нам потрібно рухатися вперед, це все, що ми можемо зробити.

- Тому що це так просто, - пожартувала я.

- Чорт забирай, Рея.

Він ходив взад-вперед, сердито пихкаючи, коли сумка розгойдувалася в його руках. Я з побоюванням подивилася на неї, гадаючи, що там. Даріус зупинився, а потім зробив два кроки до мене. Я випросталася, гадаючи, яким був би його наступний крок, коли сумка в його руці уткнулася мені в груди.

Я автоматично схопила її, коли він зробив крок назад і просто стояв там. Коли я не рушила, він зітхнув і вказав на неї.

- Відкрий її.

- Що тут? - запитала я.

- Просто відкрий цю кляту сумку. Рея.

Я насупилася від його розчарованого тону, але повільно відкрила сумку.

Зазирнувши всередину, я побачила безліч речей, загорнутих у щось схоже на шкіру. Даріус відійшов від мене на крок, і я простягнула руку всередину, щоб витягнути один. Дивлячись на Даріуса, я поставила сумку на підлогу і відкриваю шкіру. У полі зору з'явилося дерево, і я поспішно зняла всю шкіру, моє серце шалено калатало в грудях.

Я судорожно ковтнула, піднімаючи погляд на Даріуса, потім на різьблення в моїх руках. Присівши навпочіпки, я витягла предмети з сумки один за одним, усі вони ретельно загорнуті в шкіру. Я провела тремтячими пальцями по першому різьбленню, відчуваючи знайомі борозенки на дереві й щербини, які я колись вирізала. Моя рука затремтіла, коли я перейшла до наступного шматочка і розгорнула його, мої очі заціпало, коли я подивилася на знайоме обличчя Кейда, його широку і чисту посмішку. Я притиснула його до грудей, міцно заплющуючи очі, поки все моє тіло завібрувало.

- Я шукав тебе скрізь, де тільки міг, - раптово сказав Даріус, і я різко повернула до нього голову. - Коли я не зміг знайти тебе, я повернувся в Елідіан.

Мої губи затремтіли, і Даріус спостерігав за боротьбою моїх емоцій. Його очі на мить наповнилися гнівом, перш ніж прояснилися.

- Я не знаю, чому я відчув необхідність піти туди, але я пішов. Я попрямував прямо до твоєї печери і залишився там. Я не зовсім упевнений, як надовго, я втратив лік часу, коли був там. Через деякий час я пішов, але прихопив із собою кілька різьблених фігурок. Я... - він замовк, стискаючи щелепи і відводячи від мене погляд, явно почувуючись ніяково. - Я хотів повернути їх тобі, - нарешті сказав він, і я міцніше стиснула фігурку Кейда.

Мій ворог повернувся в Елідіан і забрав для мене мої різьблені фігурки.

Це знання трохи пом'якшило моє серце, знімаючи колючки, що обвивали його. Він знав, як сильно я любила вирізати, це було очевидно з кількості в моїй печері.

Він... думав про мене. Але чому?

Я не поставила це запитання, надто збентежена, щоб навіть ворухити губами, коли взяла в руки ще одне вирізьблене зображення вовка. Я провела пальцями по його спині до хвоста, гадаючи, чи є там ще хтось із моїх знайомих.

Даріус підійшов до мене і присів навпочіпки. Він узяв предмет і обережно почав його розплутувати.

- Я бачу спокій, коли ти вирізаєш, я відчуваю твою відданість, коли ти береш у руки цей ніж.

Він перевернув предмет, продовжуючи його показувати. На цьому більше шкіри, наче він хотів, щоб воно було надійнішим.

- Я знаю, наскільки глибока твоя відданість. Я побачив це в замку, і я почув це, коли дізнався твою історію, твоє життя. Це нагадало мені моє власне життя для Еліти, - він хитнув головою, його темне волосся впало йому на очі. - Я радий, що зберіг це, бо це нагадування про твою вірність, твою мужність.

Нарешті він розгорнув предмет і простягнув його мені. Я швидко схопила його, провела пальцем по рукоятці ножа, подарованого моїм батьком, обводячи слова. Моє тіло розслабилося, здається, вперше за цілу вічність, від того, що він знову в моєму розпорядженні. Навіть коли він вважав мене зрадницею, він зберіг те, що, як мені здавалося, я втратила назавжди.

Мої брови насупилися, коли я подивилася на різьбу, не знаючи, що йому сказати. Це нічого не змінювало, краще від цього не стало, але він також не повинен був цього робити.

Я підняла на нього очі, і він востаннє подивився на предмети, перш ніж потягнувся до мене. Я підняла руку з ножем, але він швидко обеззброїв мене. Він перекинув мене через плече, потім він повернувся, відводячи нас від дверей. Я швидко схопила його за футболку, притискаючись до його спини, і він хмикнув, його кроки на мить сповільнилися. Потім я піднялася в повітря і приземлилася на ліжку. Перш ніж я встигла зорієнтуватися, хутра опинилися на мені, і я перевернулася на бік, притискаючись спиною до його великого тіла. Руки Даріуса обхопили мене, притискаючи до себе, поки я моргала. Тому що, якого хріна.

- Я не спатиму з тобою в одному ліжку, - проричала я, намагаючись відірвати від себе його руки, щоб відсунутися від нього.

- Це єдине місце, де ти будеш спати, маленьке вовчєня. Я маю наглядати за тобою, хто знає, коли ніж, який ти націлюєш на мене, влучить у мій бік.

- Якщо ти просто передаси мені мій ще раз, тобі не потрібно буде дивуватися, я зроблю це просто зараз! - я закричала, і він хихикнув.

Я звивалася і брикалася ногами, намагаючись змусити його відпустити мене. Його товсте стегно навалилося на моє, і я повністю притиснута, не в силах поворухнутися, коли дряпала його передпліччя.

Моє дихання почастишало, відчуття того, що я в пастці, пронеслося крізь мене, і я міцно заплющила очі.

- Це всього лише я, маленьке вовчєня, - м'яко сказав він, і від нього йшло муркотіння.

- У цьому-то й проблема, - видихнула я, все ще чинячи опір.

Крутячись, як мені здавалося, цілу вічність, я зрозуміла, що в мене нічого не вийде. Я закликала до себе свою силу, відчула, як вона ледь відчувалася, гуділа в мене під шкірою, готова вивільнити все, що захотіла, щоб прибрати його.

Він видав глибокий звук, потім прохолода вкрила моє розпалене тіло. Я розплющила очі і побачила, як його сила розтікалася по моїй шкірі, чорнота рухалася взад-вперед по моїх руках, немов погладжуючи мене, заспокоюючи.

І, чорт забирай, так воно і було.

Я розслабилася в його обіймах, моє тіло повільно втратило напругу, поки я вдихала його запах. Руна позіхнула всередині мене, і я фиркнула, кидаючи на неї незадоволений погляд. Вона мала мене підтримати.

- Спи, Рея. Зі мною ти в безпеці, - пробурмотів Даріус у моє волосся, його великий палець провів по моєму зап'ястку.

- Ні, - сказала я йому, опустивши очі. - Це не так.

- При місячному світлі - так.

Рея

- Ти приймаєш що-небудь?

Я здригнулася від його запитання, спершись на кам'яну балюстраду балкона його кімнати. Я подивилася вдалину, розглядаючи дерева і мріючи опинитися серед них, вирватися на свободу. Але, на жаль, Даріус непохитний, мені потрібно більше відпочивати, тому я замкнена в цій проклятій богами кімнаті.

Мій погляд перемістився до великого озера, спостерігаючи, як місячне світло відбивалося від його поверхні, нагадуючи срібне скло. Холодне? Чи тепле через те, що літнє сонце зігрівало його протягом дня?

Даріус підійшов і став позаду мене, і я напружилася, чекаючи, що він доторкнеться до мене. Він не зупинявся відтоді, як замкнув мене у своїй кімнаті.

Я знову подумувала про те, щоб зв'язатися з Джошем по зв'язку, але не могла цього зробити. Я не могла чути його голос просто зараз, бо не хотіла, щоб Даріус був поруч зі мною.

Дотик до задньої частини шиї змусив мої плечі підтягнутися до вух, і він видав муркотливий звук, проводячи пальцями взад-вперед по моїй шкірі. Я видихнула, і моя хватка на стіні балкона посилилася, коли я відчула тепло вітерця на своєму обличчі.

- Маленьке вовчєня, - підбадьорив він, і я зціпила зуби.

- Я приймаю, - я завжди стежила за цим. - Не хвилюйся, Даріусе, ніяких тобі цуценят.

- І востаннє теж, - нагадав він мені, ніби мені це потрібно.

- Так, - проворчала я.

З його грудей вирвався якийсь звук.

- Розкажи мені ще про своє дитинство.

- Що ще ти, можливо, хотів би дізнатися?

Більшого йому й не потрібно.

- Я хочу знати все, - пробурмотів він, і його дихання залоскотало мені вухо, коли він притиснув мене до каменю.

Я присунулася ближче до нього, намагаючись протистояти тяжінню тепла його тіла, але він усе одно скоротив відстань. Його тверді груди вдарилися об мою спину, а потім його руки обхопили мене з обох боків, долоні лягли поруч із моїми.

Я повністю оточена ним, його тілом, його легким домінуванням, яке він тримав на низькому рівні, але я все одно це відчувала. Руна чепурилася всередині мене, випускаючи ніжний подих від його близькості.

- Я розповіла тобі все, що, на мою думку, тобі слід знати. Достатньо, щоб ти зрозумів, що я невинна, і що все, що ми коли-небудь робили, - це намагалися вижити, - кип'ятилася я.

Мені потрібно, щоб він перестав торкатися до мене, не робив усе важчим. Присягаюся, він робив це навмисне.

- Ти казала мені це, - погодився він, і я почула, як він вдихнув запах мого волосся, а в його наступному подиху чулося ледь помітне гарчання. - Я хочу знати все, що становить тебе. Твоя хоробрість, твій серцевий біль, твоя сила, твій біль.

Пауза.

- Твоя лють. Я хочу знати все з самого початку.

- У тебе немає такого права, - сказала я крізь стиснуті зуби. - У тебе ніколи не буде такого права.

Ще одна пауза.

- Може, й ні, але я все одно цього хочу. Я егоїстичний засранець, коли справа стосується тебе. Я тобі це вже казав, - він підняв пасмо мого розпущеного волосся переді мною, граючи з ним. - Ти можеш ненавидіти мене, ти можеш хотіти заподіяти мені біль, навіть убити мене.

Він кладе свою голову мені на маківку, мій погляд повернувся до озера.

- Але ти відчуваєш тяжіння так само сильно, як і я.

Я все ще слухала його слова, не бажаючи говорити про це. Ні зараз, ні коли-небудь ще.

- Тож ми можемо або поводитися чемно, оскільки тепер, схоже, ми працюємо заради спільної мети, це було б найкраще. Або...

Його голос став тихішим, його рука піднялася, щоб ніжно обхопити моє горло. Він нахилив мою голову вбік, прибираючи волосся, коли його губи торкнулися мого горла.

- Ми можемо розірвати одне одного на частини, коли перебуваємо поруч, оголитися до всього, крім нашої шкіри, і боротися за це. Ти знаєш, як сильно мені подобається, коли ми граємо.

Мій шлунок затріпотів, і в мене вирвався переривчастий подих, поки я боролася з бажанням, що підкрадалося, яке посилювалося ще більше, коли він пожирав моє горло своїм ротом. Я простягнула руку, хапаючи його за руку на моїй шиї, і він глухо заричав, його пальці стиснулися, ніби він не хотів мене відпускати. Він втиснувся в мене, і я відчула його твердий член біля свого попереку, і в моїй голові пронеслися спогади про той час, коли ми були разом востаннє. Жар розлився між моїми стегнами, і він заричав, притискаючись до моєї шкіри, іншою рукою стискаючи моє стегно до синців, тоді як він продовжував цілувати мене, жодного разу не зупиняючись у своїх сповнених бажання поцілунках.

- Даріус, - видихнула я, і він застогнав мені у вухо, покусуючи його. Я майже завагалася, майже здалася. - Відчепись від мене.

Він завмер, чи то від моїх слів, чи то від серйозності мого тону, я не знала. Але він справді відсторонився, повільно відпускаючи моє горло, а потім його тепло пішло. На мить я шокована тим, що він справді зробив те, про що я просила. Я була готова використати все, що в мене було, щоб відштовхнути його від себе, але він відсунувся, щойно я сказала йому.

Я сперлася на балюстраду, ненадовго заплющуючи очі, щоб відключити те, чого хотіло моє тіло. За що воно боролася.

- Моє дитинство було щасливим, поки я жила з батьками, - пом'якшила я, бажаючи спробувати відвернути нас обох.

Я не стала заглиблюватися, але я могла дати йому це, якщо це зупинило б мене від бажання потертися об нього всім тілом.

- Моя мама розповіла мені все про Врохкарію і спадкоємців, постійно розповідаючи мені історії, в той час як мій батько вчив мене полювати так багато, як тільки могла дитина. Вони були щасливі і подбали про те, щоб я теж була щаслива. Дитиною я завжди подорожувала, мені були цікаві ці землі, але я не могла заходити так далеко. Це здавалося обмежуючим, тому я проводила багато часу в лісах і полях квітів лесії.

Він нічого не сказав, але я знала, що він слухав.

- Ми з Джошем стали найкращими друзями, коли мені було близько п'яти, він завжди був у нашому домі, оскільки був сиротою. Мої батьки, по суті, прийняли його як свого власного. Це було прекрасне дитинство, поки в мене не вкрали все інше.

Я відчула, як заціпеніла, не бажаючи вдаватися в подробиці про те, що сталося після того, як я опинилася замкненою в підвалі.

Він підійшов і став поруч зі мною, його рука торкається моєї, і я відчула, як наші вовки привітали один одного.

- Твоя мама була Спадкоємицею?

- Так, вона була найдивовижнішою істотою на землі, - я ковтнула клубок у горлі.

- І вона обрала Чарльза твоїм опікуном?

Я кивнула.

- Але ти не знаєш, хто такий Ворден?

- У мене не було опікуна на ім'я Ворден, я його раніше не бачила.

Я не сказала йому, що мої мати й батько назвали Едварда моїм іншим опікуном. Я не довіряла йому настільки, щоб розповісти про людину, яка врятувала життя не тільки мені, а й Джошу, Кессі та Кейду.

- Він Вищий. Я не знаю, чому Чарльз сказав нам, що він твій опікун, якщо ти його навіть не знаєш.

- Я не знаю, але хто знає, чому Чарльз все одно робить те, що він робить.

- У твоїх словах є сенс. Я зрозумів, що не можу довіряти тому, що він говорив мені протягом багатьох років.

- Це було б розумно розглянути.

Він повернувся, щоб подивитися на мене, і я відчула його похмурий погляд.

- Ти знаєш Альдуса? Це він дав мені кристал пам'яті, - сказав він мені.

- Я чув це ім'я, і якщо Альдус дав тобі той кристал, який неправильний, то він теж у моєму списку лайна, - сказала я, дивлячись у всипане зірками небо.

- І в моєму теж, я намагаюся його вистежити.

Тут я подивилася на нього.

- Вистежити? - запитала я.

Він кивнув.

- Старшого Ейдена не бачили вже кілька тижнів, я думаю, що Альдус шукає його і робить обхід від імені всіх Старших, але врешті-решт я його знайду.

Я нічого не сказала про Айдена, він його не знайде. Зрештою, я його вбила. Досить скоро інших теж. При цій думці на обличчі з'явилася усмішка.

- Мені потрібно що-небудь знати, маленьке вовченя?

- Ні.

- Хм, зрештою, ти мені розповіси.

- Ти здаєшся таким упевненим, - сказала я, дивлячись на нього.

Він нахилив голову, дивлячись униз із балкона.

- Так і є.

Упевнений у собі чоловік.

- Коли я побачу камінь пам'яті, ти сказав, що хочеш, щоб я його побачила.

Мені також цікаво дізнатися, що бачили всі.

- Я намагався знайти його, але Чарльз відмовляється віддати мені.

- Звичайно, відмовляється, - зітхнула я. - Як я можу подивитися на це і спробувати зрозуміти, чи знаю я що-небудь про рогурів, якщо в тебе цього немає? Хіба це не було одним із пунктів того, що привело мене сюди?

- Я розберуся, мені просто потрібно трохи часу. Ми сподіваємося, що зможемо побачити те, що упустили через проведений ритуал, і, показавши його тобі, можливо, ти зрозумієш, чому ми вважали тебе зрадником.

- Я не думаю, що це тепер має значення.

- Має, - його тон твердий, коли він говорив це, ніби це важливо.

Деякий час ми стояли в тиші, дивлячись на землі, що простягаються перед нами. Це не незручно, але, стоячи поруч зі своїм ворогом, здебільшого мудаком, я милувалася краєвидом, який відкривається переді мною, знаючи, що це ще один дорогоцінний момент для споглядання.

- Кейд усе ще в замку? - наважилася запитати я, знову піднімаючи погляд на зірки.

- Наскільки я знаю, так.

Я хотіла запитати, чи був якийсь спосіб витягнути його, відпустити мене, щоб забрати його, але ми ще навіть не визволили Сару. Наскільки я знала, все це все ще могло бути пасткою.

- Під місячним світлом, - пробурмотів він після чергового мовчання, і мої плечі стиснулися, відмовляючись дивитися на нього. - Найтемніша з ночей світить найяскравіше.

Я судорожно ковтнула, коли він повторив те, що я сказала йому в Ерідіані. Я думала, він мене не почув.

- Звідки ти це знаєш?

Я відчула його пильний погляд на своєму обличчі.

- Як я міг не знати?

- Може, нам варто накласти на тебе камінь пам'яті й заблокувати це? - з'їздила я. Він хихикнув, і це змусило мої нутрощі затріпотіти.

- Я думаю, нам обом набридло слухати нісенітниць про камені пам'яті.

- Вірно, але це може бути винятком. Ти можеш забути про мене і продовжити свій шлях зі своєю бандою веселих придурків.

- Навіть якби в мене забрали пам'ять, вовчєня, забути тебе було б неможливо.

Я ненавиділа те, як його слова захлеснули мене і проникли глибоко. Думка про те, що хтось не забував мене, навіть мій ворог, заспокоювала щось усередині мене. Я ховалася роками, я могла померти, і єдині, хто дізнався б про це, були б ті, хто в Ерідіані. Наявність когось зовні змушувала мене відчувати себе частиною цієї землі, а не зариватися в неї доти, доки я не перестала б існувати.

- Ти не гірше за мене знаєш, що я не зміг тебе забути.

- Душі - кумедна штука, - сказала я йому, перебираючи пальцями і відганяючи свої думки. - Вони невидимі, але все ж присутні і є частиною тебе. Ти цього не бачиш, але ти це відчуваєш, і вони можуть ранили, розривати і, чорт забирай, майже зламати тебе. Але знаєш, що я думаю?

- запитала я, нарешті дивлячись на нього.

- Я хочу знати всі твої думки, - сказав він, блукаючи очима по моєму обличчю.

- Я думаю, що незалежно від того, як ми створили нашу власну душу, і оскільки ми це зробили, з часом ми зможемо відтворити її заново. Ми можемо відлити її у форму, трохи відірвати і залишити ті шматочки, які нам сподобаються.

Він нахилив голову, дивлячись на мене.

- І чому ти хочеш переробити її?

- Тому що я б прибрала ті частини, які змушують мене спотикатися під час ходьби, які тиснуть на мене під валунами і топлять у його найтемніших глибинах.

Я не знала, чому я сказала йому це, але слова все одно виривалися з мене.

Він повільно хитнув головою.

- Не думаю, що тобі потрібно це робити.

- Чому ні? - запитала я, хмурячи брови.

- Тобі не потрібно переробляти свою душу, маленьке вовченятко, все, що тобі потрібно зробити, це завоювати її. Коли ти зробиш це, і це буде коли, Реє, ти матимеш дім із фундаментом, а не намет, який може здути будь-якої миті. Завдяки цьому ти станеш сильнішою, ніж була, але ніколи не забудеш, з чого починала і як далеко просунулася.

Він повернувся до мене, і я не змогла відсунутися, зникнути з поля його зору, оскільки все зводилося до нього, до його слів.

- Коли ти зробиш це, ти сяятимеш більше, ніж зараз. Країни теж дізнаються про це, і вони відчують твій гнів, але вони також відчують твоє серце.

Він притулився своїм носом до мого, дія занадто швидка, щоб я могла ухилитися.

- Я міг би прокласти стежку, щоб ти більше не спотикалася, несла свою вагу і була впевнена, що залишаєшся на світлі.

Він озирнувся на мене з легкою посмішкою на обличчі, тією, що беззахисна, вільна.

- Але тобі не потрібно, щоб я робив це за тебе, Рея, ти можеш зробити це сама. Хоча я допоможу тобі, хочеш ти цього чи ні.

Він повернувся і попрямував назад до дверей, перш ніж я встигла відповісти.

- Ходімо, час спати, - кинув він через плече.

Я залишилася на місці й піднесла пальці до носа, відчуваючи поколювання. У грудях у мене потепліло від його слів, а серце розривалося від бажання повірити йому, бодай на мить, повірити, що, можливо, ми змогли б пробачити те, що зробили обоє.

Я збрехала, я вбила кількох його людей, я сховала Сару, і ще більше людей загинуло через те, що деяких представників Еліти не було поруч, щоб допомогти з рогурами.

Він відвів нас до Вищих, порушив нашу клятву і відшмагав мене.

Таке відчуття, що між нами стільки всього висіло, і в моменти ніжності ми ненадовго забувалися. Ми обидва знали, що безмовні слова про цей безлад, що повис між

нами, про гнів і зраду скоро виплеснуться
назовні.

І я не впевнена, що з нами стало б наприкінці цього.

- Я не втомилася, - зрештою сказала я йому.

- Начхати, у ліжко.

Фу, нестерпний засранець.

Даріус

- Заведи свою домінуючу ногу собі за спину, щоб посилити удар, використовуй всю руку, коли розмахуєш клинком, це продовження тебе, а не аксесуар! - я закричав чоловікам з Еліти, коли вони билися один з одним.

Тренувальний двір знаходився з іншого боку західного крила. Це велика площа, обгороджена парканом, з м'яким ґрунтовим покриттям на випадок падіння. Літнє сонце припікало їхні оголені спини, з порізів і кількох неглибоких ран сочилася кров, коли ми почали нашу четверту годину тренування.

- Ти суворий із ними, навіть більше, ніж зазвичай, - сказав Лео, коли я підійшов до паркану, який йшов по периметру.

Я знизав плечима.

- Гряде війна.

Я склав руки на грудях і притулився до паркану, спостерігаючи.

Він зітхнув.

- Це не те, чого я очікував. Відбиватися від рогурів і війни з Вищими.

- Я теж, але ми не можемо дозволити цьому тривати. Не після того, що було приховано від нас просто на наших очах.

- Ні, - серйозно сказав він. - Я не можу не думати про всі ті випадки, коли ми виконували накази, знищували істот і ставили собі питання, чи справді вони шукали Спадкоємця в той час.

- На подібні запитання, ймовірно, ніколи не отримаєш відповіді, ти зведеш себе з розуму.

Він пробурчав.

- Ще раз! - я наказав, коли вони закінчили.

Лео посміювався.

- Від тих, хто тебе боїться, не буде користі в бою, не кажучи вже про війну.

- Вони думають, що, оскільки я Спадкоємець, я небезпечний для них? Смішно.

- Ти завжди був таким.

- У жодному разі не так, як вони думають про мене зараз, - зітхнув я.

Я не міг допустити, щоб вони боялися мене через те, ким я був. Я щосили старався на тренуваннях, але це тільки для того, щоб допомогти врятувати їхні життя. Тепер вони думали, що я збирався скрутити їм шиї без жодної думки чи причини.

- Вони одумаються, - сказав Лео, сміючись, коли Маверік вибив ноги з-під чоловіка. Він той, хто тримав оборону, коли мене і моїх братів немає вдома. - З кожним разом він стає кращим.

- Я тренував його.

Лео штовхнув мене в плече.

- Самовпевнений виродок.

Я знизав плечима.

- Більшість інших наслідують його приклад і не описуються, коли ти поруч, - хихикнув він.

- У мене не може бути чоловіків, яким я не можу довіряти, особливо зараз.

Він кивнув.

- Ми їх перевіряємо?

- Так. Мені потрібні імена всіх, хто пов'язаний із Вищими, або їхні сім'ї пов'язані з Вищими, неважливо, наскільки мало. Ми не можемо вічно ховати Рею та її зграю. Їм також потрібно тренуватися, і я маю бути впевнений, що Еліта піде за мною, як і має бути, а не за Вищими.

- Я почну з решти, - він поліз у кишеню. - Ще один лист для тебе.

Я побачив на ньому печатку і тут же похитав головою, даючи йому зрозуміти, щоб він викинув його.

Лео на секунду завмер.

- Викладай, - сказав я, повертаючись до нього обличчям і схрещуючи руки на грудях.

Він зітхнув, проводячи рукою по волоссю.

- Ви двоє налагоджуєте стосунки?

- Тебе це не стосується,

- Давай, брате, - роздратовано сказав він.

Я повернувся і подивився на своїх людей.

- Я не знаю, як виправити становище. Як я можу коли-небудь виправити те, що я зробив? Я все ще злий на неї, на її брехню. Але мої дії і її не такі прості. У нас обох були на

те причини, і я не впевнений, що ми обидва готові їх почути, хоча її причини досить очевидні.

- Ти сказав їй, чому не ослухався наказу Чарльза?

- Ні, - проворчав я.

- Вона може передумати...

- Мої причини не мають значення, чому я зробив те, що зробив, брате. Для цього занадто пізно. Це непробачно.

- Ти занадто суворий до себе, - пробурмотів він. - Ти опинився в безвихідній ситуації.

- Це теж не має значення, - я попрямував до своїх людей. - Давай поки що зосередимося на тому, щоб позбутися зрадників.

Я почув, як він зітхнув, перш ніж пішов.

Я глибоко вдихнув і видихнув, стискаючи руки, перш ніж відпустив їх.

- Маверик, - покликав я.

Він повернув голову в мій бік і підійшов до мене.

- Так, Альфа, - його груди здіймалися від глибокого дихання, з нього капав піт.

- Гарна робота, ти став ще кращим, - він опустив голову на знак подяки. - Я знаю, що ти відданий Еліті й нікому іншому.

Він насупив брови.

- Звичайно.

- У тебе є на прикметі ще якісь люди, яким віддані?

Мить він дивився на мене.

- Щось насувається, чи не так?

- Дещо, до чого ми всі не були готові, тож відповідай на моє запитання.

Він кивнув.

- У мене є кілька на прикметі, але нічого суттєвого.

- Це тільки початок.

- Ти був дуже злий, коли ми розмовляли востаннє, - сказав Чарльз, роблячи ковток лікеру.

Я пробурчав, не відповідаючи. Він зітхнув.

- Даріусе, ти маєш виконувати мої накази, інакше тобі це не сподобається.

- Я тут не для того, щоб мною керували, я Альфа Еліти.

А він - шматок лайна, який потребував того, щоб я вирвав у нього горло. Одна думка про його руки на Реї, про те, що він з нею зробив, про те, що він дозволив статися, змушувала мене кипіти від люті.

Дракс гарчав усередині мене, безперервний звук, який не допомагав мені контролювати себе. Він до біса близький до дикості, коли я сів навпроти Чарльза, бажаючи, щоб його випустили, щоб він встромив у Вищого свої зуби.

Скоро ми розірвемо його плоть, нам просто потрібно знайти докази того, де перебували ці діти, яких він забрав.

- Це для загального блага Врохкарії, - продовжив Чарльз.

І знову він сидів там, такий значний, намагаючись наказати мені робити те, що він хотів. Не більше того.

- Я не буду гвалтувати і створювати цуценят.

Він усміхнувся.

- Я дуже розчарований у тобі останнім часом, ти сам не свій. Ти, здається, високої думки про себе відтоді, як тебе визнали Спадкоємцем.

Він подивився поверх мене, високо задерши ніс.

- Відтоді, як у мене цей титул, нічого не змінилося.

- Багато що змінилося, зокрема й ти сам.

- Я не згоден, - я відкинувся назад і склав руки на грудях. - Навіщо ти мене викликав?

- Не поведься зі мною як із докучливою, Даріусе, - попередив він, і повітря наповнилося напругою. - Я лорд Вищий, стеж за своїм тоном, або я накажу кинути тебе в темницю разом із твоїми людьми.

Я заскрипів зубами і нічого не сказав. Чого б я тільки не віддав, щоб мої руки зімкнулися на його горлі. Я бачив це так ясно. Я стискав би і дивився, як витріщалися його очі, я дивився б, як лопалися б його кровоносні судини, як він дряпався і задихався. Потім я

здався, просто щоб почати спочатку. Можливо, я міг би повісити його на деякий час, просто подивитися, як він боровся б, а потім прив'язати до стовпа або прив'язати ременями.

Багато-багато чого я хотів зробити з цим чоловіком. Усе, про що я міг думати, поки він ворухив губами, розмовляючи зі мною скоріше як із домашнім улюбленцем, ніж як із шанованим Альфою - це про те, скількома способами я міг би завдати йому болю. Скільки разів я подбав би про те, щоб він вижив, просто щоб змусити його страждати довше.

Я отримаю це, Рея, отримаю.

- Ти взагалі слухаєш! - Чарльз жбурнув склянку в стіну, і настала тиша, доки він важко дихав, як скажений собака, по інший бік столу.

- У мене багато думок про рогурів, ось чому я хотів ще раз поглянути на кристал...

- Ти більше не будеш дивитися на розбитий кристал! Ти вже бачив його, тобі не потрібно знову. Тобі потрібно зосередитися, перш ніж я накажу тебе замінити, - проричав він, вена здулася в нього на лобі.

Від його слів у мене загострився зір.

- Ти не можеш просто взяти і змінити Альфу Еліти. Для цього необхідно дотримуватися правил, церемонії. Ніхто з моїх людей не займе моє місце, якщо я не дозволю цього.

- У Патріка таких проблем немає. А тепер принеси мені ще випити.

- Патрік?

Хворий кузен Реї? Від однієї згадки його імені я напружився.

- Цей гівнюк навіть не пройшов обряд посвячення, а він готовий померти, намагаючись.

- Йому й не потрібно, - проричав Чарльз. - Випити, Даріус, зараз же!

У мене звело щелепу, але я піднявся на негнучкі ноги і пішов до його колекції спиртного. Я вибрав уже відкриту пляшку і наповнив склянку, борючись із бажанням плюнути в неї.

Повертаючи йому кухню, я з гуркотом поставив його, і трохи пролилося через край на його дорогоцінний стіл. Повітря прорізала енергія, і вона врізалася в мене. Я влетів у стіну, у грудях таке відчуття, що вона ось-ось вибухнула б, перш ніж усе це раптово зникло. Я опустився на підлогу і важким поглядом подивився на Чарльза, який прибирав зі свого столу.

Мої руки стиснуті в кулаки з боків, коли я встав.

- Я б вибачився за цю втрату контролю, однак, ти не варвар, Даріусе. Ти знаєш, що потрібно дбати про мої речі. Я про все подбаю.

Мені просто потрібно більше часу. Дістати кристал, знайти імена всіх членів зграї, які зникли безвісти або заблукали. Тоді, тоді я зміг би встромити лезо в цю дупу.

Я обтрусився, бурчачи собі під ніс, поки повертався на своє місце.

- Твій батько був би дуже розчарований тим, як ти поводишся.

Здається, я зламав зуб.

- Як і твої мати та молодша сестра.

Земля в мене під ногами затремтіла, і Чарльз усміхнувся, переглядаючи якісь папери перед собою.

- Ну, ну, у цій ганьбі ти можеш звинувачувати тільки себе. Рухаємося далі

Скоро я перенесу його
на шість футів під землю.

- Я запланував прибуття Мейз у цитадель. Її дуже легко змусити розсунути ноги, тож укласти її в ліжко не повинно зайняти надто багато часу. Вона не вовчиця, але може прийняти тонізуючий засіб, щоб викликати імітацію циклу тічки, щоб, скажімо так, піднявся настрій.

Я пильно подивився на нього.

- Ні. Я не доторкнуся до неї, - ця думка викликала в мене огиду.

Він завмер і підняв голову.

- Ні? - запитав він тихим шепотом. Я люто дивився на нього, даючи зрозуміти, що не стану цього робити. - Я не питаю, але дуже добре.

Пролунав стукіт у двері, і я напружився, коли Чарльз запросив їх увійти.

- Бачачи, що ти не хочеш робити те, що тобі кажуть... - охоронець підійшов до столу Чарльза і схилив голову, виставляючи шию на знак підпорядкування. - Нехай хто-небудь схопить великого рудоволосого чоловіка і того, хто стріляє з лука.

Я напружився.

- А потім приведіть Кейдена з ними в підземелля. Нам потрібно завершити ще один допит.

Мій пильний погляд впився в Чарльза.

- Що ти щойно сказав?

Рея

- Даріусе, просто випусти мене ненадовго, я божеволію, сидячи тут під замком. Ти сказав, що я не

полонянка, і все ж минув майже тиждень, поки я бачила одні й ті самі прокляті стіни, - обурювалася я, схрещуючи руки на грудях, коли він увійшов до кімнати. - Ти приходиш і йдеш, коли тобі подобається. Тебе не було вдома більшу частину вчорашнього дня!

Він просто йшов, коли хотів, особливо вночі. Я прокидалася, коли його немає, і не могла не задатися питанням, що він робив. Він ніколи мені не говорив.

- Вийди ненадовго на балкон, подихай свіжим повітрям, - сказав він, прямуючи до ванної.

- Фу.

Я підняла руки і похмуро подивилася йому в спину.

Я повернулася до ліжка і почула, як увімкнувся душ, точно за годинником. Я прикусила губу, відмовляючись озиратися через плече, знаючи, що побачила б його в усій красі його дурної голої дупи. Я зробила цю помилку, коли востаннє спробувала з ним посперечатися.

Він не стояв до мене спиною, ні, не Даріус. Коли я пішла за ним, у мене був повний огляд, і незабаром я затулила рот і вибігла звідти з палаючими щокми. Його сміх усе ще дзвенів у мене у вухах. Тепер він стежив за тим, щоб двері були трохи прочинені, і завжди дивився в цей бік.

Я видихнула і повернулася до його шафи, щоб переодягнутися в одну з його футболок. У мене був деякий власний одяг, який я привезла з дому Беллдейм, але його потрібно випрати. Даріус забрав його в мене на другий день мого перебування тут і сказав, що розібрався з нею. Відтоді я так і не отримала його назад.

Його чорна футболка спускалася до моїх стегон, коли я переодяглася, і я повернулася до спальні, зі злістю дивлячись на замкнені двері. Вони захищені його силою, і саме тому я не змогла їх відчинити.

Я знову фиркнула і вперла руки в стегна, оглядаючи кімнату і задаючись питанням, чи зможу я вирубати цього виродка і якимось чином це відкриє двері. Я почула, як вимкнувся душ, і повернулася, готова задати йому нову балаканину, але швидко закрила рота.

Річки води стікали по його шкірі, вони текли по його татуюваннях від шиї, верхньої частини плечей, а потім стікали по ребрах і животі. Мої очі самі по собі перемістилися до доріжки з волосся, що вела вниз, і нижче рушника, обгорнутого навколо його талії. Я судорожно зковтнула, ненавидячи бажання, яке розігріло мою плоть, і облизала губи, глибоко дихаючи через ніс. Низьке гарчання змусило мої очі піднятися на його потемнілі, і я затремтіла від жару в них.

Ми залучені в битву бажань і гніву, але це, безпомилково, ми самі. Я кинула погляд на його передпліччя, на ледь помітний малюнок посередині, і підсвідомо перемістила руку до своєї, стискаючи власну відмітину. Він нахилив голову, дивлячись на те місце, де мої пальці стиснули шкіру майже до синців, перш ніж запустив руки у власне волосся.

Це такий пиздець. Все пиздець.

- Даріус, - зітхнула я, протираючи очі й намагаючись ігнорувати потяг до нього.

Це постійно, навіть коли я поруч із ним, як низьке дзижчання, що танцює під моєю шкірою, яке могло спалахнути будь-якої миті. Непередбачуване, потребує, дике.

- Я провела тут уже дуже багато часу, я не бачила нікого, крім тебе, і ти зводиш мене з розуму.

- Тобі потрібно відпочити, - це все, що він сказав, це те, що він говорив мені кожен чортів день відтоді, як я прокидалася в його спальні.

- Я добре відпочила. Тож після сьогоднішнього сну ти можеш мене випустити. Я як новенька.

Він подивився на мене порожнім поглядом, і я намагалася не поерзати під його пильним поглядом. Я почувалася краще, я все ще трохи втомилася, але не повністю виснажена. Чому він відчував необхідність тримати мене тут під замком і нічого не робити, вище мого розуміння. Я ненавиділа відчуття, що я в пастці, але я не говорила йому про це, хоча думала, він це знав.

Він оглянув мене з ніг до голови, повертаючись до очей, затримуючись на будь-якій відкритій шкірі, яку міг побачити. Він побачив моє розчарування, моє нетерпіння, коли

усмішка розповзлася по його до біса спокусливих губах. Боги, мені потрібно вибратися з цієї кімнати.

Він ворог, Рея. Ворог.

- Я випущу тебе завтра, але за однієї умови.

Мої очі загорілися від подиву, що він передумав, але потім я насупилася.

- Яка умова? Умови навіть бути не повинно.

Він провів рукою по грудях, витираючи краплі води, що залишилися на шкірі.

- Ти ляжеш сьогодні в ліжку і ні крапельки не скаржитимешся, коли я приєднаюся до тебе.

Ні.

- Чому б мені просто не перейти в іншу кімнату? Тоді ти зможеш повернутися на своє ліжка, а я не буду скаржитися, що ти відмовляєшся надати мені мій особистий простір.

Відтоді, як ми зустрілися вперше, він щоночі лягав зі мною в ліжка, відмовляючись йти, хоч би скільки разів я намагалася його вмовити. Минулої ночі я навіть схопила його за яйця і спробувала вкусити, але цей ублюдок нікуди не подівся. І коли я намагалася встати з ліжка, він просто обіймав мене в обійми і сміявся наді мною, наче я до біса мила, коли боролася за свою свободу. Я не припиняла спроб вирватися з його обіймів, поки не видихалася, і він завжди видавав один і той самий самовдоволенний звук, коли я поступалася.

Мудак.

- Цього не станеться, вовчєня.

Він розв'язав рушник навколо талії, і він з мокрим ляпасом упав на підлогу. Я дуже старалася не дивитися донизу, так сильно, що в мене защипало очі, бо я знала, що тепер він повністю оголений. Я багато разів бачила оголених чоловіків, коли вони були вовками, але бачити Даріуса - все одно що дивитися на щось екстраординарне, і мені неприємно, що я так себе почувала. Він посміхнувся й облизнув губи, знаючи, який ефект справляв на мене, і я внутрішньо посміхнулася над тим, як моє тіло налаштоване на його, як воно запам'ятовувало його дотики. Те, як він вивернув мене навиворіт, коли ми востаннє були оголені разом.

- Я завжди можу зробити що-небудь інше, щоб зробити тебе податливою, коли ми ляжемо в ліжка.

Я почервоніла, переривчасто видихнула і прикинулася, що він не побачив, як затверділи мої соски, або не відчув запаху мого збудження. Це нагадування про те, як він колись володів моїм тілом під час тічки, змушуючи мене відчутти те, чого я ніколи раніше не відчувала. Оргазм був хороший, ми були дещо сердечні, але я не забула, що він зі мною зробив. Я не хотіла, щоб він так торкався до мого тіла, не після того, як він заподіяв мені біль.

Тільки просто зараз, я справді, блядь, хотіла. Він торкався мене вже кілька днів, особливо вночі. Одного разу я прокинулася, лежачи в нього на грудях, і одна його рука була ззаду в мене під футболкою, інша - на моїй дупі, по-власницьки тримаючи її. Я спробувала відсунутися, але він просто міцно стиснув мою дупу і притягнув мене ближче. Так до біса близько, що не було частини мене, яка не торкалася б його. На щастя, футболка прикривала мене спереду, але я все ще відчувала його твердість біля свого живота.

Він посміхався мені весь залишок того дня, коли ми прокинулися, і я прикинулася, що не відчувала, наскільки він збуджений, і відтоді щоночі якимось чином опинялася на ньому зверху.

- Нічого не станеться, - відповіла я йому, прочищаючи горло.

- Тоді давай ляжемо спати, і жодних скарг, такі мої умови.

Я відвела погляд, коли він підійшов до своєї половини ліжка, голий, як місяць, відкинув хутра, щоб забратися під ковдру. Я пирхнула і залізла поруч із ним, втупившись у стелю і натягнувши хутра до підборіддя.

У кімнаті душно від напруги, і я поерзала, намагаючись влаштуватися зручніше, міцно тримаючись за хутра. Він ліг поруч зі мною, і краєм ока я побачила, як його голова повернулася в мій бік. Мені не по собі, і я стиснула стегна разом. Відчуття, яке це викликало, мені анітрохи не допомагало.

Чорт забирай.

- Погоджуйся, - сказав він.

- Я намагаюся, - видавила я, знову соваючись.

- Чорт забирай, - пробурмотів він, а потім дві руки лягли мені на талію, і я притулилася до твердих, теплих грудей.

Дихання вирвалося з мене, коли я намагалася злізти з нього, але його руки лягли на мою талію, міцно притискаючи мене до себе.

- Що... що ти робиш? - запитала я, ненавидячи те, що мій голос став переривчастим, оскільки я стала якомога тихішою, не сміючи поворухнутися.

Не бажаючи визнавати його твердий член піді мною, просто там, де його футболка прикривала мене між ніг.

Я затремтіла, і волога стекла з мене, змушуючи мої щоки горіти. Я штовхнулася в його тверді груди, щоб поворухнутися, але Даріус видав тихий стогін, і мої очі кинулися до нього. Але він дивився не на мене. Ні. Він дивився між моїх стегон, ніби міг бачити крізь матеріал.

Він облизнув губи, і його очі повільно піднялися на мої, темні й гарячі, і мої груди стиснулися. Він стиснув мою талію і хитнув мене вперед, змушуючи мене видати здавлений звук, коли його член ковзнув по моїх складочках і торкнувся мого клітора.

Я впилася пальцями в його груди.

- Дар...

- Я відчуваю, яка ти волога для мене, - сказав він низьким голосом. - Ти просочила мою футболку, від чого вона пахне і тобою, і мною.

Ще одне хитання, і він хмикнув.

- Я вже кілька днів відчуваю запах твого збудження. Я сказав собі, що не торкатимуся, я почекаю, поки ти не проясниш, чого хочеш.

Він качає мене назад, а потім знову вперед, і я затремтіла, мої пальці впилися в його груди.

- Але відчувати, як ти покриваєш мій член через футболку, показуючи, наскільки ти волога для мене, це достатня ознака того, що ти хочеш мене. Моєму терпінню прийшов кінець, вовчентко, зараз більше, ніж будь-коли, мені потрібно відчувати тебе, - застогнав він, продовжуючи рухати мною, його голова закинулася. - Ти думаєш про мене? Як я засунув свій член так глибоко в тебе і змусив тебе закричати?

- Ні, - застогнала я, коли він відпустив мою талію і задер футболку.

Він зашипів, коли моя кицька зустрілася з його членом, і вона миттєво стала вологою. Він рушив стегнами, притискаючись членом до мене, кінчик знову торкнувся мого клітора. Я стиснула стегна по обидва боки від нього.

- Ти маленька брехуха, вовчентя.

Він продовжував похитувати мене на своєму члені, і я не могла заспокоїтися. Чорт, чому це так приємно. Мої нігті дряпали його шкіру, випускаючи кров, яка змусила його видавати глибокий стогін, спостерігаючи за тим, як він рухав мною.

Звук його стогону щось зробив зі мною, і мої очі закрилися. Не бажаючи, але насолоджуючись тим, що я робила це з ним. Я. Його член теплий і вологий від мене, і глибокий внутрішній інстинкт радів цьому факту так сильно, як я цього не хотіла. Той факт, що він просякнутий моїм запахом.

Одна його рука залишила моє стегно, але іншою рукою він наказав мені продовжувати розгойдуватися, і я підкорилася, не в силах нічого вдіяти з тим, наскільки це приємно. Він провів рукою вниз по моєму стегну, поки я ковзала взад-вперед, і від його дотику моя шкіра покривалася мурашками. Минуло так багато часу відтоді, як я відчувала щось хороше.

Я просто хотіла відчувати що-небудь хороше.

Його рука підняла низ моєї футболки і стягнула її через голову, я підняла руки, щоб допомогти йому, тоді як його гарячий погляд пожирав кожен дюйм мого тіла, коли він відкинув її вбік. Прохолодне повітря торкнулося моєї шкіри, посилюючи відчуття, що проходять через мене, коли я знову поклала руки йому на груди, готова випробувати ейфорію, яка, я знаю, прийде. Але потім я завмерла, згадуючи, що він бачив. Він бачив мене оголеною після того, як побачив мене і всі мої шрами. Бачив мене оголеною поза моєю тічкою.

Його очі піднялися на мої широко розкриті, і я спробувала відсунутися від нього, потребуючи того, щоб піти, потребуючи того, щоб зупинити це безумство. Але він із легкістю сів, притягуючи мене ще ближче до себе на коліна, і взяв рукою моє підборіддя.

- Не роби цього, - сказав він, притягуючи мене впритул до себе. - Ти найпрекрасніше, що я коли-небудь бачив за всі свої роки, - тихо пробурмотів він.

У його зелених очах немає нічого, крім правди, ніби він повністю вірив у те, що говорив. Він злегка потряс мене за підборіддя.

- Шрами і таке інше, вовчєня. Видимі або приховані.

Він нахилився вперед і провів носом по моїй шиї, і я схопилася за його плечі, утримуючи рівновагу.

- Не сумнівайся, що я хочу тебе. Що я хочу володіти кожним шматочком твоєї шкіри, що я хочу проникнути в тебе і зруйнувати всі бар'єри, які, я знаю, ти звела, щоб вижити, і не сумнівайся, Реє, це станеться.

Він прибрав руку з мого стегна і прибрав голову з вигину моєї шиї. Його погляд перемістився на моє передпліччя, проводячи кінчиками пальців униз до середини і кружляючи там, коли його очі повернулися до моїх. У мене перехопило подих.

- Коли я буду повністю всередині тебе, у кожній твоїй частинці, ти, без сумніву, будеш усередині мене, тому що я не вимагаю меншого, і ти зрозумієш, що тобі ніколи більше не знадобляться ці бар'єри, ніколи проти мене.

- Даріус, - сказала я, збита з пантелику тим, як ми до цього дійшли, і його словами. Він усміхнувся.

- Я буду для тебе бар'єром, що захищає тебе, захищає тебе, оберігає тебе в безпеці, - він підняв мою руку і поцілував центр мого передпліччя, його губи теплі й такі ніжні. - Я не дозволю тобі піти. Я не хочу бачити, як ти йдеш від мене і знову ховаєшся. Ти завжди будеш поруч зі мною.

- Ні.

Я похитала головою, відмовляючись чути це, відмовляючись хотіти, потребувати і ненавидіти цю ідею. Він розчавив би мене, я маю пам'ятати це, пам'ятати, як він тримав цей батіг у руках і дозволяв йому літати повітрям, щоб завдати мені болю.

- Не треба, - благала я, мій голос зірвався.

- Ти не гірше за мене знаєш, що результат буде той самий, незалежно від того, як ми туди доберемося. Усе почалося в Мертвих Землях, можливо, навіть раніше.

Його тон пом'якшився, але я відчула його роздратування через те, що я не хотіла цього робити. Але навіщо йому цього хотіти?

- Ти навіть не хочеш мене.

Він не хотів, правду кажучи, і я не змогла зупинити сльозу, яка скотилася з моїх очей. Я ненавиділа цю вразливість, яку показувала йому, ненавиділа те, що він міг бачити, як сильно його слова впливали на мене.

- Я теж тебе не хочу, - нагадала я йому.

Погляд Даріуса став жорстким, і він прибрав руку з мого плеча і прибрав сльозу з мого обличчя, перш ніж підніс її до нас, спостерігаючи за нею на кінчику свого пальця.

- Я не хотів тебе, - погодився він, і моє серце розірвалося, незалежно від того, наскільки сильно я не хотіла, щоб він впливав на мене. - Я ніколи не хотів тебе, ніколи не хотів цього, - він підніс кінчик пальця і змахнув сльозинку, його очі пронизали мої. - Але я змирився з тим, що це неминуче. Змирився з тим, що це таке, з тим, хто ми є, і ти теж повинна. З цього моменту твої сльози будуть єдиними, які я змушу тебе пролити, і тільки від задоволення, яке я тобі принесу.

Він присунувся ближче, наші губи за кілька дюймів одна від одної, і я зморгнула ще більше сліз, які виривалися назовні.

- Ми не можемо змінити те, як ми починали, як ми прийшли до того, що ми є зараз, але ми можемо змінити те, що станеться далі.

- Нічого не станеться, - прошепотіла я.

- Ще одна брехня, Рея. Я думав, це в минулому.

Я прикусила губу, і його блискучі очі зупинилися на моїх губах.

- Я теж цього не хотіла, ти знаєш, але я не можу забути, що ти зробив, як ти вирвав плоть із моєї спини. Я мало не померла, Даріусе.

Його щелепа стиснулася, а очі відвернулися вбік. Він насупив брови, а потім видав глибоке гарчання, перш ніж знову повернувся до мене, його погляд сповнений рішучості.

- Поцілуй мене, - сказав він.

- Що?

Він просто проігнорував те, що я сказала?

- Поцілуй мене, бо я цього вимагаю, поцілуй мене, бо ти цього хочеш, поцілуй мене, - сказав він, його очі темніють, - і я змушу тебе відчути себе живою.

Я замовкла, мої очі дивилися в його, коли я задавалася питанням, чи хотіла я скоротити відстань між нами. Якщо я захотіла б проігнорувати це, він не визнав би того, що зробив зі мною, наче міг утекти від цього. Чому йому так важко це зробити, йому насрати, але насправді ні. Він просто нічого не міг вдіяти з цим зв'язком, і це все. Щось, що зв'язало нас разом, щоб бути такими.

Це не ми, не я і не він.

Це Боги, і я ненавиділа їх за те, що вони зробили.

Чи могла я просто отримувати задоволення і відчувати щось хороше, а потім придумати, як це виправити? Як поїхати від нього подалі, щоб ніколи більше не бачити його зелених очей. Чи хотіла я цього?

Я так збита з пантелику і переповнена своїми почуттями гніву, образи, печалі, потреби і бажання. Я просто хотіла, щоб це припинилося, я не хотіла почуватися так, я не хотіла думати. Якби він міг зупинити думки, що кружляють у моїй голові, хоча б на кілька миттєвостей, тоді я погодилася б. Я на це заслужила.

Я скоротила дистанцію і притулилася своїми губами до його губ, і його схвальний рик віддався в моїх грудях, коли він схопив мене і притягнув ближче, наша оголена шкіра стикнулася вперше відтоді, як у мене була тічка.

Він вторгся в мій рот своїм язиком, притискаючись ближче і проводячи рукою вгору по моїй потилиці, хапаючи мене за волосся. Він потягнув за нього, і моя голова відкинулася назад, як він хотів, коли він покусав мої губи, облизуючи їх, перш ніж знову переплетенням свого язика з моїм. Наш поцілунок не ніжний, він жорстокий, злий і домінуючий.

Це те, чого я хотіла. Не думати, а просто відчувати.

Його інша рука рушила вгору моїм боком, погладжуючи шкіру, доки він не взяв у жменю мої груди і не стиснув. Сильно. Я схлипнула і відчула його посмішку на своїх губах, коли він перемістився до мого соска і вщипнув. Я міцніше стиснула його плечі, переміщаючи руки до волосся в нього на потилиці й міцно стискаючи його. Він застогнав, відкидаючись назад, так що я знову опинилася на ньому зверху. Його стегна піднялися, і я застогнала, коли його член ковзнув по мені. Я рухалася в тандемі з кожним ковзанням. З кожним рухом моїх стегон головка його члена підштовхувала мій клітор, змушуючи мій живіт стискатися від того, що неминуче сталося б.

Він сповільнився, і я поскулювала. Він хихикнув, а я заричала, кусаючи його нижню губу у відповідь.

- Ти знаєш, як я люблю грати, - сказав він мені в губи. - Чорт. Ти бачиш, як добре нам може бути разом?

- Я ненавиджу тебе, - застогнала я, швидше притискаючись до нього, відчуваючи тепло його твердого члена, і він дозволив мені, застогнувши, коли переводив погляд між нами і бачив, як його член рухався по моїх складочках.

- Тоді зненавидь мене ще трохи, моє маленьке вовчєня, і осіддай мої пальці, доки не скінчиш.

Він тримав одну руку в моєму волоссі, а іншою опустив мене вниз, обводючи пальцями мій пупок, поки вони не опустилися нижче. Він притиснув палець до мого клітора, м'яко кружляючи, не припиняючи своїх поштовхів, і я видала гучний стогін, тремтячи від задоволення, яке наростало в мені. Але я відчула себе такою спустошеною, ні за що не чіпляючись і видала тихий стогін.

- Я знаю, що тобі потрібно, - проричав Даріус і рушив пальцями далі донизу, торкаючись усієї мене і відчуваючи, як його член з легкістю ковзнув по моїх складочках.

Він раптово припинив свої поштовхи, а потім безжально штовхнув у мене два пальці. Моя голова відкинулася назад, його рука в моєму волоссі утримувала мене на ногах, коли він знову сів, і його губи притулилися до моєї шиї, пробуючи на смак, смокчучи, покусуючи.

- Боги, - схлипнула я, хапаючись за його руки.

- Спадкоємець, - поправив він зі стогоном, який вібрував на шкірі моєї шиї. - Чорт, так туго, ти відчуваєш, як сильно твоя кицька хоче, щоб її чимось наповнили? Як сильно вона хоче, щоб я наповнив її?

Я застогнала від його слів, коли він накачував їх у мене і з мене вийшов звук того, наскільки я волога, що завело мене ще більше. Моє тіло затремтіло, оргазм уже наростав.

- Ти близько, чи не так? - видихнув він мені в шию, потім облизав мою щелепу. - Дай це мені, маленьке вовчєня. Я хочу відчути, як ти стискаєш мої пальці, я хочу, щоб ти змочила їх. Я місяцями чекав, коли знову відчую твій смак, відчую тебе на своєму язичі. Я змушував себе кінчити при думці про це, прокидаючись і трахаючись кулаком при думці про тебе. Так дай мені це, - проричав він.

Він підняв великий палець до мого клітора і сильно натиснув, додаючи третій палець.

- Даріусе, - застогнала я, стискаючись навколо нього, рухаючи стегнами вгору і вниз, рухаючись на ньому швидше, наближаючись до краю. - Блядь.

Даріус відкинув мене ще далі назад, продовжуючи стискати мою потилицю, поки його рот підбирався до мого соска і прикусив його.

Мій оргазм захлеснув мене, моя кицька пульсувала, спина вигнулася, коли він заричав біля моєї шкіри, слухаючи мої стогони, поки він продовжував занурювати в мене свої пальці. Моє тіло тремтіло, очі заплющилися, коли поштовхи стрясали моє тіло, і я стала податливою в його обіймах. Саме так, як він і казав.

Мене схопили і розвернули, моя спина вдарилася об м'яке хутро, а ноги обвилися навколо його талії.

- Гарна дівчинка, - проричав Даріус, і я видала тихий звук у глибині свого горла, перш ніж розплющила очі.

Я схлипнула, спостерігаючи, як його рука ковзнула по члену, його пальці блищали від мого оргазму, коли він дивився мені між ніг. Його погляд власницький і такий гарячий, що моїм тілом пробігло тремтіння, а ноги сіпнулися.

Даріус засувався швидше, його дихання стало переривчастим, а потім його очі зустрілися з моїми, перш ніж він відкинув голову назад і видав глибокий стогін. Струмені сперми впали на мою кицьку, стегна й живіт, і я спостерігала, як м'язи його татуйованої шиї напружилися від його оргазму.

- Ці кляті очі, - видихнув він, коли перестав гладити себе і нахилився вперед.

Руки опустилися поруч із моєю головою, намагаючись не розчавити мене своєю вагою, коли він дивився глибоко в мої очі. Він підняв руку, і я спостерігала, як він підніс пальці до рота й облизав їх дочиста, його очі на секунду закрилися, коли він видав задоволений звук. Потім він опустив руку до моєї кицьки, і я здригнулася, коли він розмазав свою сперму по моєму клітору. Знову піднімаючи руку, він доторкнувся пальцями до моїх губ, і вони миттєво розійшлися, пробуючи його на смак. Він нахилився і поцілував мене, і я відчула смак себе, коли його язик проник у мій рот, не переймаючись тим, що він також міг відчутти смак власної сперми, коли цілував мене, доки я не зм'якла на ліжку.

Він відкинувся назад, потираючи моє тіло, і я зрозуміла, що він втирав свою сперму в мою шкіру там, де вона потрапила, щоб переконатися, що на мені його запах. Я надто втомилася, щоб турбуватися про те, який вигляд мала, але йому, мабуть, подобалося те, що він бачив, оскільки його очі знову спалахнули жаром.

- Лейлія, - пробурмотів він, і моє серце завмерло.

Він нахилився і знову доторкнувся до моїх губ своїми. Це більш ніжно, розм'якшено, але все одно так владно. Мене знову підняли й перевернули, доки Даріус не

опинився на спині, а я повністю не лягла йому на груди, не перериваючи поцілунку, доки, врешті-решт, не відсторонилася.

- Мені потрібно помитися, - пробурмотіла я йому.

Ігноруючи те, що він сказав. Я не могла змусити себе шкодувати про те, що ми зробили, не зараз, коли я почувалася такою розслабленою після стількох років, але мені потрібно помитися.

- Ні, - сказав він, притискаючи мою голову до своєї шиї, і я вдихнула його, не в силах зупинитися.

Його серце билосся поруч із моїм, коли я лежала на ньому зверху, і він провів пальцями по моїй спині. Вгору і вниз, вгору і вниз. Іноді він рухався по діагоналі, починаючи зверху донизу, іноді його пальці рухалися по прямій лінії, іноді він опускав їх тільки до половини моєї спини, поки знову не добрався до верху.

Мій розум затуманений задоволенням, коли я зітхнула і розслабилася на ньому, дозволяючи його дотикам заспокоювати мене. Він видавав тихі звуки, погладжуючи мою шкіру, наче це заспокоювало і його теж. Інша його рука опустилася на мою потилицю, і він запустив пальці в моє сплутане волосся, обережно розплутуючи всі вузли, продовжуючи іншою рукою гладити мене по спині.

Тільки коли я була вже в напівсонному стані, я почала розуміти, що його пальці на моїй спині не просто бездумно рухалися. У них був малюнок, у сліді, який вони залишали на моїй шкірі, як у ванній. Це ретельний, постійний тиск, ніжний, але знаючий.

Він повторював малюнок шрамів, які залишив у мене на спині, коли бив мене батогом.

Рея

Я прокинулася в порожній кімнаті, і потерла свої м'язи. Я озирнулася в пошуках будь-яких ознак присутності Даріуса і зітхнула з полегшенням, коли не знайшла його. Я поерзала на ліжку, а потім поморщилася, згадуючи засохлу сперму, яка все ще залишилася на мені з учорашнього вечора.

Я не впевнена, як ставитися до того, що ми зробили. Це ненадовго заспокоїло мене, на мить усе зупинилося. Але Даріус навіть не визнавав, що він зробив зі мною, і все ж він міг так ніжно провести пальцем по кожному шраму, який мені залишив, навіть не бачачи їх. Як він міг відстежити те, що приховано? І чому?

Я не могла розібратися в ньому, і це ще більше засмучувало і збивало з пантелику. Чого він від мене хотів?

Ми неминучі, але ми обидва не хотіли цього зв'язку. Але та ниточка, яка пов'язувала нас разом, обірвалася, і найкраще, що можна зробити, це розірвати її повністю. Мені просто потрібно з'ясувати, як це зробити.

Я проігнорувала те, як мій шлунок перевернувся при цій думці.

Я підняла хутра, що покривали мене, і поставила ноги на прохолодну підлогу. Я збиралася встати, коли від різкого синього кольору в мене захипало очі. Ледве дихаючи, я підняла тремтячу руку до високої вази на столику біля ліжка і провела пальцями по блакитних пелюстках, які потемніли на кінцях.

Вони саме такі, якими я їх пам'ятала. Красиві й дикі, а солодкий запах, що виходить від них, настільки виразний, що його неможливо відтворити.

Позаду мене відчинилися двері, але я не обернулася, мої очі повністю прикуті до квітки, яку я не бачила стільки років, що в мене навернулися сльози.

- Як? - зрештою, я прошепотіла, мій голос зірвався, коли я почула, як він підійшов ближче.

- Вони ростуть поруч, - сказав Даріус нудьгуючим тоном.

Моя голова різко повернулася до нього, що стояв у ногах ліжка, його очі насторожено подивилися на квітку, а потім на мене.

- Навіщо ти приніс його сюди?

Він знизав плечима.

- Я щойно сказав, Рея. Не думай занадто багато про це.

Він відвів від мене погляд і попрямував до ванної. Його футболка натягувалася на спині, а джинси, які він носив, облягали його дупу і ноги. Мені важко відвести погляд.

Не думати занадто багато про це?

Я знову подивилася на квіти і провела пальцями по склу, загіпнотизована їхнім кольором.

Як я могла не думати про це, коли ця квітка символізувала моє щасливе дитинство, мою маму.

Моя улюблена квітка.

Але він не міг знати, що це так, я йому цього не говорила.

Даріус відчинив двері ванної, і я пішла за ним, зупиняючись, коли зрозуміла, що я гола, і схопила з ліжка хутряну шкуру, щоб загорнутися в неї. Увійшовши у ванну, він повернув кран і почав наповнювати мідну ванну, перш ніж схопив щось із полиці й вилив у воду, надавши їй світло-рожевого кольору. Потім він опустив у неї пальці, перш ніж підійшов до кранів, регулюючи швидкість кожного з них, перш ніж увімкнув воду.

Я подивилася, насупивши брови від його уваги, і здивувалася, чому він завжди готував для мене ванну щодня.

Я прочистила горло.

- Що ти робиш? - запитала я.

Його погляд став порожнім, коли він подивився на воду, а потім знову на мене.

- Готую ванну. Я думав, що це очевидно, маленьке вовчечня.

- Ха, блядь, ха. Я це ясно бачу, але навіщо ти додаєш щось і перевіряєш температуру? Ти робив це щодня.

Але все одно він завжди перевіряв.

Піднята темна брова - це все, що я отримала у відповідь, перш ніж він закрив крани і попрямував до мене. Я відступила, притискаючи хутро до грудей, і вдарилася спиною об стіну. Даріус зупинився переді мною, його погляд ковзнув униз, поки він не досяг моїх босих ніг. Він нахилив до них голову, проводячи великим пальцем по нижній губі.

Я опустила погляд, ворущачи пальцями ніг, і знову подивилася на нього.

- Чому ти витріщаєшся на мої ноги?

- Я думаю, вони б мали чудовий вигляд на моїх плечах, - сказав він низьким тоном, від якого у мене по спині побігли мурашки.

Його очі повільно піднялися до моїх, і тепло в них змусило мене міцніше вчепитися в хутра.

- Ти не пам'ятаєш, коли вони були тут востаннє? - він повернув голову в інший бік. - Ти пам'ятаєш, як твої стогони луною відлунювали від стін печери, коли я змушував тебе кінчати на мій член знову і знову?

Так, я пам'ятаю. До біса добре.

- Це було під час моєї тічки і більше нічого.

- Нісенітниця собача, - він усміхнувся. - Підозрюю, ти подумала про те саме, і минулої ночі, коли каталася на моїх пальцях?

- Нічого особливого.

- Хм.

- Так і було.

- Звісно, вовченок, - хихикнув він, перш ніж підняв руки і прибрав мої пальці від хутра. - А тепер настав час привести себе до ладу.

- Я можу зробити це сама.

- Твоя точка зору?

Мої руки намагалися втримати хутро, але Даріус легко прибрав його, і шкурка впала на підлогу.

Озноб пробіг моїм тілом, коли очі Даріуса пройшлися кожним дюймом моєї шкіри в ранковому світлі, що проникає через велике вікно. Я склала руки на грудях, намагаючись хоч якось прикритися, і знову відчула себе вразливою, доки він усе ще повністю одягнений.

- Покажи мені, - хрипло попросив він, і мої очі розширилися. Я похитала головою, рішуче заперечуючи. - Покажи. мені.

- Ні.

- Рея.

- Даріус.

Він заричав, оголюючи на мене зуби, і я оголила свої. Боги, я нізащо не показала б йому. Він бачив їх один раз, і цього достатньо.

Ми дивилися один на одного хвилину або близько того, його погляд проникав у глибини мене, і я в пастці. Як щеня, що потрапило в пастки, я не могла вирватися. Він міг намагатися рухатися, намагатися кусатися і дряпатися, але, зрештою, у нього нічого не виходило. Він усе ще в полоні, і це саме те, що очі Даріуса робили зі мною.

Його погляд на моєму обличчі завжди здавався сюрреалістичним, наче щось більше оточувало нас, міхур, який огортав нас, заглушаючи все. Ми не могли цього бачити, але могли відчувати. Як душу.

Зрештою, Даріус зітхнув і провів рукою по обличчю, розриваючи наш зв'язок, і мені цікаво, про що він, мабуть, думав. Я була готова до того, що він продовжуватиме тиснути на мене доти, доки я не дам йому те, чого він хоче, але він занадто легко поступився. Я не розуміла, чому він хотів, щоб я показала йому битву, яка відбувалася на моєму тілі, через що я пройшла. Тим паче що він навіть не глянув на шрами, які завдав мені сам.

- Душа всередині мене підніметься на найвищий рівень, - пробурмотів він, і моє серце зупинилося, відмовляючись битися знову, коли я в шоці дивилася на нього.

Йому потрібно перестати це говорити.

Його рішучі зелені очі давали мені зрозуміти, що він не зупинився.

Я похитала головою, згадуючи, як я все почала, проговорившись в Ерідіані, поки ми шукали Сольв'є, коли вогники прийшли погратися з нами, як він запитав мене, що я сказала, а я відмахнулася. Але він точно знав, що я сказала, і він знав, що тепер і я знала.

- Коли ми разом вийдемо під місячне світло, - почав він, піднімаючи руку і проводячи пальцем по моїй щоці.

Він поклав його мені на шию збоку, коли я затремтіла від його дотиків, від його слів.

- Ось тоді ми будемо невизначені. Еффініар.

- Ні, ні. Ти не можеш говорити серйозно? І звідки ти взагалі знаєш усе це і цю мову?

Що тут відбувається?

- Ти думаєш, я Спадкоємець і навіть трохи не знаю мови Богів?

- Так? - повільно запитала я, коли мої руки опустилися з боків. Даріус не дивився на мої груди, його брови звелися разом.

- У цьому немає жодного сенсу, Рея.

- Ні, - я підняла руку і ткнула пальцем йому в груди. - Що не має сенсу, так це те, що ти навіть не знав, хто ти такий, а тепер раптом можеш розмовляти Мовою Богів, як своєю

рідною мовою, - він подивився вниз, на мій палець, який упивається в нього, і його губи смикнулися. - Це не смішно, придурок, ти не можеш...

Я замовкла, згадуючи всі ті місяці тому в замку Волворн, коли він одними губами сказав мені одне слово.

- Це те, що ти мені сказав?

Моя рука опустилася, і я важко притулилася до стіни за спиною.

- Що я тобі сказав, вовчєня? - він присунувся ближче, його руки опустилися по обидва боки від моєї голови, притискаючи мене до себе. - Що я такого сказав, Рея?

- Сіон, - тихо сказала я йому, коли він нахилив голову і провів носом по моїй шії.

- І що це означає? - пробурмотів він, його губи тепер торкнулися мого вуха, і я притиснула руки до стіни, відганяючи потребу доторкнутися до нього.

- Біжи. Ти сказав мені бігти.

Він відсторонився, і його очі дивилися в мої, перш ніж він підхопив мене на руки й опустив у ванну. Я ледь помітила, як тепла вода прогнала озноб у моїх кістках, після того, як згадала, що він сказав мені тікати з великої зали. Від Вищих. Я хотіла запитати, чому він сказав мені зробити це після того, що він зробив, але, здавалося, я не могла поворухнути губами, я, здавалося, не могла вимовити це питання. Я занадто боялася відповіді, або того, що б це означало, і того, що він знав. Бо інакше навіщо б він сказав мені це зробити?

- Ти занадто багато думаєш, - сказав він, опускаючись на коліна поруч із ванною і взяв ганчірку.

Він опустив її у воду, перш ніж узяв шматок мила і втер його в шкіру. Я уважно спостерігала за його рухами, усвідомлюючи, що я гола у ванні, і якби він захотів, він міг би легко зіштовхнути мене під воду й утримувати доти, доки я не перестала б дихати. Іншим разом він цього не робив, але зараз у мене в голові повний бардак. Він знущався наді мною?

Це те, чого він хотів? Вивести мене з себе і повірити йому, коли він казав, що вірив мені? Але, можливо, він справді готувався до того, що я повернуся до Вищих, і тоді вони передали йому моє покарання, щоб він ще трохи мене відшмагав?

Він вселив мені помилкове відчуття безпеки? Я втратила пильність? Я наразила свою зграю на ще більшу небезпеку, привівши їх сюди? Невже всі слова, які він сказав мені минулої ночі - брехня?

Що я накоїла?

Я в паніці схопилася руками за край ванни, готуючись вискочити і попрямувати до дверей, схопити свій рюкзак і повернутися до відьом. Вони захистили б нас, я знала, що захистили б, або, принаймні, мою зграю. Я можу відвести їх туди, у безпечне місце, поки я діяла б сама. Я виживала в землях раніше. Звичайно, я була близька до смерті від голоду, але я була жива. Я вижила. Я могла б зробити це знову, і моя зграя була б у безпеці, а Еліта і Вищі залишили б їх у спокої, бо вони полювали б тільки на мене, чи не так?

Вони були б у безпеці.

Їм би нічого не загрожувало...

Чийсь руки схопили мене, і я вирвалася, чуючи стогін, коли вирвалася з хватки, яка тримала мене. Борсаючись у воді, я низько заричала, і коли відчула, що моя сила зростала, я в пориві вивільнила її і спостерігала, як синява вирвалася назовні, подібно до вибуху осколків, що розбивалися об стіни в усіх напрямках. Тонкий чорний бар'єр мерехтів переді мною, а потім мене штовхнули назад у плечі. Моя голова вдарилася об бортик ванни, і я заричала, рухаючи руками, щоб вчепитися в того, хто тримав мене.

- Припини це лайно, Рея, - заричав на мене Даріус, і я моргнула, мої руки завмерли в нього на грудях.

Мої груди піднялися й опустилися, коли він з'явився в полі зору, і я не змогла стримати болісний звук, що вирвався в мене.

Не тому, що в нього йшла кров із носа і рота, не тому, що в нього подряпини на обличчі та шиї. Ні.

Це тому, що він знову збирався зрадити мене?

- Ти закінчила? - запитав він, його тон такий самий жорсткий, як і погляд. - Ти мало не рознесла цю кляту кімнату.

Я продовжила боротися.

- Ти збираєшся відправити мене назад до Вищих, ти збираєшся прогнати мою зграю, - я вдарила його в щелепу. - Ти не забрав Сару, а я ніколи не отримаю Кейда назад.

Хворобливі звуки вирвалися з мене.

- Ти говориш усе це, продовжуєш, блядь, торкатися до мене, тому що хочеш, щоб я почала довіряти тобі.

Вода заплескалася навколо мене, коли я не здалася.

- Ти знову брешеш мені!

Його сила просочилася з нього, рухаючись до мене і покриваючи моє тіло. Я почала обм'якати у ванні, моя голова вдарилася об неї, і я опустила руки з боків, дозволяючи їм плавати на поверхні, поки я шумно дихала.

- Я не брешу тобі, Реє, - проричав Даріус, міцно хапаючи мене за плечі і злегка струшуючи. - Я не поведу тебе до клятих Вищих. Я допоможу забрати Сару, а потім твою зграю і Кейда, - він сердито видихнув. - І я постійно, чорт забирай, торкаюся до тебе, бо нічого не можу із собою вдіяти!

Я пильно подивилася на нього, перш ніж подивилася на пошкоджені стіни в кімнаті, не в силах довіряти його словам, незалежно від того, як його остання фраза вплинула на мене. Камінь подекуди потріскався, і його осколки все ще обсипалися на підлогу. Вікно розбите, і звідкись текла вода, але незабаром моя увага повернулася до Даріуса, не переймаючись тим, що я, напевно, зробила з кімнатою.

- Відчепись від мене, - мій тон жорсткий, і руки Даріуса стиснули мої оголені плечі.

- Не хочеш спочатку розповісти мені, що за хрінь це була?

Я промовчала, моє прискорене дихання заспокоїлося, поки я намагалася придумати спосіб витягнути нас усіх звідси.

- Що відбувається у твоїй гарненькій голівці, а?

Я штовхнула його в груди, тільки зараз помічаючи, що він повністю у ванні разом зі мною, його одяг мокрий, і я бачила кожну опуклість його м'язів.

- Реє, - рявкнув він.

Мій погляд спрямувався до його шукаючих очей, коли моя енергія заспокоїлася до низького гудіння. Відчуваючи м'який дотик до своєї талії під водою, я подивилася вниз, спостерігаючи, як щупальце сили Даріуса обвилось навколо мене, утримуючи, але не завдаючи болю, заземлюючи, але не турбуючи. Я опустилася на дно і заплющила очі, морщачись від гострого, колючого болю, що пронизує мій череп.

- Відповідай мені, - зажадав Даріус, і я заплющила очі, відчуваючи, як усередині піднялася нудота.

- Ти збираєшся знову зрадити мене?

Зрештою я запитала те, на що боялася отримати відповідь. Я судорожно ковтнула, ненавидячи себе за це запитання, за те, що він дізнався б, чого я боялася.

- Це і є план? Привести мене і мою зграю сюди, а потім відвести нас до Вищих? Все ще карати мене за те, що я зробила з твоїми стажистами? За те, що завадила тобі повернутися з Ерідіана, щоб допомогти з рогурами? - я переривчасто задихала. - Ти справді віриш, що я наклала прокляття на ці землі? Отже, ти наповнюєш мене вишуканою брехнею і брехливими словами, щоб завоювати мою довіру?

Я розплющила очі, коли руки на моїх плечах рушили, забираючи із собою їхнє тепло.

Даріус сів навпочіпки, на його обличчі відбивалися шок і замішання.

- Я думав, ми це вже пройшли. Я сказав тобі, що вірю тобі.

- Але я не вірю тобі.

Я спостерігала, як рушило його горло, коли він проковтнув, і тик на його щелепі сіпнувся від розчарування.

- Ходімо, вода стає холодною, - тихо сказав він.

Він знову потягнувся до мене, і я лянула його по руці. Він загарчав і знову потягнувся до мене, обертаючи свою магію навколо мене, так що мої руки притиснуті до боків. Я кликала свою магію, але вона не відповіла. Повністю підкорена його.

Він підняв мене на руки і вийшов з ванни, поки я кричала і звивалася в його обіймах. Його не турбували мої витівки, наче він мав справу з неслухняною дитиною, і я повернулася і впилася зубами в його ключицю. Бурчання, потім сміх - ось його відповідь, і потім я полетіла повітрям, перш ніж приземлилася на ліжко. Його сила повернулася до нього, і я піднялася на ноги, швидко опускаючись на коліна, коли біль у моїй голові спалахнув знову.

Рука ніжно погладила моє волосся, ігноруючи мої слабкі спроби прибрати її, але мої зусилля марні, бо біль змусив мене скиглити, нахилиючись уперед і обхоплюючи голову руками.

Ця рука все ще гладила моє волосся, провела пальцями по передній частині мого чола, перш ніж повернутися до основи шиї, ніжно поглажуючи, перш ніж повторити.

- Я більше не зраджу тебе, - сказав він мені серйозним тоном, але це звучало якось відсторонено, оскільки мій розум почав заповнювати туман. - І я тебе не відпущу. Ні до Вищих, ні до людей, ні до земель. Ти можеш ненавидіти мене скільки завгодно, але я б вважав за краще, щоб ти дивилася на мене з ненавистю, яка наповнює твої милі маленькі

оченята, ніж узагалі не звертати її на мене. Не бачити колір кристалів, які так багато в собі зберігають.

Ліжко рушило, а потім я зрушила, моя голова торкнулася подушки, і хутра накрили мене, переконуючись, що я повністю вкрита.

- Я попрошу в Анни що-небудь, щоб полегшити біль.

Потім я залишилася наодинці зі своїми думками, а туман усе глибше проникав у мене. Я простягнула руку до Руни, і вона притулилася до мене зі стогоном, сповненим такої печалі, що сльоза скотилася з моїх закритих очей.

Я знала, що це за біль.

Це ціна такого раптового розриву кровного зв'язку. Я читала про це в книжках, які мені колись подарував Едвард. Біль міг трапитися відразу, а міг і через кілька років, повертаючись без попередження. Це покарання за розрив священного зв'язку між вовками. За те, що Боги дали нам.

Чи відчував Кейд те саме, що і я? З ним усе гаразд? Він у безпеці? Боги, я так за ним сумувала.

Полилося ще більше сліз, і я зарилася обличчям у подушку. Не бажаючи, щоб хто-небудь почув мене або наблизився до мене. Я просто хотіла, щоб мене залишили в спокої і перечекати цей біль. Що швидше це станеться, то швидше я зможу приступити до свого завдання.

Я відмовлялася залишати ці землі, не проливши крові тих, хто завдавав шкоди їм і моїй родині.

Я поверну Кейда, навіть якщо це буде останнє, що я коли-небудь зроблю, і подбаю про те, щоб він вирвався з лап Вищих і нашої родини.

Мені просто потрібно, щоб спочатку перестали битися їхні серця.

Один за одним.

І, можливо, мені самій потрібно зупинитися заради чоловіка, який щойно повернувся і тепер притиснув чашку до моїх губ.

Кейд

Я різко прокинувся, з мого обличчя капав піт, і я підніс руку до голови, відчуваючи, як залишки болю пронизували її. Я перекотився на бік, спостерігаючи, як почало підніматися сонце крізь зачинене вікно кімнати, у якій я зупинився в замку Волворн.

Я не знав, скільки часу перебував у цій кімнаті, не рахуючи того моменту, коли мене відвели в підвал. Я не знав, чи минув тиждень, чи місяці. Чорт візьми, навіть роки. Я не міг пригадати відчуття вітру або свободи від того, що ми були з Аксісом, коли бігли лісом. Усе, що я пам'ятав, - це безладна мішанина спогадів, думок і почуттів, які збивали з пантелику, ніщо з цього не мало жодного сенсу.

Стукіт у двері змусив мене повернутися і сісти, притулившись до узголів'я односпального ліжка, на якому я лежав. У кімнаті достатньо місця тільки для цього, з комодом збоку і ванною кімнатою, в якій був тільки душ і туалет. Я не впевнений, у якій частині замку перебував, але мені сказали, що це для захисту мене від неї, зрадниці Врохкарії. Вони говорили мені, що вона прийде за мною, що вона буде переслідувати мене до тих пір, поки я не опинюся в її владі, щоб робити зі мною все, що їй заманеться.

Мої мама і тато говорили, що так буде краще для мене. Що вони так сильно сумували за мною і скоро зможуть забрати мене додому. Але здавалося, що минула ціла вічність відтоді, як вони сказали мені це, або коли я взагалі бачив їх востаннє.

Бути замкненим усередині шкідливо для вовка, і Аксіс іноді виявляв мінливість щодо інших, коли вони входили в кімнату. Він оголосив це місце своєю територією і зробив би все, що завгодно з будь-ким, хто, на його думку, погрожував пред'явити на нього права.

Він рушив усередині мене, неспокійно нишпорячи і злісно гарчачи, бажаючи вирватися назовні і вільно бродити.

Двері відчинилися, і я зітхнув і подивився в їхній бік, чекаючи, хто б не увійшов.

- Час вечеряти, - пролунав жіночий голос, коли Мейз увійшла в двері з тацею з їжею в руках.

Я знову відвів від неї погляд і подивився у вікно. Вона мені не подобалася, мені вона теж завдавала болю.

- Перестань дутися, - попередила вона і підійшла ближче до ліжка.

Вона з гуркотом поставила тацю поруч із моїми ногами, і я перевів погляд на неї, навіть не відчуваючи голоду, намагаючись стримати гарчання, яке рветься назовні. У будь-якому разі, такої удачі не було, Аксіс підтримував це, коли я люто подивився на неї.

- Ну ж бо, цуценятко, - розсміялася вона, накручуючи на пальці пасмо свого довгого темного волосся. - Я знаю, що могло б тебе заспокоїти.

Її поведінка раптово змінилася, і вона поставила коліно на ліжко, її червона сукня без бретелей піднялася вгору по стегну, коли вона поклала руку на мою ногу. Я з огидою спостерігав, як вона продовжила повзти ліжком, поки не сіла мені на коліна, і я бурмотів, уперши руки в боки. Якщо я поворухнуся, вона зробить те, від чого мені здавалося, що мій мозок вибухає.

Вона провела нігтем по моїй щоці, і я видав ще одне застережливе гарчання, але її губи розтягнулися в спекотній усмішці, коли вона звивалася наді мною. Вона безсоромно застогнала, розгойдуючись на мені, ніби відчула щось приємне, але немає жодних ознак того, що я хотів би цього. Мої нутрощі бунтували.

Я не зміг стриматися. Я відштовхнув її руку.

- Що б подумав твій дорогоцінний Даріус, якби побачив тебе зараз? - запитав я її, і вона нарешті замовкла.

- Моїй майбутній парі буде байдуже, що я роблю, поки ми не будемо повністю пов'язані. Він знає, що в жінок є бажання, яким ми не можемо чинити опір, - її голос перетворився на муркотіння, яке відчувалося, як осколки на моїй шкірі. - Ти досить дорослий, і я бачу, що ти напружений.

- Тоді випусти мене з цієї клятої кімнати.

- Отже, навіщо мені це робити? - вона провела руками по моїх стегнах під хутром, і я міцно стиснув її зап'ястя. - Боги, може, ти й досить дорослий, але я бачу, що ти все ще примхлива дитина, - пирхнула вона, а потім злізла з мене і підійшла до вікна, поправляючи сукню і притуляючись до нього.

- Мені набридло бачити одні й ті самі стіни, але це не означає, що я збираюся трахнути тебе, щоб скоротати час. Це взагалі не варто було б того, - я посміхнувся їй, і вона різко повернула голову, її очі сповнені гніву.

- Стеж за своїм тоном, щеня, - вона вказала на мене пальцем. - Ти тут тільки тому, що лорд Вищий думає, що ти в небезпеці. Я все ще можу піти до нього і переконати, що сучці з Врохкарії на тебе насрати. Але ти й так це знаєш, чи не так?

Вона підійшла до мене зі злісним виразом на обличчі, коли поклала руки мені на голову. Я знову спробував схопити її за зап'ястя, але застиг, не в силах поворухнутися.

- Зрештою, я відьма, не випробуй мене. Я можу змусити твою маленьку голівку лопнути, якщо захочу. Ти знаєш, що я можу.

Моє тіло затремтіло, коли вона опустила іншу руку і схопилася за верхню частину хутра, відтягуючи його назад. Вона тут же потягнулася до мого м'якого члена, проводячи пальцями по бавовняних штанах, які я носив, і моя кров застигла в жилах від її дотику.

- Я також можу легко отримати від тебе те, що хочу, і все, що ти зможеш зробити, це спостерігати. Але тоді чому я маю дарувати тобі те, що в мене є? - вона прибрала руку, і я важко задихав через ніс. - Отже, Альдус хотів, щоб я перевірила твої спогади, він сказав, що йому потрібно переконатися, що те, що Рея зробила з тобою, не повернеться.

У ту секунду, коли вона відпустила мою голову, гнів вирвався на поверхню, і я кинувся на неї, перекидаючи на підлогу і зістрибуючи з ліжка. Я загарчав їй в обличчя, і її приголомшені очі зустрілися з моїми. Я схопив її за руки, притискаючи їх, поки Аксіс кипів під самою поверхнею.

- Ніколи, блядь, більше так зі мною не роби. Ти мене чуєш?

- Що тут відбувається? - Альдус загуркотів у мене за спиною, і я знову стиснув свої руки навколо рук Мейз, досить сильно, щоб почути, як заскрипіли її кістки, перш ніж відпустив і зліз з неї.

- Запитай повію, - огризнувся я, мої очі зупинилися на його світлих очах, перш ніж я повернувся до ліжка і зайнявся розливою їжею.

- Стеж за своїми словами, - сказав він, підходячи до Мейз і обережно допомагаючи їй піднятися з підлоги. - Я розумію, що ти розчарований тим, що відбувається зараз, але ти не повинен так ставитися до того, хто намагається тобі допомогти.

- Швидше пригощатися моїм членом, - пробурмотів я, і він відпускає Мейз і підійшов до мене, де я сидів на ліжку.

- Мейз, залиш нас, ти зробила достатньо для одного дня, я поговорю з тобою пізніше.

Мейз кинула на мене останній нищівний погляд, перш ніж фиркнула і вийти з кімнати, грюкнувши за собою дверима.

- Так із жінками не поводяться, - зітхнув Альдус.

Я проігнорував його, зціпивши зуби і втупившись у стіну.

- Кейден, я не можу уявити, через що ти проходиш, відбулося занадто багато змін, занадто швидких для молодого розуму. Але, будь ласка, будь обережний із тим, як ти поводишся з іншими.

Коли я, як і раніше, нічого не сказав, він повернувся до мене.

- Ми не хочемо знову відводити тебе в підвал для виправлення.

Моє тіло завмерло від цієї думки.

- Як біль від зруйнованого кровного зв'язку?

- Добре, - пробурмотів я.

Це не так, це болісно, але він міг затримати мене тут довше, якщо я сказав би йому це. Мені потрібно піти.

- Ще якісь проблеми? Заворушення, дезорієнтація? - я хитнув головою. - Гаразд, чому б мені не піти далі й не перевірити, чи діє ще заклинання пам'яті Реї. Ми говорили тобі, що це може повернутися, і може знадобитися час, щоб викоринити все. Якщо ти продовжиш демонструвати гарний прогрес у своїх істинних спогадах, мине зовсім небагато часу, і ти зможеш повернутися додому до своїх матері й батька, - мої руки стиснулися в кулаки. - Але ці спалахи гніву - ось чому ти все ще тут, чому тебе знову потрібно виправляти.

Він підніс руку до моєї скроні, і я заплющив очі, очікуючи болю, який приходив із цими перевірками. Їх робили це кожні кілька днів, але мені так і не пояснили, яке саме закляття вона наклала на мене, просто сказали, що воно гноїлося в мене в голові, і вони намагалися мені допомогти.

У моїй скроні почався ниючий біль, і я міцніше схопився за край ліжка, готуючись до дивного відчуття того, що щось досліджувало мене всередині. Акіс витягнувся по стійці струнко, ненавидячи щоразу, коли це відбувалося. Його вуха насторожено нашорошилися, і він загарчав глибоко й низько, злегка нахилиючись до непроханого гостя.

Болісний біль, гарячий, як тисяча ножів, пронизав мій череп, і я відчув, що відкинувся назад, моє горло стиснулося від його інтенсивності. Сильніше, ніж я

коли-небудь відчував. Я відчув, як мене відсунули назад, потім мене покладали, його рука все ще на моїй скроні. Спогади спалахували, наче я спостерігав, як це відбувалося просто переді мною. Так багато емоцій спливало на поверхню, коли я бачив безліч поганих, приємних і сумних речей.

Світле волосся, такі блакитні очі, вона обіймала мене, втішала, і я відчув прилив тепла, почуття любові й безпеки притиснуло мене до себе. І всього на мить здавалося, що у світі все гаразд. Потім ці очі стали жорсткими і злими, на її обличчі з'явилося гарчання, і тоді я відчув біль у ногах, мій шлунок звело від голоду, спина боліла через те, що я залишався в одному положенні. Тяжкість на моїх зап'ястях, метал впився в них, коли я дивився в очі, які могли бути милими і злими від одного вдиху до іншого.

Потім темрява. Виття. Крик. Кров. Крові так багато, що вона вкривала мої руки й обличчя. Щось тепле. Я тримав це, кричав, а потім тепло пішло, і стало холодно. Мляво, і я плакав, трясся і кричав. Я підняв погляд і знову, вона там. Дивилася на мене, тоді як я втратив усе. Але вона знала це, чи не так? Вона була причиною всього цього. Ось чому я тримав на руках мляве тіло, яке мало бути моєю парою. Вона не зупинила це, вона не врятувала її.

З'явилося світло, таке яскраве, що на нього боляче дивитися. Дерева, навіс наді мною, струмок, що дзюрчав вдалині. Я спостерігав, як сріблястий метелик ширяв перед квіткою, його крила поблискували в сонячному світлі, перш ніж він полетів, розгойдуючись з боку в бік. Я, спотикаючись, йшов за ним, моя рука потягнулася до нього, бажаючи торкнутися яскравості, утримати її, щоб мені не довелося повертатися в темряву. Я відчув, як вона переслідувала мене, переслідувала по п'ятах. Мої ноги увійшли в річку, але я не відчув її холоду, ганяючись за метеликом. Мені потрібно дістатися до нього, мені потрібно утримати його. Я видерся на берег на іншій стороні річки, мої руки вчепилися за багнюку, шукаючи опору, а потім я побіг на повній швидкості, метелик рухався дедалі швидше й швидше, поки ми летіли через ліс. Огиначаючи дерева, кущі, валуни. Він не зупинявся, і я теж. Ми досягли вершини скелі, і я поспішив зупинитися, мої ноги в дюймі від краю. Я спостерігав за метеликом, що ширяв поза межами досяжності і, здавалося б, дивився в мій бік. Я простягнув руку, мої пальці майже торкнулися її, коли сріблястий метелик рушив до мене.

Моя шкіра з'єдналася з її крилами, і все стало чітким, метелик набув форми. Мій погляд опустився до світлих очей, суміші золотого і коричневого, а потім я впав уперед, зі скелі в нікуди.

Я більше не бачив цього саява.

Я більше не бачив срібного метелика.

Тільки темрява, що піднімається мені назустріч.

Рея

- Рея!

Кольтен вривався в мене, міцно притискаючи до себе, коли підійшли інші. З-за моєї спини пролунало гарчання, і я проігнорувала Даріуса, притискаючись до нього щокою. Анна оглядала мене, і я кивнула головою, даючи їй зрозуміти, що зі мною все гаразд.

Мій погляд перейшов на Джоша, і він повільно наблизився до мене з невпевненою посмішкою на обличчі.

- Привіт, радий тебе бачити.

- Так, - тихо відповіла я.

Незручно, коли він притулювся своєю щокою до моєї. Ми ніколи не були такими, настільки відірваними одне від одного. Він прочистив горло і відступив назад.

- Ти добре почувашся? - запитав Себ.

Він стояв поруч із Тейлором, який дивився через моє плече на Даріуса.

- Краще.

Рука за спиною підштовхнула мене вперед, і по тілу пробігли мурашки від одного тільки дотику до нього. Потім мої щоки спалахнули при нагадуванні про те, що ми зробили.

Даріус повів мене до столу, за яким ми всі вперше сиділи, коли прийшли. Я сіла поруч із ним на чолі столу, і тиша стала задушливою.

Усі його люди тут, як зазвичай, і їхні погляди прикуті до мене.

- Нам потрібно піти і забрати Сару, - сказала я їм, нарешті знаходячи дар мови.

Я відчула пильний погляд Даріуса на своєму обличчі, але не звертала на нього уваги. Я пролежала в ліжку ще день, і врешті-решт головний біль минув. Тепер, коли він нарешті випустив мене з кімнати, Даріусу настав час стримати своє слово.

- Ми увійдемо тихо, витягнемо її і повернемо сюди, - сказав Даріус, і я, нарешті, подивилася на нього.

- Я йду з тобою, - сказала я йому.

Я не прийму відмову.

- Я теж, - заявив Джош, і решта моєї зграї погодилася.

- Нам буде легше вирушити туди одним. Не в нас за спиною мішень, - вказав Даміан, і я кинула на нього вбивчий погляд, заспокоюючи свої нерви.

- Мені все одно. Вона знає мене, нас. Вона була розгублена, коли прийшла до нас, вона буде налякана, - я зковтнула і порізалася на своєму стільці, згадуючи, в якому важкому стані вона була. - Їй знадобиться Джош.

Еліта повернулася і побачила, як Джош кивнув на знак згоди, його руки стиснулися на столі. Ми й гадки не мали, через що вона пройшла, і він готувався до цього. Я підозрювала, що готувався вже давно.

Даріус на мить замовк, оглядаючи нас усіх за столом.

- Нам доведеться триматися в тіні. Зайд і Даміан можуть зайняти членів зграї Арагніс, які там перебувають, поки Лео, Рея, Джош і я знайдемо Сару. Решта залишаються тут і готуються до її прибуття.

Вони всі пробурмотіли згоду, і я зітхнула з полегшенням.

- Я подбаю про те, щоб у вас було все готово, щоб допомогти вилікувати її, якщо буде потрібно, - м'яко сказала Анна, проводячи рукою по обличчю, без сумніву, згадуючи, коли вона востаннє доглядала за нею.

- Я дістану те, що тобі потрібно, - сказав Джеррод хрипким голосом, і Анна кивнула головою на знак подяки.

- Тоді пішли, вона там уже кілька місяців. Коли в неї знову буде це організоване спарювання? Тепер це не за горами, і ми не можемо дозволити їй злучитися з Патріком.

- Приблизно через тиждень. Усе відклали, щоб вона могла одужати, - відповів Лео, і Джош низько заричав.

Ненавидячи саму думку про те, що вона спаровувалася з кимось іншим, і той факт, що їй потрібно зцілитися.

- Ти отримаєш її, - спробував заспокоїти Джоша Тейлор, хоча я могла сказати, що він усе ще злий на нього за те, що він зробив зі мною.

Я думала, що всі вони такі, але просто зараз були набагато важливіші речі, на яких потрібно зосередитися.

Я озирнулася на Даріуса.

- Ти знаєш, де знаходиться будинок Альфи?

Я вказую на свій старий будинок на карті, яку вони розклали в центрі столу, і обвела ліс за ним. Там усе змінилося.

- Я бував там багато разів, - повідомив він мені. - Я знаю, де це.

- Ти був? - здивовано запитала я, і він кивнув. - Чому? Коли?

- Мій батько зазвичай брав мене з собою, щоб я зміг вступити в Еліту. Я ходив по зграях і вирішував будь-які проблеми, коли вони виникали. Я не був у зграї Арагніса близько п'ятнадцяти років, якщо не брати до уваги того дня, коли ми вирушили на полювання на рогурів. Замість цього ми більше буваємо в землях, вбиваючи рогурів і будь-яких істот, які створювали проблеми.

П'ятнадцять років, мені було тринадцять.

- Ти заходив у будинок Альфи? - я напружилася, чекаючи його відповіді.

Він вивчав моє обличчя, моє власне тіло, перш ніж раптово напружився.

- Так, - зрештою сказав він. - Кілька разів, але це було ненадовго. Мій батько відправляв мене поговорити з членами зграї на кілька годин.

Він був у моєму будинку, коли я була в підвалі внизу. Проходячи прямо наді мною, він чув мене? Чи був він там, коли у мене були відвідувачі?

- Чому ти хочеш знати...

Він замовк, і його погляд став жорстким, у горлі наростало гарчання, схоже на тихе гудіння. Він подивився на стіни позаду мене, вивчаючи їх, його брови зійшлися разом, перш ніж очі спалахнули на знак розуміння.

- Ти впізнаєш кого-небудь на фотографіях позаду тебе?

Я судорожно ковтнула.

Представники Еліти переводили погляд із Даріуса на фотографію. Я знала, на яку він дивився. Та, яку я побачила, коли вперше увійшла в цю кімнату, та, на яку я відмовлялася дивитися знову. Я завагалася, перш ніж кивнула. Не знаю, чому він запитував мене, але мені не сподобався вираз його очей, він... лякаючий.

- Хто? - запитав він грубим голосом, і я знала, що в мене немає вибору, окрім як відповісти.

Усе його тіло напружене, очі смертельно небезпечні, а повітря навколо нього сперте.

- Чоловік крайній праворуч.

Даріус знову подивився на фотографію, я впевнена, що якби він міг стати каменем, він би це зробив. Він не рухався, навіть пальцем не поворухнув, коли його очі миттєво налилися кров'ю, щупальця його сили тонко покрили його руки. Еліта напружилася.

- Ти впевнена? - гарчання в його голосі могло виходити звідкись знизу.

Я поколупалася у своїх пальцях.

- Клянуся своїм життям.

- Де ти його бачила? - різко запитав він.

Я подивилася на Еліту, на напруженість у їхніх позах, панічний погляд у їхніх очах і зрозуміла, що це погано. Не знала чому, але це так.

- Я думаю, що краще...

- Відповідай мені! - закричав він, і я здригнулася, мої очі стали як блюдця, коли я подивилася на нього.

Даріус не кричав, йому це не потрібно.

- Він спускався в підвал, - прошепотіла я.

- Підвал, - повільно повторив він, і я кивнула. - Твій підвал.

Ще один кивок.

Даріус стрімко схопився зі свого місця, і чорний туман вирвався з-під його ніг, клубочачись навколо нього, його ніздрі роздувалися, а сповнений люті погляд залишався прикутим до мого. Я приросла до свого місця, не в силах поворухнутися, і відчула, як моя власна сила всередині мене зреагувала на його, коли моє дихання почастішало. Я зробила щось не так?

- Даріус?

Я навіть не знала, вимовила я це одними губами, прошепотіла чи закричала. Я просто знала, що в мене заклало вуха від тиску грубої сили в кімнаті, і його домінування душило мене. Його туман тепер вплив із нього, рухаючись над нами так швидко, що ми опинилися б у цілковитій темряві, якщо він не заспокоїться. Що відбувалося?

Я вперлася руками в стіл, збираючись піднятися зі свого місця, коли Даріус видав гарчання, сповнене загрози, нагадуючи мені про час в Ерідіані, коли він тримав кристал пам'яті. Я завмерла в повітрі, не сміючи поворухнутися. Він хитнув головою, руки стиснулися в кулаки, тоді як усі залишалися настільки нерухомими, наскільки це можливо. Його темні очі, тепер повні сріблястих іскорок, блукали по моїй напівсидячій позі, перш ніж

він зробив вдих, потім інший, доки не закликав назад свою силу і не повернувся, прямуючи до дверей, перш ніж вийшов і зачинив їх за собою.

- Чорт, - вилаявся Лео, потираючи обличчя рукою, коли він теж встав і пішов за Даріусом до виходу, Даміан поспішив за ним.

Я впала назад на своє місце, моє серце шалено калатало, і я притиснула до нього руку, намагаючись заспокоїтися.

- Що щойно сталося? - запитала я, дивлячись на Зайд і Джеррода.

- Він заходив у підвал, де тебе тримали? - запитав мене Джеррод, киваючи на фотографію, і я кивнула.

- Це не те, що можна забути. Я відмовляюся знову дивитися на ту фотографію, відмовляюся бачити його обличчя.

- Хто він? - вголос поцікавився Кольтен, коли Гадсон присунув свій стілець ближче до нього, не зводячи очей із дверей.

Відповів Зайд, у голосі чулися нотки гніву.

- Батько Даріуса.

Я зблідла, відчуваючи, як кров відлила від мого обличчя при його словах. Мій шлунок стиснувся. Я подивилася на двері, через які вийшов Даріус, і страх важким тягарем ліг на мої плечі.

- Будь ласка, скажи мені, що ти жартуєш? - я благала Заїда, але він хитнув головою, його щелепа тикала.

- Я не жартую.

Я встала і кинулася до дверей, за якими сховався Даріус. Відчинила їх, знайшла коридор і почула голоси, що лунали з його кінця. Швидким кроком я попрямувала до них, щоб... Я не знала, чи сказати Даріусу, що це не його вина? Що якщо він не знав, а судячи з його реакції, він не знав, то це не робило його винним.

Незалежно від того, що він зробив, це не його вина.

Я завернула за ріг і зупинилася, Даміан зупинився перед дверима, він провів руками по обличчю.

- Де Даріус? - запитала я, і він підкидає голову з похмурим виразом обличчя.

- Не має значення, просто залиш його в спокої.

- Але...

- Йди, Рея. Він вийде, коли буде готовий.

Звідки?

Я з цікавістю подивилася на двері позаду нього, гадаючи, куди вони вели, але все одно кивнула і повернулася назад.

Я озирнулася через плече, і Даміан подивився на мене, притулившись спиною до дверей, поки я не зникла з поля зору, коли завершила за ріг.

Мій мозок працював, коли я думала про одну річ.

Що могло бути за цими дверима, чого вони не хотіли, щоб я бачила?

Ми пробиралися крізь високі стебла трави, повертаючись стежкою, якою йшли до появи Даріуса і його людей, прямуючи до мого старого будинку. Обладунки Еліти зручно прилягали до моєї шкіри, шкіра якраз підходила до моїх ніг і тулуба. Плащ, який на мені, приховував це, жодних кольорових ремінців не видно, а капюшон і напівмаска приховували моє обличчя. Решта одягнені так само, щоб нас не можна було віднести не до Еліти з їхніми впізнаваними обладунками.

Мене охопило погане передчуття, коли я знову побачила свій старий будинок. Чи мав би він інший вигляд або точно такий самий? Я воліла, щоб він мав вигляд чогось, чого я ніколи раніше не бачила, тоді я могла б зберегти дім, який був у мене в голові в дитинстві, безпечним і незаплямованим.

Даріус ішов поруч зі мною з напруженою позою. Він майже нічого не сказав мені відтоді, як повернувся в їдальню через довгий час. Він ледь міг дивитися на мене, а Даріус завжди дивився на мене. Він завжди дивився на мене, коли я поруч. Не могла повірити, що його батько був одним із тих, хто приходив у підвал. Я не особливо замислювалася про це, роздуми приходили зі спогадами, але я знала, що в якийсь момент нам потрібно було поговорити про це. Неважливо, що Даріус зробив зі мною, я не стала б звинувачувати його за гріхи його батька, який стояв осторонь і спостерігав за тим, що сталося зі мною, нічого не роблячи. І, судячи з усього, якби він був живий, я не впевнена, що він протягнув би набагато довше. Темний туман, що постійно обволікає Даріуса, немов другий шар шкіри,

показував, наскільки він злий. Це мало б налякати мене, задаючись питанням, чи злився він на мене, але вигляд його сили пробуджував у мені щось знайоме і заспокійливе.

Я інстинктивно присунулася до нього ближче, чекаючи, коли мене огорне його запах, а потім невпевнено простягнула руку, щоб узяти його за руку. Щось усередині мене хотіло, ні, потребувало доторкнутися до нього просто зараз. З відчуттям, що він ось-ось вибухне в будь-який момент, я не могла цього заперечувати. Він різко подивився на мене згори донизу, коли моя долоня ковзнула по його, в його очах, наповнених люттям, розгубленість, доки він не перевів погляд на мою маленьку руку, яка тримає його велику. Можливо, мені не слід було цього робити, можливо, це була помилка. Я все одно стиснула його руку, відчуваючи, як моя сила м'яко притиснулася до його, перш ніж відпустила, але він не відпустив мене. Він стиснув мою руку, притягаючи мене до себе, поки не зупинив нас у високій траві. Решта йшли вперед, на мить залишаючи нас позаду.

Я запитально подивилася на Даріуса, задаючись питанням, що він зробить, коли він нахилився до мене, туман знову проник у його шкіру і зник. Я затримала дихання, відчуваючи себе здобиччю в пастці, але коли він ніжно притулився своїм чолом до мого, його очі розплющилися, і мені здавалося, що він побачив мою душу, що спочиває всередині мене, я не могла поворухнутися.

- Це нічого не змінює, - сказав він мені, це перші слова, які він мені сказав. - Неважливо, що було в минулому, ти все одно не зможеш втекти від мене.

Я роздратовано видихнула і хитнула головою. Мудак.

Його очі на мить потемніли, в них закралося протиріччя, перш ніж він ніжно потерся своїм носом об мій, ця дія така делікатна і так не схожа на нього, що в мене в грудях потеплішало. Момент швидко минув, коли він підняв голову, його очі дивилися в мої. Відпускаючи мене, він поправив капюшон на моїй голові і продовжив іти вперед. Я доторкнулася рукою до носа під маскою, моргаючи від того, як цей маленький, ніжний дотик зігрів усе моє тіло, а потім пішла за ним, не звертаючи уваги на трепет у животі.

Мої нерви незабаром здали, коли ми досягли пагорба, з якого відкривався краєвид на мій старий будинок, я зупинилася і зробила різкий вдих. Спогад за спогадом обрушувалися на мене. Хороший, поганий, сумний, щасливий. Усього цього занадто багато. Можна побачити будиночок за будиночком. Маленький ставок, у якому я намагалася ловити рибу, світився в місячному світлі. На площі в центрі села встановлені прилавки, готові продавати

свої товари зранку, і я пам'ятала, як у дитинстві завжди насамперед вирушала туди, щоб подивитися, чи не можна знайти що-небудь новеньке. Дерев'яних статуй там, де раніше були Боги-вовки, більше немає, замість них тепер тільки порожнє брудне місце. Коли вони покинули Богів?

Я підвела очі, побачила свій старий будинок і здригнулася. Він найбільший, у ньому могли розміститися дванадцять осіб. Він стояв на задвірках села, гордий і всім відомий, що це за будинок. Альфи. Я перебирала свої пальці, мій погляд розфокусований, поки я сприймала все це.

У зраї тихо, нікого не видно, крім кількох тих, хто патрулює будиночки, і я здивувалася, чому вони замість цього не перевіряли периметр. Особливо після того, як не так давно ми чули крики поблизу, але нікого не бачили.

- Дивно, чи не так? - сказав Джош, лякаючи мене.

Я кивнула у відповідь, не знаючи, що сказати, все ще трохи зла і ображена на нього.

- Він змінився, тепер будинків побільшало, але він усе ще має такий самий вигляд, як і раніше, навіть із тим величезним деревом он там, - він указав праворуч, і я побачила дерево, про яке він говорив. - Скільки разів ми залазили на це дерево, і на нас кричали, - хихикнув він, і небажана м'яка усмішка розпливлася по моєму обличчю, коли я згадала ці моменти. - Твоя мама до смерті боялася, що ми зламаємо собі шії.

Так воно й було, хоча вона завжди допомагала мені, підказуючи, куди ліпше поставити ногу і за які гілки хапатися, щоб вони були досить міцними, щоб витримати мою вагу. Вона завжди робила все можливе, щоб захистити мене, навіть ближче до своєї смерті.

- Ти думаєш, ми прийняли правильне рішення? - прошепотіла я, не в силах стримати запитання.

Я знала, що інші слухали, але вони й так уже так багато знали, що мені просто більше все одно. Джош повернувся і подивився на мене із запитанням в очах.

- Я маю на увазі, втеча. Як ти думаєш, ми прийняли правильне рішення? - я уточнила.

Його сірі очі стали сердитими.

- Звичайно, так і було, Реє, як ти можеш навіть питати про це?

Я опустила погляд, перш ніж знову подивилася на свій старий будинок.

- Що означає страждання однієї людини для сотень дітей? Якби я залишилася, Чарльз не забрав би дітей. Вони були б удома зі своїми батьками, коханими, щасливими і здоровими. Вони могли б вести щасливе життя зі своїми батьками.

У мене нікого не було.

- Чарльз забрав цих дітей, не ти, - каже він. - Ти не можеш звинувачувати себе за те, що зробив старий-садист.

- Ні, - погодилася я. - Але я можу звинувачувати себе за те, що залишилася непоміченою. Це моя вина.

- Ні, Мілал, це, блядь, не так.

Тепер він почав злитися, і я зітхнула.

Даріус підійшов з іншого боку від мене, пильно дивлячись на Джоша, перш ніж зосередився на мені.

- Ми не впевнені, чого він хоче від тебе, але це пов'язано з тим, що ти Спадкоємиця і він хоче породити цуценят на світ. Ти не можеш звинувачувати себе за його дії, коли все, що ти робиш - це намагаєшся вижити.

Вони не розуміли цього, вони не розуміли. Те, через що проходили ці діти, схоже на те, що вони зробили зі мною. Я б нікому такого не побажала.

Я знову подивилася на свій старий будинок, знову відчуваючи на собі пильний погляд Даріуса. У мене вирвався подих, коли я помітила поле, заповнене багнюкою, земля суха й мертва.

- Поле Лесії.

- Вони позбулися його, - сказав Джош, і в мене захипало очі.

- Як вони могли це зробити?

Мій голос тремтів, і я стиснула руки по швах, прекрасно усвідомлюючи, що всі почули тремтіння в моєму голосі. Даріус перевів погляд з мене на поле.

Джош стиснув моє плече, не звертаючи уваги на те, як напружився Даріус.

- Чому вони роблять те, що роблять, Мілал?

- Просто ще одна річ, яку вони в мене забрали, - сказала я, ненавидячи те, як багато вони зруйнували. Розстрошили.

- Нам потрібно рухатися, - раптово прошепотів Лео і кивнув у бік патрульного чоловіка, який прямував у наш бік.

- Тримайся до мене ближче, - прошепотів Даріус із натяком на попередження в голосі.

- Добре, - він витримав мій пильний погляд, переконуючись, що я так і зроблю, а потім ми рушили.

Прямуючи до села, Даріус узяв ініціативу на себе, і ми понеслися вниз пагорбом безшумними кроками, доки не досягли першої хатини, намагаючись не зіткнутися з патрульним чоловіком. Присівши навпочіпки під вікном, ми притулилися до дерева і прислухалися, чи немає когось поблизу. Анна дала нам зілля, що приховує наш запах, тож вони не змогли б нас відчутти, але якщо ми зіткнемося з ким-небудь, то нашу присутність буде неможливо приховати.

Ми обережно пробралися між хатинами і пробиралися на задвірки села, поки не сіли навпочіпки поруч зі старою хатиною, дивлячись на мій старий будинок. Моїм хребтом пробігли мурашки від того, що я перебувала так близько до чогось, що завдало мені стільки болю. Ми помітили Заїда і Даміана, що йшли з протилежного боку, і вони кивнули в наш бік, перш ніж піднялися на кілька сходинок до будинку Альфи.

Моє серце підстрибнуло до горла, коли вони постукали у двері, і невдовзі моя тітка Селена відчинила. Я поерзала там, де сиділа навпочіпки, Руна всередині мене захвилювалася, побачивши її. Сестра моєї матері не заслуговувала перебувати в моєму старому домі, не заслуговувала прізвища нашої сім'ї, не заслуговувала жити. Не після того, як вона зрадила свою єдину сестру і племінницю. Її сина.

Лють захлеснула мене, і я почала діяти, не роздумуючи, бажаючи, щоб її кров вкрила землю, як моя, за те, що вона зробила з Кейдом. Чиясь рука штовхнула мене назад до кабіни, зелені очі напружені. Він подивився на мою тітку, перш ніж знову на мене, хитаючи головою.

- О, привіт, хлопчики, - промуркотіла вона Зайду і Даміану, і моє тіло напружилася при звуці її кокетливого голосу.

Я подивилася на неї і зіщулилася від того, як щедро блукали по них її блакитні очі. Вона ніколи не була прихильницею моногамії, хоча й була одружена.

- Альфа Селена, - шанобливо вимовив Даміан, - Альфа Пол удома?

- О ні, він у замку Волворн. Лорд Хайер Чарльз хотів поговорити з ним про норовливу зрадницю. Мої сини теж з ним. Що сталося? - вона відчинила двері ширше, але Даміан і Заїд не ввійшли.

- Я не знав, що він там, на жаль, - зітхнув Даміан, ніби це неприємно.

- Чи можу я допомогти? Може, я і жінка, але я можу бути корисною в багатьох відношеннях.

Гарчання зародилося в моєму горлі, і долоня Даріуса накрила мій рот, проводячи великим пальцем по моїй щоці. Мої очі піднялися на Даріуса, поки вони продовжували говорити.

- Ми помітили рогурів по всьому вашому периметру, ми стурбовані, що вони наближаються, - збрехав Даміан. - Ми вже вбили тих, хто підібрався близько, коли ми були тут востаннє, але вони, здається, знову активні поблизу. Ми сподівалися, що зможемо показати Альфі Полу, куди, на нашу думку, вони могли б піти, і обговорити, як діяти далі.

- Я можу піти з вами, поки його немає, це не проблема. Дай-но я візьму свій плащ, - вона забігла в дім, перш ніж повернулася і зачинила за собою двері. - Ходімо.

Вона взяла Даміана під руку, і Заїд посміхнувся, бачачи, як йому ніяково.

Вона щось бурхливо говорила, поки вони йшли, і ми почекали, поки вони зникли з поля зору. Я видихнула теплий подих через маску в долоню Даріуса. Даріус подивився мені в очі, і я кивнула у відповідь на невисловлене запитання в його очах. Я готова.

Він відпустив мене, і ми швидко вийшли з нашого укриття, прямуючи до задніх дверей будинку, у якому я виросла. Даріус ішов попереду мене, поки ми не досягли чорного ходу, пам'ятаючи про скрипи, коли ми ступали на дерев'яний ганок. Він поклав руку на дверну ручку і подивився на мене. Мої руки тремтіли, але я затамувала подих, поки ми не почули клацання. У мене всередині таке відчуття, що все стиснулося від страху, але я проковтнула це.

Даріус зазирнув всередину, вишукуючи когось із присутніх, а потім ми пройшли в маленький передпокій, який я надто добре знала. Черевики валялися на підлозі, плащі висіли на гачках. Даріус приклав вухо до інших дверей, що ведуть на кухню, поки Лео зачинив за нами задні двері. Коли Даріус нічого не почув з іншого боку, він відчинив їх, ми пройшли і зупинилися. Я прислухалася до будь-якого руху в будинку, але його немає, ми тут самі.

Я оглянула кухню: дерев'яні поверхні та підвісні сковорідки мали такий самий вигляд, як і до мого відходу. Однак у кімнаті немає сімейних фотографій, вона просто гола, млява й несвіжа. Обідній стіл, який мої мати й батько з любов'ю змайстрували багато років тому, все той самий, він домінував у великому відкритому просторі, і я, не роздумуючи, рушила вперед. Зупиняючись біля однієї з ніжок столу, я присіла навпочіпки і провела тремтячими пальцями по мітках і канавках на дереві, смуток накрив мене, коли я провела по них кінчиками пальців.

- Що це? - прошепотів

Даріус, нахилиючись поруч зі мною.

Він подивився на знаки і скреготнув зубами.

- Це те місце, до якого був прикутий Кейд?

Я мовчки кивнула, відчуваючи, як сльози підступили до очей. Я стояла, не в силах більше дивитися на стіл. Даріус подивився на нього востаннє, перш ніж рушив до сходів.

Я схопила його за руку тремтячою рукою, щоб зупинити. Він озирнувся на мене, і я хитнула головою.

- Її там нагорі не буде.

Він насупив брови.

- Тоді де вона може бути?

Я набрала повні груди повітря.

- Якщо вона тут, то має бути там, унизу, - я вказала на двері ліворуч від кухні, уперше відтоді, як ми тут, я подивилася на темне дерево. - У підвалі.

Даріус мить спостерігав за мною, у його очах промайнуло щось на кшталт занепокоєння, перш ніж він повернувся і попрямував до дверей. Я пішла за ним на нетвердих ногах, не впевнена, чи готова зустрітися віч-на-віч зі своїм минулим.

- Я нічого не чую, - пробурмотів Даріус, притискаючи вухо до дверей.

- Ти не почувеш, вона зачарована.

Я розтерла руки, борючись із холодом, який, упевнена, відчувала тільки я. Мій погляд перемістився на Джоша, його очі сповнені болу і страху, найімовірніше, він згадував, як знайшов мене там, унизу, і про можливість того, що Сара зараз перебувала в тому ж місці.

Даріус подивився на двері, у нього помітно тремтіла щелепа, перш ніж він простягнув руку і відпустив засув нагорі. Він відчинив двері, дерево скрипнуло, коли він вдивився в темряву. Він не знайшов би ніякого світла. Доки не дістався б до інших дверей внизу. Він перевів погляд на задню стінку дверей, помічаючи там подряпини, і перевів погляд на мене. Я опустила голову, відчуваючи, як холод пробрав мене до кісток.

Я пам'ятала, як одного разу вирвалася з рук, які схопили мене, тільки для того, щоб підійти до цих самих дверей, але вони не відчинялися. Я дряпалася доти, доки мої нігті не зламалися і не пішла кров, доки в мене не з'явилися скалки в пальцях, доки вони сміялися на сходах з моїх слабких спроб втекти.

Тіло Даріуса напружилося, повітря згустилося, перш ніж він почав спускатися сходами, багатьма, багатьма сходами, що вели нас глибоко під будинок, до кошмару, в якому я вижила. Я пішла за ним, Джош за мною, а потім Лео позаду.

Лео зачинив двері, і ми опинилися в темряві, нездатні що-небудь розгледіти. Я сперлася однією рукою на крихку кам'яну стіну, щоб не впасти, поки ми спускалися вниз, моє дихання стало переривчастим. О боги, я не знала, чи зможу я це зробити.

Чиясь рука схопила мене, м'яко, але твердо. Він погладжував кісточки моїх пальців, перш ніж поклав їх йому на спину, спонукаючи мене вхопитися за його плащ. Мені все одно, хто він зараз, мій ворог, мій мучитель, моє падіння. Мені просто потрібно за що-небудь вхопитися, за що завгодно, щоб мої ноги не підкосилися під мною.

Ми продовжили спускатися. Донизу, донизу, поки я не наткнулася на спину Даріуса, коли він завмер. Ми дійшли до дверей, що ведуть у підвальне приміщення. Моя стара в'язниця. Місце, де могла бути Сара.

Даріус повільно відчинив двері, смужка світла пробивалася крізь щілину і розширювалася в міру того, як він штовхнув її ширше. Я моргнула, раптове світло на мить засліпило мене, поки мій зір не прояснився. Ми попрямували в кімнату, а потім зупинилися як укопані, милуючись видовищем, що відкрилося перед нами.

- Якого хріна? - рявкнув Лео пошепки.

- Сара, - голос Джоша сповнений паніки, коли він кинувся вперед, до задньої частини кімнати. Туди, де Сара.

Вона безвольно лежала на підлозі клітки, кров заливала її прозору нічну сорочку. Джош простягнув руку крізь прутья клітки, його руки тремтіли, коли він торкнувся її щоки, а

потім шії, щоб намацати пульс. Він оглянув кімнату очима, сповненими вбивства, перш ніж підвівся і пошукав що-небудь на столі поблизу.

- Вона все ще дихає, допоможіть мені знайти ключ! - Джош побіг.

Лео почав діяти, зазираючи в шухляди й тумбочки, що тягнулися вздовж стіни ліворуч від мене, тоді як мої ноги відмовлялися рухатися. Папери, книжки і щось схоже на алхімічні набори розкидані по поверхнях, тоді як великий письмовий стіл у задній частині кімнати прикрашало ще більше паперів і ручок, ескізи прикріплені до стіни над ним.

І я не могла поворухнутися. Моє серце болісно билося в грудях, повітря навколо мене стиснулося.

Я нерішуче подивилася праворуч, на стіну, яку занадто добре знала. Зброя, інструменти, отрути та інші предмети перебували на своїх законних місцях на гаках, прикріплених до каменю. Я підійшла туди, мої ноги обважніли, погляд Дарія спрямований на мене. Зупинившись перед стіною, я окинула поглядом ножі, ножиці, кочерги, затискачі, мотузки, ланцюги та інші хитромудрі пристосування. Я підняла руку, вона сильно тремтіла, коли я піднесла її до кочерги на стіні. Щойно мій палець торкнувся її, я міцно заплющила очі.

- Хочеш ще? - Патрік насміхався наді мною, нависаючи наді мною, його коліна по обидва боки від моєї талії, а його оголене тіло блищало від поту і крові. Моєї крові. Скільки разів моє тіло стікало кров'ю за всі сімнадцять років мого життя?

Він прив'язав мене до столу, мої руки зв'язані над головою, а щиколотки прикуті ланцюгами. Я не могла поворухнутися, не могла втекти від того, що він робив зі мною. Я похитала головою, дивлячись на нього, сльози котилися по моїх щоках.

- Будь ніжним, Патріку, - засміявся Чарльз своїм скрипучим голосом, погладжуючи мої ступні. - Ми не можемо допустити, щоб вона знову втратила свідомість так скоро.

- Це правда.

Патрік підняв кочергу, яку тримав у руці, і провів нею від основи мого горла вниз, між оголених грудей. Моє тіло сіпнулося, не в силах всидіти на місці, я завжди на межі того, що будь-якої миті міг початися біль. Він торкнувся мого пупка, і моє тіло завмерло, страх паралізував мене.

- Але я думаю, вона хоче ще раз, - він посміхнувся, дивлячись на мене згори донизу, коли рука Чарльза тепер ковзнула вгору по моїй нозі.

Кочерга пронизала мою шкіру прямо над найінтимнішою частиною мене, і я закричала, мої руки дряпали одна одну, поки він облизнув губи, спостерігаючи за тим, що робив зі мною. Він продовжував рухатися, продовжував тиснути, поки я не відчула, як це розкололо все всередині мене і пронизало дерево піді мною.

- Так красиво, коли ти вся червона і кричиш за мною.

Я задихалася крізь ридання, хапаючи ротом повітря.

- П... перестань, п... будь ласка.

Патрік застогнав.

- О, Ласандрея, ти знаєш, що твоє благання робить зі мною.

Він схопив свій твердий член рукою, поглажуючи себе, вимовляючи моє ім'я, поки його очі блукали по моєму тілу.

Чарльз відійшов убік, підняв руку і провів пальцем по кочерзі, збираючи мою кров. Він зітхнув, ніби задоволений, перш ніж засунув палець до рота, його очі закотилися.

- Не забудь змішати це з її кров'ю, - прогримів він, повертаючись до обведення пальцем кочерги.

Дихання Патріка почастішало, його тіло напружилася, і я знала, що він близько. Чарльз стиснув кочергу, закрутив, а потім раптово вирвав її з мене. Я відкрила рот, щоб закричати, але Патрік уже там, дерся на мене. Він рухався так швидко, його коліна по обидва боки від моїх рук, і, перш ніж я встигла отямитися, він засунув свій член мені до рота, заглушаючи всі звуки, які я видавала, і змушуючи мене задихатися і давитися. Він застогнав, його стегна швидко рухалися, коли він обхопив мою голову обома руками й утримував мене нерухомо.

- Прикрий ці зуби, або я виб'ю їх, - проричав він, і я підкорилася, з мене полилося ще більше сліз, тому що я знала, що він це зробить, він робив це раніше.

- Ковтай усе, - хрипло видихнув він, а потім застогнав, кінчаючи мені в рот, його очі засклені від задоволення, коли я обхопила його член.

Патрік вийшов з мене, залишаючи на мені місиво зі сліз, слини і крові, поки я намагалася віддихатися, безвольно лежачи, переможена болем, ними. Чарльз кинув на мене багатозначний погляд, його пальці стиснули мою щелепу, і я ковтнула. Проковтнула рідину Патріка і намагалася, щоб мене не вирвало. Я не хотіла, щоб він був у моєму тілі, я не хотіла, щоб частина його була всередині мене, але він був усередині. Він завжди був, тому

що він робив це щодня, скільки я себе пам'ятаю. Я не могла нікуди від цього подітися, не могла це зупинити.

- Прелесть, - пробурмотів Патрік, і тут двері відчинилися, і він повернув голову. - Ах, якраз вчасно.

Це його друг, той, із темними очима, він прийшов знову, і я знала, що найближчим часом я не повернулася б у свою клітку. Знала, що це тільки початок дня. Щоб вони продовжували завдавати мені болю і гвалтувати мене і...

- Вовченя? - мої спогади потьмяніли, туман розсіявся від цього голосу. - Дихай, чорт забирай!

Що? Дихати? Я дихала.

- Рея! - покликав хтось, і я розплющила очі, навіть не усвідомлюючи, що відкрила їх.

Світлі зелені очі пильно дивилися на мене, і я зморщилася. Що він робив, і чому я на підлозі? Чому я в нього на колінах?

- Дихай, чорт забирай! - Даріус зажадав і вдарив долонею по моїх грудях, його сила увірвалася в мене, і я ахнула, моя спина вигнулася, коли вона занурилася в мене.

Я набрала повні легені повітря, мої груди горіли, коли я схопилася за його плечі.

- Кляті боги, Даріусе, - закашлялася я, все ще хапаючи ротом повітря. - Полегше з моїми грудьми.

- Тоді не переставай дихати, чорт забирай! - проричав він, його рука все ще на моїх грудях, тепер рухаючись круговими рухами грубо, майже в паніці.

Я підняла на нього очі, важко дихаючи. Його погляд трохи дикий, а по краях відчувалася напруга. Я озирнулася. Джош колисав Сару на руках, а Лео дивився на нас зі свого місця поруч із ним, у його очах жалість. Я моргнула і відвела погляд, а потім опустила очі.

- Чому я в тебе на колінах? - прохрипіла я, у горлі пересохло.

- Ти не відповіла, навіть не поворухнулася, а потім просто впала. Я спіймав тебе до того, як ти тріснула своєю гробаною головою об підлогу! - Даріус рывкнув на мене. - Якого хріна ти продовжуєш непритомніти?

- Нам потрібно йти, - сказав Лео і дістав із кишені портшез.

Я оглянула кімнату, а потім подивилася на Сару.

- З нею все гаразд? - запитала я Джоша, і він грубо ковтнув, міцніше притискаючи її до себе.

- Вона у відключці, але я не бачу жодних травм, що загрожують життю.

- Ідіть, - сказала я йому. - Я за вами.

- Реє, просто підемо з нами, - сказав Джош, оглядаючи кімнату. - Ти тут марна.

Показувати шрами на моєму тілі теж було марно.

- Ні, тут може щось бути. Просто йди.

Я встала, похитуючись на ногах, але Даріус підтримав мене, його руки схопили мої стегна. Я подивилася на нього зверху вниз, перш ніж відійшла.

- Іди геть, - наказала я Джошу, надаючи своєму голосу трохи владності.

Лео подивився на Даріуса, який кивнув йому, і потім вони пішли. Я підійшла до столу наприкінці зали, відганяючи темні спогади, що намагалися накривати мене.

- Ти збираєшся розповісти мені, що це було? - запитав Даріус, підходячи і стаючи поруч зі мною, риючись у паперах.

- Зараз не час, і я нічого тобі не винна, Даріусе, - пробурмотіла я, почувуючись не в своїй тарілці після цього спогаду, після того, як мені здалося, що я переживала все це знову.

Я не дозволю цьому поглинути мене. Я відмовлялася. Але якщо доведеться, це буде на моїх власних умовах і коли я буду сама по собі.

- Давай швиденько подивимося, а потім підемо. Можливо, тут є щось, що підкаже нам, чого Чарльз насправді хоче, або, можливо, що він зробив із дітьми, яких забрав. Він приїжджав сюди і писав усілякі речі, коли я була тут, можливо, він досі цим займається, або моя сім'я взяла гору.

- Гаразд, але ти, блядь, скажеш мені, коли ми закінчимо, - пробурмотів він і перейшов до іншого столика.

- Ні, якщо я маю до цього якийсь стосунок, - проворчав я.

- Ось у чому річ, вовчєня, - сказав він мені на вухо, не усвідомлюючи, що підійшов до мене ззаду. - Зрештою, у тебе не буде вибору. Коли все виллється з тебе, там буду я. Не сумнівайся в цьому.

Д в адцать Сім

Рея

- Ми поговоримо про це? - запитав Даріус, наступаючи мені на п'яти, поки я петляла коридорами західного крила, намагаючись знайти, куди вони віднесли Сару.

Ми менш ніж за десять секунд від мого старого будинку, а він уже накинувся на мене, як піксі на оргію.

Я засміялася над ним.

- О, тепер ти хочеш почути мою версію цієї історії? Я здивована, що ти дозволив мені тієї ночі обійтися без погрози зламати мені щелепу. Хтось щось підсипав тобі в напій?

Я не могла мати з ним справу просто зараз, я почувалася занадто засмученою, занадто не в дусі.

Мене грубо схопили за руку, і наступної секунди я притиснулася до стіни. Я загарчала, люто дивлячись на Даріуса. Він опустил голову, його губи торкнулися моїх, і мої очі звузилися.

- Ти скажеш мені, - пророкотав він глибоким голосом.

- Тобі не здається, що я розповіла тобі достатньо? Чого, чорт візьми, ти ще від мене хочеш, а?

Я штовхнула його в груди, але він схопив мої зап'ястя і притиснув їх до стіни поруч із моєю головою. Він провів носом по моїй щоці збоку, рух повільний, поки не спустився до горла. Його губи торкнулися мого пульсу, який бився швидко, несамовито. Я не могла контролювати це, не могла контролювати те, як моє тіло реагувало на нього. Його губи рухалися вгору по моїй шиї, поки він не прикусив вухо, змушуючи мене різко втягнути повітря і чинити опір бажанню нахилити голову.

- Я хочу всього, вовчєня, - пробурмотів він, його дихання пестило мою шкіру, поки він говорив. - У той момент, коли ти вирішила спробувати вбити нас у Мертвих Землях, ти вже належала мені. Я володію всім, аж до душі всередині тебе.

- Ти не можеш володіти тим, чого ледь вистачає, Даріусе, - прошепотіла я.

Як у мене могла бути душа після того, що вони зробили зі мною, що було зроблено зі мною, що Даріус зробив зі мною. Таке відчуття, що від неї нічого не залишилося. Він відсунувся, його обличчя так близько до мого.

- Ти думаєш, у тебе навряд чи є душа? - запитав він, я мовчала, але він побачив відповідь у моїх очах.

Він видихнув смішок, хитаючи головою.

- У тебе є душа, Рея, як ми й обговорювали минулої ночі, тобі не потрібно її переробляти. Я відчув її. У ній немає нічого поганого.

Мої брови насупилися.

- Кожного разу, коли ти дивишся на мене без побоювання, хоч би як рідко це було, я бачив це. Подивися, що в тебе всередині, подивися, хто ти є.

- Кровожерлива повія-маніпулятор? - запитала я, все ще ображена словами, які він одного разу сказав мені.

- Ні, - тихо сказав він. - Я бачу те, що належить мені.

- Я на землі, - поправила я.

- А я той, хто внизу. Одне не може існувати без іншого.

Я подивилася на нього від низу до верху, мій живіт затріпотів від його слів, навіть коли в голові клубочилася розгубленість, але це не зупинило жар, що розливається між моїми стегнами від того, що він називав мене своєю. Що за межею безглуздості, але, тим не менш, сталося.

Це тяжіння, яке у нас було, ось що змусило нас так реагувати одне на одного. Цей зв'язок несправжній, його створили Боги, але вони зробили неправильний вибір. Такий до біса неправильний. Я повинна це пам'ятати.

- Я все ще відчуваю твій хлист у себе на спині, - сказала я йому, а потім побачила це, легке тремтіння, яке він намагався приховати, коли його очі стали холодними. - Я відчуваю кожен помах, кожен випад, кожен. Одиночний. Удар. Тепер я розумію причину, що стоїть за цим. Принаймні, це те, що я кажу собі. Для тебе я була зрадницею, яка нацькувала на нас розбійників, тих, хто вбив твою сім'ю. Тобі потрібно було, щоб я заговорила, а я не заговорила, або, більше того, я не змогла сказати те, що ти все хотів почути в тій залі. А потім ти зробив те, що було наказано, як слухняна маленька овечка, потягнувшись за цим хлистом, - огризнулася я. - Може, я й розумію це певною мірою, але я не можу пробачити тебе за це, - прошепотіла я, і його щелепа стиснулася. - Я навіть не знаю, чи хочеш ти бути прощеним, чи дбаєш про це, але я підозрюю, що ні. Можливо, тепер ти розумієш, що реальність не така, якою здається. Але я була справжньою. Я ніколи не брехала зі зловмисних причин, я ніколи не ставила себе вище за інших. Я ніколи не робила щось для себе, і я б не вчинила чогось настільки жорстокого, як накладення прокляття, щоб звірі блукали і полювали на невинних.

Я переривчасто зітхнула.

- Востаннє, коли я благала, я поклялася, що це було востаннє. До тебе, - його очі спалахнули чорнотою. - А ти мене не чув, не слухав і не дбав про це.

Я витягнула руки вперед, і він відпустив мої зап'ястя. Він зробив крок назад, його очі не відривалися від мене, коли я повернулася і продовжила йти коридором.

- Я більше нічого тобі не винна, коли справа стосується мене. Ти можеш думати, що я твоя, можливо, в якомусь сенсі, тому що ми Спадкоємці, але ніщо інше не буде твоїм, Даріус.

- Твоє тіло належить мені, - проричав він у мене за спиною, і я зупинилася від його слів і подивилася на нього через плече.

- Минулої ночі я просто хотіла відчутися щось інше, окрім темряви і відчаю, іншим разом у мене була тічка, що дозволило мені подолати тривогу через те, що я впускала когось у своє тіло. Ти друга людина, яка може сказати, що була всередині мене, але що ми робили в тій печері? Це була тілесна реакція, викликана моїм теплом. Тут не було задіяно ні розуму, ні серця, ні душі. Я більше не впускаю тебе в себе, сумніваюся, що коли-небудь впускаю ще кого-небудь, - я пробурмотіла останні слова. - Тож, якщо ти робиш це заради траху, Даріусе, це безнадійна справа.

Я пішла від нього, залишаючи його стояти там.

Я потерла руки, відчуваючи, як мене тягнуло повернути назад, але я не зробила цього, я не могла. Тому що я щойно збрехала, знову. І цього разу це було для мене, бо якби він знав, що вирвав своїми словами частинку мого серця, коли залишив ту печеру, він використав би це, щоб завдати мені болю, поранити мене своїми словами. Тим паче, якби він знав, які глибокі рани завдав мені хлистом. Не впевнена, що зможу впоратися з цим просто зараз. Мій захист слабкий.

- Віхнарн, - пробурмотів Даріус, і я спіткнулася, витягуючи руку, щоб утриматися на стіні.

Я різко обернулася.

- Ч-що? - я заїкнулася, мої очі широко розплющилися.

- Віхнарн, - повторив він і нахилив голову. - Ти назвала мене так у замку Волворн.

Я ковтнула.

- Що це означає?

- Навіщо? - запитала я, відтягуючи час.

- Відповідай мені, - грубо зажадав він.

- Я думала, ти знаєш цю мову?

- Трохи.

- Це означає - воїн, "хоробрий", "сильний", "благородний", - випалила я. - Це все.

- Хм.

Він нахилив голову в інший бік, вивчаючи мене, і я не знала, чи міг він сказати, що те, що я щойно сказала, було повною нісенітницею, але зрештою він кивнув.

- Іди праворуч до кінця і треті двері ліворуч.

З цими словами він пішов, його тіло напружене.

Я не гаюла часу і пішла за його вказівками туди, де Сара, вдячна за те, що він не став наполягати і звертатися до моїх дурниць. Я швидко пройшла до дверей і почула шепіт усередині. Я тихенько постукала і повернула ручку, перш ніж відчинила двері, і побачила, що Сара лежала на великому ліжку в центрі, а Джош поруч із нею, гладячи її по волоссю, поки вона спала. Він підняв погляд, коли я увійшла, біль у його очах майже нестерпний.

- Тепер із нею все гаразд, ми впораємося, - сказала я йому по зв'язку, і він міцно заплющив очі.

Це перший раз, коли я говорила з ним про це після Спокою відьом, але я не могла не спробувати запевнити його, що все буде добре.

- Дякую. За те, що зробила можливим її порятунок.

Він тримав очі закритими, коли відповідав, і я вдячна, бо він побачив би біль у моїх очах за те, на що він штовхнув мене. Але те, що Сара тут, у безпеці, викликало в мене суперечливі почуття.

Я знала, що Джош прийшов би до мене, коли став би мислити ясніше. Але це все одно не зупинило біль, що пронизує мене.

- Я оглянула її, і в неї є кілька ран на руках і ребрах, але це все. До неї більше ніде не торкалися, наскільки я можу знайти.

Я подивилася на Анну, яка сиділа за маленьким столиком у дальньому кінці кімнати і щось змішувала в мисці. Я видихнула з полегшенням, знаючи, що невисловлені слова вона так і не вимовила.

Слава Богам, її не згвалтували.

- Тепер із нею все буде гаразд, - продовжила Анна. - Просто потрібен час. Нам усім просто потрібен час.

Вона продовжила змішувати, і я озирнулася на Сару, що лежала на ліжку.

Для декого з нас перебування в цих землях не зцілювало деякі рани, ми просто вчилися краще справлятися з ними. Хоча вони все ще там, зачаївшись під шкірою. Іноді вони спливали на поверхню, іноді спали. Але вони, як і раніше, готові напасти будь-якої миті, застати вас зненацька і потягнути на дно.

Я кивнула Анні й тихо зачинила за собою двері, залишаючи їх наглядати за Сарою, поки я не зможу поговорити з нею. Я притулилася до стіни поруч із нею, поки не опинилася на підлозі, моє тіло приземлилося з глухим стуком. Я заплющила очі і притулила голову до прохолодного каменю за спиною, знову відчуваючись змученою. Незалежно від того, скільки я спала, я просто весь час до біса втомлювалася. Беллдейм думала, це тому, що я не повністю контролювала свою силу, і через те, що я вела з нею свого роду внутрішню війну, це виснажувало мене.

- Уяви свою душу і силу Спадкоємця як дві окремі нитки, - сказала мені Беллдейм, коли я сиділа з нею на зарослій травою галявині. - Вони мають зібратися разом, переплестися, а потім злитися, щоб створити нову нитку. Це буде боротьба з тобою, вони конфліктуватимуть, особливо тому, що ти не повністю пов'язана зі своїм вовком.

- Вона не вийде, хоч як би я старалася, - проворчала я, подумки хмурячись на Руну.

Вона пирхнула і поклала голову на лапи, заплющивши очі й не переймаючись нічим на світі.

- Тоді, я боюся, ти ніколи не зможеш повністю розкрити свій потенціал, якщо вона не вийде назовні, а з цією війною між твоєю душею і силою це виснажить тебе, і ти будеш схильна до спалахів гніву.

Вона зітхнула і підійшла, щоб сісти поруч зі мною, кістки, що звисали з її шиї, деренчали.

- Повинен бути спосіб, дитино. Кожен Спадкоємець, який прийшов сюди, був єдиний зі своїми вовками і казав, що коли вони отримали силу бути Спадкоємцями, це було так, наче вона була в них завжди. Це єдина відмінність, яку я бачу між тобою і ними. Твій вовк.

Вона колупала кістки у себе на шиї.

- Що я справді знаю з усього, чим я є, так це те, що Спадкоємці - єдині, хто може позбавити землі від цієї чуми рогурів. Стає дедалі гірше, землі вмирають, насувається темрява.

Який тоді я спадкоємець, коли навіть не могла контролювати свою силу, або вона виснажувала мене, коли я використовувала її надто багато. Я фиркнула і відкинулася назад, спираючись на руки.

- Землі карають нас? Тому рогури тут?

- Я не знаю, дитино, все, що я знаю, - це те, що було передано мені. Боги розгнівані, і ми відчуваємо їхній гнів. Це все, що я знаю, але я не впевнена в чому саме.

- Чи можна провести ритуал, щоб проклясти землі? - я запитала. - Даріус сказав, що це зробила я, що неправда, але що, якщо ритуальна частина правильна і це викликало рогурів?

- Я не впевнена, я раніше ні про що подібне не чула. Ось чому ти маєш відвідати Полянну Богів. У них є всі необхідні знання.

- Я навіть не знаю, де Боги. Я й гадки не маю, де це і з чого взагалі почати шукати, - пробурчала я і перебирала травинку між пальцями, повільно посилаючи в неї трохи сили і спостерігаючи, як вона подовжилася.

- Це проявиться само собою, - сказала мені Беллдейм, спостерігаючи, як я змушувала траву рости. - Це має статися.

Я сонно моргнула, розплющуючи очі, коридор тепер висвітлювався сонцем, що піднімалося через вікно. Чорт, як довго я спала? Я витерла руками обличчя і встала, розминаючи м'язи. Я застогнала від цього відчуття і хруснула шиєю. Чорт забирай, це було так приємно.

- Ти готова подивитися, що ми взяли з твого старого будинку? - запитав голос із нізвідки, і я інстинктивно зреагувала.

Моя рука злетіла повітрям, поки не торкнулася чийогось горла. Мої очі розширилися, коли Лео кашлянув і фиркнув.

- Упс? - я насторожено оглянула його, коли він нарешті випростався і потер горло.

- Чорт забирай, Рея, тримай свої руки при собі.

- Тоді не підкрадайся до мене, - огризнулася я, з побоюванням спостерігаючи за ним, щоб побачити, чи не завдав би він удару у відповідь.

Він хитнув головою.

- Не дивно, що ти йому сподобалася з першого погляду, незважаючи на те, що намагалася вбити нас, - він на мить задумався. - Імовірно, це його збудило.

Я насупилася і вперла руки в стегна.

- Я не знаю, жахатися мені чи вражатися тому, що в когось може встати в середині бою.

- Це адреналін, - засміявся він, потім його обличчя стало серйозним. - Будь із ним м'якше, гаразд?

Я хитнула головою.

- Ти б став м'якшим із ким-небудь на моєму місці?

- Ні, - погодився він, його очі звузилися. - Він зробив те, що повинен був у той момент, щоб захистити мене, нас.

Я насупила брови

- Якщо Даріус порушить наказ Чарльза, його не покарають, принаймні фізично. Чарльз покарає мене та інших натомість, знаючи, що це змусить Даріуса погодитися робити те, що він хоче, тому що Даріус сам прийняв би гнів, якби це було можливо.

Дихання вирвалося з моїх легень. Це правда? Він зробив це тільки тому, що забезпечував безпеку своїх людей? Я подивилася на Лео, шукаючи будь-яку ознаку того, що він брехав, але все, що я побачила в його очах - це те, що він благає мене вислухати його.

- Даріус і так достатньо карає себе, просто... подумай про це, - я збиралася відповісти, коли він сказав: - Ходімо, ми чекаємо в їдальні.

Він повернувся, і я пішла за ним, обтрушуючи руку від болю. У виродка тверда шия.

Я увійшла у двері і побачила Еліту і мою зграю, окрім Джоша, Анни і Сарі, які сиділи за столом. Стіни, які були обвішані фотографіями Еліти, тепер зникли, не видно жодної картини, і ці безглузді тріпотіння в мене в животі почалися знову. Прямуючи до столу, я плюхнулася на вільне місце, ігноруючи пильний погляд Даріуса, поки в моїй голові прокручувалося те, що сказав мені Лео. Чому Даріус не сказав мені цього сам? Невже він думав, що я якоюсь мірою не зрозуміла б? Усе, що я коли-небудь робила, це намагалася наглядати за своєю зграєю. Чорт, я навіть вирушила в Мертві Землі, щоб убити, ні, справді вбила, декого з Еліти, щоб захистити їх. Мій шлунок скрутився, і я підняла очі, щоб зустрітися з ним поглядом. Я побачила в них збентеження, ніби він знав, що щось не так,

але не знав, що саме. Я швидко відвела погляд і опустила його на кількість паперів переді мною, які ми поспішили дістати. Я взяла один з ескізів, що лежали переді мною, і наморщила ніс.

- Що це? - запитала я в кімнати, розглядаючи малюнок звіроподібної істоти і відкладаючи те, що розповів мені Лео, на задвірки своєї свідомості.

Він стояв на двох ногах, його вовча морда мала дуже людські очі та вуха, за винятком загостреного кінчика на маківці. Його шкіра відвалювалася шматками, а з губ капала піна.

- Це схоже на деформовану фігурку, - сказав Даміан, і я побачила це сама.

- Ви коли-небудь бачили щось подібне? - запитала я його і взяла інший малюнок цієї істоти.

- Ми ні, і, гадаю, ти теж?

Я похитала головою.

- Ну, я сподіваюся, що це всього лише начерк.

Він здригнувся і кинув насторожений погляд на малюнок. Я теж на це сподівалася.

Я взяла інший аркуш паперу, і він списаний іменами, деякі закреслені, а поруч із деякими зроблені певні помітки. Я вивчала імена і помітила, що всі вони жіночі, і їх так багато. Я швидко встала і нахилилася над великим столом, розсовуючи папери і збираючи ті, на яких більше імен. Коли я більше нічого не змогла знайти і в мене в руках опинилася пристойна стопка, я взяла їх із собою і сіла на підлогу перед каміном, щоб у мене було більше місця.

- Що вона робить? - Лео прошепотів.

- Концентрується, - відповів Тейлор.

- Вона могла б просто зробити це за столом, - проворчав Даміан.

- Невже на це справді варто скаржитися? - запитав Гадсон, і я почув, як ще хтось перекладав папери.

- Може, йому потрібно потрахатися, - втрутився Кольтен. - Гей, Себ...

Я не звернула уваги на їхні суперечки і розклала папери перед собою, переглядаючи ім'я за ім'ям. Я перебирала аркуші, бачачи так багато викреслених, потім натрапила на одне, яке впізнала.

- Чорт.

Я продовжила переглядати папери, страх наповнив мене.

- Що? - запитав Даріус, підходячи і присідаючи поруч зі мною.

Його коліно торкнулося мого боку, але я не ухилилася від контакту. Не тоді, коли його запах огорнув мене, коли я хотіла цього в цей момент.

- Подивися, - я передала йому листок, і він узяв його в мене, вивчаючи імена. Я вказала на одне. - Сара в цьому списку. Це можуть бути імена людей, які... проходять навчання або їх забирають. Інакше, навіщо б їй тут бути? Тут так багато імен, сотні. Хоча жодного з моєї зграї там немає.

У мене перехопило горло при думці про те, що я все ще не могла їх повернути.

- Ти впізнаєш когось із них?

Він похитав головою.

- Ми переглянемо їх і подивимося, чи впізнаємо ми якесь ім'я. Потім я сходжу за записами зграї і принесу їх сюди, і ми зможемо подивитися, чи збігаються якісь імена.

- Де записи зграї? - запитала я.

- У Волворні.

Моє серце завмерло. У Вищих.

- Як ти зможеш дивитися на них? Вищі не впізнають

Чи скаже він їм, що я тут зі своєю зграєю? Я затиснула пальцями нижню губу.

- Мені дозволено доступ, але якщо мене запитають, я просто скажу їм, що зник член зграї, і я перевіряю, чи не переміщували вони зграї без повідомлення. Це не матиме значення, але якщо ми знайдемо імена, ті самі імена, що є в цих паперах, я можу піти до них додому і запитати про них. Подивитися, чи є вони поблизу.

Я кивнула, усе ще пощипуючи губу.

- Тоді ми дізнаємося більше про те, що означають ці імена. Не може бути нічого хорошого, якщо там буде ім'я Сари.

До біса це.

- Ти скажеш їм, що ми тут?

Найменше, що він може зробити, це сказати мені, щоб я могла підготуватися. Так ми змогли б піти.

Напруга заповнила кімнату, і я знала, що інші почули моє запитання, оскільки заспокоїлися. Я дивилася на Даріуса і в його люті очі, коли він знизав плечима.

- Навіщо мені це робити?

Я пильно подивилася на нього, і він заричав.

- Я сказав, що вірю тобі. Чого ще ти хочеш?

Я знизала плечима.

- Ти міг би легко передати мене, а потім продовжити свій шлях, займаючись тим, чим займався відтоді.

- Я не буду цього робити, - сказав він, прибираючи мою руку від рота, щоб я більше не могла щипати себе за губу.

Я вивільнилася з його хватки і поклала руку на своє стегно.

- Усе змінилося, але я маю діяти обережно. Якщо Вищі, зокрема Чарльз, запідозрить недобре в моїх діях, ми ніколи не дізнаємося, що він задумав, куди повів людей і чого хоче.

- Діти, якщо ти зможеш знайти, куди він повів людей... Що ти робитимеш? Ти зможеш з'ясувати, де члени моєї зграї?

- Я спробую знайти, куди їх відвезли, і ми якось їх усіх дістанемо і повернемо сюди.

- Кейд?

Він переминався з ноги на ногу.

- Те саме і залишається в силі, я спробую роздобути інформацію.

Я стиснула руки на колінах.

- Тоді Вищі дізнаються, Чарльз дізнається.

- Так і буде, - погодився він і рішуче подивився на мене. - Але я не можу ігнорувати те, що він робить, ніхто з нас не може. Ось що таке Еліта, захисники, і ми не відвернемося від цих земель.

Я оглянула його, перш ніж перевела погляд на решту його людей у кімнаті, які згідно кивнули головами.

- Коли ти підеш?

- Завтра. Чим раніше, тим краще, і тоді ми зможемо розібратися з цим лайном.

- А як щодо решти присутньої Еліти? - запитала я і встала, повертаючись до столу.

- Вони мої, я передам їм накази.

Я скептично подивилася на Даріуса.

- Вони вірні тобі чи Вищим?

Він заричав.

- Це ми врешті-решт з'ясуємо.

Даріус

- Я і мої діти вмирають з голоду. Будь ласка!

Ми спостерігали, як жінка благала великий натовп, що зібрався біля замку Волворн. Стражники Вищих намагалися заспокоїти їх, відтісняючи від входу в стіни. Нагорі, на зубчастих стінах, багато хто з них вклав стріли в луки, готові вистрілити, якщо ситуація вийде з-під контролю. Я тихо заричав, коли побачив безвольно звисаючі тіла. Іноді засуджених до смертної кари вішали там, щоб попередити інших, що станеться, якщо буде порушено закон, але їх більше двадцяти? Це занадто багато за короткий проміжок часу, що відбувалося?

- Вони повинні впустити їх, у них достатньо місця, - проричав Лео, стоячи поруч зі мною, поки ми спостерігали, як чоловік у подертому одязі замахнувся на охоронця.

Він закричав, вимагаючи їжі для своїх дітей, і незабаром його затримала інша людина і відвела, поки натовп кричав і волав про допомогу. Дитина стояла трохи віддалік від натовпу з відром у руці і стискала руку того, хто, мабуть, був її молодшим братом. Я стиснув щелепи від їхнього брудного вигляду.

- Це неправильно.

- Це не так, - погодився я, коли чоловік збив із ніг дівчинку та її брата.

Я підійшов до них, гарчачи на чоловіка, перш ніж присів поруч із ними, зціпивши зуби від печіння, яке пронизало мою спину. Дівчинка подивилася на мене зі страхом в очах, міцно притискаючи до себе брата, поки вони тулилися одна до одної, здавалося б, бажаючи, щоб земля поглинула їх, щоб захистити.

- Я не заподію тобі шкоди, - сказав я їй так м'яко, як тільки міг, але вона схопила брата за руку і втекла в натовп, лавіруючи між людьми.

Я зітхнув і подивився далі.

- Ти намагався, - сказав Джеррод, спостерігаючи за натовпом так само, як і я. - Вони бояться того, на що ми здатні, знищуючи всіляких істот.

- Так не має бути, - я похитав головою від того, наскільки все це неправильно. - Еліта - захисники. Ось хто ми такі, для чого нас готували. І все ж усі нас бояться. Як ми могли так довго дозволяти цьому тривати?

- Не мало значення, що люди думали про нас, - сказав Джеррод, поки я встав і оглянув натовп. - Тепер усе по-іншому.

- Ми справді заплющили очі, чи не так? - тихо запитав Лео, і Даміан кивнув.

- Так. Як ми могли не помітити, що все стало настільки погано? - запитав Даміан.

- Ми були засліплені, але не більше того, - сказав я їм, і решта кивнули.

Рея має рацію в багатьох речах, і в одному вона має рацію, насамперед у тому, що в нас немає честі, про яку можна говорити. Особливо якщо я не міг навіть підійти до дитини і не допустити, щоб вона злякалася мене.

- Більше ні. Я не буду Альфою Еліти, якого вони бояться, якщо вони не дадуть мені для цього приводу.

- Настав час змін, - сказав Лео, хапаючись за ремінь обладунків, що перетинає груди. - І я думаю, що настав час навести лад у домі. Знайти тих, хто лояльний до тебе або Вищих. Рея сказала, що деякі зверталися до Еліти зі скаргою на жорстоке поводження, і ті відвернулися. Я впевнений, ти не хочеш, щоб під твоїм началом були такі учасники.

- Я не знаю, - проворчав я, спостерігаючи, як спалахнула бійка, жителі Врохкарії виступали проти охоронців. - Це покладе початок війні між Вищими та Елітою, і ми не знаємо, як відреагують люди. Ми не можемо дозволити тому, що робить Чарльз, тривати. Настав час для нової влади.

Чого б це не коштувало в кінцевому підсумку.

- Ми мусимо діяти обережно і приховувати, що протистоїмо їм, якомога довше, а також відсівати в Еліті тих, хто не лояльний до мене. Війна - це не те, що нам потрібно просто зараз, коли кількість рогурів збільшується, а землі вже в безладі. Нам потрібно створити місце, куди люди могли б вирушити і бути в безпеці від рогурів. Вищі не пустять їх у замок Волворн.

- Буде потрібен час, щоб знайти місце. Я займуся цим, - сказав Лео, і я лягнув його по плечу. - Спочатку нам потрібно з'ясувати, де знаходяться люди з цього списку.

- Нам також потрібно знайти кристал пам'яті. Сподіваюся, Рея зможе пролити на нього світло.

- Я залишуся, - сказав Зайд, і я подивився на нього. - У Чарльза постійно є жінка, яка зустрічається з ним у його офісі в певний час, вона завжди приходить туди рано, коли він залишає двері незамкненими. Можливо, мені вдасться отримати від неї деяку інформацію.

- Чарльз трахає жінок у своєму офісі? - запитав я з огидою.

Він знизав плечима, і я понадіявся, що для сексу вони не використовували стілець, на якому я завжди сидів.

- Будь обережним і не попадися, - сказав я йому.

- Завжди.

Із зубчастої стіни пролунав крик, і чоловік у пошматованому одязі боровся з охоронцем, якого тягли вперед. Інший підійшов до них із мотузковою петлею в руці й почав намотувати її собі на шию. Мій погляд упав на висячі тіла. Чоловік кричав, і жінка закричала внизу, дивлячись на нього знизу вгору, благаючи його відпустити. Я зробив крок уперед, але занадто пізно. Чоловіка перекинули через стіну, падіння і раптовий ривок, коли мотузка, натягуючись, зламала йому шию. Мертвий. Я зковтнув.

Жінка знепритомніла, а решта з жахом дивилися на чоловіка. Бійка почала розходитися, і я спостерігав, як дівчинка зі своїм молодшим братом чіплялися за жінку, яка обіймала їх, захищаючи, тоді як інший тепер підійшов до жінки, яка ридала.

Вони щойно вбили людину за те, що вона шукала притулку. Ось чому на стіні висіло так багато тіл.

- Нам потрібно швидко знайти місце, - наказав я.

- Вищий довбаний пріоритет, - проричав Лео.

Ми йшли коридорами, прямуючи в архів замку Волворн. Нашу присутність поки що не помітили, але я був би дурнем, якби думав, що Вищі, які нині перебували тут, не знали.

- Як ти думаєш, у нас буде час забрати записи, що показують, куди були розподілені члени зграї Реї? - запитав Джеррод, і я подивився на нього через плече.

Його тіло напружилось, коли він зустрів мій погляд, але він не відвів погляд.

- Я не впевнений, я не хочу залишатися довше, ніж необхідно, але це була б гарна можливість подивитися.

Я побачив, як його плечі опустилися, перш ніж я повернувся і пішов іншим коридором.

Ми б просто перенесли їх сюди, але Вищі заборонили використовувати їх у замку. На кожній стіні розміщені чари, які активізувалися під час використання портшеза, блокуючи внутрішню магію, що дає нам змогу переноситися. Ми з Реєю - єдині винятки з правил використання портових каменів; внутрішня магія не виснажувалася. Мабуть, це справа рук Спадкоємця.

- Це якось пов'язано з цуцням, з яким я бачив тебе кілька разів в Ерідіані? - Даміан запитав Джеррода. - Ти був тихим відтоді, як ми повернулися, тихішим, ніж Зайд.

- Що означає, що ти був до біса тихим, - додав Лео.

- Я просто хочу провідати його, - пробурмотів Джеррод

Він був близький із хлопцем в Ерідіані весь той час, що ми там провели. Оскар, я думав, хлопця звали Оскар.

Представники Еліти зазвичай не знаходили собі партнерів, сім'ю. Наше життя нелегке. Перебуваючи далеко від дому протягом тривалого періоду часу або будучи відкликаним у будь-який момент, не багато хто міг витримати це. Таким чином, народження цуценят також не було звичайною справою для Еліти.

Що ще більше дратувало мене через те, що Чарльз вимагав цього.

- Я впевнений, що з ним усе гаразд, - збрехав Даміан.

Ми всі знали, що цуценят забрали у їхніх матерів, коли ми прибули, і вони пройшли медичне обстеження, перш ніж знайшли їхніх батьків. Після всього, що ми знали зараз, ми й гадки не мали, чи було це правдою. Усього цього можна було б уникнути, якби ми просто забрали Рею одну. З Альдусом в Ерідіані ми мало що могли зробити відтоді, як він зламав бар'єр, і Мейз викликала Еліту за його наказом. Я не міг тримати їх у секреті.

Я порушив свою клятву.

- Минули місяці, - проворчав Зайд. - Чому їх не повернули до матерів і не зібрали в зграю?

- Ось у чому питання, чи не так? Чому Чарльз не повернув їх у старі стаї чи нові? - запитав Лео. - Уся ця ситуація - повний пиздець.

Не міг не погодитися. Усе - пиздець, і те, що я бачив за останні кілька місяців, і одержимість Чарльза пошуком Реї, і все, що Рея розповіла нам... Співчуття погрожувало зруйнувати стіни цього замку через усе, що я зробив або не робив. Ми всі були так до біса

сліпі, я був так до біса сліпий. Ми всі стали Елітою, щоб захистити Врохкарію, і з урахуванням того, що ми знали зараз, ми всі сприяли її загибелі.

Несвідомо чи свідомо ми допомагали.

Я відчинив великі двері, і ми увійшли в кімнату записів. Полиці за полицями зберігали сувої і книги Врохкарії в алфавітному порядку про кожну істоту в цих землях. Тут зберігалось все, починаючи з назв зграї, нашої історії та членів Еліти і сімей.

Раніше я не замислювався, навіщо нам ці записи, але тепер я хотів знати, в чому причина. Звісно, у такій великій кількості записів немає потреби.

Ми пройшли між рядами книжкових шаф, простір наповнився запахом шкіри та паперу. Я дивився на таблички нагорі, чекаючи, поки ми дійшли до до відділу записів. Я зупинився, коли почув човгання ніг далі по рядах, і привернув увагу своїх братів, прикладаючи палець до губ, даючи їм зрозуміти, що потрібно поводитися тихо.

Я прокрався вздовж ряду, даючи волю своїм почуттям, і пішов за ними, поки не завернув за ріг і не зіткнувся віч-на-віч ні з ким іншим, як із Альдусом.

- О! Альфа Даріус, - він шанобливо кивнув мені своєю білявою головою, тасуючи папери, які зібрав у руках.

- Вищий Альдус, - привітав я, складаючи руки на грудях.

Я подивився на нього згори донизу, задаючись питанням, чи знав він, чим займалася сім'я Реї? Чи був він пов'язаний із Вищим Чарльзом? Дракс заричав усередині мене.

- Схоже, ти тут уже якийсь час? - я кивнув у бік численних паперів, зберігаючи природний вираз обличчя, приховуючи гнів, який, як відчував, переповнював мене зсередини.

- Ах так, ведення записів ніколи не закінчується. Іноді мені здається, що я живу тут, унизу, - засміявся він. - Я можу тобі чимось допомогти?

Він подивився на мене, потім на моїх братів.

- Ми просто тут, щоб дещо перевірити, перш ніж знову вирушити в дорогу. Зникли кілька членів зграї, - обережно сказав я. - Отже, ми перевіряємо, чи не поміняли вони зграї, не сказавши своїй сім'ї, якщо ні, то рогури, ймовірно, вбили їх.

Я спостерігав за будь-якою реакцією на його обличчі.

- Ах, так, деякі з них ідуть, - він похитав головою. - Більше роботи для нас, коли вони могли б просто проінформувати нас, - він переминався з ноги на ногу. - Але краще так, ніж якщо рогури дісталися б до них.

- Ти говорив із Вищим Чарльзом? - запитав я.

У мене деякий час не було можливості поговорити з ним. Я був у тих краях, оновлював записи і дбав про людей якнайкраще в ці важкі часи. Я шукав Вищого Ейдена, але ніхто його не бачив.

Хм.

- Ти пам'ятаєш, коли мені було близько шістнадцяти і мій батько привів мене в твій офіс? - запитав я його, і він відвів погляд, мабуть, занурений у свої думки.

- Я пригадую раз чи два, чому ти питаєш?

Він знову покрутив папери в руках.

- Мої спогади були приховані або заблоковані, - сказав я, і його світлі брови насупилися. - Я пам'ятаю, як з'явилися мої мітки Спадкоємця, а потім мій батько за деякий час привів мене в твій офіс. Я зайшов Спадкоємцем і вийшов, забувши, що я ним був. Чарльз сказав, що поговорить із тобою про це.

- Для мене було справжнім шоком, коли багато місяців тому з'явилися твої відмітини. Спадкоємця чоловічої статі не бачили довше, ніж жіночої. Це справді вражає.

Він подивився на мене, на мітку, приховану на моїй шиї. Він не бачив мене, щоб знати, що вони там були, але відмітини були в історії Спадкоємця.

- Я коротко пам'ятаю, як твій батько приходив до мене з тобою, ми говорили про майбутні зміни в Еліті. Це було близько двадцяти років тому, тобі було близько шістнадцяти. Я не пам'ятаю, щоб ти тоді був Спадкоємцем, що викликає занепокоєння, з огляду на те, що в мене є прихильність до спогадів, - він знову поправив папери. - Чарльз ще не говорив зі мною про це. Я скоро зустрінуся з ним, тож ми поговоримо про це.

- Я увійшов у твій офіс як Спадкоємець і вийшов звідти не будучи таким.

Я пильно подивився на нього, бажаючи, щоб він дав мені кілька відповідей. Я знав, що він намагався приховати їх, але я не міг дозволити йому дізнатися про це.

Він повільно хитнув головою.

- Я не впевнений, як це сталося, і, наскільки мені відомо, у твого батька не було здатності зв'язуватися зі спогадами. Я, звісно, нічого з ними не робив.

Клятий брехун. Я нічого так не хотів, як відвести його до мого підвалу у Вокгаймі й допитати, але якщо я зроблю це зараз, це спричинить переполох, якого ми не могли собі дозволити. Ми поки що не готові розкрити свої карти. Альдус почував підборіддя.

- Можливо, ти сам це зробив?

Мої брови насупилися.

- Наскільки я знаю, ні, я ніколи не міг змінювати спогади або блокувати їх, - збрехав я.

Я знав, що сховав свої спогади, щоб захистити себе від того, щоб стати Спадкоємцем.

- Коли в тебе буде трохи часу, приходь до мене, якщо хочеш. Я можу покопатися у твоїх спогадах і спробувати знайти те, що змусило тебе нічого не пам'ятати.

Я кивнув, але він, мабуть, подумав, що в мене немає мозкових клітин, якщо я справді так вирішив.

- Як справи в Кейдена? - запитав я замість цього, і його очі на секунду спалахнули.

- З огляду на обставини, з ним усе гаразд, - зітхнув він. - Мейз доглядає за ним у східному крилі, але іноді спогади про те, що Рея змінила, з'являються знову. Ми продовжуємо видаляти їх, щоб звільнити його справжні спогади. Він заплутується і може бути жорстоким.

Отже, він усе ще тут.

Якби я не знав того, що знав зараз, я б повірив кожному його слову і жив би як зазвичай. Але я знав краще, особливо після того, як востаннє бачив Чарльза.

- Як можуть повернутися фальшиві спогади, я думав, ти видалив їх назавжди?

- Я теж так думав, але, схоже, це закладено в ній самій і спливає знову, коли вона відчуває стрес і емоційно перевантажена.

Я нахилила до нього голову.

Рея сказала, що його спогади були змінені, але Альдус і Мейз сказали мені, що вони зняли блокування, яке вона на нього наклала. То що ж вони робили з ним цими... допитами?

- Значить, Рея була досить сильною, щоб вставити в нього блок?

Його очі загорілися.

- Так, дуже потужна магія і небезпечна. Нам пощастило, що ми можемо продовжувати позбавляти її сили, яка намагається стерти його справжні дитячі спогади. На

жаль, наразі він має залишатися в замку для своєї власної безпеки та безпеки інших, оскільки ми не знаємо, що він робитиме, коли опиниться між реальністю та спогадами, які Ласандрея вклала в нього.

- Що-небудь чути про те, що її бачили?

Я хотів знати, чи відомо їм що-небудь.

- Ні, хоча, з огляду на те, що плакати з її описом розклеєні, і більша частина Врохкарії знає про неї і про небезпеки, які вона становить, вона не зможе ховатися вічно.

- Ти був її опікуном, ти, мабуть, відчуваєш, що вона тебе зрадила, - обережно сказав я, і він на мить опустил погляд.

- Це дуже прикро. Її батьків дуже поважали, і якби вони побачили, на що вона перетворилася, вони б вили на все горло від відчаю.

- Ви були близькі з нею? - я склав руки на грудях.

- У якийсь момент, так. Хоча вона була маленьким цуценям. Потім я був зайнятий важливішими справами і не міг так часто бувати поруч. Потім з'явилися новини про її батьків і про те, що вона зникла. Я не впевнений, що її шлях міг би змінитися, якби я більше цікавився її дитинством, але, схоже, ніщо не могло збити цю дівчину зі шляху істинного.

- Я дозволю тобі пройти, Альдусе, ти, мабуть, зайнятий, - сказав я, відступаючи вбік, щоб пропустити його, бажаючи обхопити руками його горло.

Зараз не час.

- Так, звісно, - він схилив голову. - Приходь до мене, і ми зможемо спробувати з'ясувати, що сталося зі спогадами про те, що ти був Спадкоємцем.

З цими словами він пройшов повз нас, його руки все ще стискали ці папери.

- Альдус - єдиний, хто може керувати спогадами, - тихо сказав Лео, коли почув, як зачинилися двері. - Як ти думаєш, ми зможемо знайти докази того, що він намагався зіпсувати твої спогади або спогади Кейда?

- Я не знаю, але, можливо, мені потрібно з'їздити в будинок мого батька і подивитися, чи є там що-небудь. Він знав, що я Спадкоємець, він бачив це сам, можливо, він зберіг свої записи про це, хоча більше ніколи про це не говорив.

Є також факт, що він ходив провідати Рею в підвалі. Ми з батьком не були близькими. Він старанно готував мене до того, щоб я став Елітою, і з певного почуття лояльності я стримав свою останню обіцянку йому зробити те, про що просив Чарльз.

Тепер я знав, що він не був тим чоловіком, за якого я його сприймав, він не був в Еліті тим, за кого я його сприймав.

У скронях у мене застукало. Я вважав, Рея не могла навіть перебувати поруч зі мною, особливо тепер, коли дізналася, що в цьому замішаний мій батько. Але коли ми прийшли в її старий будинок, щоб забрати Сару, і вона взяла мене за руку, я побачив у її очах, що вона не звинувачувала мене. Незалежно від того, що відбувалося між нами, вона не звинувачувала мене в гріхах мого батька.

Як міг мій батько стояти осторонь і дозволити Реї опинитися замкненою в тому підвалі? Як він міг не витягнути її звідти?

Схоже, отрута Еліти проникала глибоко, і мені потрібно проникнути ще глибше, щоб позбутися гнилі.

- Тебе не було вдома відтоді, як... - він замовк, але я знав, що він збирався сказати.

Я не був удома відтоді, як мою сім'ю вбили рогури.

- Можливо, мені час це зробити. Мій батько багато чого приховував, особливо те, що стосувалося Реї.

Я пам'ятав щоразу, коли ми вирушали в Закіт, де мій батько вирушав до будинку Альфи і відправляв мене по території. Увесь цей час я ненавидів його за те, що він не допускав мене до розмов з Альфою Полом, я мав стати Альфою Еліти. Було важливо, щоб я був присутній на переговорах і зустрічах. Тепер я знав краще, він був там не для розмов, він був там заради неї. Я стиснув кулаки, а Лео і Даміан насторожено подивилися на мене.

- Давай не будемо руйнувати ще одну кімнату, брате, - сказав Даміан і перейшов до іншої полиці. - Давай спробуємо знайти ці імена й заберемося звідси до чортової матері. Я не хочу залишатися тут довше, ніж необхідно.

Він лягнув мене по спині, і ми взялися за роботу, намагаючись знайти імена в записах, які знайшли в підвалі Реї.

Якщо ми знайдемо якісь імена, що збігаються, це підтвердить те, що Вищі забирали людей просто в нас під носом.

А ми навіть не підозрювали...

Д в адцать Дев'ять

Рея

Я тримала руку Сари у своїй, коли вона сіла на ліжко, заспокійливими рухами потерла великим пальцем тильний бік своїх пальців, коли вона подивилася на мене з вибаченням в очах. Джош сидів на стільці поруч із ліжком, як і я, жодного разу не відвівши від неї очей.

- Мені так шкода, - прошепотіла вона, і з її очей скотилася сльоза.

- Що сталося? - запитала я.

Вона подивилася на Джоша, перш ніж її погляд опустився на коліна.

- Коли мене забрали, мене помістили в кімнату, і прийшов мій батько, - вона судорожно ковтнула, і її рука затремтіла в моїй. - Він... він почав кричати, навіть верещати. Він говорив жакливі речі. Він хотів ударити мене, але його заступник нагадав йому, що в мене не повинно бути більше травм, коли я виступила б перед радою.

Вона похитала головою.

- Вони сказали, що заподіють вам усім біль, якщо я не погоджуся з тим, що сказав мій батько. Я не знала, що робити, я була так налякана. Я... я не хотіла зраджувати тебе, коли вони привели мене в зал, я клянуся в цьому. Я не знала, що робити.... Я не...

Я знала, що мала бути причина, через яку вона зробила те, що зробила, але її слова витіснили всі сумніви, які залишилися в моїй свідомості з цього приводу. Я пересіла на краєчок свого стільця і прибрала пасмо її темного волосся за вухо.

- Тепер усе гаразд, мені теж шкода. Я сказала, що подбаю про твою безпеку, і я цього не зробила.

Я прочистила горло і спробувала позбутися відчуття, що хтось душив мене. Ще одна невдача. Закрий це в собі, Рея.

- Ти можеш пробачити мене? - запитала я її.

- Тобі нема за що вибачатися, - схлипнула вона, і я побачила, як Джош стиснув руку.

- Я зрадила вас усіх, погодившись із тим, чого хотів мій батько.

- Ти зробила те, що мала зробити, те, що вважала найкращим, я не можу звинувачувати тебе за це.

Ридання зірвалося з її губ, і я нахилилася вперед, ніжно обіймаючи її, потреба полегшити її стан зробила мене нездатною стриматися. Я обійняла її, поки вона плакала, мої очі зустрілися з Даріусом, коли він притулювся до дверей, його щелепа цокала, коли він спостерігав за нами.

Джош порізав на стільці, кісточки його пальців побіліли, коли він спостерігав за Сарою. Через деякий час вона заспокоїлася, потім відкинулася назад і витерла обличчя. Вона відкинулася на спинку ліжка і подивилася на Даріуса, що стояв біля дверей. Вона злегка напружилася, але потім підняла підборіддя.

- Ти збираєшся забрати мене назад? - її голос тремтів, але він, як і раніше, сильний.

Хоробра дівчинка. Джош напружився в очікуванні відповіді, його обличчя стало жорсткішим.

- Ні, я не збираюся, - сказав їй Даріус, і в кімнаті стало спокійніше.

- Але ти - зброя Вищих, - сказала вона. - Ти... ти міг би сказати їм, що я тут, сказати моїй парі за домовленістю, що я тут.

Джош здригнувся, гарчання заклокотало в його грудях.

- Я більше не їхня зброя, з якою вони можуть робити все, що їм заманеться. Багато що сталося і змінилося.

Очі Даріуса зустрілися з моїми, поки він говорив. Я відвела погляд.

- Ти знав, що мій батько продав мене? - запитала вона його, і я завмерла разом із Даріусом.

- Продав тебе? - він насупив брови, і я подивилася на Джоша, який практично затрясся від люті.

- Він продав мене Вищим. Щоб вони використовували мене так, як вважатимуть за потрібне. Але не раніше, ніж мій батько дозволить моїй зграї отримати свою частку, - видихнула вона, і я відкинулася на спинку стільця, мої власні очі захипало від її слів. - Я випадково почула, що вони уклали угоди і з іншими, але я не знаю, з ким. Вони точно не сказали мені, що вони роблять.

Я знала, що з нею сталося. Я бачила докази на її тілі, коли вона приїхала в Ерідіан, потім вона розповіла мені дещо з цього, але чути, що її власний батько був у курсі? Він був частиною цього? І що інші теж зробили те саме?

- Що, чорт забирай, не так із людьми? - я прошепотіла собі під ніс, перш ніж встала і почала міряти кроками кімнату.

Мої емоції розпалювалися, бажаючи виплеснутися назовні.

- Що сталося з тим, ким мали бути вовки?! Ми - захисники, добувачі, заступники. Коли вовки Врохкарії перетворилися на монстрів?

Я струснула руками, відчуваючи необхідність зробити... що-небудь.

- Чого вони хотіли від тебе? - запитав Даріус Сару, не зводячи з мене очей. - Вищі?

Я чекала її відповіді, оскільки це теж те, чого вона мені не сказала.

Сара подивилася на мене.

- Вони сказали, що я підходящий кандидат, щоб потенційно народити цуценя, яке стане спадкоємцем. Мене мали віддати Вищим після мого добровільного спарювання зі зграсю Арагніс. Більше я нічого не знаю. Тільки те, що мене мали кудись відвезти.

Я подивилася на Даріуса, на його обличчі написано огиду.

- Чому так важливо народити на світ спадкоємця? Чого він хоче від спадкоємців? - запитала я його.

- Він згадав мені про створення сильніших цуценят, щоб перемогти рогурів, але ця одержимість, яка, схоже, була в нього тривалий час, не дає відчути, що це єдина причина, яка в нього є, - він склав руки, на них горбилися м'язи. - До вашого приїзду у Вокгайм ніхто ніколи не згадував про Спадкоємців, якщо тільки це не була швидкоплинна розмова про те, що їх більше немає поруч. Люди були раді, що їх не було поруч, бо це означало, що вони були в безпеці.

- Але вони не в безпеці. Не від Вищих чи рогурів, - проричала я.

- Я знаю, - прямо сказав він.

- Вони знають, що я пішла? - запитала Сара з ліжка.

- Поки що ні, - відповів Даріус. - І коли вони це зроблять, вони не знатимуть, де ти, я подбаю про це. Ходімо, вовчєня, - сказав він мені. - Нам потрібно багато чого обговорити.

Даріус вийшов через відчинені двері в коридор.

Я підійшла до Сари і притулилася щокією до її щокі.

- Тепер із тобою все гаразд, якщо ти тут не почувашся в безпеці, я переведу тебе в Покій відьом, - її очі розширилися. - Джош усе пояснить.

Я рухаюся, коли Джош встав, підійшов до мене і притягнув ближче, цілуючи в маківку. Я напружилася від його дотику, мої руки вільно звисали з боків. Я почула гарчання з коридору і закотила очі, відсторонюючись від Джоша, щоб побачити, як Даріус похмуро дивився на нас.

- Поговоримо пізніше, - сказала я Сари і пішла за Даріусом коридором.

Він продовжив іти попереду мене, ступаючи безшумно. Я тихо йшла за ним, поки ми віддалялися все далі й далі від кімнат на цьому рівні. Даріус повернув праворуч і спустився на кілька сходинок. Я подивилася в маленькі вікна, поки ми продовжували спускатися, і побачила сади за замком, в яких я не була з цього боку. Зрештою ми підійшли до дверей вниз, і Даріус відсунув прикріплений до них засув і відчинив їх.

Ми увійшли на відкритий простір, і запах усіх цих різноманітних квітів вразив мої почуття своїм солодким, земним запахом. Даріус ішов кам'яною доріжкою далі в сад, ведучи мене до задньої частини закритого замку. Він штовхнув залізну хвіртку, оповиту плющем, розриваючи його на частини, коли повністю відчинив хвіртку. Я нахилила голову, відчуваючи, як плющ залоскотав мені обличчя, коли я пройшла.

Опинившись на іншій стороні, ми опинилися оточеними плакучими вербами, їхнє листя колихалося на легкому вітерці, коли Даріус пройшов крізь них. Я дозволила своїй руці погладити їх, відчуваючи їхнє життя всередині, як пульсуюче серцебиття. Ми продовжили йти травою, Даріус спокійний, а я заінтригована, якщо не сказати дещо нервувала через те, що знову опинилися тут самі.

Навіщо він вів мене сюди?

Ми вийшли на відкритий круглий простір серед верб, сонце світило прямо на нас і відкидало тіні від гілок під деревами. Трава лоскотала мої щиколотки, коли я вийшла на майданчик, вони тут довші. Даріус зробив паузу, і я зупинилася, оглядаючи його, коли він схрестив руки.

- Зайд залишається осторонь, щоб або спробувати знайти, де знаходиться кристал пам'яті, або захопити його, якщо зможе, - сказав він. - Він намагається попросити жінку, яку Чарльз приводить у свій офіс, поговорити з нею.

Я поморщила ніс від відрази.

- Він зможе довго там залишатися?

Він похитав головою.

- Стільки, скільки зможе, поки це не викличе підозр. Я не дозволю йому наражати себе на небезпеку через це, хоча він може добре постояти за себе.

Я перевела подих перед наступним запитанням.

- Моя згряя? Кейд?

- Ми привезли сюди записи, тож можемо переглянути їх у пошуках імен твоєї зграї. Кейд досі у Волворні. Вони кажуть, що це для його власної безпеки.

У мене звело шлунок.

- У безпеці? - я усміхнулася, всередині мене наростало занепокоєння. - Він там не в безпеці. Що вони з ним роблять?

Я подивилася вдалину, боячись того, через що він міг проходити.

- Нічого доброго, Рея, - мій погляд повернувся до нього, і в животі утворився вузол. - Я зустрів там Альдуса, - сказав Даріус, змінюючи тему розмови.

У мене таке відчуття, що він знав, що відбувалося, але не говорив мені. Не знала, вдячна я чи в люті.

- Він сказав, що спогади, які ти змінила, продовжують з'являтися і зберігаються за блоком, тому він стає жорстоким. Альдусу і Мейз доводиться постійно знімати блок, який ти там поставила, щоб дістатися до його спогадів.

Я ненадовго заплющила очі.

- У дитинстві я заблокувала його спогади тільки тому, що йому снилися жахливі кошмари. Він міг кричати годинами або бути тихим після сну, коли, нарешті, дозволяв собі відпочити. Я не... змінювала його спогади.

Боже, Карзан, я приїду, щойно зможу.

- Я так і думав, - легко сказав він, і я мушу заспокоїти своє серце, бо він мені повірив.

Що він насправді міг бути на моєму боці, навіть якщо я цього не хотіла. Але це важливіше, ніж мої проблеми з ним. Чим ми. Життя висіли на волосині, і мені потрібно якнайкраще приховати те, що відбувалося між мною і Даріусом.

- Ти знала про батька Сари? - запитав він.

- Ні, я цього не знала, - відповідала я, складаючи руки на грудях. - Я знала, що робить її зграя... які речі з нею. Вона була в жахливому стані, коли ми її забрали, її травми тоді... - я замовкла. - Я й гадки не мала, що в цьому замішаний її батько.

Він відвів від мене погляд, його щелепа тикала.

- Зі скількома ще людьми вони це зробили? - запитав він вголос.

- З багатьма, - тихо відповіла я йому, думаючи про те, скільки невинних істот забирали з їхніх будинків. - Вищі забирали їх роками, а я не знала. Я думала, що тільки мене, коли я була молодшою. Я не уявляла, що це відбувалося постійно.

- А тепер звідки ти знаєш? - запитав він, і я поколупала черевиком землю.

- Я не можу тобі цього сказати.

Він підняв брову, але я не могла розповісти йому про те, що Едвард був єдиним, хто розповів мені, що відбувалося насправді, це наразило б його на небезпеку. Що менше людей знали про нього, то краще. Хоча я про нього не чула і починала турбуватися. Він сказав, що Вищі усували його від ухвалення рішень, не допускали до внутрішньої роботи. Вони починали підозрювати його?

- Я серйозно, Даріус, це те, чим я не можу з тобою поділитися. Протягом багатьох років мені допомагали доставляти людей на Ерідіан, доставляти їх туди в безпечне місце. Вони допомагали навіть мені. Я навіть не знала, що Ерідіан існує. Я, напевно, була б давним-давно мертва, якби мені не сказали про це. Я не можу сказати тобі, від кого я отримала допомогу, просто вони на моєму боці, і для них буде менш небезпечно, якщо про це дізнається менше людей.

Він уважно вивчав моє обличчя.

- Ти їм довіряєш? - нарешті запитав він.

- Я б довірила йому своє життя.

- Йому? - його руки напружилися.

- Це не має значення.

- Має, чорт забирай, - проричав він, поки я витримувала його погляд, не здригнувшись, незалежно від того, як у мене всередині все перевернулося від його власницького тону.

- Послухай сюди, ти, велика, гробана придуркувата няня, - огризнулася я, роблячи кілька кроків до нього.

Він простежив за кожним моїм рухом, його очі налилися кров'ю, як у вовка, готового до стрибка. Але я не зупинилася, поки не опинилася за чотири кроки від нього.

- Я не твоя, щоб бути власником, вимагати чи захищати. Ми вже проходили через це.

Він повільно опустил голову, ні на секунду не відводячи від мене очей. Рух був настільки тваринним, що мені довелося старанно працювати, щоб контролювати дихання, коли моє серце забилося в грудях.

- Ти та, за кого я тебе приймаю, - його голос тихий, сповнений хрипоти і погрози.

- Ні, - я різко похитала головою. - Я не стану для тебе іграшкою, я сама по собі!

- Ти - моя істота.

Моя бравада на мить випарувалася, слова затріпотіли ту надію, ту ту тугу, що жила глибоко в моїй душі, яку я ховала роки до нього. Як він міг говорити мені такі речі після того, що зробив? Чому саме він має говорити це мені?

- Ти знаєш, що з цим зв'язком нічого не поробиш, ось і все, Даріусе, - втомлено сказала я. - Це все несправжнє. Я не дозволю цьому статися, тільки не з тобою.

Усе його тіло напружилося.

- Це мине, я зроблю так, щоб мине. Я витягну це, розірву, вирву шматок за шматком. Моє серце більше не витримає.

Наступної секунди я лежала на спині, він рухався так швидко, що я не встигла зреагувати. Мої руки притиснуті зап'ястями з боків від голови, а його обличчя перебувало в кількох дюймах від мого, його ніздрі роздувалися.

- Ти навіть не спробуєш чогось позбутися, - проричав він на мене, його очі тепер повністю чорні.

Єдиним кольором залишилися зелені зіниці.

- Я посаджу тебе на ланцюг у своїй кімнаті, я замкну тебе там, ніколи не випущу, ніколи не дозволю тобі відчутти сонце на своїй шкірі, доки ти, блядь, не схаменешся, - його очі вчепилися в мої, коли я завмерла під ним, його сила вийшла назовні й розтікалася по його спині. - Ти витягнеш це, я заштовхаю назад. Ти потягнеш за це, я буду штовхати. Ти розірвеш це, а я зберу все до єдиної деталі і знову зберу їх разом.

Я стиснула свої руки в його хватці, і він заричав. Це низьке, повне домінування гарчання, і я нічого не змогла вдіяти зі своєю реакцією. Я впала на траву, моє тіло обм'якло в його обіймах. Муркотіння, що виходить від нього, сповнене задоволення, коли його сила розлилася по моїх боках, заспокоюючи мене прохолодою.

- Я не хочу цього, Даріус.

Я тихо прошепотіла ці слова, дозволяючи деякій вразливості проявитися в моєму голосі. Його очі вдивлялися в мої.

- Я ніколи по-справжньому не отримувала того, чого хотіла у своєму житті, я не просила багато чого, якщо взагалі щось просила для себе. Але це, я хочу цього.

Він сильніше втиснув у мене свою вагу, роблячи мене повністю нерухомою, коли ковзнув між моїх стегон.

- Я не хочу мати цього зв'язку з тобою, я не хочу бути прив'язаною до тебе. Я не... -
мої губи затремтіли, коли відчай захлеснув мене. - Я не хочу, щоб це був ти.

Тиша. Нас оточувала абсолютна тиша. Не чути навіть шелесту листя на вітрі в гілках. Потім Даріус повільно відвів очі від моїх очей, проводячи вниз по переніссі, поки його очі знову не зустрілися з моїми. Його сила проникла в його руки, і я відчула її спокій поруч із собою. Я різко втягнула повітря, мої губи прочинилися, коли він пестив мою шкіру. Пролунав мій власний поклик, що вітав його, і мені довелося заплющити очі, коли відчуття дому пронизало мене.

Чому мені з ним так добре, але так боляче? Його сила, що з'єднується з моєю, подібна до набуття води після того, як її не було кілька днів. Знаходження сонця після того, як істоти трималися подалі.

Це до біса несправедливо. Але тоді. Яким було моє життя взагалі?

- Відкрий очі, вовчєня.

Я відкрила. Його сила поєдналася з моєю, і я не змогла відмовити йому.

- Ти відчуваєш це? - запитав він, підштовхуючи мене сильніше, і я переривчасто видихнула. Я відчувала все це. - Це те, що ніхто з нас не може заперечувати. Це вища сила, більша, ніж ми з тобою разом узяті. Чи від Богів, чи від когось іншого, але це шлях, який вони обрали. Я не зійду з цього шляху.

У мене захипало очі, і я прикусила внутрішній бік щоки.

- Можливо, ти не просила багато чого у своєму житті, можливо, тобі не давали вибору. Тут у тебе теж немає вибору, - сказав він, і я видала звук, що віддаляється від мене. Він сумний, смиренний. - Але це не обов'язково має бути жахливо, це не обов'язково має викликати ненависть. Я егоїстичний засранець. Я не вмію ділитися, не вмію йти на компроміс і особливо не вмію відпускати те, що вважаю своїм.

Він нахилив голову, проводячи носом по моїй шиї.

- І я не відпущу, Рея, - сказав він, і я напружилася в його обіймах. - Я більше тебе не відпущу.

Я сіла на траву, пробігаючи пальцями по пасмах, тоді як Даріус сидів за кілька футів від мене, уважно спостерігаючи за мною. Після того, як він відпустив мене, ми довго мовчали. Сонце вже близько до заходу сонця, але я не відчувала потреби порушувати тишу. Не після всього, що він мені наговорив.

Він не відпустив мене, він не дав мені вибирати. Не могла сказати, що я здивована. Даріус не з тих чоловіків, які щось упускали. Як він сказав, він егоїст. Навіть при тому, що його слова хотіли проникнути мені під шкіру, бажаючи відчувати себе задоволеною тим фактом, що, за його словами, він був би постійним, я не могла йому дозволити. Занадто багато чого сталося.

Зрештою він першим порушив тишу.

- У Вищих, особливо у Чарльза, багато послідовників. Незважаючи на те, що в даний момент відбувається повстання, деякі люди вимагають, щоб Вищі пішли у відставку, оскільки вони не підходять для управління Врохкарією, - сказав мені Даріус, і я не могла не відчувати проблеск надії, що хтось повставав. - Незважаючи на те, що вони нікому не дозволять сховатися в стінах замку від рогурів, у них усе ще є союзи серед зграй.

- Ймовірно, через те, що дехто відмовився від своїх дітей, щоб отримати титули, силу й авторитетність.

Шматки лайна.

- Наскільки глибоко це заходить? Скільки людей на боці Чарльза?

- Багато, - сказав він.

- Чарльз та інші Вищі роками викрадали дітей, і ніхто не знав про це, крім тих, хто був у цьому замішаний. Потім Сара каже нам, що з її батьком уклали угоду через неї, і вона чула про інших, які зробили те ж саме. Усі залучені заслуговують смерті за те, що вони зробили.

- Ти хочеш входити в зграї і вбивати тих, хто в них замішаний? - він нахилив голову, чекаючи моєї відповіді, але він не відключив мене відразу.

- Деякі пожертвували своїми дітьми заради того, щоб їхнє життя було комфортним, тоді як їхня дитина живе в злиднях. Вони ображають, гвалтують і ламають власну плоть і кров, членів своєї зграї. Вони не заслуговують на життя, Даріус. Як вони можуть стояти там і дивитися, як забирають їхню дитину, дивитися, як їхня зграя гвалтує інших. Це огидно, - виплюнула я. - Еліта була створена для полювання на спадкоємців, але ви думаєте, що вони

були створені для захисту земель. Що ви будете робити? Ви закриватимете на це очі тепер, коли знаєте?

Тіні затанцювали за його спиною, коли його ніздрі роздулися.

- Я не можу закривати на це очі, я ж тобі казав. Але я також знаю, що просто зараз ми не можемо знищити Чарльза або його послідовників, коли знайдемо їх без доказів, які можна пред'явити людям. У нас немає сил боротися з ними і перемогти просто зараз.

- Ми канарські вовки, ми Спадкоємці. Як ми можемо бути недостатньо могутні? Ми практично другі після Богів.

- Я нещодавно згадав про свої здібності, як і ти, але твої мінливі.

- Звідки ти це знаєш? - обережно запитала я.

- Я відчуваю це, всередині тебе, дике, неприручене. Ось чому ти весь час втомлюєшся, ось чому в тебе бувають спалахи гніву, - він нахилив голову, посміхаючись. - Чому ти не можеш перемогти мене.

Я насупилася.

- Я освоюся, просто це займе трохи часу. Ось і все.

Мені не подобається, що він знав, що я не повністю контролювала ситуацію. Нездатність вистояти на рівних з таким чоловіком, як Даріус, рівносильна смертному вирoku. Або удару батоном по спині. Хоча я не думала, що багато хто міг вистояти на рівних із ним. Якщо тільки ви не є Вищим.

- Це також залежить від твоєї вовчиці.

Я зробила паузу. Розумний виродок.

- Так, про це не може бути й мови, тож мені просто доведеться вчитися без неї.

Він підняв долоню, тіні чорного туману танцювали навколо його пальців.

- Тобі потрібно повністю зблизитися з нею, але цього не відбувається. Коли твоя вовчиця востаннє виходила назовні?

- А коли твій? - заперечила я.

Моя вовчиця - хворе місце, і, здавалося, він знав це, коли його очі загорілися.

- Кілька тижнів тому. Рогури напали на маленьке село недалеко від Непростимого моря. Мало хто бачив мого вовка і залишився живим.

- Чому це

Цікаво.

- Це не звичайний вовк.

- Ми не звичайні, а канарські.

Він стиснув руки, і туман піднявся вгору й обволік його спину. Два товсті завитки темряви потягнулися з-за його спини, схожі на хвости, що мотаються взад-вперед. Я нахилилася ближче, зовсім трохи, зачаровано дивлячись на ці тіні.

- Може, я і канарець, але навіть мого вовка ніхто раніше не бачив. У будь-якому разі, в історії Врохкарії цього немає.

Ці хвости розгойдувалися взад-вперед, і Даріус встав, присуваючись ближче до мене.

Я теж піднялася, відчуваючи свою власну силу всередині, що вирує і б'ється об мої нутрощі, реагуючи на його.

- Чому твій вовк інший? Чи є інші? На кшталт того, що я бачила?

Він зупинився переді мною, зелень його очей злегка засвітилася. Він простягнув руку і схопив мене за підборіддя. Хватка міцна, але не болюча.

- Можливо, але я думаю, ти знаєш, чому в мене все по-іншому.

З'явилися мої відмітини, я відчула їхнє тепло, перш ніж вони лягли на мою шкіру. Власні відмітини Дарія пульсували в татуюваннях на його шиї й доходили трохи нижче щелепи.

- Я не знаю чому.

Його очі засвітилися яскравіше, коли він опустил руку, але не відсторонився.

- Твоїй вовчиці потрібно вийти.

- Вона не хоче, вона не може, - неохоче визнала я.

Руна неспокійно рухалася всередині мене, моя сила витала навколо неї. Трава біля моїх ніг росла, стебла ставали більшими в міру того, як усередині мене заспокоювалися мої нерви. Даріус дивився вниз і мовчки спостерігав.

- Ти не зможеш контролювати це, поки не станеш із нею єдиним цілим. Ти нічим не допоможеш у битві з Вищими, коли вона почнеться. Нічим не допоможеш повернути свою розбиту зграю. Повернути Кейда.

Лють захлеснула мене, і я підняла руку, куля сили вилетіла з моєї долоні, коли я вклала її на груди Даріуса. Він змушений відступити на крок, поки його сила не піднялася назустріч моїй. Нас огорнула темрява, чорний туман люто клубочився навколо нас, і видно

тільки зелене сяйво очей Даріуса. Моє дихання збилося, коли льодисто-блакитні вусики вийшли з моїх боків і накиннулися. Вони з'єдналися з бар'єром Даріуса навколо нас, іскрячись щоразу, коли стикалися з ним. Сині спалахи висвітлювали нас із кожним попаданням, і я побачила, що Даріус із цікавістю спостерігав за нами.

- Я можу спробувати вигнати її силою, - сказав він мені за мить.

Він зловив рукою неслухняний вусик і намотав його на пальці, граючи з ним.

Абсолютно незворушний.

- Їй це не сподобається, але якщо немає іншого виходу, це доведеться зробити.

Я вже хитала головою, перш ніж він закінчив.

- Це жорстоко.

- Це і є виживання, вовчєня. Якщо ти не впораєшся зі своєю силою, ти помреш. Ти могла б убити невинних. Ти цього хочеш?

З мене вирвалося ще більше сили, її хвиля розбилася об стінки бар'єру.

- Ні, - я наштовхнулася спиною на чорноту, відчуваючи, як його магія вбиралася в мене і заспокоювала частину моєї власної сили. - Звісно, ні.

- Тоді дозволь мені допомогти тобі витягнути її. Можливо, з першого разу це не спрацює, але в нас немає інших варіантів. Мені потрібно, щоб ти була настільки сильною, наскільки це можливо, щоб зустрітися віч-на-віч із Вищими, коли прийде час.

- Я вже впоралася з одним, мені не потрібно витягувати її.

Його погляд став жорсткішим від моїх слів. Чорт.

З його грудей вирвалося бурчання, і він зробив крок уперед. Його очі дивилися в мої, перш ніж у них загорілося впізнавання.

- Вищий Ейден, - пробурмотів він, і я зковтнула. - Ти вбила Вищого, маленьке вовчєня?

- Я...

- Ти зробила це, чи не так? - його тон знизився. Він облизнув губи. - Як ти це зробила? - запитав він, підходячи ще на крок ближче.

- Я не...

- Коли ти це зробила? - ще крок. - Ти пустила йому кров?

Повітря стало важким, коли від нього виходило бажання.

- Я нічого не робила.

- Скажи мені. Я не серджуся. Аж ніяк, - його очі мерехтіли чорним.

Я перевела подих.

- Я знайшла його п'яним, - прошепотіла я. - Я пішла за ним і перерізала йому горло.

- Чорт, - прошепотів він, опускаючи руку, щоб привести себе до ладу.

Мої очі відстежили цей рух.

- Ти знаєш, наскільки я до біса твердий для тебе просто зараз? - я похитала головою, не зводячи очей з його очевидної ерекції. - Те, що ти кровожерлива, завжди мене заводило. Це те, як блищать твої очі, такі повні люті й ненависті.

- Вони були сповнені люті через нього, - визнала я. - Через те, частиною чого він був. Я знищу їх усіх до єдиного.

Він зробив глибокий вдих.

- Якщо ти не хочеш, щоб я зняв ці шорти і трахнув тебе, вовчєня, я б перестав згадувати про це зараз.

Я проковтнула стогін, що піднімається, навіть коли тепло розлилося у мене в животі.

- Це повний бардак, - сказала я йому.

- Ніщо не так, коли справа стосується тебе.

Я переривчасто вдихнула і прочистила горло. Мені було б так легко запропонувати те, що він хотів, я не сумнівалася, що він ухопився б за це. Я стиснула стегна разом.

- Отже, тепер ти знаєш, що я можу вбити Вищого, - сказала я, переводячи розмову в безпечніше русло.

- Ти застала його зненацька, Рея. Так буде не завжди. Їхня сила вища за норму, особливо Чарльза. Ти можеш відчувати це від нього, я знаю, що можеш.

Звісно, я могла, але я думала, що це нормально. Більшість Вищих зазвичай - вовки з домішкою відьомської крові. Але Чарльз інший.

- Хто він? - запитала я.

- Сильний, сильніший, ніж мав би бути.

Даріус несподівано вривався в мене, тримаючи рукою за горло і притискаючи до бар'єру.

Я штовхнула його рукою в груди, моя сила вливалася в нього, і він заричав.

- Припини, блядь, битися.

Я не могла, це все, що я знала.

- Довірся мені.

Це смішно.

Мої пальці впилися в його груди, волосся навколо мене стало дибки. Мої очі змінилися, я відчула, як це відбувалося, і Руна скиглила всередині мене. Сині нитки пробілися крізь землю біля моїх ніг і піднялися над нами, оточуючи нас, коли вони люто рухалися. Мої сили пронеслися навколо бар'єра, дзвенячи навколо нього, поки я намагалася втекти. Даріус наблизив до нас темряву, згущував її ще щільніше.

- Злізь із мене, - зажадала я, вкладаючи більше сили у свою долоню на його грудях.

Намагаючись змусити кожну частинку її виконувати мої накази.

- Ні, - проричав він у відповідь, тіні вкрили його тіло, захищаючи його.

Синій і чорний зіткнулися навколо нас, іскри і вусики дико блукали всередині створеного ним бар'єру. Тіні схопили мене за зап'ястя, утримуючи їх по обидва боки від мене, і я почала битися в паніці, коли гарячий біль пронизав мене. Я заплющила очі, коли з мене вирвався здавлений крик, від якого в мене перехопило подих. Потім губи торкнулися моїх.

М'які, але потім більш вимогливі, грубі.

Я схлипнула, відкриваючись йому, щоб відволіктися. Дозволяючи його язика танцювати з моїм, я припинила боротьбу, біль відступив до тупого болю, коли він пожирав мій рот. Моє тіло розслабилось, притулившись до його бар'єру, ці примарні руки тепер заспокійливо потирали мої скроні. Жалібний звук вирвався в мене, коли моя магія вичерпалася, і Даріус видав якийсь звук у глибині горла.

Він прикусив мою нижню губу, перериваючи поцілунок, щоб притулитися своїм чолом до мого.

- Довірся мені, - прошепотів він мені, і я розплющила очі.

Ці сріблясті іскорки повернулися, і я не могла нічого зробити, окрім як дивитися, як вони плавали.

- Я не можу, - видихнула я, притискаючись до нього головою.

Його очі закрилися, і він різко видихнув. Злегка прикусивши мою щелепу, він відпустив моє горло і відступив назад. Світло знову оточило нас, коли він зняв свій бар'єр, і я, спотикаючись, вийшла вперед.

Даріус зловив мене, піднімаючи, коли мої відмітини зникли, мої очі обважніли, коли я поклати голову йому на плече. Він міцно притиснув мене, просунувши руку мені під ноги, а іншою обіймаючи за спину, поки прямував до верби. Я намагалася боротися, змусити його опустити мене, але моє тіло немов закам'яніло. Він сів, ніжно звертаючись зі мною, і влаштував мене зручніше в себе на колінах. У голові в мене все затуманилося, і я навіть не змогла б поворухнутися, якби захотіла. Але його запах огорнув мене ілюзорним почуттям безпеки, фальшивою спробою розради. Я занадто слабка, щоб відкинути це, і зарилася обличчям у його шию. Його долоня лягла на мою потилицю, ніжно масажуючи її, і від цього дотику з моїх губ зірвався тихий задоволений стогін.

Він посміювався мені в маківку і поклав вільну руку на стегно.

- Відпочивай, вовчєня, я подбаю про твою безпеку, - він знову повторив це.

Я спробувала пирхнути, але, здавалося, не видала жодного звуку, коли моє тіло обм'якло, і я заснула в обіймах свого особистого ворога.

Т р і дцят

Рея

Я скося дивилася на Даріуса, поки їла м'ясо й овочі на своїй тарілці. Його рот стиснутий у жорстку лінію, коли він дивився на порожню стіну за моєю спиною, ту, де був його батько, і я відмовлялася питати його про це. Я не хотіла знати його думок, не хотіла знати, чому всі фотографії були зняті.

Ми ні про що не говорили. Він бив мене, моє минуле, у цьому замішаний його батько. Нічого. Це все лише поверхневий рівень, і я навіть не впевнена, що хотіла б заглиблюватися в це.

Здавалося, він відмовлявся визнавати, що він зробив зі мною. Або повністю ігнорував це, або змінював тему. Йому справді все одно?

Ми знали, чому нам потрібно бути поруч одне з одним, але хіба він не відчував... жалю?

Я не могла не замислитися над питанням, якби Вищі віддали мене йому як покарання, якби я не втекла, чи був би він таким самим поганим, як ті, хто заподіяв мені біль? Це нерозумно, з огляду на те, що він відшмагав мене, тож я маю думати, що цього достатньо, щоб показати мені, хто він такий, але емоційно мені з ним болючіше за все. Я

розуміла, чому він заподіяв мені біль у тій залі, розуміла, що він виконував наказ захистити своїх людей, якщо те, що сказав Лео, було правдою, і що мене вважали зрадницею земель. Я б зробила те саме для своєї зграї, але він не сказав цього сам. Хоча глибоко, так глибоко всередині мене, я хотіла кричати на нього про нерозуміння, чому він не вибрав мене. Чому, цього разу, хтось не міг просто вибрати мене. Жодна з цих думок не змушувала мене почуватися краще.

Я зітхнула і взяла свій кухоль фруктові води, ковтаючи її в раптово пересохлому горлі. Солодкість розлилася по моєму язичку, і я насолоджувалася кожним ковтком. У нас в Ерідіані ніколи не було нічого подібного, і я спустошила свій кухоль. Я потерла потилицю, коли закінчила, відчуваючи, як усе тіло ломило. Битва всередині мене починала справді даватися взнаки, і єдине пояснення - це те, що мені сказали. Про те, що я не була єдиною цілою з Руною. Незалежно від того, скільки годин я спала, я все ще відчувала втому і спустошення. Я не знала, скільки ще це могло тривати, але Руна, як і раніше, не рухалася з місця.

Я ще раз ходила з Даріусом до верб, щоб спробувати витягнути Руна, але безуспішно. Вона така вперта, але я думала, справа не тільки в цьому.

Вона боялася того, що станеться, коли вона вийде, травмована тим єдиним разом, коли вона це зробила. Ми обидві були там. Однак зараз саме час подолати це, так багато поставлено на карту, і я й гадки не мала, як це здійснити. Я ненавиділа той факт, що або йому, або мені доведеться застосувати силу, щоб змусити її вийти. Я відчувала, що опір слабшав із кожним разом, але час не на нашому боці. Ми не могли рухатися вперед і планувати порятунок моєї зграї, людей, яких забрав Чарльз, і потурбуватися про рогурів, якщо я навіть не могла використати свою силу, не піддаючись контролю або вона виснажувала мене.

Чарльз сильніший за більшість, я могла відчути це по ньому, коли він дозволяв, і він дав мені це зрозуміти, коли спускався в підвал. Його домінування, його сила, його жорстокість. Потім є інші Вищі та його прихильники, яких також слід було брати до уваги. Який сенс штурмувати замок тільки для того, щоб бути вбитими ще до того, як ми почнемо. Я також не могла ризикувати Кейдом, я не сумнівалася, що він використає його як щит, якщо йому знадобиться.

При цій думці я стиснула руки, що лежали на столі.

Минуло надто багато часу відтоді, як я бачила його востаннє, відтоді, як він обсилав мене образливими словами і відмовився піти зі мною. Щоразу, коли я думала про нього, моє серце знову розривалося. Я знала, що це не зовсім він, його розум був затьмарений, але, тим не менш, це все ще завдавало болю. Коли Даріус сказав мені, що він усе ще в замку, я не знала, чи відчула полегшення від того, що він там, а не повернувся в Закіт, у наш старий дім. Крім того, інші члени моєї зграї перебували Бог знає де. Мені потрібно забрати їх, переконатися, що вони в безпеці, і відвезти в Покій відьом. Я не сумнівалася, що Беллдейм прийме їх і збереже в безпеці.

- Ти йдеш до батька? - запитав Лео з нізвідки, і я підняла очі й побачила, що він дивився на Даріуса.

Мій погляд перемістився на нього якраз вчасно, щоб побачити, як цокала його щелепа.

- Так, я скоро піду.

Я ковтнула, дивуючись, навіщо він узагалі туди йшов, і знову опустила погляд на свою їжу, зовсім більше не голодна.

- Рея піде зі мною.

Я підняла голову.

- Що я за хренотень.

Мій голос підвищився, у ньому чулися нотки паніки, і я ненавиділа, як його очі стали гострими при цьому звуці.

- Так, там можуть бути якісь записи, які можуть показати нам, чим займалися Вищі у Врохкарії. Мій батько був дуже близький із Чарльзом. Я не був у тому будинку відтоді, як померла моя сім'я. Йому подобалося зберігати інформацію і колекціонувати речі. Там обов'язково що-небудь знайдеться, неважливо, наскільки маленьке.

- Тоді просто йди, візьми все, що тобі потрібно, і повертайся, мені не потрібно бути з тобою, - заперечила я.

- Ти йдеш.

Рішучість у його тоні змусила мене наїжачитися.

- Чому ти думаєш, що можеш просто смикнути за повідець, і я піду за тобою.

Його усмішка стала спокусливою, і я чинила опір бажанню стиснути стегна, побачивши це.

Заради всього святого.

- Не підкидай мені ідей, вовчєня, було б кумедно побачити тебе з нашійником на твоїй гарнєнькій шийці.

Мої щоки загорілися, і Себастьян подавився їжею.

- Чорт забирай, я зможу це побачити?

Даріус заричав на нього, тоді як Джош ударив Себа по потилиці.

- Кинь це, - проворчав Тейлор.

- Варто було запитати.

Себастьян знизав плечима і повернувся до їжі, а Кольтен фиркнув. Анна зітхнула.

- Що ти хочеш, щоб ми зробили тим часом? - запитав Лео в Даріуса, поки я спостерігала, як Джош акуратно накладав ще їжі на тарілку Сари, отримуючи від неї у відповідь легку сором'язливу посмішку.

Я відвела погляд.

Я рада, що Сара змогла спуститися і повечеряти з нами, але я все ще відчувала себе зрадженою Джошем через те, як ми сюди потрапили, а потім я відчула провину, тому що Сари могло б взагалі не бути тут, якби він не підштовхнув мене. Тоді в нас також не було б союзу з Елітою, які, здавалося б, були на нашому боці.

Я все ще не впевнена, що могла їм довіряти.

- Я хочу, щоб ти продовжив переглядати записи Еліти і подивився, у кого є зв'язки з Вищими, - сказав Даріус Лео. - Якщо їхня родинна згряя уклала з ними союз, якщо в їхніх батьків є з ними стосунки.

- Ти не знаєш, кому можна довіряти? - запитав Гадсон, відкидаючись на спинку стільця.

- Якщо Еліта була створена виключно для полювання на Спадкоємців, і коли двоє з них живуть під одним дахом, один відомий, а інший ні, я очікую, що в якийсь момент мені в спину встромиться ніж. Ми не можемо повідомити їм, що Рея або будь-хто з вас наразі тут, поки я не буду впевнений, що тому, хто перебуває під моїм дахом, можна довіряти, інакше вони розкажуть усе Вищим.

- У вас що, немає охорони навколо замку?

Цікаво.

- Захист, організований Вищими, - сказав він мені.

- От лайно, - пробурмотіла я.

- Безумовно, - відповів Джеррод.

- Замість цього ми міняємо його на бар'єр Даріуса, але він повинен робити це повільно, щоб не насторожити відьом Вищих, - сказав Лео, роблячи ковток. - Що нам робити, якщо в когось із Еліти є тісні зв'язки з Вищими?

Губи Даріуса розтягнулися в усмішці.

- Тоді ми дивимося, слухаємо і вчимося. Результат їхнього життя залежить від того, що ми знайдемо, - він підвівся й обійшов стіл, прямуючи до мене, киваючи головою в бік дверей. - Ходімо.

Я підняла брову і склала руки на грудях.

- Я ж сказала тобі, я не збираюся...

Мене підняли і перекинули через велике м'язисте плече, рука обхопила мої стегна. Перш ніж я зрозуміла, що сталося, ми вийшли з великої кімнати.

- Якого біса? Відпусти мене просто зараз! - я закричала, звиваючись, щоб він відпустив мене.

Моє волосся звисало, коли він рухався, пасма заважали мені бачити. Я вчепилася йому в спину, і він зашипів.

- Тихіше.

Різкий біль пронизав одну з моїх сідниць крізь шорти, і в мене відвисла щелепа.

Цей виродок щойно вкусив мене.

Я надто приголомшена, щоб робити що-небудь, окрім як моргати, коли ми йшли коридором і зайшли в іншу кімнату. Він закрив за собою двері стусаном черевика і потім пішов уперед. Я раптово випрямилася, потім моя дупа вдарилася об тверду поверхню. Я хитнула головою, коли мене здолало запаморочення, і кілька разів моргнула, поки не побачила, що сиділа на столі. Даріус нишпорив на полицях праворуч від мене, пересуваючи книжки та предмети.

- Ти ж знаєш, я можу ходити, - проворчала я, дістала з кишені гумку для волосся і зібрала волосся у високий хвіст.

- Я не говорив, що ти не можеш.

- Тож не піднімай мене, як мішок із зерном.

Він подивився на мене через плече з підступною усмішкою.

- Навіщо мені припиняти це робити, коли я можу жбурляти тобою всюди і відправляти туди, куди захочу. Наступного разу я насаджу тебе на свій член.

Уххх. Що?

- Чорт забирай, Даріусе, - пробурмотіла я, широко розплющивши очі і намагаючись прогнати спогади про те, як він рухався всередині мене. Що зі мною не так?

- Трахатися - це більш відповідне слово, так. Ми будемо багато трахатися.

- Я не хочу тебе трахати.

О, що це, ха, так. Привіт, заперечення. Чорт забирай.

Я ненавиділа те, що він - єдине, що наразі могло б змусити мене почуватися добре, якби я дозволила йому, хоча б на кілька миттєвостей. Коли він торкався до мене, мої тривоги зникали, і я не могла знайти іншого способу відпустити їх.

Наступної секунди він опинився переді мною, його губи торкнулися моїх.

- Маленька брехуха.

Він обсипав поцілунками мою щелепу до шиї, і я міцно схопилася за краї столу, намагаючись вирівняти дихання. Боги, будь проклятий його рот. Його руки опустилися на мої стегна і грубо розсунули їх. Я здивовано скрикнула. Не в силах чинити опір його дотикам до мене. Він став між ними, покусуючи мене за вухо, і я здригнулася. Він низько заричав, облизуючи і кусаючи, і я, чорт забирай, майже задихалася.

- Ти була досить щаслива, щоб скінчити на мої пальці, давай подивимося, наскільки сильно ти хочеш скінчити на мій язик.

Мій шлунок наповнився теплом.

Його рука міцно лягла мені на потилицю, утримуючи мене там, де він хотів, поки він облизував від основи мого горла до опуклостей моїх грудей над вирізом майки. Я відчула, як його сила прилила до моєї потилиці, і моє тіло миттєво розслабилася від цього дотику, відчуття правильності пройшло через мене. Його вільна рука піднялася, стягуючи мій топ спереду і покусуючи мій сосок через бюстгальтер. Я схлипнула, чинячи опір бажанню заритися руками в його волосся, щоб утримати його там, зберегти це відчуття, що мене хотів мій ворог, який, здавалося, єдиний, хто міг змусити мене почуватися живою.

Я задавалася питанням, як це взагалі відбувалося, але потім думки покинули мене, коли він продовжив лизати і кусати, і мені вже все одно. Мені просто все одно.

- Ти волога для мене, вовчєня? - прошепотів він навпроти моєї плоти.

Я звивалася, не в силах всидіти на місці.

- Якщо я спущу ці шорти, чи знайду я твої трусики вологими? Коли я проведу по них язиком, чи відчую я твій смак? - він низько застогнав. - Ти знаєш, як сильно я хочу спробувати тебе на смак? Відчути тебе прямо на моєму язиці, в моєму горлі і всередині мене?

Я важко задихала.

- Ти, блядь, поняття не маєш, як сильно я тебе жадаю.

Я застогнала від його слів, не в силах стримати спину, що вигинається. Рука на моїй ший стиснулася сильніше, а потім він потягнув мене вниз, поки моя спина не опинилася притиснутою до столу. Я подивилася на нього від низу до верху, жар у його очах змусив мене стиснути ноги по обидва боки від нього. Він облизав губи, обводячи мене поглядом, поки не зупинився між моїх стегон. Його погляд ковзнув по мені, коли він нахилився і розв'язав шнурок на моїх шортах, стягуючи їх з моїх ніг і відкидаючи вбік. Його ніздрі роздулися, коли я впевнена, що він побачив вологу на моїй спідній білизні, і він хрипко заричав, перш ніж, не роздумуючи, нахилив голову і вдихнув.

Я здригнулася від легкого дотику, коли він провів носом угору й униз моїми трусиками, а потім він почав лизати з обох боків моєї спідньої білизни, поки я тремтіла. Він застогнав, його руки міцно стиснули мою талію, пальці впилися в шкіру, коли він зупинив мої звивання, проводячи язиком круговими рухами по моєму клітору через матеріал. Я затримала подих від відчуття тепла, бажаючи більшого, не переймаючись тим, що це божевілля. Немов почувши мене, моя спідня білизна раптово зникла, і він уставився на простір у мене між ніг.

- До біса волога, - проричав він, а потім його рот опинився на мені, пожираючи мене, пробуваючи на смак.

- О, чорт.

Я протяжно застогнала, мої пальці потягнулися до його голови і міцно стиснули волосся, коли я відкинула голову назад і заплющила очі, відчуваючи все, що він робив зі мною. Що тільки він міг зі мною зробити.

Ніхто раніше не робив цього зі мною, і це нове відчуття його рота на мені, його жару, плавного ковзання його язика, коли він куштував мене на смак, змушувало мене розплющити очі й подивитися на нього. Вигляд його між моїх стегон, звуки, які він видавав, ніби йому це потрібно більше, ніж повітря, змушували щось дике розгортатися всередині мене. Його погляд зустрівся з моїм, такий темний, домінантний і власницький, що це тільки посилило задоволення, яке наростало в мені. Я могла б зупинити це, я могла б випустити свою силу і відштовхнути його від себе, я могла б сказати йому зупинитися, і я знала, що він так і зробить. Але я не хотіла, щоб це припинялося, я хотіла більшого.

- Даріус, - видихнула я, коли він опустився нижче, до мого входу, а потім його язик опинився всередині мене.

Звук, який він видав, скоріше тваринний, ніж чоловічий, і він застогнав, уперше по-справжньому пробуваючи мене на смак. Я схлипнула, коли він продовжив використовувати свій язик, щоб підвести мене ближче до краю.

Він повернувся до мого клітора, і його язик здійснював кругові рухи, від яких у мене перехопило подих, а ноги затремтіли. Він хотів, щоб я скінчила, я бачила це в його очах, у тому, як вони блищали, коли він не зводив їх із мене.

- Хто-небудь коли-небудь пробував тебе так на смак? - проричав він, його сила струмувала з його рук по моєму животу.

Я похитала головою.

- Ніколи, - моя відповідь звучала хрипким шепотом, коли в животі розлилося ще більше тепла.

Його очі потемніли ще більше, з грудей вирвався власницький гуркіт.

- У тебе смак дикості, - пробурмотів він мені в губи. - Солодощі, сили. Моєї.

Два пальці раптово опинилися всередині мене, потім стиснулися, коли він прикусив мій клітор, і я здійнялася. Довгий стогін вирвався з мене, коли я відірвала спину від столу. Я відчула, як стиснулася навколо його пальців, почувала, яка я волога, коли він вводив їх у мене і виводив з мене. Він раптово прибрав пальці, його язик замінив їх, коли він низько застогнав, очищаючи кожен частинку мене. Його пальці залишали відбитки того, як сильно він стискав мою талію, коли притягнув мене ближче до свого рота, облизуючи мене всюди і стежачи за тим, щоб отримати все до останньої краплі.

- Чудово, - проричав він у мене, востаннє облизуючи мій клітор, що змусило мене здригнутися від того, наскільки він чутливий.

Я відкинулася на столі, смутно усвідомлюючи, що щось встромилося в мене, але я занадто розслаблена, щоб звертати на це увагу. Рот Даріуса відірвався від мене, потім він рушив, поки його губи не опинилися на моїх. Я здалася і відкрилася для нього. Я відчула свій смак на його язиці, коли він пожирав мене, і це змусило мене стогнати, люблячи й ненавидячи те, що я якимось чином усередині нього, як він і сказав.

- Тепер ми готові йти, - прошепотів він мені в губи, і я спостерігала за ним з-під напівприкритих повік, як він вкусив мене за підборіддя і встав.

Він підняв мої шорти, акуратно натягуючи їх по ногах, перш ніж однією рукою підняв мене за талію і натягнув їх назад. Оскільки нижньої білизни не видно, я підняла брову. Він підняв їх і показав мені матеріал, перш ніж поклав у кишеню, ніби вони належали йому.

- Вони мої, - сказала я йому, моє тіло все ще кайфувало від задоволення, яке він мені щойно несподівано подарував.

Він узяв мене за руки і потягнув вгору.

- Більше ні, вовчєня, - я пирхнула, і його усмішка стала зовсім непристойною, коли він облизав губи. - Ніщо більше не належить тільки тобі.

Я похмуро подивилася на нього, але він посміхнувся і підійшов до полиці, поки я поправляла одяг, не звертаючи уваги на те, як ліфчик дряпав чутливий сосок у тому місці, де він торкнувся до нього губами.

- Що це було? - пробурмотіла я, все ще переводячи подих.

Говорячи це, він не обернувся.

- Я знав, що похід до мого батька не буде тим, що ти назвала б "гарним проведенням часу", ні для кого з нас, - сказав він низьким голосом. - Я хотів спробувати тебе на смак, перш ніж ми вирушимо туди.

- Чому? - запитала я, нахилиючи голову.

Він повернувся до мене, ковзаючи руками по моїх оголених стегнах, і я затремтіла, не звертаючи уваги на те, як піднялися його губи при моїй реакції на нього.

- Тому що з твоїм смаком на моїй мові ти все ще не так напружена через мене, - його очі сповнені самовдоволення. - Я можу відвести тебе туди, знаючи, що ти не належиш ні

йому, ні будь-кому ще, хто був до мене. Або будь-кому, хто коли-небудь торкався до тебе або спостерігав за тобою.

Останнє слово він проричав, його очі згорнули чорнотою, і я судорожно ковтнула.

- Вони не володіли жодною частиною твого тіла, Рея. Ти не віддавала це їм добровільно, ти не дозволяла їм вільно бачити тебе. Ти ніколи більше не опинишся в такому становищі, маленьке вовчєня.

- Наче я не була за межами Спокою відьом? - пожартувала, намагаючись не помічати, як його слова зачепили щось глибоко всередині мене.

Він глибоко зітхнув, його щелепа цокала, ніби йому ненависно те, що він побачив.

Мій погляд вислизнув.

- То ти хотів заявити права власності замість цього?

- Ти вже знаєш, що належиш мені.

Я насупилася, а він хихикнув, наче це кумедно.

- Ти хотіла те, що я дав тобі, навіть якщо ти занадто вперта, щоб просити.

Я навіть не знала як. Боги, мої щоки запалали при одній думці про це, але він має рацію. Якщо він міг витягнути мене з моєї власної голови на кілька миттєвостей, дати мені щось іще, окрім болю, який я відчувала після всього, що сталося, я прийму це. Навіть від ворога.

- Нам не обов'язково подобатися одне одному, щоб приносити задоволення, але для мене не є рутинною перебувати між твоїх стегон, маленьке вовчєнятко. Я хотів, щоб мій рот був там, де його раніше не було, і я б із радістю задихнувся від цього. Володіти тобою, куштувати тебе на смак, змушувати тебе звиватися, доки ти не скінчиш мені на обличчя знову і знову, - тихо прошепотів він, і я стиснула стегна разом, моя чутлива плоть запульсувала.

Він посміхнувся, нахилиючи голову і покусуючи мою шию.

- Я б із радістю залишив тебе у своєму ліжку, насичену, задоволену, що дряпає мою спину, коли я змушую тебе благати про більше. Цей день настане, вовчєня. Мій член повернеться туди, де йому місце.

- Ти не можеш говорити такі речі, - сказала я йому.

Він хотів, щоб я втратила розум? Тому що моєму тілу, здавалося, подобалися його слова, і в мене немає жодного шансу у Врохкарії зупинити свою реакцію на них.

- Тобі не подобається чути про те, що я хочу з тобою зробити?

Я відвернулася від нього, мої щоки палали. Він притиснувся до мене своїм твердим членом, даючи зрозуміти, що він думав про те, де має бути його член.

- Я так і думав.

Я фиркнула, коли він провів пальцем по моїй щоці, перш ніж потерся своїм носом об мій.

- Чарівна, - засміявся він. - Час іти.

- Чарівна? - запитала я, широко розплющивши очі, але ми вже вийшли звідти.

Т р і дцять Один

Рея

Я міцно стиснула Даріуса, коли ми приземлилися біля великого, сімейного будиночка. Гойдалка на лавці м'яко розгойдувалася взад-вперед на круглій веранді, а дзвіночки, що звисали з даху, створювали власну мелодію, коли по них пробігав легкий вітерець. На дерев'яній підлозі розкидане листя, стерті сходинки сповнені ними і гнилі. Тут страхотливо тихо, і ніде не видно іншого будинку. Просто порожня зелена земля з чимось схожим на сарай подалі від будинку, а навколо нас ліс.

- Це твій дім? - запитала я Даріуса, відступаючи від нього і потираючи руки, раптовий озноб охопив мене.

Він кивнув.

- Так, саме тут ми жили, поки я не став Альфою Еліти, а мій батько - Вищим. Він перевіз нас у місто ближче до замку Волворн, коли сам ним став, тож цей будинок просто тривалий час був порожній. Раніше він іноді приїжджав сюди, і я кілька разів ходив з ним на полювання до лісу, і він розповідав мені про те, як стати одним з Еліти.

- Він був в Еліті до Вищого? - запитала я, насправді не бажаючи говорити про нього.

- Так, спочатку ти маєш бути в Еліті, а потім зможеш стати Вищим, якщо тебе оберуть. Мій батько навчив мене всього, що я знаю, оскільки я зрештою замінив би його як Альфу Еліти. Він був Вищим і Альфою Еліти якийсь час, поки я не був готовий. Потім він захотів, щоб я став Вищим.

Я подивилася на нього і побачила напругу в його тілі.

- Ти ж не хотів ставати Вищим, чи не так?

- Я не хотів стирчати в замку, постійно ходити на збори і бути присутнім на кожному судовому процесі, коли хтось порушував закони Врохкарії. Я й досі не хочу. Це ніколи не входило в мої плани. Еліта - це те, де я хочу бути, і завжди буду.

Я могла сказати, що він не надто переживав з цього приводу, за переконаністю в його голосі, рішучістю в очах. Цей чоловік не здригнеться в цьому.

Що станеться, коли ми скинемо Чарльза та інших Вищих? Не буде жодного правлячого органу, люди поринуть у свій власний хаос. Має бути якась форма влади, і я думала, що нею може стати Еліта. Ну, нова форма Еліти, яка покликана виключно захищати Землі Врохкарії, а не виконувати накази Вищих.

- Люди вже охоплені хаосом, коли рогури заповнили їхні домівки і знищують усе, що трапляється на очі. Це відбувалося роками, але зараз усе набагато гірше, і вони не збавляють обертів. Звіти про них надходять щодня, і я можу відправити не так вже й багато представників Еліти. Що зараз важливо, так це врятувати людей від чуми, що руйнує їхні життя, чи то Вищі, чи то рогури, і врятувати життя невинних людей, яких забрали з їхніх домівок, - прогарчав він, озираючись на свій старий родинний дім. - З рештою ми розберемося пізніше.

Я зітхнула, ігноруючи ми в його відповіді.

- Ніхто не зрозумів мети рогурів або як їх зупинити. Ми можемо покінчити з Вищими, коли будемо готові, але рогури? Ми все ще перебуваємо в невіданні.

- Ми знаємо, що їх привів сюди ритуал, якщо кристал пам'яті хоча б у якійсь формі правильний.

- Який мені все ще потрібно побачити, - вказала я.

- Який тобі все ще потрібно побачити, - погодився він. - Сподіваюся, ми зможемо отримати його найближчим часом. Тоді ти зможеш поглянути на нього і подивитися, чи зможеш ти що-небудь зрозуміти. Якщо ритуал привів їх на ці землі, то потрібно позбавити їх від цього.

- Така теорія. Я думаю, нам потрібно почати вивчати деякі ритуали. Я не знаю нікого, хто б породжував звірів, що заповнили землю, не кажучи вже про те, щоб відсилати їх назад.

- Я теж, але деє має бути щось, що підкаже нам. Беллдейм сказала, що ми маємо вирушити туди, де колись були Поля Богів, можливо, там щось є.

Я нахилила голову, дивлячись на нього.

- Коли вона тобі це сказала?

- У Покої відьом, коли ти збирала речі.

- Мені вона теж це говорила. Якщо ми коли-небудь дізнаємося, де це місце розташоване, або якщо взагалі існує цей міф, - сказала я, прямуючи до сходів, що ведуть до вхідних дверей.

- Так і є, але чортова відьма, схоже, непохитна в тому, що таке місце існує. Мені доведеться пошукати в бібліотеці Вокгайма і подивитися, чи є у нас якісь книжки з цього питання.

Даріус став переді мною, відчинив незамкнені двері й увійшов. Я пішла за ним, кашляючи від пилу, піднятого нашим входом.

- У вас є бібліотека в замку Еліти? - запитала я, коли ми увійшли в простору кімнату з вітальнею праворуч і кухнею-їдальнею ліворуч.

Тут затишно, меблі витримані в теплих червоних і золотих тонах, стіни світло-бежеві, з них звисали картини.

- Так, - відповів він мені, йдучи коридором у задню частину будинку, жодного разу не озирнувшись на всі боки.

Цікаво, що він відчував, повернувшись сюди після смерті своєї родини. Хоча я не знала, як помер його батько. Хоча його обличчя нічого не виражало.

Я йшла позаду нього, розглядаючи різні світлини його родини на стіні. Я не дивилася на його батька і просто зосередилася на його матері, сестрі та на ньому самому в дитинстві. На одній з фотографій він виглядав щасливим, він тримав на руках дитину, його обличчя нахилене до неї, і посмішка на його обличчі виражала чисте обожнювання, розповідаючи мені все, що мені потрібно знати про їхні стосунки.

Він любив свою сестру, а потім втратив її занадто маленькою.

Я проковтнула клубок у горлі і продовжила дивитися на роки його дитинства, на те, як змінювалися його мати і сестра, поки від них нічого не залишилося. Більше немає фотографій. Мене пронизав гострий біль, коли я згадала, що він сказав мені, що в нього був хтось, за кого він готовий померти там, у печері в Елідані. Ось кого він мав на увазі, я впевнена в цьому. Я могла судити за любов'ю, яка наповнювала його очі до матері та сестри.

Я відійшла від фотографій і попрямувала до Даріуса, коли він зупинився перед зачиненими дверима і поклав долоню на дерев'яну поверхню. Руни м'яко засвітилися, переходячи в пульсуючий синій колір, поки не зникли. Даріус узявся за дверну ручку, повертаючи її. Я пішла за ним із побоюванням, що наповнювало мене, коли ми увійшли в просторе офісне приміщення. Пил вкривав кожну поверхню, даючи мені зрозуміти, що минуло дуже багато часу відтоді, як хтось був тут востаннє.

Даріус зробив паузу, потім глибокий вдих, перш ніж повернувся до мене, його погляд став жорстким.

- Шукай що завгодно. Тут може нічого й не бути, але мій батько був розбірливий у записах. Знахідки, істоти, все, що, на його думку, було варте того, він записував.

Я кивнула і пішла в дальню частину офісу, поки Даріус обійшов стіл і за ним, щось там шукаючи. Я рилася на столі в глибині залу, пересуваючи кристали й папери, не помічаючи нічого, окрім того, що виглядало керівництвом Еліти. Я чхнула, пил піднявся через мої рухи, і я перейшла до іншого столу, коли не знайшла нічого, крім великої кількості документів Еліти. Я підійшла до полиці, переступила через маленькі глиняні статуетки вовків, фиркнула, коли побачила одну з емблем Вищих, але потім завмерла.

Тихий гул наповнив мої вуха, і я відчула м'яку пульсацію енергії. Я озирнулася навколо, задаючись питанням, звідки вона виходила, але нічого не знайшла. Я нахилила голову, щоб краще чути, коли вуха Руни нагострилися.

- Даріус? - покликала я. - Ти відчуваєш це?

- Що відчуваю? - запитав він і зупинився поруч зі мною. - Що ти...

Він зробив паузу, і його брови насупилися. Він озирнувся на всі боки, як і я, перш ніж з його руки випливали чорні завитки туману. Я спостерігала за ними, зачарована і розгойдувалася, як у воді, коли вони розтягувалися і рухалися, поки повільно не опустилися вниз.

Ми обидва дивилися, як вони рухалися донизу, жоден із нас не ворухився, коли вони стикнулися з дерев'яними дошками під нашими ногами. Здається, що його сила затремтіла, коли вони торкнулися поверхні, ніби вібрували. Я присіла навпочіпки й обережно торкнулася рукою підлоги, мої очі розширилися, коли я відчула пульсацію сили. Моя голова повернулася до Даріуса, коли він привів навпочіпки поруч зі мною і поклав долоню на підлогу.

- Ти це відчуваєш? - прошепотіла я, озируючись униз, щоб побачити, як його сила розтікалася тильною стороною моєї долоні, маленькі вусики ніжно погладжували кісточки пальців.

- Так, - його обличчя напружене, тіло напружене, коли він зосередився на плямі під своєю долонею. - Це щось на кшталт захисту.

- Навіщо твоєму батькові було ставити захист на підлогу? Здається дивним мати таку річ.

- Я не впевнений, але ми збираємося це з'ясувати. Додай до моєї трохи своєї сили.

Мої брови насупилися, але я зробила те, про що він попросив, насторожено спостерігаючи за ним, перш ніж заплющила очі і закликала свою силу. Руна поворухнулася всередині мене, але я проігнорувала її дискомфорт і зосередилася на передачі сили у свою долоню. Я відчула, як моє обличчя поколювало, і знала, що з'явилися мої відмітини. Злегка відсуваючись, коли я відчула на собі погляд Даріуса, я намагалася зосередитися.

Моя долоня нагрілася, коли сила переміщалася всередині мене, повільно переміщуючись до того місця, де я цього хотіла, і мої очі розплющилися, коли льодовито-блакитні вусики впливли з моєї руки, пробігли дерев'яною поверхнею і переплелися з нитками Даріуса. Чорні й сині пасма торкнулися одне одного майже побожно, ніби вони вітали одне одного й зустрічали одне одного. Я різко втягнула повітря, коли вони з'єдналися й утрималися, обвиваючись одне навколо одного та створюючи ніжне світло.

Даріус видав звук, він вирвався з його грудей, і я подивилася на нього. Його погляд прикутий до нашої сили, сплетеної воєдино, його очі злегка світилися, але наповнені... благоговінням?

- Що вони роблять? - я запитала його.

Я ніколи не бачила цього раніше.

- Вони формуються разом, стають сильнішими, - пробурмотів він. - Наші здібності є продовженням нас самих, вони хочуть краще пізнати одне одного, і, схоже, їм подобається те, що вони знаходять.

Я подивилася, як вони, здавалося, танцювали одна навколо одної, як дві змії, що ковзають одна по одній. Непрохана посмішка розповзлася по моєму обличчю, коли від наших сил потягнулося щупальце і переплело ще одну нитку. Даріус подивився на мене, і я

підняла на нього погляд. Від тепла його світло-зелених очей у мене на секунду перехопило подих, і моя усмішка зникла. Я облизнула губи, і його погляд опустився на мій рот, перш ніж став блукати по моєму обличчю. Без сумніву, переглядала свої відмітини.

- Лейлія, - тихо пробурмотів він, і я відвернулася від нього, відчуваючи, як загорілися мої щоки.

Він змушував мене почуватися красивою, коли називав так, змушував мене почуватися бажаною. Мене ніколи так не хотіли.... Але з того, як це злетіло з його язика, і з того, як він подивився на мене, я зрозуміла, що він хотів мене, незважаючи на пошкодження моєї шкіри. На те, що я вбила стажерів його Еліти, зберігала секрети і брехала. Про те, що його батько та інші зробили зі мною.

Він змушував мене почуватися бажаною просто тому, що я... це я.

Я проігнорувала його пильний погляд, спрямований на моє обличчя, оскільки не знала, що робити з усіма думками й почуттями, які виникали всередині мене. Якщо я дозволю йому оволодіти мною, усією собою, я потону і ніколи більше не спливу на поверхню. Зв'язок, який у нас є, спалахне до життя яскравіше і міцніше, і я не зможу втриматися від того, щоб ще глибше зануритися у вир наших душ, ніколи не будучи в змозі відновитися, ніколи не будучи в змозі забрати ту частинку себе, яку я віддам йому.

І це приводило мене мене в жах.

Одного разу я сказала йому, що він для мене найнебезпечніший з усіх, і це залишалось чинним досі. То чому ж я хотіла кинутися головою в прірву і потонути? Чому я хотіла бути поглинутою хвилями і розбитися об скелі? Просто щоб побачити, як це - всього на мить стати чиеюсь другою половинкою?

Чи могла я пробачити його за те, що він зробив зі мною?

Наша сила потріскувала на підлозі, вириваючи мене з моїх думок, і наступне, що я пам'ятала, Даріус схопив мене, відтягуючи назад. Я схопила його за передпліччя, коли його руки обвилися навколо моєї талії, і ми спостерігали, як наші сили поверталися в наші тіла, розділяючись самі по собі. Знаки на підлозі, де вони колись були, світилися, пульсуючи. Захист затремтів, і я гарячково озирнулася на всі боки, гадаючи, що, чорт забирай, відбувалося, поки підлога, на якій були знаки, просто... не зникла.

- Що це, в ім'я богів? - пробурмотіла я, бачачи темряву внизу, але також помітила сходи, що ведуть вниз.

- Схоже, у мого батька з'явилося ще більше секретів, - проричав Даріус.

Він стиснув мою талію, перш ніж опустив руки і присів навпочіпки поруч із дірою в підлозі.

Я й не уявляла, що це перетворилося б на гробану гру в вгадай що там. У кого була дірка в підлозі?

Я підійшла до нього і зазирнула через його плече. Так, е-е, це щось новеньке. Даріус повернув голову і подивився на мене мертвим поглядом. Я знизала плечима.

- Ми збираємося туди спуститися?

Від думки про те, щоб увійти в темне, тісне приміщення, моє дихання злегка почастішало.

Його очі блукали по мені.

- Я спускаюся, ти залишайся тут.

Він повернувся і почав спускатися сходами.

- Зачекай, що? Я тут не залишуся.

Я озирнулася на всі боки, мене охопила паніка через те, що я залишуся одна в кімнаті людини, яку я ненавиділа.

- Твоє серцебиття почастішало, ти спітніла, а дихання стає все швидшим і швидшим. Тобі явно важко навіть думати про те, щоб спуститися туди, Рея. Залишайся там, нагорі.

- Я не якась там слабка вовчиця, Даріусе, - проричала я на нього і вперла руки в стегна.

Оскаженіла тим, що він так добре мене розумів.

Він підняв брову, дивлячись на мене, але нічого не сказав. Що мудро, бо я б штовхнула його в його дурну апетитну фізіономію і відправила б його дупу стрімголов скотитися зі сходів.

Я зітхнула і взяла себе в руки. Я не дозволю страшній темній дірі налякати мене, це краще, ніж залишатися тут самій. Очевидно, що в дірці в підлозі щось було. Це було захищено за захистом, тож має бути щось, що безумовно не має бути знайдено.

Я визирнула за край і почекала, поки Даріуса більше не стало видно, перш ніж повернулася і ступила на сходи. Мої руки тремтіли, а коліна підгиналися з кожним кроком униз, але я зосередилася на тому, щоб не впасти на Даріуса і зберегти рівне дихання.

- Йти недалеко, вовчєня, - покликав Даріус знизу, і його голос пролунав так несподівано, що моя нога зісковзнула. А потім я впала.

Я видала приголомшений крик, а потім умф, коли сильні руки обхопили мене. Заплющивши очі, я змусила своє серце не вибухнути. Мої руки обвили шию Даріуса, і я вдихнула його аромат, моє тіло повільно розслабилося. Я відчувала його гаряче дихання на своїй скроні, поки ми стояли нерухомо, він обіймав мене, а я вмирала всередині від збентеження.

- Я тримаю тебе, - пробурмотів він, притискаючи мене міцніше.

Несподівані сльози наповнили мої очі від того, з якою ніжністю він притягнув мене ближче, і я переривчасто видихнула. Я хотіла залишитися в його обіймах, але водночас хотіла піти від нього якомога швидше. Він заподіяв мені біль, більший, ніж я навіть думала, можливо, за той короткий час, що ми знали одне одного, але все одно це залишило глибокі рани.

Я прочистила горло і розтиснула мертву хватку, якою стиснула його шию. Він повільно поставив мене на ноги, дивлячись на мене згори вниз, і я ледве могла розгледіти його обличчя в темряві. У його очах було щось, що хотіло, щоб я втекла, але також хотіло залишитися і шукати відповіді, які мені потрібні.

Він шкодував про те, що зробив зі мною?

Він видихнув і повернувся, схопив мене за руку і потягнув за собою. Я подивилася на наші переплетені пальці й здивувалася, коли я так звикла до його дотиків, чому я не відвертаюся від них і не боюся. Якщо не брати до уваги тих випадків, коли я несподівано шарахалася від нього після того, як він мене відшмагав, я ніколи не ухилялася від нього, я навіть вітала це, ніби так було завжди.

Ми йшли коридором, я трималася іншою рукою за стіну збоку від себе, щоб особисто не привітатися з нею обличчям. Даріусу, схоже, неважко стежити за тим, куди він ішов, він просто рухався вперед, поки не зупинився. Я почула скрип дверей, потім відчула дерево під пальцями, коли мене протягли повз них. Даріус став праворуч від мене, і потім

простір заповнило світло. Я підняла руку, щоб прикрити очі, моргаючи від раптової різкості світла й чекаючи, коли плями в моєму полі зору розсіялися б.

Щойно вони це зробили, я воліла б, щоб вони цього не робили.

Т р двадцять два

Рея

- Ох.

Даріус загарчав, поки ми стояли нерухомо й оглядалися.

Моє тіло похололо, коли я оглядала кімнату, намагаючись не дозволити власним спогадам поглинути мене.

- Цей виродок! - заричав він, усе його тіло стрясалося від того, що я могла описати тільки як чисту лють. Я судорожно ковтнула.

Чорні, схожі на туман тіні раптово оточили його, сердито кружляючи, і я зробила крок назад від сили всередині них, коли вони накиннулися. Два товстіші вусики піднялися позаду нього, виглядаючи злісними і готовими до нападу. Але тут нема на що нападати.

Хто б не був тут до нас, він мертвий. Про це говорили кістки в клітках.

Нудота підкотила до мого живота.

Земля почала тремтіти, сила Даріуса наповнила кімнату такою міццю, що вона наповнила мої легені. Він заричав, його груди здіймалися, ніздрі роздувалися, коли він залишався прикутим до місця, ніби один рух міг підірвати всю цю лють. І я схильна погодитися. Чорні пасма обвилися навколо його стиснутих кулаків, різко вибиваючись назовні, перш ніж повністю покрили їх. Ще більше розтеклося навколо його ніг, туманне й густе, що стелиться по землі. Руна відступила назад, і трепет пробігає по моєму хребту, коли тремтяча земля стрясала стіни цього місця.

Він виглядав лютим, неврівноваженим і диким.

І все ж, незважаючи на те, що я нервувала, я не боялася. Насправді, відчувати, як від нього виходила пульсація його домінування, важко, але водночас це схоже на ніжну ласку на моїй шкірі.

Щось у мені чепурилося, побачивши це. Переді мною цей сильний Альфа, який, судячи з усього, мій. Я ніколи не бачила його таким... таким диким.

Я підозрювала, що не багато хто це бачив.

Рухаючись до нього на нетвердих ногах, моє власне тіло здавалося кам'яним від сили й домінування, які випромінював він, побачивши цю кімнату. Тепер він бачив, ким був його батько, чим займався його батько. Можливо, з моїх слів він зрозумів, що приходив провідати мене, коли я була під замком, але він міг на власні очі побачити зраду свого батька щодо народу Врохкарії. Я не знала, що в нього було таке місце, як підвал, де мене тримали, але я знала, що він не допомагав у тій кімнаті. Він допомагав моїм монстрам, і тепер Даріус відчув, ким насправді був його батько.

Я зробила переривчастий вдих і прогнала спогади з голови. Те, як його батько спостерігав і записував слова, яких я ніколи не бачила, сміявся разом із тими, хто завдавав мені болю, давав поради щодо інших.

Стіни почали валитися, униз падали шматки каменю, а клуби пилу прослизали по дерев'яних дошках над нами. Я нервово подивилася нагору, коли балка почала розколюватися. Він збирався обрушити це на нас, якщо не зупиниться.

Я зупинилася перед Даріусом. У нього чорні очі, ці ця цяточки стали густішими, і світло-зелені очі неприродно світилися. Я бачила його холодним, я чула смерть у його голосі, але це? Це стримувана лють, дика й безрозсудна. Настільки неконтрольована для Альфи, який, як я бачила, легко контролював свої дії.

Погляд Даріуса зупинився на мені, і я зковтнула, коли він зробив крок до мене, його тіло в шепоті від мого. Він заричав, звук, що виходить від нього, жахливий, коли його сила обрушилася на мої ноги, утримуючи мене в полоні, коли він оголив зуби.

Він завдавав мені болю і раніше, але з такою силою, що стіни здригалися, погрожуючи обрушити на нас дах, я не впевнена, що він не заподіяв би мені болю зараз. Здавалося, він зайшов занадто далеко, помічаючи тільки відтінок гніву, якого я ніколи не бачила. Йому потрібно заспокоїтися. Я знала, це, мабуть, шок - побачити те, що тут було, але зараз він сам не свій.

І все ж я все ще не боялася, що він заподіє мені біль.

Роблячи глибокий вдих, я проігнорувала те, як він клацнув на мене зубами, його ікла подовжилися і злегка зачепили кінчик мого носа на знак попередження.

Не підходь до мене, не підходь занадто близько.

Але я Спадкоємиця Захарісс, канарський вовк.

Я підбралася ближче, якби захотіла.

Він ледве тримався на волосині, коли на підлогу впало ще більше каміння, а стіл задрезжав доти, доки предмети, що стояли на ньому, не розлетілися на підлогу. Здавалося, тепер тремтіла вся кімната, гриміли бульбашки, книги зривалися з книжкових полиць, дзвеніли ланцюги всередині кліток.

Ще одна дерев'яна балка над нами розлетілася на друзки, і мій погляд зупинився на ній.

Я повільно закликала свою силу, бажаючи, щоб вона виконувала мої накази, дозволяючи мені зберігати контроль, коли я спрямувала її до своєї долоні. Мій погляд повернувся до Даріуса, його зуби все ще вискалені, коли його сила сильніше стиснулася навколо моїх ніг.

- Забирайся... Геть.

У його словах більше гарчання, більше вовчого, ніж людського. Я похитала головою.

- Рея... - попередив він, його тремтіння посилювалося в міру того, як камінь тріснув під ним, нами.

Навіть у такому стані він намагався сказати мені піти, знаючи, що намагався побороти лють усередині себе.

З моїх рук з'явилися тонкі нитки, які вільно звисали з боків, і я передала їх його силі, що обвивала мої ноги. Вони пробігли по ньому, ніжно пестячи, стежачи за тим, щоб не було різких рухів, щоб не налякати його. Я бачила, як він затремтів, щойно вони з'єдналися, і я відчула всю його силу, ніби вона всередині мене. Вона потужна, напориста і небезпечна. Я обережно підняла руки й обережно поклала їх йому на груди, не перериваючи зорового контакту. Відчуючи його силу, його тепло, мої долоні піднімалися й опускалися з кожним його швидким вдихом. Я послала свою силу в нього через свої руки, тоді як вусики біля моїх ніг залишалися м'якими і ніжними. Моя магія проникла в його шкіру, і я відчула момент, коли це відбувалося, так само, як я відчувала, як безконтрольно билось його серце, коли я рухала пальцями взад-вперед, у той час як дві товстіші форми його сили за його спиною люто рухалися з боку в бік. Даріус заричав. Це низький, глибокий звук, сповнений чистого попередження і загрози. Але, як і раніше дивлячись у його очі, я не відчувала страху.

Він міг би використати свою силу, щоб стиснути мене і зламати мені ребра, він міг би розірвати мені горло в будь-який момент, але він цього не зробив.

Цей сильний чоловік, цей могутній канарський вовк, він не заподіяв би мені шкоди.
Не зараз.

Правда в тому, як він намагався контролювати свій гнів, у тому, як він застерігав мене.

Щоб захистити мене.

Від цієї думки в мене запаморочилося в голові. Мій ворог, який захищає мене, хоча одного разу він уже заподіяв мені біль - відчувалося як поворотний момент. Бачити його стриманість, його бажання не дозволити нічому з його насильства торкнутися мене - це сильне почуття.

- Даріус, - сказала я спокійно.

Він не відреагував, тільки заричав глибше, коли земля затремтіла сильніше. Він не відповів, не зробив руху, щоб зупинити свою силу. Над нами пролунав ще один тріск. Роблячи глибокий вдих, коли його магія стиснула мої ноги, я спробувала знову.

- Віхнарн, - прошепотіла я, повільно піднімаючи руки вгору, поки вони не опинилися з боків його шиї.

Слово злетіло з моїх губ легше, ніж я очікувала. Вимовляючи це вголос знову після замку Волворн, я думала, що це буде схоже на отруту, що капає з мого язика, але слово здавалося правильним. Щирим.

Зіниці Даріуса розширилися, дихання стало прискореним, ніздрі роздулися. Я не впевнена, що це через мій дотик, чи мій голос, чи навіть саме слово, але це реакція.

- Заспокойся, Віхнарн, будь ласка, - благала я його, весь час не зводячи з нього очей.

Два густіші тумани за його спиною раптово розійшлися з боків і обвилися навколо мене, притягаючи ближче, тепер наші тіла повністю з'єдналися. Вони тримали мене там, їхня хватка міцна, але не завдавала болю. Мої руки опустилися до його потилиці, і я злегка подряпала короткими нігтями його волосся, відчуваючи, як по ньому пробігло тремтіння, його сила більше не поширювалася кімнатою з такою силою. Я розуміла, що в цей момент у мене була влада над ним, і це викликало жар у мене в животі. Знаючи, що я - причина, через яку він контролював себе, і я - причина, через яку він, здавалося, заспокоївся.

Від того, що Альфа Еліти, Спадкоємець Казьє в мене під рукою, по спині пробігли мурашки.

Він знову заричав, але цього разу не так загрозливо, більше схвалення, і мій шлунок затріпотів від цього звуку. Я закликала більше своєї сили, щоб дотягнутися до нього, щоб він міг відчути, що я тут. Ці два його товстих завитки стиснулися навколо моєї талії, і між нами виник зв'язок, п'яний і сильний. Незаперечний.

Я наблизилася до нього, і його сила підняла мене, поки наші носи не стикнулися, і я не перервала зорового контакту з ним, коли чергове сильне тремтіння струснуло кімнату. Щось упало на підлогу, папери розлетілися, прилади пересувалися по поверхнях. Я проігнорувала все це і просто продовжувала дивитися на нього.

- Валлієр, Віхнарн. Дали еон, урі не? (Будь ласка, Віхнарн. Заспокойся, заради мене?)
- попросила я хрипким шепотом.

Я побачила боротьбу, побачила, як його магія час від часу переходила від зневаги до спалаху насильства. Я благала його очима, але він, як і раніше, не вимовив жодного слова, ніби не міг.

Я опустила руки, і очі Даріуса пішли за ними, нерухомість охопила все його тіло. Я опустила їх донизу, щоб торкнутися його сили у себе на талії, думаючи, що якщо я змогла б змусити його відпустити мене, то зможу спробувати вивести його до дверей, з підвалу, де він, можливо, зможе вивільнити всю цю силу назовні, де ми будемо в безпеці.

Але коли я доторкнулася до його сили, намагаючись вивільнити її зі свого тіла, його погляд став жорсткішим, з його грудей вирвався рокочущий звук, а потім він опинився на мені.

Схопивши мене рукою за горло, він відштовхнув мене назад, поки я не впечаталася в стіну. Його очі пригвоздили мене до місця, попереджаючи не рухатися, не намагатися вивратися з його обіймів, коли його переривчасте дихання торкнулося мого обличчя. Я моргнула, дивлячись на нього, відчуваючи, як його домінування захлснуло мене, тепло розлилося в животі. Потім його рот притулився до мого. Я видала здивований звук, коли він застогнав глибоко в мій рот. Моя голова запаморочилася, коли він раптово відпустив моє горло і зірвав з мене шорти, його сила утримувала мене за талію, коли він швидко стягнув їх з моїх ніг і відкинув убік. Я ахнула йому в рот, коли він підняв мене однією рукою, мої ноги автоматично обвилися навколо нього, тоді як його інша рука попрямувала прямо до моєї

розкритої кицьки. Він, не гаючи часу, грубо ввів у мене два пальці, вологі звуки давали йому зрозуміти, що я не проти того, що він робив.

Я застогнала, притулившись спиною до стіни і міцно стискаючи його плечі. Він заричав, коли його пальці входили і виходили з мене, в його очах власницький погляд, такого сильного я раніше не бачила. Рішучість, дикість.

- Чорт забирай, Даріусе.

Він невблаганний, торкався тієї точки всередині мене, яка запалювала мене, як і раніше. Його сила проникла в мою шкіру там, де він торкався до мене, і це, здавалося, тільки посилило задоволення, яке він раптово приносив мені. Начебто він мусив це зробити, начебто він не зміг би нічого із собою вдіяти, навіть якби спробував.

- Боги, - застогнала я, мої ноги затремтіли навколо нього.

Мені байдуже, де ми перебували в цю мить, усе, що я могла відчувати, усе, що я могла нюхати - це він. І я хотіла більшого.

Він нічого не сказав, просто вкусив мене за шию і заричав. Начебто він не міг говорити, начебто він не міг думати ні про що інше, крім того, що він робив зі мною. Я рушила стегнами, бажаючи, щоб він увійшов глибше, але він попереджувально прикусив мене, його сила стиснулася на моїй талії, утримуючи мене нерухомою, не даючи рухатися. Переконавшись, що його жертва не зможе втекти.

Раптово він витягнув з мене свої пальці, і я захлипла від спустошення, бажаючи, ні, потребуючи того, щоб він повернув їх назад. Земля все ще тремтіла, і щось ще впало на підлогу. Я не звернула на це уваги, вчепившись кігтями в його шию, у божевілля, що відбувається.

Але мені, здавалося, байдуже, коли його рука потягнулася до штанів і він витягнув себе назовні. Моє серце на мить зупинилося, побачивши його твердий член, з кінчика якого капала попередня сперма. Я судорожно зковтнула, навіть коли з мене вирвався стогін. Це потреба, бажання, яке виривалося на поверхню, і відчуття, що я завалюся, наче кам'яні стіни, якщо в мене цього не буде. Він гладив себе так грубо, що мої ноги напружилися, це майже сердито. Даріус відірвав голову від моєї шиї, і я подивилася на нього, мої груди швидко піднімалися й опускалися, як і його. З цього моменту шляху назад немає. Я сказала, що більше не впущу його в себе, і ось я тут, збудження витікало з мене при думці про те, що він візьме мене в цьому гніві, у цьому почутті власництва, що раптово оволоділо ним.

Цьому немає виправдання, я не бачила іншого способу зробити це чимось іншим, крім того, чим це було.

Дозволила йому заявити на мене права в цей момент.

У моїй свідомості з'явилася деяка ясність. Ми не повинні цього робити, ми не повинні переступати через цю стіну.

Його кінчик притиснувся до мене, і я не змогла стримати стогін, який видала, жар його члена такий приголомшливий, коли я звивалася, щоб він трохи увійшов у мене, моє тіло знало, чого воно хоче. Його сила досягла моїх зап'ясть, а потім вони притиснулися до стіни по обидва боки від моєї голови. Мої груди здіймалися, коли Даріус спостерігав за моєю реакцією, злегка подаючи стегна вперед, такий зосереджений на мені і тільки на мені. Він дивився на мене так, немов я - єдине, що є на цій землі, немов я - бажаний приз, скарб, який потрібно зберегти. Він дивився на мене як на Віхнарна.

Я судорожно ковтнула, коли мій шлунок опустився, але з мене вирвався хрипкий стогін, коли він знову штовхнувся в мене. Мої повіки опустилися від цього відчуття, а потім він заричав, входячи в мене одним рухом, і моя голова зі стогоном відкинулася назад, вдаряючись об камінь, коли рука повернулася до мого горла.

Моя сила відступила, і він застогнав, входячи в мене, його темп жорстокий, майже надто сильний, але він не зменшував темп. Його рука стискала мене, його сила міцно трималася на моїх зап'ястях, і я повністю в його владі, саме такою, якою йому подобалося, щоб я була. Я обхопила його ногами, мої черевики врізалися в його дупу. Піт стікав по моїй спині, коли в кімнаті пролунав черговий гуркіт, але все, що я бачила - це його. Я хотіла, щоб він був ближче, потребувала його, охоплена бажанням бути якомога ближче.

- Даріусе, - схлипнула я, відчуваючи, як усередині піднялася насолода, що насувається.

Тільки він міг змусити мене відчувати подібне, тільки він міг подарувати мені таку ейфорію. Цього разу відчуття загострені, сильніше, ніж будь-коли раніше, і я не впевнена, що це означає.

- О боги. Я... не можу.

Це занадто, це здавалося занадто сильним. Я спробувала поворухнутися, відсунути стегна назад, але він заричав, штовхаючись у мене сильніше, ніж будь-коли раніше, перекиваючи мені доступ повітря, коли його очі впилися в мої. Візьми це, ось що він

говорив мені без слів. Він застогнав, коли моя кицька стиснула його, іншою рукою обхоплюючи мою дупу, щоб притягнути мене до себе в такт його поштовхам.

Я задихнулася, мої очі закотилися на потилицю, коли він змінив кут нахилу, а потім я злетіла вгору. Мої ноги стиснулися навколо нього, коли моє тіло тряслося, руки стиснулися в кулаки, коли моя кицька стискалася в спазмах. Здавалося, що мій оргазм не припинявся, а просто продовжувався, поки Даріус продовжував входити в мене. Шматки каменю обсипалися зі стін на підлогу, його домінування забирало все повітря з кімнати, коли він трахав мене, доводячи до оргазму. Коли мої стогони перейшли у схлипи, він випустив повітря назад у мої легені, і я притулилася до стіни, моє тіло поколювало. Даріус підібрався до моєї шиї, гарчачи, доки не впився зубами в моє плече і штовхнувся востаннє. Від болю моя спина вигнулася дугою, коли він ривками рухався всередині мене, відчуючи, як тепло його сперми наповнювало мене. Я тремтіла, моя кицька пульсувала на його члені, коли він видав схвальний звук навпроти моєї шиї. Його великий палець погладжував шалено б'ючийся пульс на моїй шиї, коли він прикусив слід від укусу, який залишив сам. Він ліниво входив у мене і виходив з мене, його рука погладжувала мою сідницю, коли він наближався до мене якомога ближче.

Я моргнула, повільно відходячи від оргазму, у міру того як тремтіння в моєму тілі зменшувалося. Даріус відсторонився і дивився на моє обличчя, від нього виходило володіння, він задоволений тим, що зробив. Кряхтячи, він нахилився вперед і облизнув мою щелепу, покусуючи її, перш ніж наблизив своє чоло до мого. Мої груди піднімалися й опускалися швидкими поштовхами, і я поерзала біля стіни, моя кицька боліла. Даріус застогнав, трохи відводячи стегна назад, перш ніж знову ввів у мене свій член. Я схлипнула, і він весь цей час терся своїм носом об мій, як і раніше, нічого не кажучи.

Хоча йому це й не потрібно.

Його сила, що наповнювала кімнату, вичерпалася, і Даріус зробив глибокий вдих, його магія навколо мого зап'ястя ослабла, коли він направив мої руки до своїх плечей. Я стиснула його, відчуючи потребу захопитися за що-небудь на мить, поки я приходила до тями. Його сила навколо моєї талії утримувала мене, поки він дивився вниз і витягнув з мене свій член. Він зробив це повільно, спостерігаючи за всім, що відбувається, і я теж дивилася вниз. Сперма блищала на його розм'якшеному члені, і він опустив руку, проводячи по ньому пальцем, перш ніж перемістився до моєї кицьки. Він ніжно торкнувся

мого входу, обводячи його по колу, поки його сперма витікала з мене. Мої щоки запалали, і я намагалася відсунутися, але його сила стискала мене, попереджаючи. Я завмерла, важко дихаючи від його пестощів і його безроздільної уваги до моєї кицьки. Він ввів у мене палець, і я застогнала від легкого болю, але також і від задоволення. Даріус посував цим пальцем по колу, перш ніж витягнув його і підніс до моїх губ. Не перериваючи зорового контакту, він притиснув його до моїх губ, і я відкрилася для нього, дозволяючи йому погладжувати пальцем мій язик, поки він не переконався, що в мене в роті був наш смак. Він підняв іншу руку, щоб взяти мене за підборіддя, а потім змінив палець своїм ротом. Його язик попрямував прямо до мого, тож ми пробували один одного одночасно, намагаючись, щоб ми обидва отримали все, що тільки можливо. У мене паморочилося в голові, коли він продовжував цілувати мене, облизуючи зсередини мій рот і покусуючи губи. Щойно йому стало достатньо, він перервав поцілунок і, не відводячи погляду, знову опустив руку до моєї кицьки й переконався, що вся його сперма, яка витекла з мене, потрапила назад усередину. У мене вирвався зітхання, коли я відпустила його, чекаючи, коли він вийде.

Закінчивши, він востаннє обвів пальцем мій клітор, перш ніж відпустив мене на землю. Його руки на моїй талії підтримували мене, коли його сила поверталася в нього, його домінування відступило. Ми стояли нерухомо, вдихаючи одне одного, оговтуючись після того, що щойно сталося.

Даріус оглянув кімнату, все ще обіймаючи мене, і його погляд став жорсткішим, коли він усе сприймав. Я похитала головою, дивлячись на себе, зітхаючи, не вірячи, що я не тільки дозволила Даріусу трахнути мене після того, як сказала, що це більше не повториться, а й хотіла, щоб він це зробив. Відчуваючи його грубу силу, відчуваючи той самий контроль, що і я, відчуваючи, як він захищав мене від самого себе.... це було занадто - не піддатися тому, до чого в глибині душі закликала моя душа.

Бути з ним єдиним цілим, з'єднуватися, відчувати... бути вільною в цей момент.

Даріус знову подивився на мене, його очі переходили від мого обличчя до моєї кицьки, і я знову відчула себе вразливою, гадаючи, які уїдливі слова він міг кинути на мою адресу цього разу. Першого разу, коли ми трахалися, йому не сподобалося, що з мене витекла його сперма, він не дав мені відчути оргазм і заподіяв мені біль словами, перш ніж пішов.

Я не могла дозволити йому зробити це цього разу, не зараз, коли я вже відчувала надто багато, не тоді, коли я знала, що не пошкодувала б про те, що ми зробили тут, незалежно від того, наскільки сильно ми не повинні були бути такими дурними. Звичайно, ми трахалися, коли в мене була тічка, але зараз у мене немає тічки. У мене немає виправдань тому, що я щойно зробила з тим, хто заподіяв біль мені і моїй зграї. Який зрадив клятву, дану мені в моїй печері. Я повірила йому, а він своїми діями зруйнував ту боязку довіру між нами з тієї ночі.

Я щойно переспала з кимось, хто був відповідальний за те, що вивіз нас з Елідіана. За те, що відшмагав мене, за те, що віддав Кейда до лап Вищих і його сім'ї.

Я затремтіла, сльози наповнили мої очі. Що я накоїла? Я спала з ворогом, і хоча він був сліпий до того, що відбувалося в нього під носом, ми також не опинилися б у такому становищі, якби не він. Ми б не прийняли його допомоги.

Я відкрила рот, щоб сказати що-небудь, що завгодно, але Даріус нахилився вперед і потерся своїм носом об мій. Тоді я взагалі нічого не змогла сказати, бо те, як він подивився на мене...

Пізніше, Рея, відклади все це і розберися пізніше.

Мої шорти раптово піднялися вгору по ногах вдруге за сьогоднішній день, і він прийшов до тям, засовуючи свій член назад у штани, від якого я не могла відвести погляд. Щойно він зник з поля зору, я підняла очі на Даріуса, і його брови насупилися від того, що мало бути на моєму обличчі. Він відкрив рот, щоб заговорити, коли книжкова полиця повільно впала на підлогу. Я подивилася на це, а потім на безлад у кімнаті, згадуючи, що поки Даріус трахав мене біля стіни, кімната валилася від його сили. І все ж, коли я озирнулася назад, стіна, до якої ми притулилися, в порядку, жодної тріщинки.

Я озирнулася на Даріуса, і він підняв брову з усмішкою на обличчі. Я поморщила ніс, дивлячись на нього, і він хихикнув, піднімаючи руку до мого плеча і проводячи пальцем по укусу, який він там залишив. Я здригнулася і відштовхнула його руку, проходячи далі в кімнату, поки він посміювався мені в спину.

Тим швидше ми прийшли б до тям. Дивлячись на клітку, я поморщилася від думки, що ми щойно трахалися в такому місці, як це.

-Цього не повинно було бути...

- Якщо ти скажеш, що цього не повинно було трапитися, я притисну тебе спиною до стіни і буду трахати доти, доки ти не зможеш говорити.

У мене перехоплює подих.

- Дозволь своєму тілу бути вільним, перестань стримувати себе.

Так я захищала себе. Хоча я цього не озвучила.

- Що, в ім'я богів, з нами не так? - прошепотіла я, не відриваючи очей від клітки.

- Нічого, - відповів Даріус. - Немає нічого поганого в тому, що наші тіла з'єднуються.

У його голосі все ще чути нотки гарчання, але тепер він звучав більш нормально.

- Ми в підвалі, поруч із клітками.

Я насупилася на себе.

- Мені не соромно зануритися в тебе будь-якої миті, Реє, де б ми не були.

- Значить, ти б із радістю трахнув мене в центрі села? - запитала я.

Наступної секунди його дихання досягло мого вуха.

- Якщо ти думаєш, що я дозволю кому б то не було дивитися на твоє оголене тіло, дозволю їм побачити те, що належить мені, то ти мене зовсім не знаєш.

- Я не знаю тебе, Даріусе.

Після цього настала тиша, бо це правда, чи не так?

Нас тягнуло одне до одного, але ми все ще незнайомі.

- Ти можеш так думати, вовчєня, але ти знаєш мене так, як інші ніколи не знали.

Бачиш ти це чи ні, - він провів пальцем по моїй шиї ззаду, потім підійшов до однієї з кліток.

Я пішла за ним, зупиняючись, коли опинилася поруч із ним. Я подивилася вниз, на клітку, і судорожно ковтнула. На підлозі розбризкана засохла кров, ланцюг усе ще обмотаний навколо зап'ястя скелета. Я подивилася на низку кліток і побачила у всіх одне й те саме.

- Це жінки, - тихо сказав Даріус, розглядаючи останки.

- Вони пробули тут довгий час. Як ти думаєш, вони померли до смерті твого батька чи після?

Невже їх кинули тут помирати з голоду, коли його батька вбили розбійники. Від цієї думки в мене стиснувся живіт і сльози защипали очі.

Даріус подивився на мене і сказав мені, що він думав, очима, не озвучуючи це вголос. Вони страждали, коли були живі, і страждали після смерті його батька, залишившись тут на самоті.

Я кілька разів моргнула і відкашлялася, оминаючи його і прямуючи до алхімічного столу. Я оглядала флакони і рідини, деякі пролиті, а деякі розбиті. Поруч із ними випадкові ярлики та нотатки, і моя рука тремтіла, коли я взяла аркуш паперу зі словами, надряпаними поспіхом.

День перший

П'ять жінок

Один рогур

Одна вагітна жінка перевезла його в Зайгар разом з іншими.

Новий рогур відчуває деякі людські схильності, здебільшого похіть, після того, як йому дали одну дозу Ультріана.

Самець агресивний, але щойно він випускає своє сім'я, він дещо заспокоюється. Цей період триває тільки доти, доки він знову не стане повністю ерегованим і йому не знадобиться полегшитися ще раз.

Мені потрібно привести сюди ще жінок, п'яти буде недостатньо.

Потрібно зв'язатися з ним, щоб організувати це.

День 7

Новий рогур убив одну жінку. Його протримали в клітці два дні без виходу після того, як йому дали дозу. Надзвичайно агресивний. Одну жінку помістили до нього в клітку на третій день. Він злучився, але не зупинявся, хоча знову і знову випускав у неї своє сім'я. Він залишався ерегованим і проникав у неї будь-яким доступним способом. Він зламав їй таз і розсік піхву від входу вгору. Рвані рани, завдані кігтями нового рогура, були на стегнах, животі, грудях і шиї жінки. Новий рогур не припиняв проникати в жінку і не відпускав її. Навіть після того, як вона померла від втрати крові.

Щоб жінки вижили, ми не можемо перешкодити новим рогурам випускати своє насіння. Має бути щонайменше дванадцять виділень на день, щоб залишатися достатньо ніжним для запліднення і не вбивати жінок.

Потрібно приймати більше доз Ультріану.

Замовте ще дасіла, пилу корсієля, крові первородного рогура і вовка-самця.

День 9

Самець заспокоїв жінку у своїй клітці й оголосив її своєю. Відмовляється підпускати її до отвору клітки. Агресивний, коли я підходжу занадто близько. Можливо, буде потрібно спробувати заспокійливе і нового рогура, щоб витягти жінку і перевірити її стан вагітності.

Новий рогур не перестане виливати своє насіння ні всередину жінку, ні на її шкіру. Жінка не виявляє жодних ознак занепокоєння і, здається, перебуває в мареннях.

День 11

Я зрозумів, що у жінки в клітці з рогуром почалася тічка. Вдалося витягти її з клітки, коли самець рогура почав проявляти ознаки заспокоєння після того, як у жінки закінчилася тічка.

День 23

Жінка, у якої була тічка з новим рогуром, вагітна, її відправили до Зайгара разом з іншими.

Прибула нова жінка разом із припасами для нових ультріан.

У нового рогура знову спарювання в стабільному темпі з усіма жінками. Ця версія ультріану працює найкраще. Він стабільніший у межах нової системи рогурів і за умови приймання щотижневої дози може підтримуватися постійно.

- Якого хріна.

Взявши папери тремтячими руками, я підійшла до Даріуса і показала їх йому. Насупивши брови, він перечитував їх, переглядаючи текст.

- Новий рогур? - запитав він, перекладаючи папери і перечитуючи їх.

- Я поняття не маю, що це означає. Вони спіймали рогура? А потім дали йому цей ультріанський наркотик, а потім дозволили йому гвалтувати жінок? - я глибоко зітхнула. - Це те, про що тут ідеться?

Він похмуро кивнув, його ніздрі роздулися.

- А коли жінка вагітніє, її відсилають у Зайгар.... де б це, блядь, не було, - він жбурнув папери на стіл і провів руками по обличчю. - Це почерк мого батька, - зізнався він, і в мене звело живіт.

Я прикусила губу і відвернулася від нього, складаючи руки на грудях. Мої пальці впилися в шкіру, пронизуючи плоть, але це мене дещо заспокоїло.

- Виродок, - прошипіла я.

Він кивнув і знову оглянув кімнату.

- Це відбувалося деякий час, просто в мене під носом, перед тим як він помер. Я пам'ятаю, як він годинами відсилав мене на полювання, кажучи, щоб я полював і відточував свої навички, навіть після того, як вони були доведені до досконалості. Я подумав, що для мене дивно продовжувати це робити. Тепер я знаю, що він хотів тримати мене подалі, а сам, імовірно, спускався сюди і... - він вказав на клітки.

Я відійшла від нього і продовжила розглядати предмети в кімнаті, сподіваючись, що мій шлунок не втратить свій вміст. Кімната повна паперів, книг і журналів. На те, щоб переглянути їх, пішла б вічність. Щоб забрати все це із собою, знадобиться кілька портчезів.

Я провела пальцем по книжковій полиці в глибині, і на кінчику мого пальця зібрався пил. На підлозі розкидані книги, які, мабуть, були збиті з ніг силою Даріуса, і я зупинилася біля символу на пошарпаній чорній книзі. У мене перехопило подих, коли я подивилася на символ Захарісс на корінці, біле коло з чорним півмісяцем усередині. Я обережно витягла його, витираючи пил з лицьового боку. Обкладинка проста чорна, немає слів, щоб сказати, що всередині. Я обережно відкрила її і натикаюся на випадкову сторінку.

Ми прив'язали дівчину після того, як вовк повернувся в неї. Кільком із нас знадобилося по черзі використовувати інструменти, щоб вовк був досить виснажений, щоб відступити, але ми використовували методи знеболювання, щоб побачити, наскільки швидко вовк заживає, і наші результати були чудовими.

Вовк загоював невеликі порізи за лічені хвилини. При більш глибоких не смертельних ранах це займало кілька годин. Ми нанесли вовку різні рани, вивчивши кожну ділянку і час, необхідний для загоєння, а також межі болю.

Вовк надзвичайно сильний і випромінює сильну ауру, яка безумовно є аурую Альфи. Справді, незвичайна знахідка. Хоча це не дивно, оскільки вона донька спадкоємця Захарісс...

Я впустила книжку і відсахнулася назад, моє серце шалено калатало, руки липкі. Ні, ні, ні, ні. Я подивилася на чорну книгу на підлозі, свист мого серцебиття наповнив вуха. Сторінка все ще відкрита, моє тіло тремтіло, ніби щось збиралося вийти і напасти на мене. Даріус кинувся до мене, його губи ворушилися, але все, що я чула, це бурмотіння. Він

простежив за моїм розширеним поглядом, спрямованим на книгу, що лежала на підлозі, і зробив крок до неї. Це вивело мене з себе.

Я кинулася вперед, підняла книжку з підлоги і притиснула її до грудей.

- Ні, - сказала я йому, моє дихання почастишало, коли я відступила від нього.

Він зупинився на півкроку і спостерігав за мною, насупившись. Його погляд ковзнув по книзі, міцно притиснутій до моїх грудей, потім по книгах, розкиданих по підлозі, поки його очі знову не зустрілися з моїми.

- Що в цій книзі, Рея?

Я похитала головою, не бажаючи, щоб він читав, що всередині.

- Ні, - повторила я, намагаючись угамувати тремтіння в голосі.

Він зробив крок до мене, і я відступила ще на один.

- Віддай мені книжку, Рея, - зажадав він, пильно дивлячись на мене.

- Тебе це не стосується.

- Звісно, це мене стосується, це було в гробаному підвалі для експериментів мого батька. Віддай це мені.

Тремтячи, я ще міцніше притиснула до себе книжку.

- Тільки не цю, - сказала я голосом, що зривається, губи тремтіли. - Тільки не цю, Дар.

Він різко зупинився, почувши скорочення свого імені, і з цікавістю нахилив голову, дивлячись на мене. Його погляд ковзнув по моєму тремтячому тілу, по побілілих кісточках пальців, що вчепилися в книгу, по страху, який, я впевнена, він бачив у моїх очах.

- Що там таке, чого ти не хочеш, щоб я бачив? - я просто дивилася на нього, мої очі благали не тиснути. - Якщо ти не скажеш мені, що викликає цей страх у твоїх очах, маленьке вовчєня, я не зможу його позбутися.

Мої очі наповнилися сльозами, і я знову хитнула головою. Він зробив крок ближче, скриплячи зубами, перш ніж видихнув.

- Я залишу це, на даний момент.

Я з полегшенням опустила голову і кивнула. На даний момент достатньо, хоча сумнівалася, що він надовго дасть мені цю невелику відстрочку. Мені потрібно прочитати її, а потім позбутися її. Мені потрібно знати все, що всередині, навіть якщо думка про це

перетворювала мій шлунок на камінь. Я опустила очі й швидко обшукала підлогу, щоб подивитися, чи були ще книжки із символом Захарісс. Я не знайшла жодної.

- Давай зберемо деякі речі і вирушимо назад, - пробурмотів Даріус після напруженого мовчання. - Я приведу сюди Еліту, щоб зібрати решту, щоб усі ми могли зрозуміти все це.

Я кивнула і зробила крок до нього, не в силах дивитися йому в очі. Він простягнув руку і притягнув мене ближче, проводячи пальцем по моїй щоці, поки я все ще тремтіла. Я глибоко вдихнула його запах, дозволяючи йому наповнити мої легені, і ми повернулися до Фортеці Еліти.

Т р і дцять три

Даріус

Я увійшов у свою шафу, наосліп схопив футболку і натягнув її. Я провів ранок, тренуючись з Елітою і змушуючи їх нервувати однією своєю присутністю. Потім я переконався, що люди, які повернулися після того, як подбали про якихось рогурів, були відправлені на іншу місію після того, як відпочили. Це ніколи не закінчувалося, постійне коло сну, вихід і бій, повернення і сон. Знову і знову. Вищі відьми щодня передавали інформацію про нові сплески сили.

Ставало тільки гірше.

Я нахилився до свого кабінету і кинув останню стопку паперів на великий стіл. Мої брати сиділи тут навколо столу, переглядаючи те, що ми привезли з дому мого батька. Я сів і переглянув нотатки про те, що він записав у своєму потайному підвалі.

Це лайнове шоу, якого я не міг передбачити. Мій батько тримав жінок і рогурів у підвалі в мене під ногами, а я й не підозрював. Точно так само, як я не знав, що Рея була замкнена в клітці у своєму підвалі, коли я відвідував її зграю. Я знав, що її запах був знайомий, і тепер я знав чому. Я відчув її запах у її будинку, коли відвідував свого батька. Я зрозумів це, коли ми визволяли Сару.

Чи стікала вона кров'ю у мене під ногами, коли я слухав, як мій батько розмовляв з Альфою Полом? Чи вмирала вона з голоду, поки її тітка Селена готувала нам їжу? Чи піддавалася вона насильству, коли мій батько відсилав мене поговорити зі зграєю?

Я заричав від цієї думки, усередині в мене все кипіло, коли Дракс роздав губи і заричав, повертаючи голови моїх братів у мій бік.

- З тобою все гаразд, брате? - запитав Лео, його очі насторожені, коли я підняв на нього погляд.

Я заскрипів зубами.

- Це відбувається бог знає скільки часу, а ми так і не рознюхали про це. Як це можливо? І як, чорт забирай, я міг не знати про свого власного батька?

Мені огидно усвідомлювати, що мій батько нічого не зробив, щоб допомогти Реї, знати, що я походив від такої людини. Коли ми спустилися в ту потаємну кімнату, все просто зацементувало її для мене, і я не міг контролювати свою реакцію. Гнів, який я відчув у той момент, був зовсім не схожий на той, який я коли-небудь відчував за все своє життя, мій контроль був на переломному етапі, і мені було байдуже, хто відчував мій гнів, доки красиві блакитні очі не подивилися в мої.

Якби моя хоробра маленька вовчиця не підійшла до мене і не заспокоїла так, як я впевнений, могла тільки вона, ми були б поховані під уламками.

Хоча ми обидва не очікували, що вона кінчила б на мій член, вона, тим не менш, опинилася там, як я і говорив. Я не міг контролювати це, не міг думати ні про що інше, окрім як опинитися похованим усередині неї в ту мить, щойно вона вимовила це слово.

Слово, яке ми обидва знали, що воно означало, але вона прикидалася, що це не так.

Моя маленька брехуха.

- Ніхто з нас не знав, - сказав Даміан, гортаючи сторінки щоденника, вириваючи мене зі спогадів про її тепло, що огортає мене. Його слова зруйнували цю думку. - Ми всі почуваємося винними за це, - у нього звело щелепу. - Рея мала рацію.

Джеррод відкинувся на спинку сидіння.

- Права в чому?

- Немає честі в тому, щоб бути Елітою.

Після цієї заяви настала тиша.

Ми нічого не могли сказати, це правда.

- Я Альфа гробаної Еліти, чому Вищі не запропонували мені стати частиною цього?

Цікаво.

- Поняття не маю, можливо, спочатку тобі потрібно було стати Вищим. Чарльз підштовхував тебе до цього, - сказав Джеррод, перекидаючи косу через плече і беручи інший журнал, щоб перегорнути його.

- Він усім набридав, постійно запитуючи мене в листах, чи знайшли ми Рею, а також напружуючи власну охорону, щоб знайти її. Він одержимий ідеєю знайти її, але вона йому не дістанеться. Він також не звертав уваги на людей через рогурів, і він, як і раніше, нікого не впускав у Волворн, не піклуючись про те, що всі страждали.

- Шматок лайна, - сказав Даміан. - Я придивлявся місце, куди ми могли б відправити кількох людей, у Кольгельмі є стара ферма. Будинок потребує деякого ремонту, але він досить великий, щоб розмістити тих, хто його відчайдушно потребує. Його оточують ліси, і ми можемо розставити в них пастки і бар'єр навколо садиби. Це має забезпечити їм достатню безпеку, поки ми не прибудемо туди, якщо рогури спробують напасти.

- Я пошлю вперед кілька чоловіків Еліти, і вони почнуть, - сказав я йому.

- Переглядаючи списки, які були вилучені у Закіта, ми дещо з'ясували.

Мій погляд перемістився на Лео.

- Деякі представники Еліти, які мають тісні зв'язки з Вищими або мають бідне походження, були обрані Вищими, щоб забрати інших з їхніх домів, - сказав нам Лео, і мої руки стиснулися в кулаки. - Проблема зараз у тому, що в нас є список імен, що входять до Еліти, які потенційно становлять для нас загрозу. Що ти хочеш із цим робити?

- Позбудься їх. Я не хочу, щоб вони перебували в моєму замку, живі й дихаючі після того, що вони накоїли. Вищі й ті, хто в цьому замішаний, ніколи не очікували, що я дізнаюся всю цю інформацію, вони не очікували, що ми почнемо розкривати, наскільки вони отруйні. І вони не очікували, що зброя

Вищих буде їхньою найбільшою загрозою. На даний момент у нас є перевага.

- У цьому замішано так багато зграй, зокрема Арагніс, Паслін, деякі з Алісеон і Каріон. Як і багато сімей, які були в Еліті протягом поколінь.

- Люди помітять пропажу, - Лео хитнув головою. - Особливо їхні сім'ї та Вищі.

Я стиснув руки в кулаки.

- Мені похуй. Вони - частина цього огидного експерименту з викрадення дітей.

Я сунув нотатки, надряпані моїм батьком. Від одного погляду на те, як він знову і знову спостерігав, як цей рогур гвалтував жінку, мені хотілося вилізти з власної шкіри. Я

різко відкинувся на спинку стільця, і мої очі зустрілися з Лео. Він знав, чого я хотів, навіть не питаючи. Я відвернувся, коли в його очах з'явилося занепокоєння, не в настрої розбиратися з його лайном із цього приводу.

- Усе там, імена представників Еліти, які перевезли їх в інше місце. Від того, що вони зробили, нікуди не дітися.

- Відправ їх на завдання.

Моя голова повернулася до дверей, і я побачив, як у кімнату увійшла Рея. На ній шорти і вільна футболка. Моя футболка, бо я досі не віддав їй одяг, який вона принесла з дому відьми. Її волосся зібране в гніздо на маківці, скуйовджене, і це одна з речей, якими я захоплювався в ній. Вона не дбала про свою зовнішність, вона дбала про своїх людей. Але коли я вдивився в її обличчя, помічаючи темні кола під очима і ледь помітну опущеність плечей, я зрозумів, що вона змучена, що, без сумніву, також пов'язано з внутрішньою боротьбою з силою.

Відколи ми вчора ввечері повернулися з дому мого батька, вона була неспокійною, дивилася кудись у далечінь, і це, напевне, якимось пов'язано з тією книжкою, яку вона не давала мені подивитися. Хоча я досить скоро ознайомлюся з її змістом.

Навіть у її змученому стані та за яскравого погляду на її обличчя мій член усе ще потовщувався в мене в штаних. Я побачив слід від укусу, який залишив їй, і власницький рокіт, що наростав усередині мене, вирвався назовні, перш ніж я встиг його зупинити. Її очі зустрілися з моїми, і на мить вони наповнилися теплом, перш ніж вона заплющила очі. Вона взагалі розуміла, як іноді дивилася на мене?

Вона дивилася на мене так, немов ненавиділа, і це правильно, але коли вона, сама того не підозрюючи, втрачала пильність, я бачив, що там насправді.

Похоть, пристрасне бажання... і біль.

Це нагадування змусило мене продовжити.

- Що хорошого в тому, щоб відправити їх на завдання? - я запитав її.

Вона підійшла до кінця столу, вивчаючи вміст жорстким поглядом.

- Відправ їх на завдання, а потім убий, - прямо сказала вона, коли її очі спалахнули, зустрічаючись із моїми.

Моє маленьке кровожерливе вовчєня. Я посміхнувся.

- Але не раніше, ніж ми отримаємо від них інформацію. Нам потрібні координати, куди вони забирали того, кого обрали. Нам відомо про одне згадане місце, але ми не знаємо, де воно знаходиться і чи є інші.

- Це само собою зрозуміло, - пробурчав Лео, і її погляд перемістився з мене на нього. Вона не повинна дивитися на нього, вона повинна дивитися тільки на мене.

- Але в інших однаково виникнуть запитання про те, де вони перебувають.

Вона знизала плечима.

- Я впевнена, що так і буде, але якщо місяць займе багато часу, тоді в нас є час розібратися з цим лайном. Вирушити в місця, які вони можуть нам вказати, і, якщо там хтось є, у нас буде час витягнути їх звідти, - вона зковтнула і опустила погляд. - Нам потрібно витягнути їх звідти.

Вираз провини на її обличчі очевидний, але ми винні не менше. Багато в чому.

- Це спрацювало б, - погодився Даміан. - На якийсь час.

- Часу в нас немає, але зараз це єдиний варіант. Навести лад у домі й подивитися, чи лояльні мені решта представників Еліти.

Нам потрібно якомога більше людей, щоб врешті-решт позбутися Чарльза. Він не підозрював, що просто зараз ми щось знали, і нам потрібно безпечно перевезти тих, кого відвезли в інше місце. Якщо ми зможемо успішно почати спустошувати ці місця, де вони тримали людей. Він буде нервувати, неакуратний і в кінцевому підсумку все зіпсує. Ось тоді нам і потрібно завдати удару.

Я скопіюю ці нотатки і поширю їх світом, щоб показати людям, під якою владою вони жили, але буде помилкою робити це занадто рано. Рогури вже сіяли хаос, ми не можемо допустити більшого просто зараз. Тоді Чарльз точно зрозуміє, що за ним хтось стежить. Він буде більш обережним, а ми не можемо допустити цього в його нестабільному стані. Ми не можемо облажатися, коли на кону так багато.

Наприклад Кейден, все ще в Волворні з усіма Вищими. Його легко можна використати проти Реї, і вона не заподіє йому шкоди. Вона радше віддасть себе в руки, ніж це.

Але оскільки ми не знали, чим насправді займалися Чарльз та інші Вищі, ми були в невіданні щодо їхніх цілей. А перебування в темряві могло призвести до того, що ми наосліп натрапили б на клинок.

- Ми організуємо Еліту і позбудемося тих, хто в цьому замішаний. Потім ми знаходимо, де утримуються викрадені, і переміщаємо їх у безпечне місце. Потім ми здіймемо галас у Врохкарії і розішлемо копії записів, які в нас тут є, по всіх містах. Потім ми візьмемо Кейдена і завдамо удару, - сказав я кімнаті.

Рея підняла голову, закушуючи губу. Я загубився в її льодово-блакитних очах і зв'язку, який виник між нами. Дракс злегка загарчав усередині мене, зосередивши свою увагу на нас, і я вторив цьому звуку. Вона з цікавістю нахилила голову, блукаючи очима по моєму тілу, і я дозволив їй. Дозволив їй побачити мою силу. Нехай вона побачить, що я створений для того, щоб захищати її.

- Я чекатиму на задньому дворі біля верб, - повідомила вона мені і вийшла з кімнати, знаючи, що ми збиралися знову спробувати витягнути Руну.

Я спостерігаю за погойдуванням її дупи і облизнув нижню губу, бажаючи вкусити її, відзначити, трахнути.

Вона вивертала мене навиворіт. Я не міг нормально думати поруч із нею, борючись з інстинктивним бажанням схопити її і повалити на підлогу. Зірвати з неї одяг і огорнути її своїм ароматом, дозволяючи їй і будь-якому іншому виродку знати, що це все моє. Вона моя.

І коли я трахну її знову, вона відчує це кожним своїм кроком, навіть найменший рух нагадуватиме їй про те, що я з нею зробив. Як я володів нею, і як вона дозволяла мені і насолоджувалася цим.

Моя сперма залишалася б усередині неї, я трахав би її так, щоб вона завжди була там, стікала з її тіла і втиралася в її шкіру. Я змушував би її ходити зі смаком мене на язиці і...

- Чорт забирай, Даріус, - я моргнув і подивився на Лео. - Брате, тримай своє туманне лайно при собі, - усміхнувся він і відкинувся назад, хитаючи головою.

Я подивився вниз і зрозумів, що з мене виходили нитки моєї сили, що течуть у тому напрямку, куди пішла Рея. Я глибоко зітхнув і прибрав це, знижуючи плечима у відповідь на веселощі мого брата.

- Удачі тобі з цією, - втрутився Даміан. - Після того, як ти відшмагав її, я сумніваюся, що вона дозволить тобі доторкнутися до себе.

- Днями вранці вона дозволила мені поспідати, - сказав я їм, і на моєму обличчі з'явилася моя власна усмішка. - І повечеряти.

Але потім вона спала при його нагадуванні про те, що я з нею зробив. Мої очі потемніли при цій думці, а щелепу звело від того, що мною маніпулювали, змушуючи думати, що вона була причиною рогурів.

- Я не знав, що вона невинна, коли робив це, - сказав я вголос, нагадуючи собі про цей факт.

Усе ще не в змозі вимовити потрібні слова.

- Ми знаємо, - урочисто сказав Лео.

Мої брати замовкли, повертаючись до паперів, поки я намагався вигнати спогад про її кров на своїх руках.

Праворуч від мене пролунали кроки, і Джош просунув голову в мій кабінет. Він оглянув нас усіх, перш ніж запитав:

- Ви не бачили Рею?

- Ні, - сказав я йому, люто дивлячись.

Я все ще злився на нього за те, що він змусив Рею оголитися перед усіма, і Рея теж. Напруга між ними помітна. Я радий цьому, я взагалі не хотів, щоб він був поруч із нею. Він був усередині неї, забрав те, що спочатку мало належати мені, і щоразу, коли я бачив його, мені хотілося притиснути його обличчям до стіни.

Незважаючи на те, що те, що Джош змусив Рею зробити, змусило нас усіх зробити крок назад і все гарненько обміркувати, їй не слід було показувати нам, через що їй довелося пройти. Він зрадив її довіру і змусив її врятувати Сару, але мені на це наплювати. Виразу обличчя Реї і мертвого тону її голосу, коли вона відкрилася, було достатньо, щоб мені захотілося вдарити його ножом в очі, вирвати їх і розчавити своїм черевиком.

Сірі очі Джоша примружилися, дивлячись на мене, розуміючи, що я ніс нісенітницю.

- Ну, якщо побачиш її, скажи, що я її шукаю.

Знову.

- Ні.

Він міг триматися від неї подалі і не втрачати голову.

Він заричав, входячи в кімнату.

- Перестань бути придурком, Даріусе, мені потрібно з нею поговорити.

- Сумніваюся, що вона хоче з тобою розмовляти.

- Насправді вона теж не хоче з тобою розмовляти, тож у нас однакова ситуація, чи не так? - прогарчав він, перш ніж вийшов із кімнати.

Він не помилявся, але це не означало, що мені це має подобатися. Вона могла говорити зі мною на певні теми або щось іще, що стосується Вищих і рогурів, але в іншому емоційно вона - клята стіна.

На жаль для неї, я Спадкоємець Казьє, і руйнування у мене в крові.

Її стіни не протримаються довго, особливо з тим, що я планую руйнувати їх одну за одною.

Т р і дцять Чотири

Рея

Мої руки ковзнули по гілках верби, пестячи їх і відчуваючи їхнє життя всередині. У всього життя була сила, своє власне серцебиття, своя власна мова, і я відчувала це дедалі більше і більше в усьому, що мене оточувало. Не сказати, що це вимотувало мене весь цей проклятий час.

Я зітхнула, відчуваючи, як моя магія кружляла в мені хаотичним переплетенням ниток. Руна спала, не переймаючись нічим на світі, ігноруючи силу, що пульсувала в її просторі. Вона теж втомилася і більше спала, якщо її щось не дратувало. Потім вона прокидалася вся така рикаюча.

Від чого я вся така гарчить і в поганому настрої.

Присідаючи біля підніжжя верби, я відкинула голову на її стовбур і заплющила очі. Я притиснула долоню до землі піді мною і обережно спрямувала свою силу через руки в ґрунт. Трава залоскотала мої пальці в міру зростання, кожне стебло ставало все довшим і довшим. Я відчувала кожне з них так, немов я його частина, відчувала биття життя, що б'ється в ньому.

Я завжди була близька до природи, завжди хотіла бути на деревах і гратися на порослих польовими квітами полях. Будучи Спадкоємицею Захарісс, самої Богині життя, неважко зрозуміти, чому мені так подобалося бути оточеною зеленню.

Говорили, що Захарісс створила перше дерево. Вище за будь-яку гору і ширше за будь-яке море. Повні товстих гілок і листя розміром із замок, їхні квіти, що розпустилися, як казали, світилися до кінця часів. Казьє, з іншого боку, був руйнівником життя. Трошчачи

всіх на своєму шляху і вибиваючи життя з-під ніг, коли приходив на землю знизу.

Протилежності за силою, але землі жили, процвітали, а Боги залишалися у Врохкарії, мандруючи доти, доки просто не зникли.

Але зараз земля страждала, її населяли такі мерзенні істоти, що знищують життя.

Прийшли рогури і загрожували тій самій землі, яку створили Боги, і немає відомого способу зупинити їх або вигнати назад туди, звідки вони прийшли. Я чула, як представники Еліти розповідали про багато міст і сіл, у яких вони побували, коли туди нападали рогури. Так багато було захоплено, і так багато наших людей загинуло.

Даріус згадав, що ті, хто вижив, прямували до замку Вокхайм у пошуках притулку, безпечного місця для проживання. Яким би великим не був цей замок, він все одно не зможе вмістити всіх. Люди здіймали галас біля воріт замку, вимагаючи, щоб Вищі поклали край рогурам або поставили при владі когось іншого, хто міг би їм допомогти. Але це нікому не допомагало, і заворушення ставали дедалі частішими, і люди гинули через повстання і те, на чиєму вони боці.

Весь цей час я впевнена, що Чарльз користувався ситуацією і крав дітей просто в людей під носом.

Це до біса огидно, і думка про те, що Кейд з ним у тому замку, з нашою сім'єю, тільки Боги знали, що ще вони йому сказали, зробили з ним.

Це нагадало слова, які я прочитала в книзі. Це нагадувало мені про все, на що здатні Вищі, і я сиділа тут, у вербовому полі, в деякій безпеці.

Цікаво, де Едвард, як він справлявся з усім цим хаосом останнім часом. Я навіть не знала, чи все з ним гаразд, чи знав він, де я. Я могла б запитати Даріуса, але це означало б розповісти йому про нього, а я просто не могла. Поки що ні.

Я провела руками по стеблах, повільно вкладаючи в них усе більше своєї сили, відчуваючи зв'язок, коли мої долоні потеплішали. Якщо я виживу, що б не сталося, мені потрібно переконатися, що моїй зграї є де зупинитися. Вони не могли вирушити в Елідіан, не тепер, коли Вищі знали про нього. Можливо, у Покій відьом. Вони могли б створити там життя, і Беллдейм забезпечила б їхню безпеку. Едвард допоміг би мені доставити їх туди, мені просто потрібно знайти спосіб зв'язатися з ним.

Аромат землі і солодких квітів розслабив мене ще більше, і мені не терпілося зайнятися різьбленням. Я не могла згадати, коли робила це востаннє, але я хотіла побути

наодинці зі своїми думками, вирізаючи нову прикрасу, щоб додати її до своєї колекції. Ця думка зупинила мене. Чи була вона в мене ще? Чи її було знищено? Даріус знав, де вони, в моїй печері, і я не впевнена, чи розповів він кому-небудь. Я не впевнена, що наважилася б запитати. Я не знала, чи зможу я прийняти це з усвідомленням того, що творів, які я створювала стільки років, більше немає.

Не існує.

Прямо як Денні, Джозі та Сольв'є. Горе обрушилося на мене з нізвідки. Заповнило мене від кінчиків пальців ніг і піднялося прямо до серця. Я накрила його рукою, відчуваючи, ніби його розривали на частини шматок за шматком. Я проковтнула крик, який виривався назовні, потребував того, щоб його випустили. Вони нічого з цього не заслужили, і я не могла не відчувати відповідальності.

Боги, я завжди опинялася в центрі всього цього, чи не так? Завжди моя вина, мій злочин, моє серце, моя клята душа. Я смертельно втомилася. Коли я востаннє повністю відпочивала і почувалася по-справжньому в безпеці?

Потім мені спало на думку, що, по-моєму, я ніколи не спала спокійно, окрім як у дитинстві. Незважаючи на те, що щоночі Даріус відводив мене у свою кімнату, укладав у своє ліжко й обіймав мене, я все ще не почувалася в цілковитій безпеці, хоча засинала практично миттєво.

Я звела все до того, що він мені не довіряв, ось чому і тримав мене у своїй кімнаті й у своєму ліжку, щоб я спала. У всякому разі, це те, що я говорила собі.

Дотик до моєї ноги злякав мене, і я розплющила очі. Мої очі зіткнулися з очима Даріуса, коли він підняв брову і багатозначно подивився на високі стебла трави, що оточували те місце, де я сиділа. Вони оточили мене коконом, укриваючи від сторонніх поглядів, але Даріус усе одно знайшов мене.

Мої щоки запалали, коли його погляд фокусується на мені, як це завжди бувало, коли я поруч. Мій пильний погляд блукав по ньому, і він став вище, дозволяючи мені побачити все, що він міг запропонувати. Я знала, як це - відчувати його між моїх ніг, без серпанку, що змушує це відчуття затуманюватися. Я знала, який він на смак, які ми обидва на смак разом, і це те, чого я почала жадати. Це глибоке почуття, яке ворухилося в мене в животі, бажання цього, завжди. Я не знала багатьох подробиць про те, хто ми такі, я не впевнена, що це прагнення нормальне, але воно все одно було.

Мені ставало дедалі важче надто глибоко переживати про те, як він впливав на мене, моя сила волі чинити опір майже зникала, що довше ми були поряд одне з одним. Я намагалася зберегти ці стіни, щоб захистити себе, але знала, що зрештою все буде марно. Хоча це не означало, що я не стала б намагатися.

- Є якась особлива причина, через яку ти хотіла притиснутися до трави? - запитав він, у його очах з'явилися веселощі.

Я
піднялася на ноги, обтрушуючи дупу, повну бруду.

- Я б вважала за краще притиснутися до трави, ніж до чогось іншого.

- Ти притискаєшся до мене щоночі.

Я відвернулася від нього.

- Ні, ти обіймаєш мене, ніби я твоя особиста подушка.

Він хихикнув.

- Ти не скаржишся.

Це змусило мене замовкнути, бо він має рацію, я навіть не пручалася цьому зараз.

- Про що ти думала? - я кинула на нього погляд. - Ти була глибоко занурена у свою гарненьку голівку, так скажи мені.

Він склав руки на грудях, ноги на ширині плечей, і в мене немає сил ходити з ним по колу, поки він намагався домогтися від мене відповіді.

- Джозі та Денні, - сказала я йому, і щось спалахнуло в його очах. - І Сольв'є. Знаєш, ти так і не розповів мені, що він сказав тобі в Ерідіані.

Він оглянув мене, обмірковуючи свою відповідь.

- Ти справді хочеш знати? - я кивнула. - Він сказав мені зробити те, що я маю, і я дізнаюся, коли прийде час.

Мої брови звелися разом.

- Що це означає?

- Твоя здогадка така ж гарна, як і моя.

- І це все, що він сказав? - запитала я, дивлячись на нього.

Він кивнув, але очі видали його брехню. Що він міг сказати йому такого, чого не хотів би, щоб я знала?

- Ти збираєшся показати мені книгу, яку взяла з собою?

Мої очі спалахнули від несподіваної зміни теми розмови.

- Ні. Там немає нічого такого, що ти маєш знати. Я сказала, що розповім тобі, але немає нічого, що могло б хоч у чомусь допомогти.

- Ти ж знаєш, що вміст цієї кімнати належить мені, тому ти крадеш щось моє.

- Кинь це, Дар, - попередила я, і тепер його очі спалахнули.

- Я це з'ясую.

Я фиркнула і пробралася крізь стебла трави, щоб пройти повз нього, але незабаром опинилася на спині, і ахнула, коли Даріус навалився на мене всією вагою.

- Даріус, - проричала я, трясучи головою, щоб прибрати пасмо волосся з обличчя.

Він уперся руками по обидва боки від мене і подивився донизу, на його грішних губах легка усмішка, від якої я не могла відірвати очей, згадуючи, де були його губи на моєму тілі.

- Давай спробуємо вмовити твого вовка вийти і погратися, якщо ти не розповідаєш мені те, що я хочу.

Я затримала подих, коли його сила обрушилася на мене без попередження, густі чорні пасма вибилися з-за його спини і потягнулися до мене. Вони підійшли до мене збоку, їх так багато, що я побачила тільки кілька зелених клаптиків трави, яку виростила. Моя спина вигнулася від раптової атаки, тихий звук вирвався з мене, коли я боролася під ним, мої руки стиснули його боки.

- Спокійно, - наказав він мені, і мої очі звузилися.

Це занадто напружено, завжди напружено. Він пильно спостерігав за мною, його погляд ковзав між моїми очима.

- Випусти частину своєї сили назовні.

Я трохи поворухнулася під ним і закликала свою силу в передню частину тіла, роздратована тим, що зробила те, про що він просив, без запитань, але інстинктивно, реагуючи на його силу. Руна прокинулася від відчуття його магії, з гарчанням відступаючи назад усередину мене. Я проігнорувала її, подумки підштовхуючи її вперед, але вона не зрушила з місця, її лапи впилися, щоб утримати її на місці. Я заскрипіла зубами від розчарування. Ці сеанси вимотували, а Руна взагалі не бажала допомагати. Вона просто навідріз відмовлялася, і мені здавалося, що міст між нами, такий самий німічний, яким він завжди був, руйнувався крок за кроком.

Даріус нахилився ще нижче, його обличчя так близько до мого, що він спостерігав за моєю внутрішньою боротьбою. Його відмітини з'явилися в нього на шиї, чорні, різкі лінії м'яко пульсували, і я відчула поклик до своєї власної, моя шкіра зігрілася, коли з'явилися мої власні. Він зачаровано спостерігав, як робив завжди, коли вони спливали на поверхню. Він обвів поглядом моє обличчя збоку, до скронь, а потім зупинився на центрі мого чола, милуючись витонченим малюнком. Його очі злегка посвітлішали, і в його світло-зелених очах з'явилися ті сріблясті іскорки, якими я завжди заворожена.

- Вона така ж уперта, як і ти, - я фиркнула. - Ми збираємося спробувати дещо новеньке.

- Що? - прошепотіла я, відчуваючи, як його сила залоскотала мої боки.

Він не відповів, але нитки впали мені на обличчя, пестячи шкіру, і я здригнулася, мої пальці впилися в його талію. Я відчула, як вони слідували за моїми мітками, обводячи їх із ніжністю. Я здригнулася, дотик справив... щось, але не зовсім упевнена, що саме.

Раптово білки очей Даріуса стали чорними, цяточки помітнішими, а його зелені очі страхітливо засвітилися. Його чорні вусики впали мені на скроню, посилюючи тиск, так що я не могла поворухнути головою, і це моя межа. Я закликала більше своєї сили, готуючись відштовхнути його від себе, але він притиснув мої руки до себе, його магія обвилася навколо моїх зап'ясть, щоб утримати їх там, і темрява поглинула нас, коли він вивільнив своє домінування.

Усе, що я бачила, це чорноту навколо нас, зелене сяйво очей Дарія і блакитні нитки моєї сили, які повільно поглинала його темрява. Починала наростати паніка, коли очі Даріуса пригвоздили мене до місця, не даючи поворухнутися. Ці вусики біля моєї скроні, здавалося, вчепилися в шкіру, бажаючи проникнути під поверхню, і я видала здавлений крик, біль пронизав мене наскрізь і спустився прямо по хребту. Рука Даріуса лягла на моє горло, м'яко стискаючи, попереджаючи чи втішаючи, я не впевнена.

Моя сила вирувала всередині мене, лють і дикість скручувалася так люто, що здавалося, якщо я не випущу її назовні, то вибухну. Даріус ще сильніше притиснувся до мене, і тоді я стала абсолютно нерухомою.

- Даріус... - видихнула я, не розуміючи, що відбувалося.

- Заспокойся, - знову сказав він мені, пильно дивлячись у мої очі, заспокоюючи. - Розслабся, впусти мене.

Його сила заспокійливо торкнулася моїх скронь, і це так ніжно порівняно з болем, що пронизує мене, що мені хотілося плакати. Я хитнула головою, відмовляючись дозволити йому наблизитися до мене.

- Це єдиний спосіб вивести твою вовчицю назовні, для тебе контролювати свою силу, Рея. Впусти мене, - зажадав він, і я міцно заплющила очі.

Руна стояла всередині мене, готова захищатися і нерухома, коли вона заричала на Даріуса, який намагався проникнути всередину, намагався дістатися до неї. Я схлипнула, знаючи, що вона так само налякана, і знаючи, що те, що я збиралася зробити, засмутить її.

- Я не можу.

Усе моє тіло тремтіло, так сильно стрясалося від сили всього, що було в ньому, що в мене застукали зуби. Я заплющила очі.

- Ти можеш, ти повинна, - загарчав він, його губи ковзнули по моїх, поки він говорив.
- Ми не знаємо, скільки в нас є часу, ти повинна впустити мене, маленьке вовчєня.

Сльоза скотилася по моїй щоці, і я повільно розплющила очі, зустрічаючись поглядом із Даріусом.

- Ти можеш довіритися мені в цьому, маленьке вовчєня. Якщо взагалі в чомусь можеш, то ось у цьому.

При його словах я провалилася під землю під мною, даючи йому те, що він хотів.
Моє підпорядкування.

Він не гаяв часу дарма, його очі спалахнули, і енергія в моїх скронях проникла в шкіру з такою силою, що я нічого не бачила.

Жодного промінчика світла.

Останнє, що я почула - це виття Руни і глибоке гарчання, перш ніж я провалилася в темряву.

Т р і дцять п'ять

Даріус

Відсутність оточувала мене, коли я зробив крок уперед, у... ніщо. Я оглянув простір, мої згустки сили торкалися мене, поки я оцінював ситуацію. Магія потріскувала навколо мене, маленькі блакитні іскорки безладно сяяли тут і там. Роблячи крок уперед, обережно

наближаючись до всього, що я міг відчутти перед собою, я простягнув руку за своїм клинком, але нічого не відчув.

Я не впевнений, як мені це вдалося, але я впевнений, що перебував у просторі розуму моєї маленької вовчиці, точно так само, як вона увійшла до моєї свідомості в замку Волворн.

Я продовжив рухатися вперед, і що ближче я підходив, то частіше навколо мене з'являлися сині плями в шаленому русі. Низьке гарчання раптово луною рознеслося в темному просторі, і я завмер, нахиливши голову, обдумуючи звук. Потім я почув шаркання і пішов за ним, повертаючись, щоб звук був у мене перед носом, поки він кружляв навколо мене.

- Привіт, вовчице, - сказав я в темряву, усмішка розтягнула мої губи. - Ти доставляла Реї всілякі проблеми, чи не так?

Ще одне низьке гарчання, і я хихикнув, анітрохи не бентежачись, коли Дракс нагострив вуха всередині мене, заінтригований цим звуком.

- Своїм небажанням виходити ти вимотуєш її, ти знала про це?

Знову рух, нігті заскребли по підлозі.

- У такому стані вона нікому не може допомогти. Як, по-твоєму, вона зможе роздобути Кейда, якщо вона не може використовувати свою силу так, як це має бути?

Низьке виття луною віддунило навколо мене, і звук руху припинився.

Раптово блакитні іскри розлетілися широкою дугою, висвітливши вдалині переді мною два пронизливих крижано-блакитних ока. Сила Реї поширювалася, розгалужуючись на нитки, підповзаючи ближче до мене. Я стояв нерухомо, готуючись до нападу, але вони зупинилися просто переді мною. Не торкаючись, просто спостерігаючи. Цікава і майже перелякана.

Я м'яко закликав свою силу і перемістив її до блакитного, повільно, щоб не налякати її. Чорне торкнулося блакитного, і нитки завібрували при зіткненні. Я зробив глибокий вдих, відчуваючи його інтенсивність.

Груба сила, що стикається з грубою силою.

Наші сили Спадкоємців не схожі на жодні інші й не обдаровані нікому іншому. Це найчистіша форма магії.

Блакитні нитки відкинулися назад, і вовчиця видала ще одне низьке виття. Дракс поворухнувся всередині мене, і я стиснув щелепи, мені не подобався цей звук. Мої нитки залишалися нерухомими, чекаючи, коли вусики Реї знову витягнулися вперед, і вони так і зробили. Вони обвилися один навколо одного, спершу блакитні нерішуче, але врешті-решт з нетерпінням наблизилися по чорному туману. Я зробив глибокий вдих від почуття задоволення, яке пройшло через мене, помічаючи, що воно дивно відчувалося як бар'єр, який колись був навколо Ерідіана.

Я подивився, як вони кружляли один навколо одного, разом, майже як у грі. Блакитні очі вдалині опустилися, з неї виходило низьке гарчання, але воно не агресивне, ні, воно м'яке, майже як муркотіння. Я посміхнувся їй.

- Я не заподію тобі шкоди, - сказав я їй, і її погляд став гострішим. - Дракс би цього не допустив, - він буркнув на знак згоди. - Ти відчуваєш його, чи не так, - вона нахилила голову вбік. - Хіба ти не хочеш познайомитися з ним як слід? Пробігтися з ним?

Її лапа поворухнулася, коли вона зробила крихітний крок уперед. Дракс піднісся всередині мене, мене охопило пристрасне бажання через нього. Але вовчиця зупинилася, в її позі з'явилася нерішучість.

Я почекаю на тебе, вовчице, так само, як я чекав на твою господиню.

Я спостерігав за нашими силами, що рухаються і процвітають, зі змішаним почуттям захоплення і правильності, коли відчув, що в простір увійшла нова присутність.

Я повернув голову і дивився на нову істоту, коли сила Захарісс зі свистом пішла в тому ж напрямку. З'явилася рука, коли сяйво цієї сили потягнулося до неї, закликаючи її. Блакитні вусики обвилися навколо моєї руки, майже на знак вітання, коли з'явилося обличчя жінки, яка контролювала кожну мою думку.

Рея спостерігала, як її сила розтікалася долонею, з легкою посмішкою на обличчі ворущачи пальцями. Я не зміг відвести погляд від її краси, від її тонких рис, які також переслідували мене в нічних жахіттях після того, що я накоїв у замку Волворн. Ті самі риси обличчя, які були спотворені болем, коли я за наказом Вищого Чарльза зрізав плоть з її спини, змусивши її стікати кров'ю по всій кам'яній підлозі.

Вона виглядала такою невинною, граючись зі своєю магією, і я ненавидів себе ще більше за те, що заподіяв їй бодай краплину болю, за те, що був частково відповідальний за те, що забрав у неї дім. Дім, за який вона боролася кожною клітинкою своєї душі.

Я зробив це, тому що не міг відмовитися від командування. Я не міг дозволити своїм людям страждати через зрадницю, ким би вона не була для мене.

Якби я міг змінити той день, я б це зробив.

Якби я міг повернутися і змінитися, погодившись вирушити в Мертві Землі, я б це зробив.

Ні. Ні, я б цього не змінив. Тому що не мати її, хоч би якою ненависною вона не була - злочин тяжчий, ніж будь-який інший. Але мені слід було підштовхувати її до того, щоб вона заговорила зі мною в Елідіані. Я знав, що щось було не так, але я автоматично подумав, що це вона щось робила зі своєю зграєю, думав, що вона шкідлива для них.

Рея була всього лише пішаком в іграх людей, що перебувають при владі, не зі своєї вини. Те, що вона Спадкоємиця Захарісс, було цілком на її спині від дня її народження, і я маю запитати себе, чи було б моє життя схожим на її, якби в мене не були заблоковані мої власні спогади?

Чи був би я навчений робити невимовні речі з жінками, як її вчили дозволяти цьому відбуватися, інакше були б наслідки?

Моє виховання було теплим. Я був щасливою дитиною. Мої мати і сестра дарували мені всю любов, якої я потребував у дитинстві, а мій батько, хоч і холодний, навчив мене всього, що мені потрібно знати про те, яким бути в Еліті. Що старшим я ставав, то суворіше він до мене ставився, і в нього більше не було на мене часу. Але навіть у нього були приховані мотиви, оскільки Еліта була створена для полювання за спадкоємцями. Він був співучасником того, що сталося з Реєю. Я взагалі не знав цієї людини.

Тихий смішок привернув мій слух до цього звуку. Я так давно його не чув, і хвиля... чогось накрила мене. Почалася в моїх грудях і розширилася, доки не стекла по руці до центру передпліччя. Я хотів чути це більше, я хотів чути це щодня, і я хотів бути причиною цього. Точно так само, як я хотів чути, як вона вигукувала моє ім'я, коли я змушував її кінчати на мій член. Це щоденна потреба.

Тих кількох разів, коли я трахав її під час тічки, і вчорашнього було недостатньо, зовсім небагато. Ті тижні, що я шукав її після того, як вона втекла із замку Волворн, завжди закінчувалися тим, що моя рука стискала мій член у спогадах про те, як я входив у неї,

згадував її тихі стогони і зойки задоволення. Те, як тремтіло її тіло, і їй хотілося бути якомога ближче до мене.

Я зробив це з нею, я. І я буду єдиним, хто це продовжить робити з нею.

Вона була моєю в той момент, коли я зустрівся з нею поглядом у Мертвих Землях, подобалося їй це чи ні. Мені було насрати, правда все ще залишалася в цьому.

Вона отримуватиме задоволення тільки від мене у всіх формах. Від моїх рук, мого рота, мого члена, як і вчора. Навіть її власні витончені пальчики не змусять її скінчити, якщо я не дозволю цього, і вона отримуватиме по дупі за кожен раз, коли скінчить сама, якщо я дізнаюся про це. Добре для неї те, що ніхто більше не торкався до неї відтоді, як вона втекла від мене. Я б знав.

Я наніс на неї свій запах під час тічки, про що, я навіть не думаю, що вона знає, і вона б не стала, якби хтось не підійшов до неї з наміром заявити на неї права. Це єдиний раз, коли Альфа міг відчутти це, це давало їм зрозуміти, що вона затребувана. Даючи їм зрозуміти, що якщо вони хочуть її, то їм потрібно кинути мені виклик.

І ніхто не кидав виклик Альфі Еліти.

Ще один сміх, цього разу більш безтурботний, і мені набридло ховатися в тіні.

Я підкрався до неї, помічаючи, що її вовчиця теж відступила в темряву. Погляд Реї надто зосереджений на її силі, щоб помітити моє наближення, поки я не опинився прямо перед нею.

- Маленька вовчиця, - пробурмотів я, і знав, що мій голос низький і хрипливатий, з того, як мурашки побігли по її шкірі.

Вона підняла голову і її очі розширилися в моїй присутності. Я розпустив усмішку і взяв її за підборіддя, утримуючи там, де я хотів.

- Схоже, цього разу я в твоїх думках.

- Що? - вона спробувала озирнутися, але моя хватка не дозволяла їй. - Ми всередині... мене?

- Я зараз буду всередині тебе, - низько проричав я і притискаючись своїм ротом до її губ, не в силах стримати цю раптову потребу. Не після того, як почув безневинне щастя, що виходить від неї.

Вона здивовано скрикнула, її руки вчепилися за моє підборіддя. Я не здавався, я ніколи не здавався. Я більше не міг стримуватися. Я використав вільну руку, щоб ковзнути

вгору по її спині, до потилиці, і взяв у кулак її волосся, різко відкидаючи її голову назад. Вона ахнула мені в рот, і я не втратив можливості.

Мій язик занурився всередину. Пробуючи, погладжуючи, до біса володіючи, поки вона скигвила навпроти мене. Я притягнув її ближче до себе, дозволяючи відчутти, наскільки я твердий для неї, і вона вигнулася мені назустріч, потираючись животом об мій прикритий член. Цього недостатньо, цього ніколи не було достатньо.

Я відпустив її рот і подивився на неї зверху вниз. Її красиві очі заскленіли, щоки порожевіли, дихання збилося. Даючи мені зрозуміти, наскільки вона збуджена. Я облизав губи, бажаючи знову відчутти її смак на своєму язичці, і це саме те, що я зробив.

Я опустил її на підлогу, не надто ніжно через поспіх, і вона заричала, коли її спина вдарилася об землю.

- Даріусе, якого хріна ти робиш? - вона глибоко задихала, її очі вивчали мене, коли я опустився на неї зверху.

Її тіло обманювало гнів у її голосі. Я відчував запах її збудження.

Я схопився за краї її шортів і стягнув їх донизу.

- Їм тебе, - тихо пробурмотів я, розглядаючи мокру пляму, яку побачив на її трусиках.

Я заричав, нахилиючись вперед і облизуючи їх, пробуючи її на смак, але мені потрібно більше. Ще, ще, ще, ще, ще.

Я грубо розсунув її ноги ширше, потребуєчи можливості наблизитися. У неї вирвався стогін, а потім чиясь рука опинилася в моєму волоссі, сильно стискаючи його. Мої очі блиснули, коли я дивився на неї, нетерпіння виснажувало мене.

- Ти не можеш просто, ти знаєш, - видихнула вона, її груди піднімалися й опускалися з різкими вдихами, коли вона дивилася на себе згори донизу.

Невинність її голосу, коли вона навіть не могла вимовити вголос те, що я збирався зробити, пробудила в мені щось дике.

Одного разу вона попросить у мене саме те, чого хоче. І я дам їй усе це.

- Не можу що? - я нахилив голову, мої руки стиснули її стегна. - Спробувати тебе на смак? - її зіниці розширилися, і я хихикнув. - Я хочу пробувати тебе на смак весь час. Я хочу бути всередині тебе весь час. Тому я буду володіти тобою в будь-який час.

Я нахилився і вдихнув її запах, від мене виходило бурчання.

- Але, вовчєня, - пробурмотів я поверх її трусиків, і вона різко втягнула повітря. - Я збираюся зробити більше, ніж просто спробувати тебе на смак, - я схопився за краї її трусиків, розриваючи їх посередині, і не гаяв часу дарма.

Я занурився в її ідеальну маленьку рожеву кицьку, мій язик попрямував прямо до джерела її збудження. Могло здатися, що вона ненавиділа мене, але не можна заперечувати, що її тіло прагнуло бути поруч із моїм.

Я видав стогін від першого дотику до неї, і вона видала довгий, низький стогін від дотику до мене. Я облизнув її вхід, дозволяючи своєму язику проникнути в неї, збираючи вологи стільки, скільки міг. Збираючи язиком те, що я робив із нею. Вона звивалася піді мною, і я міцніше стиснув її стегна. Я рухався далі і кружляв по її клітору, дражнивши, поки не зберіг стійкий ритм. Я смоктав, лизав, покусував її, заявляючи, що вона моя і тільки моя. Моє гарчання луною відлунило навколо нас, і я стиснув її міцніше, відчуваючи, як вона почала тремтіти, і я знав, що вона близько. Я підняв руку між її стегон і грубо засунув у неї два пальці, саме так, як їй це подобалося, і почав трахати її ними. Вона захлипла, важко дихаючи, коли її рука в моєму волоссі стиснулася сильніше, її стегна рухалися, трахаючи себе моїми пальцями.

- Подивися на себе, маленька вовчиця, - пробурмотів я їй в обличчя, мій член стікав, щоб опинитися всередині неї. - Знову трахаєш себе моїми пальцями, стікаючи по моїй руці.

- Даріус, - застогнала вона, вигинаючи спину.

Коли я чув своє ім'я з її вуст, я ставав диким.

- Так... близько, - видихнула вона, і я зігнув пальці всередині неї, цілячись у солодке містечко, і посмоктавав її клітор.

Вона розтанула. Звуки її стогонів, тремтіння в її ногах, її вологість, що покриває мій язик, я не міг стриматися. Я витягнув з неї свої пальці, секунду дивився на її блаженне обличчя, а потім схопив за талію, перевертаючи на живіт.

Однак це вивело її із заціпеніння.

Вона заричала, її нога висунулася і торкнулася мого боку. Я загарчав, цілячись їй у потилицю. Я спробував дотягнутися до неї, але вона перекинулася, поставила ногу мені на груди і штовхнула, блакитні нитки сили вийшли з її ступні, щоб допомогти з силою, і мене відштовхнуло назад. Вона насилу піднялася на ноги, і я теж встав, піднімаючи брову.

- Хочеш погратися, вовченя?

Вона хитнула головою, очі насторожені, щоки палали.

- Ти не трахнеш мене, Даріусе. Ти мені навіть не подобаєшся.

Я облизав губи, дивлячись на її розчервоніле обличчя. Мій погляд опустився до її оголеної кицьки.

- Я відчуваю твій смак у себе на язиці, і ми вчора трахалися, я тобі дуже подобаюся.

- Моє тіло може реагувати на тебе, ти знаєш, що я не можу це контролювати, так само, як і ти не можеш, але це не означає, що ти мені подобаєшся, - її погляд став жорсткішим, щось рушило всередині мене. - Ти зробив занадто багато.

Я стримав здригання при цьому нагадуванні, моє обличчя перетворилося на маску байдужості.

- Ти дозволив їм забрати мою зграю, ти впустив їх у мій дім. Ти зруйнував наш спосіб життя!

- Ну, я Спадкоємець Казьє, зрештою, він був руйнівником.

І я добре знав це, зізнаючись дивлячись їй в очі.

- Це все, що ти можеш сказати? - вимогливо запитала вона, її крихітні ручки стиснулися в кулачки. - Ти навіть не шкодуєш, чи не так?

- Шкодную? - я посміхнувся, а потім скрипнув зубами.

Вона й гадки не мала, наскільки глибоким є мій жаль.

- Так, Даріус.

Вона підняла руки, і я нічого не зміг із цим вдіяти. Вираз гніву на її обличчі зробив мене ще твердішим, посилив мою потребу в ній, погасити полум'я, що спалахує в її очах. Змусити їх наповнитися потребою. Потребою в мені.

Я підкрався до неї, моя сила тягнулася до неї. Вона чинила опір, підкидаючи руки, і її магія вивільнилася, стикаючись із моєю в клубку волі й сили. Я перебирав вусики, витягуючи руки, щоб прокласти до неї чіткий шлях. Вона витягнула руки вперед, намагаючись звести їх разом, щоб зосередити свою силу по обидва боки від мене, але вона не розуміла, що вже програла.

Я контролював свою силу, вона - ні. Я змахнув обома руками з боків, і її сила розлетілася по всьому простору від мене, перш ніж розсіятися. Вона спостерігала, як блакитні вусики перетворилися на ніщо, її очі широко розкриті, груди здіймалися, але я вже

на ній. Я схопив її за горло, притягуючи до себе, коли вона занесла кулак і вдарила мене прямо в ніс. Я загарчав на неї зверху вниз, вискалюючи зуби, коли вона впилася пальцями в мої зап'ястя, до крові.

При цих словах вона завмерла, а я дивився, як по моїй руці стікала червона доріжка, і посміхнувся їй.

- Це було не дуже мило, чи не так?

Вона вдарила мене ногою по лівому боці в стегно, використовуючи свою силу, щоб завдати більше шкоди, а я використовував свою, щоб повалити її на підлогу. Я став перед нею на коліна і знову перевернув її на живіт. Вона гарчала і звивалася піді мною, маленькі нитки сили боролися з моїми, щоб звільнити її. Але діватися їй нікуди.

Вона в пастці моїх обіймів, і я більше не збирався чекати. Я підняв її стегна і вкусив верхню частину її дупи. Вона завищала, намагаючись відсунутися від мого дотику, коли я видав низький смішок, кусаючи іншу, а потім облизуючи мітку. Я засунув палець у неї, її кицька стиснулася навколо нього, і я облизнув її від дупи до клітора. Вона задихнулася і вирвалася з моїх обіймів, але вона в моїй владі, щоб робити те, що, чорт забирай, я хотів.

Я розстебнув штани, вивільняючи свій член, що ніє. Я застогнав, коли обхопив його рукою, стискаючи основу, продовжуючи рухати пальцем усередині неї, облизуючи її. Моя сила утримувала її на підлозі нерухомою. Вона тремтіла піді мною, з неї виривалися здавлені стогони, оскільки її сила все ще намагалася боротися з моєю.

Ненадовго.

Я відсторонився, притиснув руку до її потилиці і штовхнув униз. Щойно вона торкнулася підлоги під мою долонею, я витягнув палець, щоб рухати членом уперед, не зупиняючись, поки не опинився по самі яйця глибоко в найтугійшій кицьці. Я застогнав, коли її стінки здавили мене, зупиняючись на мить, щоб насолодитися відчуттям, як вона знову обернулася навколо мене. Потім я відвів стегна назад, перш ніж різко рушив уперед. Її приглушений крик змусив мене схвально заричати. Мої пальці міцніше стиснули її волосся, утримуючи її голову опущеною до землі, мої стегна засунули швидше, коли я врізався в неї знову і знову. Вона застогнала для мене голосніше, її пальці дряпали підлогу в міру того, як все більше вологи покривало мій член.

- Фууууук, - видихнув я, моя голова відкинулася назад від дотику до неї. - Твоя кицька була створена для мене, Рея, хіба ти досі цього не зрозуміла?

Вона видала низький горловий звук, стискаючись навколо мене.

- Це те місце, де тобі судилося бути. Брати мій член у свою тугу кицьку і стогнати моє ім'я, - я нахилився над її спиною і підніс вільну руку до її губ. - Смокчи.

Вона негайно підкорилася, занадто далеко зайшла, щоб зробити щось іще, коли взяла мої пальці до рота, роблячи їх вологими. Вона смоктала мої пальці так, як я хотів, щоб вона смоктала мій член, і ця думка змусила мене притиснути їх до задньої стінки її горла, погладжуючи її язик. Вона подавилася, з її ока витекла сльоза, і я ніколи не бачив нічого прекраснішого.

- Гарна дівчинка, - проворчав я, погладжуючи великим пальцем її щоку, перш ніж прибрав пальці від її рота.

Я відкинувся назад, продовжуючи входити в неї довгими, жорсткими рухами, і дивився вниз, коли підніс свої вологі пальці до її дупи. Я обійшов плоть там, потираючи й ніжно промацуючи, коли її здавлений подих досяг моїх вух.

- Даріусе, - застогнала вона, в її тоні чути невпевненість.

- Це ніхто не брав раніше, чи не так? - запитав я, мої очі стежили за тим, як мої пальці продовжували рух.

Вона видала ствердний звук, від якого мої яйця стиснулися.

- Одного разу я візьму тебе тут повністю, і це буде щось іще, що належить тільки мені. Точно так само, як я перший, хто запустив свої пальці в тебе, я перший, хто спробував тебе на смак, я перший, хто задовольнив тебе.

Я відпустив її волосся і підняв руку, щоб схопити за сідницю, відводячи її вбік, спостерігаючи, як я повністю засунув палець у неї. Вона застогнала від суміші болю і задоволення, але я не зупинився, рухаючи пальцем взад-вперед по кільцю м'язів, додаючи ще один. Мої очі закотилися до потилиці, коли вона стиснула мене неймовірно міцніше, з мене вирвався протяжний стогін.

- О боги, - схлипнула Рея, відкидаючи стегна назад назустріч моїм поштовхам, і я зціпив зуби, стримуючи бажання скінчити. Вона відчувалася занадто до біса добре.

Я набрав швидкість, відчуваючи, як вона стиснулася навколо мого члена, коли наростав її оргазм. Звук того, наскільки вона волога, що віддається луною при кожному торканні нашої шкіри, змусив мене заричати від вдячності, знаючи, що я зробив це з нею. Тільки я.

- Ти готова кінчити, маленьке вовчєня? - я хмикнув, і вона відчайдушно закивала головою, її тихі, лєдь чутні стогони збуджували мої вуха, але зараз я хотів почути її крик.

Я прибрав пальці з її дупи і знову схопив її за волосся. Я потягнув її назад, так що вона опинилася притиснутою до моїх грудей, і штовхнув інший палець у її кицьку поруч із моїм членом, її збудження змушувало його ковзнути всередину. Вона така до біса туга. Я вривався в неї в жорстокому темпі. Її рука піднялася, хапаючи мене за волосся, коли вона стиснулася навколо мене, відкидаючи голову назад із криком, коли кінчала. Саме так, як я, блядь, і хотів. Я прибрав палець і схопив її за стегна, залишаючи синці, коли вирізувався в неї. Я загарчав їй у плече, облизуючи її шкіру, перш ніж прикусити точно в тому самому місці, що й минулого разу, коли виливав у неї своє звільнення, стогнучи, коли думав про те, що це там, де має бути.

Рея відкинулася на мене, її тіло тряслося після оргазму, і я утримував її там, повільно рухаючи своїм членом взад-вперед усередині неї, щоб переконатися, що вона отримала все до останньої грьобаної краплі. Вона злегка стогнала, ймовірно, від болю, але ця думка змусила мене сильніше вкусити її за плече, знаючи, що вона відчуватиме мене там під час кожного руху. Знову, як я і хотів.

Вона захлипла, коли мої зуби впилися глибше, і я помасажував її горло, перш ніж відпустив її шию, щойно вся моя сперма покрила її нутрощі. Я м'яко штовхнув її назад на підлогу, і вона опустила без боротьби. З моїх грудей вирвалося задоволене бурчання від того, що я зробив це з нею, наситив її. Перевертаючи її на спину, я розсунув їй ноги і спостерігав, як моя сперма витікала з неї цівкою. Учора в мене не було такого вигляду.

Я підняв погляд догори по її тілу, заглядаючи в повністю задоволені вовчі очі, і підніс руку до її змученої кицьки. Я зібрав свою сперму, обводячи її навколо неї, перш ніж запхнув назад у неї. Я дивився, як вона здригнулася, але її очі горіли. Я провів пальцями по її нутрощах, переконуючись, що це увійшло в неї, залишаючись там. Завжди з нею.

Востаннє, коли я бачив, як моя сперма витікала з неї так чітко, це було в її печері. Володіння, яке я відчував до неї в той момент, було неприйнятним. Потреба утримати її, потреба бути всередині неї - постійна загроза моєму розуму. Тому я пішов, наговорив гидот і постарався не знищувати ліс навколо її будинку в гніві на те, що вона змусила мене відчути.

Я ніколи не відчував нічого подібного.

Але я завжди відчував це з нею. Вона не просто дірочка, в яку я виливав свою сперму. Я знаю це зараз, я навіть знав це тоді. Вона - більше, ніж я коли-небудь хотів, тому що я цього не хотів.

Однак ми також не могли відмовитися від того, ким ми були.

Якщо ми це зробили, я підозрював, що ми закінчили б як старі Боги. Божеволіли, вічно жадали, ніколи не вгамовували свою спрагу. Ми не могли наражати на небезпеку те, що намагалися зробити, бо вона вперта, і я не міг вибачитися перед нею.

Я навіть не знав, з чого почати. У мене по спині пробігли мурашки від цієї думки.

Але вона моя. Вибір зробили самі Боги, і ми не пішли б проти Бога.

Не для цього.

Ніколи через це.

І я навіть більше не хотів про це думати.

Відтоді, як я подивився в її красиві льодово-блакитні очі, усередині мене все перевернулося, і я не міг із цим змиритися.

Т р і дцять Шість

Рея

Даріус продовжував засовувати свою сперму назад у мою кицьку, час від часу дразливо обводючи мій клітор. Я лежала під ним абсолютно змучена, у мене перехоплювало подих, коли задоволення все ще пронизувало мене. У такі моменти він завжди змушував мене почуватися живою, навіть видимою, але коли я вийшла з серпанку оргазму, настала реальність того, що ми щойно зробили. Знову.

Я підвелася і відсунулася від нього, підтискаючи ноги, оскільки мої щоки палають. Його погляд перемістився з моїх ніг на обличчя, стаючи жорстким через відстань, яку я збільшила між нами. Я важко ковтнула.

Даріус завмер вираз мого обличчя, і його щелепа напружилася, кулаки стиснулися на стегнах, коли він відкинувся назад і відсторонився.

- Не роби цього, вовчєня, - застережливо тихо пробурмотів він.

Я похитала головою.

- Цього не повинно було статися.

Він заричав.

- Досить. Перестань так говорити. Це неминуче, і ти це знаєш. Це те, чого ми обоє не зможемо уникнути, навіть якби хотіли. І я не хочу цього робити.

- Ми можемо піти до інших, спробувати придушити це.

Наче я могла. Я не змогла б винести, якщо хтось доторкнеться до мене так, як це робив він, і важко ігнорувати потреби мого тіла, коли я поруч із ним, той голод, який він викликав у мені.

Він раптово кинувся вперед, його рука обвилася навколо мого горла, коли він притягнув мене ближче, так що ми опинилися ніс до носа.

- Варто тобі тільки поглянути на іншого чоловіка з хіттю, що наповнює твої чарівні очі, і я притисну його до стіни, де він зможе дивитися, як я трахаю тебе протягом кількох днів. Тоді я заберу його очі за те, що він побачив тебе такою, перш ніж я заберу його серце і з'їм його на клятву вечерю, - заричав він. - Не випробовуй мене щодо цього, Рея. Тобі не сподобаються наслідки.

Мені не слід було відчувати поколювання від цієї заяви про його володіння, але я не змогла втриматися і поворухнулася там, де сиділа, відчуваючи ще більшу вологість між стегон, що змішувалася з нашими оргазмами.

Я прикусила губу. Я не сумнівалася, що він зробить це, я не могла сказати, що не зробила б те ж саме, якщо хтось інший доторкнеться до нього. Від однієї цієї думки в мене встало дибки волосся. Може, він і ставився до мене як власник, але я не думала, що ставилася до нього так само.

Усе це заплутано, мішанина емоцій, бажань і потягу одне до одного, коли між нами стільки всього сталося. Ми не можемо дозволити тому, що сталося, вплинути на те, що ми намагалися зробити зараз. Ми не могли дозволити цьому перешкодити нам пролити кров Вищих, роздобути мою зграю і знайти тих, кого забрали.

Я зітхнула, змирившись, але кивнула йому.

- Тоді те саме стосується і тебе, - сказала я йому.

Мені потрібно, щоб він знав, що він не міг пред'являти до мене вимоги, не маючи моїх власних.

- Я не хочу нікого іншого, єдина, кого я хочу обернути навколо свого члена - це ти. Даю тобі слово, - тут же відповів він, переводячи погляд на мої очі.

- Я почала розуміти, що твоє слово ніхріна не означає, Даріусе.

Він сильніше натиснув на моє горло, перш ніж провів великим пальцем по нижній частині моєї щелепи. Здавалося, він на мить задумався, перш ніж заговорив знову.

- Я не знав, що ти невинна, - сказав він, і це перший раз, коли він був близький до того, щоб зізнатися мені в тому, що він зробив вголос. - Твої слова завжди були напівправдою і брехнею, Рея, ми обидва не довіряли одне одному. Зараз ми обидва прагнемо одного й того самого. Зупинити Вищих і позбутися рогурів. У цьому ми можемо працювати разом і отримати додаткові переваги, - його погляд перейшов на слід від укусу на моєму плечі, який він залишив мені, його очі загорілися, перш ніж повернутися до моїх. - Давай принесемо клятву на крові.

Я здригнулася, мої очі розширилися.

- Ми не можемо цього зробити.

- Ми можемо і зробимо. Це єдиний спосіб, яким ми можемо довіряти один одному на даний момент.

Я подумала над його словами і зрозуміла, що він має рацію. Ми ніколи не станемо повністю довіряти одне одному, якщо не буде підстраховки.

- Добре, - прошепотіла я, і він опустил моє горло і сів переді мною.

Я влаштувалася зручніше, схопила шорти й одягла їх назад, відчуваючи, як його погляд стежив за кожним моїм рухом. Потім я сіла перед ним, наші коліна стикнулися.

- До речі, звідки ти знаєш про клятви на крові? Вони належать до Богів, яких більше ніхто не благословляє.

- Ми вовки. Хоча ми й не поклоняємося їм відтоді, як Казьє отримав титул Божевільного Вовка, вони все одно дали нам наших вовків. Дали нам життя, - сказав він. - Я багато чого дізнався про старих Богів, читаючи томи і повертаючись до історії, коли вони блукали по землях. Оскільки я був спадкоємцем Казьє, мені потрібно було знати більше, ніж те, чого мене вчили.

- І що ж ти дізнався? - запитала я.

- Я дізнався, що ми ніколи не повинні були відмовлятися від Богів, ми ніколи не повинні були слухати брехню, якої нас навчали і якою по краплині напихали відтоді, як ми були цуценятами. Навіть якщо Казьє був божевільним, він не був народжений таким. Це був жорстокий поворот долі, що його пара пішла іншим шляхом.

- Ти не дбаєш про партнерство, тому я здивована, що ти так до цього ставишся.

- Я не знаю, - він подивився на мене. - І ти теж.

Правда. Але багато що змінилося.

- Але що, якщо він застряг із Захарісс? Як ми можемо карати Богів за те, що вийшло з-під їхнього контролю?

- Однак Боги залишили нас, - проворчала я, ненавидячи цю думку.

Але де ще вони могли бути, якщо не кинули нас?

- Моя мама навчила мене всього, що могла, про Богів, інформації, яку ти не знайдеш у книжках, - я подивилася донизу і потерла ноги. - З їхнього боку було несправедливо змушувати людей відвертатися від них, коли вони створили нас. Ми багатьом їм завдячуємо, принаймні, нашою вдячністю.

- Кіт, - сказав він, і я підняла голову.

Він посміхнувся, в його очах загорілися веселощі.

- Я ж казав тобі, що трохи знаю цю мову, - він хитнув головою, посміюючись над моїм здивуванням, тоді як моє серце готове вискочити з грудей. - Я взяв кілька сувоїв і книжок із бібліотеки Вищих. Я шукав їх, коли ми відправляли оновлені списки Еліти. Вони були заховані за допомогою заклинання приховування, тому вони, очевидно, не хотіли, щоб їх знайшли. На жаль для них, вони не очікували, що Спадкоємець вирушить на полювання за ним.

- Кіт?

Так.

Він усміхнувся.

- Кит.

Я підняла брову.

- Зі Лебан Браєр.

Ти швидко вчишся.

Він хихикнув.

- Хай, да лебан брайер.

Так, я швидко вчуся.

Я видала тихий смішок. Я не змогла стримати запаморочливого почуття, яке здійсмається в мені від того, що хтось ще знав мову Богів. Це така сама частина мене, як

дихання, і я сумувала за можливістю розмовляти нею з кимось. Для мене шок чути, як він говорив мовою, настільки дорогою мені, моїй родині.

- Ти багато знаєш?

Його очі сфокусувалися, знову дивлячись на моє плече, куди він мене вкусив.

- Більшість, Віхнарн.

Я завмерла від його слів, це запаморочливе відчуття змінилося страхом, коли його очі повільно повернулися до моїх.

- Ти збрехав, - сказала я, відводячи погляд. - Ти сказав, що не знаєш, що воно означає.

Я не впевнена, що відчувала з приводу того, що він знав, що це слово означає, або що я збрехала про це. Хоча він не виглядав сердитим.

Сильна, ніжна рука взяла мене за підборіддя і повернула обличчям до себе. Даріус повільно хитнув головою, його очі такі ясні.

- Ти ж знаєш, що нічого не можна було зробити. Ми обидва цього не хотіли, але нам доводиться з цим жити.

- Ми не зобов'язані, - прошепотіла я.

Щойно слова злетіли з моїх губ, щось усередині мене повстало. Очі Даріуса спалахнули чорнотою. Ще одне попередження.

- Зобов'язані. Я не потерплю, щоб було по-іншому. Я не хочу, щоб було по-іншому. Я подбаю про тебе, Рея.

Я переривчасто видихнула, світло наповнило мене зсередини, я хотіла вірити йому.

- При місячному світлі, маленьке вовчєня.

Моє тіло зігрілося, коли ми дивилися одне на одного, знову зводячи все до нас двох. Це тяжіння, цей зв'язок, який у нас був, міг знищити мене. Більше, ніж будь-хто інший коли-небудь. Однак я відчувала його володіння, його турботу про мене, і я не могла сказати, що мені це не подобалося, навіть вітала це. Ніхто так не піклувався про мене. Ну, можливо, Джоз, але не так, щоб це виходило за рамки родинних зв'язків.

Я підняла руку і піднесла його долоню до своєї щоки, підставляючи її його дотику, його теплу. Усього один раз дозволила собі трохи розслабитися і прийняла це повністю. Він погладив мою вилицю і нахилився вперед, торкаючись своїм носом мого. Ми вдихали одне одного, дозволяючи нашим ароматам обволікати одне одного, перш ніж його губи ніжно

оволоділи моїми. Це спустошливий поцілунок. Той, який викликав почуття і бажання. Не просто потребу.

Губи Даріуса ніжно притулилися до моїх, злегка покусуючи мої губи, перш ніж він уповільнив рух. Я перервала поцілунок, приголомшена ним, пригнічена суперечливими почуттями всередині себе. Я переривчасто видихнула, і він прибрав руку з мого горла, проводячи плечем, аж поки не дістався до укусу, який залишив там. Я здригнулася, коли він провів по ньому пальцем, перш ніж, нарешті, відсторонився.

- Отже, клятва на крові, - сказала я, прочищаючи горло.

Я не могла зараз вдаватися в подробиці.

Частина мене хотіла кричати від несправедливості, кричати на Даріуса за те, що він зробив зі мною. Інша хотіла впасти в його обійми, щоб, можливо, він змусив мене відчутти хоч краплю умиротворення на мить.

Він зітхнув, але кивнув. Піднімаючи мою праву руку до себе, Даріус завмер, його тіло неприродно випрямалося, тоді як сріблясті іскорки танцювали в його очах, коли вони потемніли. Мої брови насупилися, і я перевела погляд на свою руку.

Тепер це я завмерла.

Я намагалася прибрати руку назад, але Даріус простягнув свою і схопив мене за зап'ястя, притягуючи мою руку ближче до себе. Він підняв іншу руку і провів пальцями від мого зап'ястя до середини передпліччя. Від його дотику по шкірі побігли мурашки, слідуючи його траєкторії. Він обвів простір у центрі, простежуючи тонкий візерунок, який там з'явився.

Я стежила за його рукою, загіпнотизована нею, коли під поверхнею, до якої він торкався, почалося поколювання. У грудях у мене потепліло. Я підняла вільну руку і потерла це місце, злегка зрушуючись із місця. Я провела поглядом по його м'язистій руці, до плеча і бічної поверхні шиї, поки не перемістилася до щелепи. І, нарешті, його очі.

Між нами не промовилося ні слова, коли я зловила на собі його пильний погляд. Сказати нічого, оскільки за нас говорили наші тіла. Усе ще тримаючи моє зап'ястя у своїй хватці, він схопив комір своєї футболки і потягнув його вниз, щоб мені було повністю видно його шию. Я різко втягнула повітря, моя рука затремтіла, коли я простягнула руку і провела по відмітині, що з'явилася. Він видав тихий звук глибоко в грудях, коли мої пальці

торкнулися його теплої шкіри, його очі горіли. Я раптово відсторонилася, і він відпустив моє зап'ястя.

- Чому вони тут? - прошепотіла я.

- Я не впевнений, це був наданий мені простір.

Я кивнула.

- Я знаю, що це ненормальний простір, але ж і ми ненормальні, чи не так?

Це не так.

- Клятва на крові, - хрипло пробурмотів він, і я знову простягнула йому праву руку.

Він хитнув головою. - Іншу.

Я зробила паузу на мить, перш ніж підкорилася.

Він підніс мою ліву руку до своїх губ, поцілував зап'ястя, перш ніж перемістився трохи вище. Його погляд зупинився на мені, ці іскорки все ще там, коли він прикусив мою шкіру. Я здригнулася від гострого болю, стиснула зуби, коли він встромився в мене глибше. Кров заливала його рот, очі все ще зосереджені на моїх, перш ніж він м'яко відсторонився. Він обливав рану, пробуючи на смак мою кров, перш ніж підняв ліву руку.

Я взяла його руку у свою, таку велику порівняно з моєю, і потягнула вперед, доки мій рот не опинився трохи вище його зап'ястя. Я завагалася. Клятва на крові - це не те, до чого слід було ставитися легковажно, насправді, вона більше не дозволена, Вищі заборонили. Схоже, Даріусу справді було тепер наплювати на закони Вищих, і я рада цьому.

Даріус переплів наші пальці там, де я все ще тримала його за руку. Він підбадьорливо стиснув її. Я зробила глибокий вдих, а потім притулилася губами до тепла його шкіри. Я більше не гаяла часу і вкусила. Мої ікла миттєво прорвалися, і його кров прилила до мого рота. Даріус тихо заричав, і я подивилася на нього, поки продовжувала кусати. Він схопив очевидну ерекцію через штани, і я підняла брову, дозволяючи його крові текти по моєму горлу.

Він посміхнувся, його очі лукаві, коли він облизував губи. Я повернулася і відсунулася, мої ікла вислизнули з його шкіри, коли я облизала місце укусу. Я відпустила його руку і відкинулася назад, потім чекала.

- Я даю цю клятву в істині, - почав він. - Порушити клятву і розірвати узи. Я даю клятву кров'ю, що не буду становити небезпеки для близнюків-клятвоносців.

- Я даю цю клятву в істині, - повторила я. - Порушити клятву і розірвати узи. Я даю клятву кров'ю, що не буду становити небезпеки для близнюків-клятвоносців.

- Заради жертви ми жертвуємо, - підсумували ми одночасно.

Магія поколювала в повітрі, і я подивилася на слід від укусу, який залишив мені Даріус. Він світився, бліде світло швидко повторило малюнок його зубів, поки не почало сяяти фіолетовим, перш ніж потьмяніти. Слід від його укусу залишався б постійною плямою на моїй шкірі, доки не розсмоктався, і його можна було б побачити, тільки якби ми б дозволили.

Зайва мітка на моєму тілі?

У мене запаморочилося в голові, мене знову накрила втома, і я впала вперед, притискаючись до Даріуса. Він схопив мене за талію, маневруючи, поки я не опинилася в нього на колінах, і він спрямував моє обличчя до своєї шиї під підборіддям. Я притулилася носом до його шкіри, злегка наспівуючи від його запаху, коли мої очі закрилися. Дозволяючи собі всього на мить забути з ним.

- Ти - моє місячне світло.

Я збиралася заговорити, коли навколо нас пролунало люте гарчання, і моє серце шалено заколотилося в грудях. Даріус встав, тягнучи мене за собою і ставлячи позаду себе. Темрява, здавалося, стиснулася навколо нас, і блакитні очі проникли всередину. Я обійшла Даріуса, прямуючи до того, хто належав мені.

- Руна, - м'яко покликала я, і гарчання ненадовго припинилося, з неї виходив скиглення.

Сльози захищали мені очі, коли я обійшла Даріуса, але він схопив мене і притиснув до своїх грудей. Його рука обняла мене за талію, я стояла до нього спиною, коли дивилася на свою вовчицю.

Я ніколи раніше не бачила її такою, я тільки відчувала її.

- Руно, йди до мене, - благала я її, але повітря розірвало виття, а потім мене охопило відчуття стиснення, ніби ми перенеслися.

Світло проникло крізь повіки моїх закритих очей, і я моргнула, відкриваючи їх, озируючи вербові поля. Вона вигнала нас.

Дихання Даріуса донеслося до мого вуха разом зі сміхом.

- Така ж уперта, як і ти.

Я фиркнула.

- Ми виведемо її звідси, незважаючи ні на що. Довірся мені.

Довірся мені. Він часто говорив це останнім часом, і з клятвою на крові він просто очікував, що це сталося б? Між нами все ще були секрети, і ми навіть не говорили докладно про те, що сталося в замку Волворн. На даний момент я не думала, що ми коли-небудь поговоримо.

То як же мені накажеш забути про те, що в глибині душі нагадувало мені про те, як сильно він заподіяв мені біль?

Я не могла і не впевнена, що коли-небудь зможу, тому що він навіть не визнавав цього.

Так, ми цивілізовані і працювали заради спільної мети.

Але моє серце все ще боліло, і, на жаль, той, хто заподіяв йому біль, єдиний, хто міг це виправити.

Т р і дцять Сім

Рея

Я подивилася вниз на слід від укусу на своєму зап'ясті і провела по ньому пальцями, відчуваючи всередині магічне поколювання. Чи змушувало мене почуватися краще, знаючи, що це було? Я не впевнена.

Я зітхнула і подивилася на ще одну квітку лесії на столі, на цей раз дві, і мені знову залишалося гадати, звідки Даріус їх узяв і чому він продовжував приносити мені свіжі.

Я не скаржилася, мені подобалося дивитися на них і подобався запах, що наповнював повітря. Але в мене все ще залишалися домисли, чому він це робив.

Я фиркнула й одягнулася, знаючи, що проспала далеко за полудень після того, що сталося вчора.

Ця думка повернула мене до Руни, коли я одягла ще одну футболку Даріуса.

Вона тиха, не більше, ніж зазвичай, але таке відчуття, що вона... образилася.

Я б хотіла, щоб вона прийшла до мене замість того, щоб виганяти нас із Даріусом, я могла б побачити її, вибачитися за те, що не захистила її так, як мала б усі ці роки тому.

Але вона відштовхнула мене.

Напевно, мені, мабуть, пощастило, що я взагалі змогла опинитися в одному просторі з нею. Я навіть не знала, що можна опинитися у власній свідомості. Хоча я не повинна дивуватися, що врешті-решт зробила це з Даріусом.

Однак це здавалося таким реальним, наче ми були в іншому просторі, чим, я думаю, ми й були. Ми не були примарами чи якимось чином спроектувалися туди, ні. Я відчувала все там, ніби я все ще була на землі. Я знала, що це правда після того, як Даріус трахнув мене, а потім ми дали одне одному клятву на крові. Я знову подивилася на слід від укусу і захотіла, щоб він зник. Це сталося за моєю командою, так само легко, як думати, так само, як зі шрамами на моєму тілі.

Кімната раптово почала трястися, і я похитнулася, хапаючись рукою за ліжко, щоб не впасти.

Вікна за деренчали, а в підлозі утворилися тріщини. Склянка з квіткою лесії хитнулася й упала, перекочуючись, аж поки не розбилася вщент, вода розлилася.

Мої брови насупилися, коли я подивилася на це, потім я перевела погляд на двері, коли відчула силу, що виходить від цього переполоху.

Пересуваючись на нетвердих ногах, я вибігла за двері й понеслася коридором, тримаючись за стіну для рівноваги, оскільки тряска посилювалася. Я почула звідкись крики, але не звернула на це уваги, слідуючи за невидимою прив'яззю до володаря цієї сили.

Я завернула за ріг і зупинилася, помітивши, звідки він доносився. Це наче концентроване джерело магії, готове ось-ось вирватися на волю з дверей, за якими воно ховалося.

Стиснувши зуби, коли його домінування обрушилося на мене наступним, моє власне піднялося, щоб стримати його. Хтось тривожно кричав у напрямку сходів, коли підлогою пройшла ще одна хвиля, і я підійшла до дверей, поклати руку на ручку та відчинила двері.

Туман хвилями стелився по підлозі. Він розтікався, але потім відступав, перш ніж повторив рух. Щоразу, коли він виповзав назовні, кімната здригалася, як і більша частина замку, від криків людей, що потрапили в біду.

Мій погляд зупинився на Даріусі, коли його тіло вкрилося тонким чорним відливом. Його відмітини помітні на шиї, і два більші утворення розташовані над кожним плечем.

- Даріусе, що... - почала говорити я, але тут же замовкла, простеживши за тим, до чого прикутий його погляд.

Його очі виглядали застеленими, розфокусованими, але ні. Коли я відстежила їх до книжки, яку він тримав у руках, у мене перехопило подих, побачивши символ на ній.

Даріус підняв голову, його брови насупилися, поки він не моргав. Моє серце шалено заколотилося в грудях від того, що він робив, від того, що він накоїв.

- Рея, - пробурмотів він, дивлячись на книгу, а потім знову на мене.

Я вже хитала головою, мої ноги підкосилися від того, що він зробив. Довіра. Ось що він сказав, і все ж він почав копати, знайшовши книгу, яку я так старанно намагалася сховати від усіх, від нього. І все ж він тут, знову зрадив цю довіру, і тепер він прочитав дещо з цього. Прочитав, що вони зробили зі мною.

- Рея, - повторив він, дозволяючи книжці вільно повиснути в нього в руках.

- Як ти міг, - пробурмотіла я, мій шлунок скрутився від нудоти. - Ти сказав, що залишиш це.

- Я сказав, що поки залишу це, вовчєня.

- Ти все одно не мав права!

Я закричала, моє тіло затремтіло від необхідності рухатися, забратися з очей геть під його поглядом. Я зробила крок назад.

- Не смій...

Я повернулася і побігла коридором, прямуючи до сходинок, які вивели б мене назовні, які повели б мене звідси просто зараз.

Ноги шльопали камінням позаду мене, і я збільшила швидкість, добігаючи до сходинок і збігаючи ними через три-чотири за раз. Діставшись до дверей вниз, я відчинила їх і зачинила за собою, ігноруючи крики Даріуса, прямуючи до верб.

Розорюючи ворота разом із ним, що наступав мені на п'яти, я підняла за собою шлагбаум і продовжила рух. Я почула, як він заричав, але продовжила йти, трава лоскотала мої ноги, коли я йшла.

- Рея, просто почекай, - покликав Даріус.

- Відвали від мене нахуй! - закричала я у відповідь, і тут переді мною з'явився його бар'єр.

Я сповільнила крок, мої груди здіймалися, коли я підійшла до бар'єру і вперлася в нього руками.

Нічого, навіть тріщинки немає.

Я заричала і повернулася до Даріуса, який стояв трохи віддалік від мене, насупивши брови.

- Ти закінчила?

Мій погляд став жорсткішим.

- Ти не мав права!

- Так. Ми більше нічого не приховуємо одне від одного.

- Це було особисте. Це були мої спогади про дитинство. Якими б жахливими вони не були, вони були моїми.

Даріус хитнув головою, його ніздрі роздулися.

- Я сказав тобі, що хочу знати все, що стосується тебе.

- Ну і що? Значить, для тебе це нормально?

Я усміхнулася і сердито витерла сльозу, коли вона скотилася по щоці. Я мала здогадатися, що він вирушить на пошуки, мала заховати її краще. Даріус завжди отримував те, що хотів, незалежно від своїх слів. Хоча він має рацію, він сказав "бувай". Але так більше не могло тривати. Незалежно від клятви на крові, довіри немає, а будь-яку довіру, яка існувала, він порушив. Я не могла продовжувати в тому ж дусі.

Отже, з цією думкою в голові я запитала його про те, що хотіла дізнатися, але досі була занадто налякана.

- Ти знаєш? - раптово запитала я його.

Він нахилив голову.

- Ти багато чого знаєш про мене, саме час мені дізнатися дещо про тебе. Що. Ти. Знаєш?!

- Знаю що, вовчєня? - пробурмотів він, але його очі блиснули, коли він подивився вбік.

- Більше ніяких секретів, так?

Я усміхнулася і повернулася, щоб піти, але нитка навколо талії зупинила мене. Я подивилася вниз і побачила, як його магія обвилася навколо мене, утримуючи міцно, але не

завдаючи болу. Я спробувала зрушити його своєю рукою, намагалася зняти з себе, і я знову не змогла цього зробити, так само, як і його бар'єр.

- Даріусе, - сказала я, молячись про розсудливість....

Я ось-ось збожеволію.

- Забирайся. Геть. Від мене.

Я повернулася і побачила, як він прискорив крок. Його ноги важче ступали по траві, і він похмуро дивився в землю, агресивно розмахуючи руками під час ходьби. Нитки стали ламкими, потемніли за кольором, ніби вони... вмирили.

- Запитай мене, і я скажу тобі. Більше ніяких секретів, ніяких... хованок.

- Схованок від мене чи від себе? - я огризнулася, і він струснув руками.

- Запитуй.

Він не дивився на мене, коли ходив, і я ніколи не бачила його таким... можливо, незграбним? Нервовим? Але це Даріус, він нічого подібного не відчував.

- Коли ти побачив мене в Мертвих Землях, ти знав, що я Спадкоємиця? - я уважно дивилася на нього, чекаючи відповіді.

- Спочатку ні, але я підозрював, - сказав він, і я видихнула. - Я зрозумів це, коли ти попросила мене захистити твою сім'ю в печері. Хоча в той час я ще не знав, що був Спадкоємцем, я просто... знав. Відчував, що ти одна з них.

І все ж він усе ще не видав мене, я видала себе. Чому?

- А це? - запитала я, проводячи рукою по центру передпліччя.

Мої пальці впилися в шкіру, я не хотіла, щоб він відповідав, але я маю знати.

Даріус подивився на мене, туди, де була моя рука, і щось спалахнуло в його погляді, перш ніж він почав ходити довше.

- Я знав? - запитав він, але я думала, що він звертався більше до себе, бо його кулаки стиснулися. - Я не знав, поки ти не сказала.

Мої очі ненадовго заплющилися, і щось на кшталт полегшення наповнило мене, що, принаймні, він не знав. Краще від цього не стало, але й гірше теж. Руна лягла всередині мене, поклавши голову на лапи, але я відчула її занепокоєння, відчувала її напругу.

- Мало б це якесь значення, якби ти знав? - запитала я вголос, і Даріус зупинився, повертаючись до мене обличчям. - Ти б усе одно зробив те, що зробив?

Він судорожно ковтнув і на мить задумався, потім хитнув головою.

- Я не знаю.

Моє серце впало, і я кивнула, знущаючись.

- Звісно, ти не знаєш. Ти Альфа Еліти, псів Вищих, і ніщо інше не має значення, крім цього.

Він провів рукою по волоссю.

- Рея...

- Я б ніколи не зробила того, що ти зробив зі мною, знаючи це. Мені потрібно менше секунди, щоб усвідомити це, але тобі? - я відкинула голову назад, у мені наростав гнів. - Ти не знаєш.

Я поклала руки на стегна, з мене вирвалося гарчання. мені боляче більше, ніж я мала б дозволити, і моє серце більше не могло битися просто зараз.

- Я...

- Пішов ти, - видихнула я, а потім підняла до нього голову. - Чорт. Ти.

Я підійшла до нього і ледь усвідомила, що він відпустив мене, а потім вдарила його. Била його скрізь, де тільки могла. По обличчю, грудях, ногах, ступнях, животі. Я била і штовхала, дряпалася і давала ляпаси і не зупинялася. Кричала на нього, гарчала, ненавиділа себе за те, що почувалася такою грубою і відкритою, та все ж факт залишався фактом.

Він не знав, чи вплинуло це на його рішення.

Боги справді зробили неправильний вибір.

Боги - брехуни.

Я не хотіла цього. Я не хотіла цього. Я не хотіла цього!

Чийсь руки схопили мене за зап'ястя, а потім притиснули до твердого тіла. Моє дихання вирівнювалося важкими хрипами, коли я боролася, бажаючи вирватися, і мені боляче.

Ми опустилися на землю, і я приземлилася на нього зверху, і знала, що він, блядь, дозволив себе укласти. Це розлютило мене ще більше. Недовго думаючи, я вихопила з чобота ніж і наступної миті приставила його до його шиї. Я подивилася вниз на Даріуса, і він навіть не здригнувся, навіть не намагався поворухнутися, його руки безвольно лежали з боків. Я встромила ніж глибше і спостерігала, як утворювалися крапельки крові, що стікали по його шиї.

- Як ти міг сказати, що не знаєш? - прошепотіла я йому, і, на мій жах, сльози підступили до моїх очей.

- Тоді я був занадто злий після того, що побачив у кристалі, занадто засліплений. Я не знаю, чи мало б це значення в той момент, коли все, що я відчував - це лють.

Мої пальці стиснулися на рукояті.

- Ти відшмагав мене, - сказала я. - Ти... - я задихнулася. - Ти відшмагав мене.

Він став розпливчастим, коли я згадала цей момент. Біль, зрада, кожен поріз, кожен удар - я відчувала все це так, ніби я все ще була там, стоячи на колінах на холодній підлозі перед Вищими, коли він це робив.

Він на мить заплющив очі.

- Я тебе відшмагав, - відповів він тихим голосом.

Я схилила голову, коли він, нарешті, вимовив це вголос. Жодного разу за весь цей час він не сказав мені цих слів.

- Вибач мені, вовченя.

- Ні, тобі не шкода.

Інша моя рука потягнулася до його грудей, пальці впилися в нього, поки моє тіло стрясалося.

- Брехун.

- Вибач, - повторив він.

Я похитала головою. Його рука рушила, і він повільно взяв мене за підборіддя, перш ніж підняв мою голову.

- Я шкодую про те, що зробив із тобою. Ти ніколи не дізнаєшся, наскільки глибокий цей жаль, мій біль, знаючи, що я зробив це з тобою. Я відірвав твою плоть від спини. Від тебе. Від моєї Віхнарн.

З мене вирвався схлип, і я заплющила очі. Я хотіла, щоб він визнав, що накоїв, і вибачився за це, щоб показати мені, що він про щось шкодував. Але я навіть не знала, чи достатньо цього. Чи змогла б я рухатися далі. Моя рука, що тримала ніж, змусила мої очі відчинитися, і я натрапила на нього.

- Що я за чоловік, щоб так чинити? - пробурмотів Даріус. - Як ти можеш навіть дивитися на мене іноді, як ти все ще можеш впускати мене у своє тіло? - він засміявся про себе. - І я користуюся нашим зв'язком, тому що хочу тебе. Ти знаєш, що хочу, і все одно

дозволяєш мені, - зітхнув він. - І навіть зараз? Ти робиш не те, що повинна робити, і не встромиш цей ніж мені в горло.

- Я мушу, - захлипла я, сльоза побігла по моєму обличчю.

Я повинна це зробити, покінчити з цим тут і зараз.

- Ти повинна, - погодився він. - Зроби це.

- Що? - задихнулася я.

- Зроби це. Твоя помста, твоє правосуддя, кров, якою я тобі зобов'язаний. Забери. Це.

- Це не...

- Забери. Це.

Він гарчить, звільняючи своє домінування, і я ахнула, моя рука, яка була на його грудях, тепер перемістилася до його шиї. Я схопила його за руку, утримуючи його погляд.

Він не наляканий, у його очах немає ані найменшого коливання, оскільки я могла б у буквальному сенсі вбити його, тут і зараз.

Звільнитися від нього, від нас.

Він потягнув мене за зап'ястя, і ніж занурився глибше в його шкіру. Я видала панічний звук, відчуваючи нудоту в животі, коли прибрала ніж, високо піднявши його. Мої груди здіймалися, моє тіло тремтіло, і я знала, що мої очі дикі, розгублені й невпевнені.

- Скільки ти прочитав у цій книзі? - запитала я.

- Стільки, скільки міг, поки ти не з'явилася.

Виродок.

- Тобі не потрібно було це читати, там не було нічого, що мало б для тебе значення.

- Йдеться про твоє життя, ніщо інше не має для мене більшого значення, ніж це.

На мить я запнулася.

- Ти все одно не мав права.

- Коли справа стосується тебе, правильне і неправильне не має значення, - легко сказав він.

Я заричала й опустила ніж. Даріус не дивився нікуди, крім мене, коли ніж легко пройшов крізь плоть. Даріус поморщився, але в іншому взагалі не рухався.

Сльози капали з мого підборіддя.

- Як ти можеш так чинити зі мною, - шепочу я, хитаючи головою. - Не тільки... ти не тільки знав, що я Спадкоємиця, а й не знаєш, що б ти зробив, якби дізнався, хто ми такі. Ти

продовжуєш обманювати мою довіру, бажаючи дізнатися про мене дещо без мого дозволу, - я гикнула, мій шлунок звело. - Що я такого зробила, щоб заслужити це? - я закричала, крутячи ніж. - Я нічого не робила, але намагалася з усіх сил, намагалася врятувати інших, ставила себе на останнє місце!

Даріус хмикнув, його руки піднялися, щоб опуститися на мої стегна. Він ніжно стиснув їх, його великий палець потирав мене взад-вперед. Жодного разу він не спробував відібрати в мене ніж, жодного разу не спробував відштовхнути мене від себе.

- Ти не зробила нічого поганого, тепер я це знаю. Тоді я цього не знав, - мої брови насупилися від його слів. - Коли ти сказала мені, що в цих землях немає пощади, перш ніж я підійшов до тебе ззаду і здер з твого тіла плоть, ти мала рацію. Але я був неправий. Я не повинен був цього робити. Я жив із цим жалем і завжди буду жити з ним. Але в той час я думав, що мав рацію. Я намагався покарати й отримати інформацію від зрадника земель, який викликав рогурів. Який викликав те саме, що вбило мою родину.

Я переривчасто задихала при нагадуванні про те, що він теж втратив близьких, і що він думав, що я була причиною цього. Я намагалася подумати про це з його точки зору і про те, що б я зробила на його місці, і я навіть не знала відповіді на це запитання. Він продовжив.

- Як ти могла заподіяти стільки болю? Як ця жінка могла бути Спадкоємицею? Вона точно така, як говорилося в історіях про те, що вони небезпечні, і ми маємо право робити з ними все, що повинні. Саме такі думки пронеслися в мене в голові після того, як я побачив той кристал, і мені збрехали.

Він підняв очі до неба, але я не думала, що він насправді на щось дивився.

- Коли я почав підозрювати, що ти Спадкоємиця, обов'язок мав бути на першому місці, і я мав дати зрозуміти, хто ти така, але після всього, я все ще не міг розкрити це іншим, ким ти була. Точно так само, як ти не могла відкрити це мені, доки не відчула, що в тебе немає вибору, бо ти теж підозрювала, - він видав розчарований звук. - Навіть незважаючи на те, що на той час ти була зрадницею, я зробив усе, що міг, із милосердя до тебе, Рея. Може здатися, що це не так, але я не вкладав багато сил у те, щоб відшмагати тебе, я просто зробив вигляд, що відшмагав. Не схоже, що це взагалі мало значення.

Він судорожно ковтнув, і його погляд розфокусувався, ніби він бачив щось по пам'яті.

- У той час у мене було два варіанти: заподіяти шкоду зраднику або наказати заподіяти шкоду моїм людям. Я не міг встояти перед наказом, і в той час я не знав, що ти невинна. Тому я зробив вибір, який вважав правильним.

- Отже, те, що сказав Лео, було правдою?

Його погляд повернувся до мене.

- Що?

- Лео сказав, що якщо ти не зробиш те, що сказав Чарльз, він заподіє біль йому та іншим. Саме тоді він також попросив бути з тобою м'якше.

- Клятий Лео, - видихнув він, знову піднімаючи погляд до неба. - Він не брехав, але це не виправдовує того, що я зробив.

Значить, це було правдою. Він раптово сів, і лезо встромилося йому в плече глибше.

- Я ніколи не зможу повернутися до того, щоб тримати цей хлист.

Він не відвів від мене погляду, коли його руки ковзнули по моїй спині, простежуючи невидимі лінії. Я затремтіла.

- Я шкодую про все, що зробив стосовно тебе, Рея. Я не шкодую про багато речей у своєму житті, я навіть не впевнений, що здатний на це, але з тобою я шкодую.

- Я благала тебе берегти Кейда, берегти мій світ, - сказала я, згадуючи все, що він мені сказав.

- І я порушив свою клятву.

- Я благала тебе вислухати мене, що я невинна.

Я не благала відтоді, як була дитиною, але я благала його.

- І я проігнорував це, - його рука опустилася на мою потилицю. - Вибач.

Мої очі дивилися в його, і я відчула, як витягнулося моє обличчя. Я впала вперед, боротьба покинула мене. Моя голова опустилася на його неушкоджене плече, і я вдихнула його запах, завжди бажаючи його запаху.

- Вибач, - знову сказав він, масажуючи мені шию.

- Як я можу тобі довіряти? - я пробурмотіла йому в плече.

- Ти можеш, вовчєня. Довірся мені в цьому.

Пауза.

- Будь ласка, - він видавив низьким тоном і словом, його вислів, будь ласка, облаштував свою душу.

Даріус не говорив "будь ласка", але він сказав це для мене.

- Я кажу це не для прощення, я кажу це тому, що шкодую. Якби я міг повернути той момент назад, якби я міг просто придушити свій гнів, щоб вислухати, я б так і зробив, - його руки стиснулися на мені. - І тоді я б обрав тебе, як мав би зробити від самого початку.

Чому хто-небудь не міг вибрати мене першою?

Я витягла ніж з його плеча, і ще більше сліз полилося з моїх очей. Я намагалася заритися туди, просто бажаючи сховатися ненадовго, просто дозволити собі впасти на мить. Ридання стрясали моє тіло, коли я більше не змогла стримуватися, і я задихалася, коли мені перестало вистачати повітря. Хватка Даріуса на моїй шиї посилилася, він намагався відтягнути мене від нього, і я пручалася, поки не здалася.

Великими пальцями змахнула сльози, але на їхнє місце продовжували литися інші. У моєму розмитому баченні Даріус опустив голову, потім так ніжно потерся своїм носом об мій. Я гикнула, знову намагаючись вирватися, але він просто притягнув мене назад до своєї шиї, до місця, де я почувалася в деякій безпеці.

Я відчула його магію в повітрі, відчувала, як вона виходила від нього, але не дивилася, просто залишаючись на місці, поки моє тіло стрясалося від несамоовитих ридань.

- Дозволь мені відчувати твій сум, твій гнів. Твою ненависть... твій біль, Рея.

Я похитала головою, бажаючи заткнути вуха, але також бажаючи почути його слова, сподіваючись, що це просто припинить цей біль. Боліло все.

- Дозволь мені отримати все, - продовжив він. - Ти ховалася досить довго, тобі не потрібно ховатися від мене, ніколи від мене.

З мене вирвався страдницький звук, і я відчула, як його тіло напружилася під моїм.

- Клятву, яку я даю наступною, я не порушу, - його магія просочилася в мене. - Я Спадкоємець Казьє, нижнього світу, - сказав він, його рука знову опустилася на мою потилицю. - Я - темрява, тож знайди притулок усередині неї. Випусти це назовні, де я прийму це як своє власне.

Моє тремтіння посилювалося, зуби застукали.

- Я захищу тебе, ти тільки повинна дозволити мені.

Мої пальці впилися в нього, зуби встромилися в його плече, коли з мене вирвався ще один схлип.

- Я цього не заслуговую, але я не підведу тебе, як робив це в минулому. Тепер мої дні витрачені на тебе, і тільки на тебе. І з цього моменту я завжди обиратиму тебе.

Моя сила покинула мене, неконтрольована, дика і вільна, але цього разу я не боялася. Я не хотіла відкликати її назад, я просто дозволила їй... бути.

- Мені дуже шкода, - знову сказав він.

- Це... це боляче, - видихнула я, і Руна неспокійно засувалася всередині мене.

Він притягнув мене ще ближче, ніж я вважала за можливе, обхоплюючи своїми ногами, так що ми опинилися груди до грудей.

- Я знаю.

Я шмигнула носом.

- Я хочу, щоб тобі було так само боляче, як і мені.

- Я знаю.

Я схлипнула, і Даріус знову підняв мою голову. Я відчула на собі його погляд і заплющила очі, ненавидячи те, що він бачив мене такою, але я відчула полегшення від того, що виплеснула частину свого болю назовні. Він знову притиснув мене до своєї шиї, і я відчула, як прохолода його сили обволокла мене, заспокоюючи. Я відчувала його дихання у себе на маківці, а потім він зробив глибокий вдих, і з нього вирвався рокочущий звук. Він обійняв мене, поки я плакала все сильніше, поки я чіплялася за нього, щоб бути ближче, хоча це неможливо. Його запах змушував мене відчувати, що я могла сховатися тут ненадовго.

Я просто хотіла сховатися ненадовго.

Даріус переклав мене у своїх обіймах, і мої руки обвилися навколо його, переляканий звук покинув мене. Не зараз, просто дозволь мені побути ще трохи. Він обійняв мене міцніше, притискаючи до себе.

- Під місячним світлом, - сказав він мені, і я схлипнула від його слів, від їхнього значення.

Він усе ще стояв зі мною у своїх обіймах, і я міцно трималася за нього. Похитування при його ходьбі змусило мої очі закриватися. Вони свербіли після всього, що я виплакала. Двері зачинилися, і він щось пробурмотів мені, але я не змогла розібрати слів.

Усе, що я знала, це те, що я відчувала - тепло, захищеність. Спустошеність.

Я не знала, що принесе завтрашній день, але він має бути кращим, ніж сьогоднішній.

Так має бути.

Т р двадцять вісім

Рея

Я вдихнула у свої легені найчудовіший аромат. Я присунулася ближче до джерела, бажаючи, щоб воно жило всередині мене, поки я намагалася прогнати туман сну з мого розуму. Тепло обволокло моє тіло, і саме тоді я завмерла, коли усвідомлення вразило мене. Мої очі різко розплющилися, і я побачила засмаглу, вкриту татуюваннями шию з темними мітками. Я простежила за різкими, ніжними лініями по завиткам до гострої щелепи, і знала, що наразі я лежала на Даріусі, я спала на Даріусі. Мої ноги по обидва боки від нього, а руки з боків. Мої брови насупилися, коли я згадала, як я тут опинилася.

Даріус читав книжку. Даріус зізнався, що відшмагав мене, що йому шкода. Потім я згадала, що хотіла вбити його, але не змогла.

Я схлипнула, згадуючи, як усе всередині мене повставало при думці про це. Великі руки торкнулися мене, ковзнули вгору по хребту з твердим натиском і притиснули мене ближче. Тепле дихання торкнулося моєї скроні, а потім ніжний поцілунок, перш ніж я почула бурчання в його горлі, коли він намагався заспокоїти мене. Вібрації, що б'ють по моїх губах від його шкіри.

Я повільно підвелася на Даріусі, коли все ще лежала на його животі, коли його руки опустилися. Я зрушила, не будячи його, його рівне дихання говорило мені, що він усе ще спить. Однак його сила поширювалася на мене, темний туман м'яко струмував навколо мене, перш ніж повертався назад до Даріуса, коли я кинула погляд на його обличчя.

Він виглядав умиротвореним уві сні, його темне волосся скуйовджене, брови розслаблені, губи злегка прочинені. Він виглядав... смертним. Він не схожий на Альфу Еліти чи Спадкоємця Казьє. Він просто схожий на Даріуса, і в цю мить це нагадало мені про ніч, коли нас зустріли вогники, про зустріч із дикими вовками і поцілунки зі мною при місячному світлі.

Минулої ночі він теж виявив до мене ніжність, на полях плакучої верби. Захищаючи мене, він сказав, що шкодував про те, що зробив зі мною. Нарешті зізнався, що відшмагав мене.

Я не бачила в його очах нічого, крім правди, і хіба не цього я завжди хотіла від нього?

Зізнання і вибачення за те, що він зробив?

Але він знав, що я Спадкоємиця, і сказав, що не знав, чи змінилося б щось у той момент, якби він знав про нас більше. Це ранило.

Але після його пояснення про те, як могли постраждати його люди, і в той момент, коли все сталося, я зрозуміла, що на мене дивилися як на зрадника.

Я отримала свої вибачення, і я вірила йому, що він шкодував. Він показав це, катуливши мене, дозволивши мені вдарити його і повалити на землю. Дозволивши мені заподіяти йому біль і вдарити ножем у плече. Я думала, він дозволив би мені прикінчити його, якби я могла. Його очі показали мені це.

Я перевела погляд на балконні двері, спостерігаючи, як сходило сонце в черговий день чорт знав для чого. У Врохкарії відбувалися важливіші справи, ніж те, що я не могла забути про те, що він зробив зі мною. Особливо коли частина мене відчувала, що я заслуговувала на кожен прочуханку, яку він мені влаштував за те, що ховалася, тоді як інші страждали.

Але я, чорт забирай, теж страждала.

Бажання знову притиснутися до його шиї велике, сховатися довше, але я чинила опір. Я обережно підняла ногу, щоб прибрати її з його живота, коли руки простягнулися вперед, хапаючи мене за талію. Я завизжала, коли мене перевернули на спину, і Даріус навалився на мене зверху.

Його обличчя зарилося в мою шию, вдихаючи мій запах, коли прошепотів хрипким голосом.

- Доброго ранку, вовчєня.

- Доброго ранку... - відповіла я, не впевнена ні в чому.

Він хихикнув, від цього легкого звуку по моїй шкірі побігли мурашки, і він скотився з ліжка, тягнучи мене за собою, коли ми встали, і він поставив мене на ноги.

- Іди приведи себе до ладу і давай поснідаємо, - сказав він мені, підштовхуючи мене до своєї ванної і шльопаючи по дупі.

Я похмуро подивилася на нього через плече, дивуючись, чому він такий... нормальний, і попрямувала в його ванну, щоб прийняти душ. Я зняла з себе одяг з минулої

ночі, бруд на ньому змусив мене замислитися, наскільки брудне ліжко, перш ніж я лягла в нього. Вода змусила мене стогнати, коли її тепло заструменіло по моєму обличчю і тілу, відчуючи, як розслабилася. Бажаючи змити вчорашнє лайнове шоу, я взяла трохи мила і розтерла ним усе своє тіло, знову стогнучи, коли масажувала м'язи.

- Якщо ти продовжиш так стогнати, я приєднаюся до тебе, - я підстрибнула при звуці голосу Даріуса і розплющила очі.

Я моргнула крізь воду і побачила, що він стояв біля раковини з темною футболкою в руках. Його очі відстежували рух води по моєму тілу, його погляд темний і гарячий. Я відчувала, куди б не був спрямований його погляд, між моїх стегон, грудей, шиї. Моє дихання почастишало, а руки стиснулися. Коли його очі, нарешті, досягли моїх після пильного вивчення, він облизнув губи, і мені довелося до біса щільно стиснути коліна, щоб утриматися на ногах, бо, чорт забирай, він не міг так на мене дивитися.

Його губи піднялися, ніби він знав, коли він поклав футболку поруч із раковиною, палаючі очі все ще прикуті до мене. Я зковтнула. Ми знову тут, той самий пильний погляд і танець наших очей, але потім я нечітко почула звук тук-тук-тук у спальні, і, не сказавши ні слова, Даріус пішов, залишивши двері за собою відчиненими.

Я квапливо прийняла душ і вийшла, гадаючи, що це був за звук. Витираючись, я одягла футболку, яка занадто велика і закінчувалася вище колін. Я підняла комір і піднесла його до носа, вдихаючи аромат Даріуса, перш ніж увійшла до спальні. Я помітила його біля балконних дверей із похмурим виразом обличчя. Я простежила за напрямком його погляду, і мої очі розширилися.

- Ілліум, - видихнула я і кинулася до нього, проходячи повз Даріуса і відчиняючи двері.

Він наблизився, каркнув на мене і грюкнув крилами, підводячись, щоб влаштуватися у мене на руках, коли я сіла на підлогу і погладила його.

Боги, я так давно його не бачила.

- Ти знаєш цього Кронейца? - запитав Даріус, підходячи і стаючи поруч зі мною, дивлячись на Ілліума так, немов той щойно напаскудив йому на сніданок.

- Так. Він Едва... - я обірвала себе і завмерла.

Даріус не знав імені людини, яка допомогла мені, тільки те, що він допомагав. Я підняла погляд на нього, помічаючи збентеження на його обличчі, а потім знову перевела

погляд на Ілліума. На шиї в нього маленький шкіряний ремінець із прикріпленим до нього маленьким шматочком згорнутого паперу.

Я обережно опустила Ілліума на підлогу і зняла ремінь з його голови, чухаючи груди, перш ніж розв'язала ремінець і розгорнула маленький аркуш паперу.

Сподіваюся, ти в безпеці. Вибач, що не зміг зв'язатися з тобою раніше, Чарльз не... сам. Він змушує нас усіх бути зайнятими твоїми пошуками, а також карає тих, хто або повстає проти його правління, або шукає притулку в стінах замку. Я намагаюся врятувати тих, хто потрапив під його гнів, але Рея... справи гірші, ніж будь-коли раніше.

Будь у безпеці, і я зв'яжусь з тобою, щойно мені здасться, що я, можливо, знайшов, де він зберігав те, що вкрав, і куди відправив твою зграю.

Чекай мого листа.

Едвард.

Записку вихопили в мене з рук, і я здригнулася. Я піднялася на ноги й узяла Ілліума на руки, пройшла через балконні двері та пробурмотіла слова подяки, перш ніж провела його в ранкове світло, у якому він не повинен літати. Я спостерігала, поки він не перетворився на крихітну крапку, перш ніж повернулася до Даріуса, мене охопила нервозність після прочитання цього листа.

Я рада, що Едвард у достатній безпеці, щоб зв'язатися зі мною, хоча я не знала, як Ілліум знаходив мене, але він також міг знати, де знаходилися вкрадені речі? Чи знайшов би він мою зграю?

- Хто він, чорт забирай, такий? - загарчав Даріус, наближаючись до мене.

Я підняла руки, задкуючи від нього, але він просто продовжував наближатися.

- Він...

- Жоден чоловік не повинен посилати тобі повідомлення, - сказав він тихо, але не менш грізно, коли йшов уперед, а я відступала.

Я озирнулася через плече і подивилася вниз, на землю над балюстрадою, роздумуючи, як пояснити, перш ніж закричала в тривозі, коли мене підняли, і моя дупа вдарилася об камінь. Я схопилася за плечі Даріуса, мої очі розширилися, коли він став між моїх ніг і схопив мене ззаду за шию, його обличчя сповнене люті.

- Якого хріна цей чоловік надсилає тобі повідомлення, звідки він знає, що ти тут? - він дивився мені прямо в обличчя, його очі стали жорсткішими і налилися чорнотою.

- Він допомагає мені, - видихнула я, намагаючись не панікувати при думці про те, що я впаду, Богам відомо, на скільки футів нижче і загину, якщо він відпустить мене. - Він той самий...

- Той, самий хто? - заричав він.

Його рука на моїй потилиці стиснулася, а ніздрі роздулися. Я зробила паузу, щоб по-справжньому зрозуміти, чому він такий злий. Я важко зітхнула, коли зрозуміла.

- Даріус, - сказала я спокійно, але з різкістю в голосі. - Назад. Чорт забирай.

Відпусти.

Моя сила вислизнула з мене на знак попередження, і він відреагував саме так, як я й очікувала. Він почав важко дихати, в його очах з'явився дикий погляд, його сила затремтіла від люті, що виливається з нього.

- Дар, - сказала я м'якше, хитаючи головою і рухаючи руками вгору по боках його шиї, погладжуючи великими пальцями його шкіру, відчуваючи, як під нею пульсувала сила.
- Перестань ревнувати, - я наморщила ніс. - Він мені як другий батько.

Він завмер, перш ніж глибоко зітхнув і, нарешті, розслабився. Його хватка на моїй шиї ослабла, але він не прибрав її, оскільки його сила рухалася м'якше, випадковим потоком, коли вона шукала мою і перепліталася з нею. Блакитне і чорне кружляло навколо, нитки перепліталися одна з одною між нами.

- Ти не доторкнешся до іншого чоловіка, - пробурчав він, втикаючись носом у моє волосся, а губами торкаючись скроні.

Чоловік-власник.

- І ти не доторкнешся до іншої жінки, - сказала я йому.

Чорт забирай, я ревнива жінка.

- Ніколи, - сказав він, і його руки лягли на мої стегна, коли він притягнув мене до себе.

Я обвила ногами його талію, і він повів мене в спальню, сів на стілець і повів за собою, саджаючи до себе на коліна.

- Розкажи мені, - наказав він, і я почала возитися з низом його футболки, мнучи її і звільняючи.

- Як він сказав, він може знати, куди Чарльз відвіз і інших, там може бути моя зграя, нам просто потрібно почекати.

- Не це, розкажи мені про Едварда.

Коли я нічого не відповіла, він фиркнув.

- Я думав, більше ніяких секретів? - запитав він, і я підняла на нього очі.

- Я ж казала тобі, він мені як другий батько. Він той, про кого я тобі розповідав, хто допоміг мені. Він урятував мене, ну, нас, - він підняв брову, і я уточнила. - Джоша, Кессі, Кейдена і мене. Ми блукали Врохкарією, роблячи все можливе, щоб вижити. Одного разу він знайшов мене на ринку, коли я намагалася вкрати трохи їжі, - сказала я сором'язливо, але він нічого не сказав про це. - Він пішов за мною. Він сказав мені, що знав мою матір. Я не повірила йому, але він сказав мені "арбіель кана". Тільки моя сім'я знала ці слова.

- Ми - кровожерливі вовки, - сказав він, і я кивнула, забуваючи, що останні кілька місяців він витратив на вивчення мови.

- Коли він сказав це, я зрозуміла, що він знайомий з моєю родиною і що його призначили моїм опікуном, - я спостерігала, як до нього дійшла ця частина інформації. - Він розповів мені про Ерідіан, а я йому зовсім не вірила. Поки він не відвіз мене туди. Усе, що він попросив натомість, це щоб я допомогла іншим, які потребували безпечного притулку. Спочатку мені не сподобалася ця ідея.

Я поерзала в нього на колінах, розуміючи, що на мені вдягнена тільки його футболка.

- Мені не дуже подобалося перебувати поруч з іншими або коли до мене часто торкалися, - його руки перемістилися на мої стегна і стиснули. - Джозі допомагала мені долати це протягом багатьох років, - тихо сказала я, дивлячись через його плече на вікна.

Він глибоко зітхнув, його великий палець ліниво ковзнув по моїй шкірі.

- Я не знав, що це трапиться з Джозі або Денні того дня. Я з цим не погодився. Їх було холоднокровно вбито. Вони заплатять за цю смерть.

- Ти теж їх не зупинив, - сказала я йому. - Ти відступив і дозволив їм зробити це, сказав мені, що мій біль тільки почався, - видавила я, ковтаючи своє горе.

- У кімнаті, повній такої кількості Вищих і самого Чарльза, я нічого не зміг би зробити, і всі в тій кімнаті були б у небезпеці. Я намагався змусити Чарльза вислухати мене, але він обірвав мене. Я подумав, що буде тільки гірше, якщо я буду наполягати.

Я трохи заспокоїлася, знаючи, що він принаймні спробував, навіть якщо це ні до чого не призвело.

- У той час я вірив, що ти зрадник, що ти стоїш за рогурів, - проричав він, і я знову подивилася на нього. - Це те, у що я тоді вірив, - повторив він, немов нагадуючи собі.

- А тепер? Ти мені віриш?

- Я вже казав тобі, що вірю, - проворчав він, переводячи погляд на мене. - Але ти мені не віриш, чи не так? - зітхнув він. - Що потрібно зробити, щоб ти мені повірила?

- Це... багато чого потрібно перетравити, - сказала я, і в нього звело щелепу.

Одним швидким рухом мене підняли, перенесли і поклали на ліжко.

Даріус оглянув кімнату і попрямував до столу. Він недбало змахнув кілька чашок, і я здивовано дивилася, як вони впали на підлогу. Потім він поклав стіл на бік. Утримуючи його рукою, він підняв ногу й опустив її на ніжку столу. Дерево тріснуло, і він схопив її, покрутив, поки воно не зламалося. Я дивилася, відкривши рота, що він щойно зламав предмет меблів. Він приніс мені зламану ніжку столу, потім поліз ззаду в штани і витягнув мій ніж.

- Що? - я моргнула, дивлячись на нього.

- Виріжай і слухай, - сказав він, і я опустила погляд.

Я так давно не вирізала. Я провела пальцями по дереву, потім обережно провела по ньому ножом. Воно чисте, на ньому немає ні плямочки крові Даріуса, чому я рада. Від однієї цієї думки в мене скручувало живіт.

Я зробила вдих, вдихаючи наш змішаний аромат, який тепер мені так знайомий. Нотки солодкості та свіжості обволікали мене, і я задавалася питанням, чи стане він сильнішим, чи додасться більше наших ароматів, щоб створити щось унікальне, притаманне тільки нам.

Чи дозволю
я це?

- Я знаю, тобі знадобиться багато чого, щоб довіритися мені, адже у нас раніше не було такого одне з одним, чи не так? - запитав Даріус, і я киваю, починаючи різати по дереву. - Навіть із клятвою на крові, це всього лише підтвердження того, що я не зраджу тебе, але я доведу тобі, що я цього не зроблю. Неважливо, скільки часу це займе в мене.

Він присів переді мною навпочіпки, змахуючи кілька деревних стружок, що потрапили мені на ногу.

- Те, що я сказав тобі вчора, я говорив щиро, кожне слово. Як я вже сказав, я не прошу вибачення, я тільки хочу, щоб ти почула, що я багато про що шкодую, коли це стосується тебе, зараз більше, ніж будь-коли.

Я почала закругляти грань.

- Дистанція між нами, за загальним визнанням, зводить мене з розуму. Мене постійно тягне до тебе, і я думаю, ти не відчуваєш цього повною мірою, оскільки ти не єдина зі своїм вовком.

Я на мить задумалася про це. Я справді відчувала тяжіння, але згодна, воно трохи приглушене. Отже, наскільки воно сильне для нього? Я підняла на нього очі, але він дивився, як я вирізала дерево.

- Я не з тих чоловіків, які терплячі, коли справа стосується тебе. У мене немає меж, коли я хочу щось дізнатися, ні, це потреба знати про тебе все. Але, маленьке вовченятко, цей зв'язок не змушує мене хотіти дізнаватися це, це просто... ти.

Моя рука завмерла на різьбі, і він накрив мою, міцно тримаючи її, поки ми зробили ще один жолобок у дереві.

- Навіть незважаючи на те, що я не знав, хто ти насправді, я думаю, ні, в глибині душі я знав, хто ти така. Я намагався ігнорувати це, - він розсміявся над собою. - Але я повинен був знати, що ніколи не зможу ігнорувати тебе. Це неможливо.

Мої щоки спалахнули від цих слів, і він простягнув руку і провів пальцем по моїй щелепі.

- Ти знаєш, як тобі вдалося втекти із замку Волворн? - запитав він, і я насупилася.

- Ми портирувалися звідти, - повільно промовила я.

Він уже знав це.

- А звідки у вас портшез?

Мої брови звелися разом.

- У Анни був один. Вона сказала, що прокинулася з ним.

Він кивнув, соваючись там, де сидів.

- Хто їй його дав?

- Що? - запитала я, роблячи паузу у вирізанні.

- Хто їй його дав?

- Ми не знаємо, ми підозрюємо, що це був Едвард. Він сказав, що спробує витягнути нас звідти, і це єдине пояснення, яке він дав Анні.

- Це був не твій друг, - виплюнув він, усе ще ненавидячи, що я розмовляла з іншим чоловіком.

- Звідки ти це знаєш?

Його очі металися між моїми.

- Тому що я віддав його їй.

Т р і дцять Дев'ять

Рея

Я дивилася не моргаючи на Даріуса, намагаючись зрозуміти його слова. Я похитала головою, не в силах повірити в те, що він говорив, у те, що він говорив мені, що він зробив.

- Я... Я... Я... що?

Що саме я намагалася тут сказати?

- Я віддав його їй після того, як прийшов до тебе в камеру, після того, як зробив те, що я з тобою зробив.

- Але чому?

Навіщо йому це робити? Він не повірив мені тоді, він не повірив моїм словам.

- У той момент, коли я покинув твою камеру, я зупинився біля входу в підземелля і зрозумів, що не можу залишити тебе там гнити. Ти була поранена після того, як я відшмагав тебе, стікала кров'ю і відчувала біль. Мені не сподобалося бачити тебе такою, - його щелепи стиснулися. - Неважливо, наскільки в той час ти була зрадницею, неважливо, чи була ти причиною рогурів, неважливо, що ти брехала і вбивала. Я просто не міг залишити тебе там, - зітхнув він і провів пальцем по дереву. - Ти знаєш, скільки сил мені знадобилося, щоб принести цей портшез Анні? Сподіваючись, що вона зможе зблизитися з тобою, щоб витягнути тебе звідти.

Він похитав головою.

- Я Еліта, я підтримую закон, я повертаю зрадників Вищим або вбиваю їх, щоб захистити Врокарію. Це мій обов'язок. Поклавши цей камінь поруч з Анною, я повернувся до нього спиною.

Його кулак стиснувся, але очі ніколи не покидали мої. Він виглядав... стурбованим, і мені не подобалося бачити його таким, мені якось ніяково. Стурбований Даріус - це недобре, але я жадала цього.

Він бачив мене вразливою більше разів, ніж будь-хто інший, і тепер, коли він показав мені ще один пролом у своїй броні, я взяла все це до уваги і тримала при собі.

- Я ненавидів те, що робив, намагаючись допомогти тобі втекти. І все ж думка про те, що ти будеш гнити в тій камері, була чимось, чого я не міг допустити, навіть якщо я не розумів цього повністю в той час. Тому я віддав камінь Анні.

- І тому ти сказав мені бігти, - прошепотіла я, і він кивнув.

- Я ненавидів, що був поставлений у становище вибору між обов'язком і тобою, - він похитав головою, на його обличчі з'явився похмурий вираз. - Вищі допитали багатьох охоронців, щоб з'ясувати, як Анна заволоділа портфелем після твоєї втечі, а я сидів поруч і спостерігав, жодного разу не розкриваючи, що я зробив, у той час як інші страждали. Найгірше те, що я ні на секунду не шкодував про це. Я зробив вибір і зробив його без вагань.

Теплота наповнила мене від того, що саме він зрештою допоміг нам утекти, що він віддав перевагу мені, а не своєму обов'язку, навіть якщо він не знав, що я невинна, навіть якщо він дозволив іншим страждати. Він вибрав мене.

Нарешті мене.

Чи робило це мене поганою людиною через те, що мені наплювати на те, що постраждали охоронці?

- Коли ти втекла, я думав, що зможу легко вистежити тебе. Я знаю твій запах, тож усе має бути просто, усе, що мені потрібно було зробити, це підібратися ближче. І я зробив це одного разу, ненадовго, - його очі зустрілися з моїми. - Я знав, що це ти, закутана в плащ, що ховається. Минуло кілька тижнів після того, як ти покинула замок Вокхайм і опинилася в селі. Я спостерігав, як ти ходила, роздивляючись кожну дрібницю, але водночас із твердим знанням справи, проходячи повз прилавки, повні товарів. Я міг би схопити тебе тоді, повернути до Вищих...

- Але ти цього не зробив.

- Я цього не зробив. Я просто хотів, щоб у той момент ти була в полі мого зору. Потім ти побачила свій плакат, і до тебе підійшов чоловік. Я бачив, як ти напружилася, а

потім моя увага була зосереджена більше не на тобі, а на чоловікові після того, як він тебе кинув.

Я пам'ятала, як цей чоловік говорив зі мною про мій плакат, згадуючи нервозність, яку я відчувала.

- Він пішов, і я переслідував його. Він обернувся, пильно дивлячись на тебе, занадто пильно, на мій погляд. Коли він поворухнувся, я теж поворухнувся.

Його очі на мить потемніли, і моє серцебиття почастішало.

- Я підійшов до нього ззаду, затиснув йому рота рукою і потягнув далі за всі прилавки, доки не опинився в провулку. Я, не вагаючись, скрутив йому шию. Я холоднокровно вбив його, у нього не було жодного шансу. Коли я скинув його тіло в найближчий підвал, я знову спробував знайти тебе, але тебе ніде не було, і я не міг точно визначити твій запах, тому що навколо було занадто багато людей. Але я знайшов дівчину.

Я глибоко дихала, з пильною увагою слухаючи історію, яку він мені розповідав. Я точно знала, про що він, де він побачив мене, і моє тіло поколювало від усвідомлення того, що він був там, просто спостерігав за мною, захищав мене. Я навіть не знала.

- Вона тримала відро і, хоча плакала, усміхалася. Знаєш, що вона мені сказала? - запитав він.

- Захарісс, - прошепотіла я, і він підняв брову, на його обличчі з'явилася усмішка. - Я сказала їй, що Захарісс з'їсть поганих людей, я пам'ятаю її.

- Кровожерливе маленьке вовчєня, - пробурмотів він. - Навіть тоді я не зміг би тебе видати. Навіть тоді я захищав тебе, ігноруючи свій обов'язок Еліти захищати всіх, коли я рятував зрадницю і дозволив їй піти, - він зітхнув, проводячи рукою по моєму стегну. - Я робив усе це до того, як дізнався правду, тому, я кажу, що вірю тобі, маленьке вовчєня. Усьому, що ти мені розповіла, і всьому, що ти скажеш мені після. Я більше ніколи не буду сумніватися в твоїх словах, ніяких секретів.

Я відклала дерево і ніж убік, поки Даріус спостерігав за мною з цікавістю. Моє серце шалено калатало в грудях, коли я встала, підійшла і сіла до нього на коліна. Він видихнув, його руки лягли на мої стегна, щоб утримати мене на місці. Я думала, що це перший раз, коли я добровільно підійшла до нього ось так, доторкнулася до нього ось так, і я нервувала, але це просто здавалося правильним.

Мої руки ковзнули вгору по його м'язистих грудях, відчуваючи їхні обриси, перш ніж я перемістила їх угору по його плечу, а потім мої руки опинилися в нього на потилиці, пальці заплуталися в його волоссі. Усе, що він мені сказав, крутилося в моїй голові, і я могла думати тільки про одне, щоб сказати йому.

- Дякую.

Мої очі дивилися в його.

- Тобі не потрібно дякувати мені, Рея.

- Так, - відповіла я йому, вагаючись мить, перш ніж нахилилася вперед і потерлася своїм носом об його.

Його очі спалахнули, і він потер мій ніс у відповідь. Я міцніше стиснула його потилицю, відчуваючи скручування в животі й помічаючи, в якому положенні ми перебували. Я похитнулася і відкинулася назад, не перериваючи зорового контакту.

- Обережніше, вовченок, ти знаєш, що це мене збуджує, - пробурмотів він, і це викликало посмішку на моєму обличчі, легкість наповнила мене.

Він нахилив голову, підняв руку, щоб провести великим пальцем по моїй щоці.

- Лейлія.

Красива

Він провів пальцем по моїй усмішці, потім насупився.

- Більше нікому так не посміхайся.

Я засміялася, легкість наповнила мене, коли я штовхнула його в груди.

- Ти смішний.

Я встала і повернулася до ліжка, коли він насупився.

- Я не жартую, вовченок. Варто тобі ось так посміхнутися кому-небудь, і ще секунду він не зможе дихати.

Він встав і підійшов, щоб сісти поруч зі мною.

- Гаразд, Дар.

Я лягнула його по плечу, і він насупився ще сильніше. Ми сиділи в тиші, його тіло притиснуте до мого, і я відчувала, як його безмовна сила обволікала мене.

- І що тепер? - запитала я, повертаючись до Даріуса, щоб побачити, що він уже спостерігав за мною.

Я не повинна дивуватися, але він завжди дивував.

- Зараз багато чого змінилося, вовчєня, - пробурмотів він, його погляд ковзнув по моїх рисах обличчя.

Це ще м'яко сказано. Так багато всього сталося за такий короткий час, що мені важко перевести подих.

- Що зроблено, те зроблено, і тепер цього вже ніщо не змінить. Ми продовжуємо те, що робили.

Я кивнула.

- Я доб'юся справедливості для них і поверну свою зграю. Поверну Кейда. У мене немає вибору. Я цього не переживу.

Я ніколи не пробачу собі, якщо не забєру їх, якщо не спробую.

- Вони - моя сім'я.

Його очі блиснули, і я знала, що він зрозумів. Він втратив своїх через рогурів.

- Це так, і я допоможу тобі всім, чим зможу, - він заправив пасмо мокрого волосся мені за вухо. - Тепер цей чоловік.

У його голосі все ще чулася легка різкість, але це викликало легку посмішку на моєму обличчі.

Нестерпний чоловік, він просто так це не залишив би.

- Він був тим, хто знаходив істот, які зазнали насильства. Він знаходив їх і надавав їм можливість переїхати в Ерідіан. Єдине, про що він просив, це щоб це було на невизначений термін. Тобі не дозволяли йти, було занадто ризиковано бути спійманим, і тоді б нас знайшли. Здебільшого він наймав Омег, щоб ті вели тих, хто рятувався, до Мертвих Земель, і ми вирушали туди, а потім супроводжували їх до Ерідіана. Ми робили тільки добро, Даріус, - сказала я йому. - Наша зграя, можливо, і маленька, але вони так добре ладнали з усіма, коли з'являлися вперше, особливо з цуценятами.

Я похитала головою, серце стиснулося при думці про те, що вони Бог знає де.

- Я обіцяла, що захищатиму їх, я обіцяла, що вони в безпеці, - проричала я, мій гнів узяв гору.

Я пригвоздила Даріуса своїм лютим поглядом.

- Я підвєла їх, і тепер я врятую їх, - я вказувала на записку, яку Даріус упустив на підлогу. - Я довіряю словам Едварда. Якщо він надішле лист із зазначенням місця розташування, нам потрібно буде їхати.

- Це може бути пастка, - міркував він. - Її можуть прикрити ті, хто лояльний до Вищих.

- Мені пофіг, Даріусе. Я буду вбивати, різати і полювати на них усіх. Минули місяці, мені нестерпно думати, через що вони пройшли. Я піду сама, якщо знадобиться.

- Та ну тебе на хрін, - усміхнувся він, у його очах з'явився дикий блиск. - Я не спущу з тебе очей, - він нахилив до мене голову, і я відкинула свою назад. - Можливо, тобі це не подобається, але мені все одно. Так йдуть справи і так усе й триватиме дотепер. Я зберу команду, а ти зроби те саме зі своєю. Ми вирушимо разом і обшукаємо місцевість.

- Ми що-небудь придумаємо, Едвард тримає своє слово. Він навіть сказав мені, що ти їдеш у Мертві Землі.

- Звідки він це дізнався? - він насупив брови, пильно дивлячись на мене.

- Можу я розповісти тобі іншим разом? - він відкрив рот, але я підняла руку і закрила йому губи, змушуючи його замовкнути. - Це не я щось приховую від тебе. Просто це не моя справа розповідати, це для його безпеки. Якби це був мій секрет, я б тобі розповіла.

- А ти б розповіла? - запитав він з-за моєї долоні.

Стала б я? Він сказав мені про свій жаль. Він сказав мені, що шкодував, і я йому вірила. Він також допоміг нам втекти із замку Волворн, пішов і забрав дещо цінне для мене з моєї печери і відтоді захищав мене, тож чому б мені й ні? Я опустила погляд до середини свого передпліччя, перш ніж знову подивилася на нього.

- Так, Даріус. Я б розповіла.

Його очі утримували мої, цей зв'язок встановився, і він кивнув, кусаючи мою руку, і я прибрала її від його рота.

- Гаразд, вовчєня, але врешті-решт тобі доведеться сказати мені. Мені не подобається думка, що він знає, що ти тут. Звідки він це дізнався?

- Я й гадки не маю, якщо чесно. Едвард завжди знає. Я думаю, що часом він доручає Іліуму стежити за мною, але я знаю, що в нього багато прихильників.

- Якщо він зміг знайти тебе тут, то й інші зможуть. Можливо, нам доведеться пошукати інше місце для переїзду. Але також.

Він встав, витягаючи шию і дивлячись на мене зверху вниз.

- Якщо він тобі батько, чому його тут немає? Чому він не прийшов побачитися з тобою?

Я встала і пішла до дверей спальні, Даріус слідував за мною.

- Він важливий, і в нього важливі справи.

- Як скажеш, - це все, що він сказав, і я зрозуміла, що йому не подобалося, що він не знав усього.

Я повернулася до нього, але потім раптово опинилася віч-на-віч з його дупою.

- Припини перекидати мене через своє грюбане плече, Даріусе, - заричала я, впиваючись у нього пальцями.

Він хихикнув, прикушуючи вигин моєї дупи.

- Не розумію, чому б і ні, - сказав він, виходячи зі спальні й прямуючи коридором. - Мені подобається дивитися на твою дупу перед сніданком.

З про рок

Рея

У двері вільної кімнати, куди я час від часу заглядала, постукали. Це також кімната, де я сховала книгу із записами про те, що зі мною сталося. Я не впевнена, де зараз книжка, і не питала Даріуса, не бажаючи порушувати цю тему і псувати стосунки між нами. Я не впевнена, куди ми обидва йшли далі, хоча він доволі ясно уявляв, чого хотів, я ж, з іншого боку, просто приймала це день у день.

Я підійшла до дверей і відчинила їх, коли пролунав ще один стукіт. Джош стояв з іншого боку, засунувши руки в кишені й дивлячись у підлогу.

- Можна мені увійти? - запитав він м'яким голосом.

Я зітхнула, перш ніж відійшла вбік, щоб впустити його. Відсуваючись на край ліжка, я сіла, схрестивши ноги, ненавидячи майбутню розмову, але знала, що її потрібно провести.

Здавалося, останнім часом багато чого говорилося відкрито.

Він підійшов до стільця в кімнаті поруч із маленьким письмовим столом, схопив його і сів навпроти мене. Поклавши руки на коліна, він мовчав, смикаючи щось у волоссі. Я знала, що він робив цей рух, тільки коли був вибитий з колії.

- Пробач, - зрештою прошепотів він. Я колупала нігті, прикушуючи губу. - Мені не слід було просити тебе знімати чари. Це було неправильно. Мені немає виправдання.

Я вірила, що він шкодував, правда.

- Ти заподіяв мені біль, - сказала я йому, і він переривчасто задихав, киваючи. - Це було те, що я не хотіла, щоб інші коли-небудь побачили. Ти бачив це тільки тому, що витягнув мене з того підвалу, а я подбала про те, щоб це стерлося з пам'яті Кейда, коли Едвард зробив це для мене.

- Я знаю, Мілал. Мені не слід було цього робити. Чесно кажучи, я не знаю, що на мене найшло.

- Це шлюбні узи, Джоше, - сказала я йому, і він завмер, дивлячись на мене. - Ти думаєш, я не знала?

Його сірі очі стали широкими, але сумними, і я знала, що це тому, що він не говорив зі мною про це.

- Узи кровної спорідненості понад усе. Я можу це зрозуміти. Те, що ти зробив, все ще завдає болю, я відчуваю себе зрадженою. Ти використав той факт, що врятував мене з місця, де в мене не було вибору, як зброю, щоб отримати те, що ти хотів. Скористався тим фактом, що я завжди відчувала себе зобов'язаною тобі за це.

Він опустил голову і провів рукою по обличчю.

- Ти ніколи не була мені винна. Ніколи, - він похитав головою і стиснув кулаки на колінах. - Я просто... я зі шкіри геть ліз, щоб дістатися до неї, і мені здавалося, що всі були моїми ворогами, які стоять у мене на шляху. Ти була супутнім збитком від цього.

Його щелепа стиснулася.

- Мені страшенно шкода, Рея. Мені соромно за себе за те, що я зробив. Ти сестра, якої у мене ніколи не було, і я не можу повірити, що так вчинив з тобою. Я був сам не свій.

Він виглядає таким пригніченим, і я знала, що він не пробачив себе за те, що зробив. Те, що він змусив мене відчути, що я повинна була зробити. Я ненавиділа цей розкол між нами. Звісно, у нас бували сварки протягом багатьох років, але ми ніколи раніше не були так далеко одне від одного. Він потрібен мені. Він мій брат, моя обрана сім'я, і я знала, що він ніс би це до кінця свого життя.

- Ти ніколи більше не зможеш так зі мною вчинити, Джоше.

- Ніколи, - сказав він по зв'язку, і я вперше за те, що здавалося вічністю, відчула гудіння кровного зв'язку між нами.

Це довгоочікувана розрада, але вона також супроводжувалася болем у порожньому місці, яке залишилося від Кейда.

Саме ця думка зупинила мене. Ми не могли бути такими одне з одним, ми й так багато втратили.

- Я така щаслива, що ти знайшов її. Справді. Ти заслуговуєш на щастя, Джоше, - я зробила паузу. - Те, що Даріус робив за межами Покою відьом...

- Я заслужив це, ось чому я навіть не захищався, - тихо сказав він, перш ніж нахилив голову. - Знаєш, він сказав, що більше не заподіє тобі шкоди.

Я здригнулася від його слів.

- Відколи це ви двоє розмовляєте, - пробурмотіла я.

Він фиркнув.

- Не часто і не дуже. Після того, як ти розповіла їм про наше життя, коли ми приїхали сюди і ти знепритомніла в їдальні, я пішов у кімнату, в яку тебе помістили, щоб подивитися, як ти почувашся, і ми трохи поговорили. Даріус не відходив від тебе ні на крок.

У моїх грудях потепліло від його слів, від думки, що Даріус залишався поруч зі мною, коли я міцно спала. Думаючи про це, коли я прокидалася, він завжди приходив до мене щодня, залишався зі мною, поки не йшов уночі ненадовго. Але він завжди повертався, хоча я не хотіла з ним розмовляти. Я була не в змозі придушити всі свої емоції, щоб нормально функціонувати, і дозволила своєму болю виплеснутися назовні.

Однак він не вагався, і коли його терпіння щодо мене вичерпалося, він допоміг мені прокинутися від тієї кризи, в якій я опинилася. Коли я думала про це, Даріус дуже допоміг мені, поки я була тут.

Зробивши рівний вдих, я нахилилася вперед і взяла стиснутий кулак Джоша у свою руку.

- Я прощаю тебе, - пробурмотіла я, просто бажаючи, щоб між нами все було добре. - Так багато всього сталося, я не хочу, щоб між нами була така дистанція. Я хочу свого брата.

Він раптово схопив мене і притягнув до себе, стискаючи в обіймах. Мої ноги звисали по обидва боки від нього, коли я обняла його за шию, притискаючи до себе. Я сумувала за ним.

- Я загладжу свою провину, Рея, - він стиснув мене міцніше. - Я...

Двері в спальню з гуркотом відчинилися, і я підстрибнула, підкидаючи голову. Даріус застиг у дверях, дивлячись поверх мене, що сиділа на колінах у Джоша, і його погляд став убивчим, жорстким і безжальним, коли він перейшов на Джоша.

- Відвали, блядь, від неї. Зараз же, - глухо проричав він, його домінування розлилося по кімнаті.

Я злізла з колін Джоша, з побоюванням згадуючи останній раз, коли Даріус бився з Джошем. Я підійшла до нього говорити, коли він заговорив.

- Чарльз уже на шляху сюди. Нам потрібно перевезти тебе й решту кудись іще.

У мене кров застигла в жилах.

- Я зберу Сару, - квапливо сказав Джош, виходячи з кімнати, щоб зробити саме це, але не без того, щоб триматися подалі від Даріуса, оскільки його очі відстежували кожен його рух.

Я оглянула кімнату, помічаючи дещо з подарованого мені одягу, безладно розкиданого по кімнаті. Я попрямувала до них, бажаючи сховати їх на випадок, якщо хто-небудь пішов би сюди, коли чиясь рука грубо схопила мене ззаду за шию. Мене притиснули до твердих грудей. Губи торкнулися мого вуха, і я здригнулася, перш ніж зашипіла від легкого уколу, коли Даріус прикусив його, його гнів наповнив кімнату.

- Залиш це, хто-небудь прибере. Що стосується того, на що я щойно натрапив, маленьке вовчечятко, - низько заричав він, притискаючись до мене, щоб я могла відчувати його всього цілком. - Я думаю, нам потрібно обговорити, чому ти сиділа на колінах в іншого клятого чоловіка.

Він перемістив губи від мого вуха до плеча, прикушуючи через тканину футболки досить сильно, щоб змусити мене схлипнути.

- Але це має статися пізніше, і це станеться, Рея.

Він розвернув нас, його хватка на моїй шиї вивела мене за двері і повела коридором.

- Він мені як брат, Даріусе, ти не можеш...

- Тихо. Не зараз.

Це команда, його голос сочився нею, і я знала, що зараз не час тиснути на нього. Я мовчки йду коридором, звертаючи у звивисті коридори, поки ми не дійшли до кінця одного з них.

Даріус відчинив двері й заштовхав мене всередину, усе ще злячись на те, що він побачив в іншій кімнаті. Його запах огортав мене разом зі слідами мого, і я задавалася питанням, навіщо він привів мене у свою спальню. Я повернулася, збираючись запитати його, коли побачила, що він зачинив двері, але з іншого боку. Я підійшла до них, схопилася за ручку. Я потягнула, але двері не відчинилися.

- Даріусе, - шиплячим шепотом промовила я.

Цікаво, що, в ім'я Богів, він робив.

- Я повернуся, коли вони підуть, - сказав він мені через двері злегка приглушеним голосом.

- Я не залишуся тут одна, де інші? - запитала я, паніка піднялася в мені.

- У безпеці, - це все, що він сказав, а потім я почула його кроки, що віддаляються.

- Даріус! - я закричала, стукаючи у двері, але він не відповів. - Виродок, - загарчала я, а потім закликала свою силу, щоб відчинити двері.

Вусики досягли дверей, намагаючись силою відчинити їх, але нічого не виходило.

- Цей виродок.

Моє дихання почастишало, і я притулилася спиною до дверей, моє серцебиття вийшло з-під контролю. Руна захлипла всередині мене.

Чорт.

Що, якщо Чарльз що-небудь накоїть? Що, якщо він заподіє комусь шкоду, а потім знайде тут мою зграю?

Що, якщо Даріус брехав увесь цей час і став на бік Чарльза і розповів йому?

Ні. Ні, це вже в минулому.

Довіряй, - нагадала я собі.

Ми дали клятву на крові, щоб підтвердити це. Щоб заспокоїти мене, що він не стане навмисно завдавати мені болю. Я подивилася вниз на слід від його укусу на моєму передпліччі, нагадування про те, що він дав мені клятву. Від нього виходило тонке фіолетове світіння, яке ніби нагадувало мені, що він не став би наражати мене на небезпеку. І це після всього, що він сказав і відкрив мені останнім часом... ні, він би так зі мною не вчинив, я в цьому впевнена.

Але ця обіцянка не включала в себе решту моєї зграї.

Ти моя, і я несу відповідальність за те, щоб захистити тебе від будь-якої загрози, що виходить не від мене. Твоя зграя - це продовження тебе, тому вони також будуть захищені, поки ти жива.

Спогад про те, що він одного разу сказав, заспокоїв мене, бо він дотримувався цього, особливо коли я не була під його захистом.

Я провела рукою по обличчю. Даріус ненавидів Вищих так само сильно, як і я зараз. Він хотів насадити голову Чарльза на піку. Мені потрібно це пам'ятати.

Мій погляд перемістився на двері, через які я ще не заходила, і я підійшла до них, піднімаючи останнє зроблене мною різьблення, з цікавістю дивлячись, що знаходилося по іншій бік. Вони виходили у велику вітальню і їдальню, і я заругала себе за те, що не зайшла сюди, коли Даріус востаннє замикав мене в кімнаті. Бежеві стіни й темна підлога надавали кімнаті нейтральнішого вигляду, ніж темрява його спальні, і мені це одразу сподобалося. Я підійшла до вікон від підлоги до стелі й виглянула назовні. Звідси я побачила верби, де ми з Даріусом намагалися вмовити Руну вийти, а ще далі я побачила ті ж самі гори вдалині, як якби я була на балконі. Я сіла на підлогу й притулила голову до вікна, чекаючи, доки сонце освітить озеро далі на сході, і вода заблещить у його променях.

Важко повірити, що я перебувала в тому становищі, в якому перебувала зараз. Моєму затишному життю в Ерідіані настав кінець. Вищі знали, що я жива, і, наскільки я знала, просто зараз найсмертоносніший з них міг бути просто у мене під ногами. Моя зграя була Бог знає де, і ми розкривали більш підступні діяння, вчинені Вищими та Елітою.

Усе, що вони зображували, було брехнею, ви не могли довіряти нікому з них. Той факт, що ми перебували в замку, сповненому Еліти, яка будь-якої миті могла прийти й ударити будь-кого з нас у спину, абсолютно не сприяло моєму сну. Постійне занепокоєння про те, що хтось із них міг прийти в це крило і помітити когось із нас, приводило в жах. Потім була Сара. Імовірно, тому Чарльз тут, щоб повідомити Даріусу, що вона зникла. Сумніваюся, що Даріус думав, що Чарльз настільки дурний, щоб не підозрювати, що щось відбувалося. Даміан і Заїд поговорили з моєю тіткою Селеною і забрали її з дому. Моя тітка сказала б їм про це, коли вони дізналися, що Сара зникла.

Даріус знав, що це сталося б. Що його будуть допитувати про присутність там Еліти і що будуть допитані Даміан і Заїд. Я повинна вірити, що вони знали, що робили.

Я просто сподівалася, що Даріус зможе заспокоїти Чарльза настільки, щоб змусити його піти. Ми не могли зустрітися з ним віч-на-віч просто зараз, хоча я нічого так не хотіла, як спуститися вниз і розірвати його на шматки. Вимагати, щоб він повернув мені Кейда і сказав, де інші члени моєї зграї разом із тими, кого він вкрав.

Хто знав, скільки з Еліти на його боці в цитаделі, які відвернулися від свого Альфі. Даріус сильний, але проти Чарльза і скількох взагалі Еліт? Це смертний вирок. Ні. Ми не могли атакувати зараз. Якщо Чарльз що-небудь запідозрить, він переведе їх куди-небудь ще. Я в цьому впевнена.

І тоді все повернеться проти нас.

З якоїсь причини він вищий за Чарльза, могутніший за інших, але ніхто не знав масштабів його влади. Просто те, що вона сильна.

Я затремтіла від спогадів, що нахлинули, про те, як він використав частину своєї сили на мені.

Я пам'ятала, як кров сповільнилася в моєму тілі. Кожен удар мого серця викликав біль у ребрах, від якого перехоплювало подих. Ще він любив вогонь, багато-багато вогню. Мої ступні підтвердили це. Хоча його вогонь ненормальний.

Я встала і пройшлася кімнатою. Взад-вперед, взад-вперед. Струшуючи руками, я намагалася прогнати нагадування про те, що моє тіло ніколи не матиме колишнього вигляду, якщо я не вимовлю це по буквах. Що у мене завжди було нагадування про те, через що вони змусили мене пройти.

Ніколи не зникаючи, ніколи не покидаючи. Просто, завжди поруч.

Я знову пройшла повз вікна, але тут же зупинилася, схопившись за різьблення у вигляді бузкового дерева. Моє серце нерівно забилося, коли я притулилася обличчям до скла і подивилася вдалину. З'явилися чорні крапки. Їх, мабуть, сотні, розкиданих там по трав'янистих пагорбах. Я притиснула долоню до вікна, насилу ковтаючи в міру того, як у полі зору з'являлося все більше й більше людей.

Тоді я точно зрозуміла, що це таке.

Рогури.

Їх так багато.

Моє серце заболіло від усвідомлення того, що скоро десь у селі станеться напад, і це забере так багато життів.

І все, на що я здатна в цей момент - це нічого не робити.

Просто дивитися, як вони рухалися, і молитися Захарісс, щоб, з ким би не зіткнулися ці рогури, вони змогли втекти.

Усе, що вони могли зробити, це втекти.

З про рок Один

Даріус

Я спустився вниз сходами після швидкого прийняття душу, переконавшись, що аромат Реї повністю змито. Я ненавидів це.

Прямуючи до головного залу, де, я знав, Чарльз чекав на мене, я приготувався до його присутності. Прийшов Маверік і повідомив мені, що Чарльз портирувався до фортеці Вокгайм з кількома своїми охоронцями і Мейз, усього за кілька хвилин до того, як я вирушив на пошуки Реї. Я знав, що врешті-решт він розповів би мені те, що сказав під час нашої останньої розмови. Я просто не думав, що це станеться так скоро.

Лео чекав мене біля входу в зал і злегка кивнув, його щелепа стиснута, даючи мені зрозуміти, що він чимось незадоволений. Без сумніву, Чарльз проговорився. Він відчинив великі подвійні двері і відійшов убік, пропускаючи мене, слідуючи за мною. Еліта сиділа на лавках за довгими столами, і їхня балаканина швидко затихла при моїй появі. Я пройшов посередині, мої черевики важко ступали по кам'яній підлозі з кожним моїм кроком.

Твердо зберігаючи свою маску їхньої Альфи, я подивився на тих, хто покликаний бути вірним мені й тільки мені. І все ж дехто, з ким ми зустрілися поглядом, у них промайнув виклик, і я подумки зауважив, що треба назвати моїм братам імена тих, хто кидав мені виклик, хто виявляв неповагу до мене, зустрічаючи мій погляд. Я вивільнив своє домінування в просторі, і деякі сіли пряміше, моя сила змусила їх зосереджено слідкувати за кожним моїм рухом, поки я йшов по проході.

Чарльз сидів за найбільшим столом у кінці зали. Він встановлений на невеликій платформі, на якій сиділи ми з братами, коли проводили тут збори або обідали. Я майже загарчав на нього, коли він зайняв моє місце в центрі столу, але тепер, коли я знав, що він

робив зі своїми людьми, без відома всіх, крім тих, хто в цьому замішаний, ще важче тримати Дракса у вузді через його власницьке ставлення до нашого місця.

Я піднявся на дві маленькі сходинки до свого столика і зупинився прямо перед ним, коли він відкинувся на спинку мого стільця. Мейз, що сиділа ліворуч від нього, кокетливо посміхнулася мені, нахилившись уперед, щоб показати свої циці, що вивалювалися з топа, які мене абсолютно не цікавили.

- Альфа Даріус, - промурликала вона.

Мої корінні зуби стиснулися.

- Я чекала на тебе. Проходь, сідай.

Вона вказала на порожнє місце поруч із собою, тоді як я просто тупо дивився на неї. Коли вона зрозуміла, що я не зрушив з місця, вона надула губи і повернулася на місце, схрестивши руки на грудях, оглядаючи кімнату.

Мій погляд перемістився на Чарльза.

- Що ти тут робиш? Якби тобі потрібно було поговорити зі мною, я б приїхав до замку Волворн.

Він зробив ковток вина, мого, збовтав його у своєму келиху і пильно подивився на мене поверх обідка.

- У мене є новини, якими я маю поділитися з тобою негайно, - це все, що він сказав, поки я чекав продовження.

Він не дав мені більше, і я прикусив язик, пускаючи кров. Дракс випростався.

- І що це за новини?

Я нахилився вперед і взяв маленький шматочок хліба, відкушуючи від нього, чекаючи його відповіді.

- Альфа Пол і його син Патрік покинули Волворн, щоб повернутися додому, у порожній будинок.

Я насупив брови.

- Це проблема, тому що? Подруга Альфи Пола кинула його?

Я зобразив легкий інтерес, повільно пережовуючи. Я відкусив ще шматочок домашнього хліба і чекав, коли він продовжить, знаючи, що це гра, в яку він грав. Тільки він не знав, що я тепер теж у неї грав.

Чарльз зітхнув і з силою поставив свій келих на стіл.

- Його подруга там, проблема не в цьому. Проблема в тому, що пара Патріка, якою вона незабаром стане, зникла. Знову.

- Якого біса вона знову зникла? Ми щойно забрали її з Елідіана кілька місяців тому, - я кинув решту хліба на стіл і склав руки, дивлячись на нього згори донизу. - Я не можу продовжувати гру в хованки, занадто багато треба зробити.

- Ти будеш робити те, що я скажу, - прогримів Чарльз, і кімната затихла.

Ви могли відчутти, як зростала напруга, Еліта неспокійна, тоді як інші жадали моєї крові.

- Забирайтеся, - наказав я Еліті, ледь стримуючи лють, ледь стримуючись, щоб не перестрибнути через цей стіл і не відірвати йому голову голими руками.

Еліта встала зі своїх місць, не гаючи часу, залишаючи зал. Коли всі вони пішли, я кинув на Чарльза попереджувальний погляд.

- Не приходь у мою фортецю і не наказуй мені робити те, що ти кажеш. Ти забуваєш, що я допомагаю тобі, тому що я так хочу.

Він видав низький смішок, його темні очі жорстокі.

- Даріусе, як ти думаєш, чому це правда? Я правляча влада у Врохкарії, моє слово - закон, ти знаєш це з нашої останньої зустрічі. Якщо я накажу тобі щось зробити, ти це зробиш. Ти в мене під каблуком!

Він грюкнув долонями по столу, і той тріснув, дерево розлетілося вщент під його натиском, коли він встав.

Я не зрушив з місця. Не тоді, коли шматки дерева порізали мені щоку й ударилися об тіло, або коли рештки столу впали на землю, а їжа й питво пропали даремно. Я відчував, як Лео присунувся ближче до мене, його тіло напружилось, коли він чекав мого слова, але я нічого йому не сказав. Я струсив футболку руками, знімаючи з неї шматочки дерева, і підняв голову на Чарльза.

- Може, ти й Вищий лорд, але ти знаєш, що я нікому не догоджаю. Я допоміг тобі, бо мій батько попросив мене про це перед смертю. Я дотримуюся Законів Врохкарії, але це не ти. Будь обережний, Чарльзе, або ти втрадиш підтримку Еліти, якщо продовжиш намагатися зробити мене своїм хлопчиком на побігеньках.

Його очі спалахнули кольором індиго, і я примружився, дивлячись на нього, відчуваючи тепло на шиї від моїх відмітин, бажаючи постати переді мною на демонстрації сили.

- Ти недовго користуватимешся лояльністю Еліти, Даріусе, без моєї допомоги. До мене вже приходять їхні родини, стурбовані тим, що Спадкоємець став Альфою Еліти. Як ти думаєш, хто заспокоює їхнє занепокоєння? Я заспокоюю. Без мене ти б більше не був Альфою Еліт.

- Мені наплювати, що думають. Я Спадкоємець Казьє, я канарський вовк, і ніщо не може змінити цього, як і моє становище Альфи.

- Ми вже обговорювали, як я міг би замінити тебе, - розмірковував він, і я роздратований.

Він рукою допоміг Мейз піднятися зі стільця. Вона посміхнулася йому, прикусивши губу, і мені захотілося згорнути їй шию.

- Ти шукатимеш Сару, спаровуватимешся з Сарою і будеш приносити потомство, поки ми шукаємо Ласандрею. Коли її буде знайдено, ми теж зробимо на світ дітей від неї, ми зробимо так, як я цього вимагаю.

Тільки через мій гробаний труп.

- Ти будеш робити те, що тобі сказано, перш ніж я зберу Вищих і зроблю заклик зайняти позицію, і змушу тебе сісти на місце, яке залишив тобі твій батько. Ти розумієш, Даріусе? - його темні очі впилися в мої, але мої такі ж темні.

- Ти не можеш силою посадити мене на місце.

- Я можу і зроблю, це пов'язано клятвою. Від цього нікуди не дітися.

Ось як він думав.

- Це твоє останнє попередження. Я більше не потерплю нічого від тебе. Парування заспокоїть людей, допоможе послабити повстання, яке, на їхню думку, щось змінить. Тоді ми зможемо знову зосередитися на більш серйозній проблемі. Покінчимо з рогурами.

Він вийшов уперед, залишаючи Мейз за столом, і зупинився, коли опинився поруч зі мною.

- Я поговорю з Елітою, яка була в зграї Казарі в день зникнення Сари, і ти негайно зробиш те, що я вимагаю.

Я стиснув щелепи.

- Ти відсторонюєшся, Даріус, не думай, що я цього не бачу. Я зайнятий, а не сліпий, і я з'ясую, що зробило тебе таким, і розтרוщу це, щоб нагадати тобі, кому ти повинен коритися.

Він пішов, не сказавши більше ні слова. Я зробив кілька глибоких вдихів, відчуваючи прилив сили, яка хотіла вирватися у моїх ніг.

- Даріус, - промурликала Мейз. Її голос різав мене, немов ножі, що здирають шкіру. - Це спарювання буде благословенням, ось побачиш. Я справді сподіваюся, що ми зможемо спробувати... багато чого.

Я відступив, і вона присунулася ближче. Лео відкашлявся, і моя голова повернулася в його бік.

- Тоді я залишаю тебе, - сказав Лео, люто дивлячись на Мейз, перш ніж вийшов у коридор.

- Іди нагору, третя кімната праворуч і не далі. Я скоро приєднаюся до тебе.

Вона посміхнулася на всі зуби і злегка вигнула спину.

Вона нічого не робила для мене, абсолютно нічого.

- Звісно, Альфа Даріус, я буду з нетерпінням чекати.

Проходячи повз, вона провела пальцями по моїй руці, і мені захотілося зламати їх, коли мене пронизала відраза.

Я знав, Чарльз сказав, що хотів, щоб ми спарувалися, народили цуценят, щоб люди почувалися невимушено. Дати всім зрозуміти, що я, Спадкоємець Казьє, став розсудливим, і це змусило б людей думати, що я не небезпечний.

Він помилявся.

Я завжди був би небезпечним для тих, хто завдавав болю мені, для тих, хто завдавав болю людям.

І Вищі - ось ті люди.

Щойно двері в хол зачинилися, і Мейз зробила, як їй було сказано, моя сила вибухнула, і кімната здригалася від її магії, коли я голосно заричав, втупившись у підлогу. Чорний туман заklubився навколо моїх щиколоток, піднімаючись по всьому тілу подібно до вихору. Шматочки дерева впилися в його силу, дедалі швидше й швидше, доки з мене не вирвався вибух сили, через що ці шматочки дерева розлетілися в різні боки і врізалися в стіни.

- Виродок, - загарчав я, моє дихання почастишало.

Я стиснув кулаки, то розтискаючи, то стискаючи. Туман, що оточував мене, широко розкрутився, і я випустив його на свободу, коли він скрутився. Нитки майоріли, і все, що я міг бачити, - це повна темрява на секунду, перш ніж я почув Лео.

- Даріусе, брате. Заспокойся, - покликав він, і я затримав подих, коли Дракс низько заричав.

Я зробив кілька глибоких вдихів, перш ніж здобув контроль, знаючи, що мені потрібно дещо зробити. Моя магія завмерла, і я придушив її, дозволяючи їй проникнути в моє тіло, поки Дракс гарчав усередині мене.

- Що ти збираєшся робити? - запитав Лео, невпевнено підходячи і стаючи переді мною. - Як ти думаєш, може, тобі варто піти і знайти іншу пару, щоб дати нам більше часу? Нам потрібно знайти зниклих і те, де вони були заховані.

- Останнє, чого я, чорт забирай, хочу, це злучатися з кимось іще, Лео, - сказав я йому, дивлячись на свою руку і відмітину від укусу Реї.

Вона прихована від усіх, крім мене і неї, якщо тільки я не дозволив би їм побачити.

- У мене немає часу возитися з цим лайном.

- А що, якщо ми знайдемо когось і просто прикинемося, що ти збираєшся народити на світ Спадкоємця?

- Для цього потрібні шлюбні укуси, я не можу цього зробити, - зітхнув я, озируючи безлад у залі.

До того ж, я не думав, що вона довго протягне, якщо моє маленьке вовчєня добереться до неї.

Я відчув, як погляд Лео впився мені в обличчя.

- Тоді що нам робити?

Я попрямував до виходу.

- Ми знайдемо місце, де він тримає вовків, і покінчимо з цим. У нас закінчується час, коли справа стосується його, - я зупинився і подивився на нього. - Підемо в підвал, потім я розберуся з цією сукою нагорі.

Лео зітхнув, але все одно пішов за мною.

Закриваючи за собою двері в підвал, Даміан притулився до стіни, його очі сповнені занепокоєння. Я відмахнувся від цього, йдучи коридором, Даміан і Лео йшли за мною.

Дійшовши до підніжжя сходів, я розправив плечі, подивився на них від низу до верху і зробив глибокий вдих. Шерсть Дракса встала дибки, він хотів вчепитися в мою шкіру і розірвати Мейз на шматки, знаючи, що вона прямо над ним, чекала на мене.

Але вона не становила загрози для Реї. Він не розумів цього, оскільки моя магія порами виходила з мого тіла, туман огортав мою шкіру.

Заспокойся, - сказав я йому, і він заричав так люто, що в мене оголилися зуби.

Я не очікував, що Чарльз приїде сюди або змусить спаровуватися.

Не зараз, не зараз.

Загроза того, що сказав Чарльз, важко нависла над моєю головою, коли ми говорили востаннє, загроза того, що він сказав, що зробив би з моїми людьми і Кейдом.

Витягнувши шию вбік, я піднявся сходами. Жах оселився всередині мене, і я знав, що б не сталося в тій кімнаті, це змінить подальший курс.

Я не знав, як швидко все зміниться, чи зможу я приховати це, чи зможу я змусити це працювати так, щоб ніхто не знав певний час, поки ми тут усе не владнаємо.

Але я маю спробувати щось зробити, щоб у мене було більше часу, поки невідомість не вирвалася на свободу.

З кожним кроком, який я робив, мої плечі напружувалися від рішучості.

Раптово зі сходів пролунав крик, і я різко повернув голову, коли Лео і Даміан миттєво опинилися поруч зі мною. Наступної секунди я помчав угору сходами, не впевнений у тому, хто це був, але в глибині душі дуже сильно хвилювався.

Там не повинно бути нікого, крім Мейз, а Рея замкнена в нашій кімнаті за допомогою моєї магії, далеко від того місця, куди я відправив Мейз.

Ми подолали сходинки по дві за раз, зупиняючись нагорі, коли настала тиша. Я нахилив голову, намагаючись прислухатися, звідки донісся цей крик.

До моїх вух донеслося булькання, і наступної миті я вже йшов коридором. Коли я завернув за ріг, до мене донісся запах крові, і мене наповнило занепокоєння.

Я відчув, як Даміан і Лео напружилися в мене за спиною, коли ми спустилися все нижче, слідуючи за запахом крові. Я помітив відчинені двері ліворуч від себе, ті самі, куди я відправив Мейз, озирнувся на них через плече і кивнув у їхньому напрямку. Наступної секунди мій клинок опинився в моїй руці, і я задавався питанням, від кого ця кров і чи не приходив сюди хтось ще без мого дозволу.

Ще одне булькання, а потім усе стихло.

Я підійшов до входу в спальню і різко зупинився, окидаючи поглядом сцену, що відкрилася переді мною.

- Чорт.

З про рок Два

Рея

До

Я заричала і ходила по кімнаті, моя лють і нервозність здригалися всередині мене, побачивши цих рогурів вдалині, побачивши присутність Чарльза в замку.

Я не могла залишатися в цій кімнаті, я не могла позбутися відчуття, що щось не так.

Я підійшла до столика поруч із ліжком і взяла з нього нову квітку лесії, після того як Даріус змінив попередню. Я вдихнула її аромат, намагаючись заспокоїтися, але це не допомагало. Обережно поклала її назад у склянку, подивилася на двері й заричала, перш ніж підійшла до них.

Я заспокоїла свій розум і відчула силу всередині себе, силу, яка була подарована мені Богом. Даріус не міг тримати мене тут.

Я поклала долоню на двері, відчуваючи, як магія Даріуса щільно замкнула їх. Я змусила свою силу переміститися в долоню, і спрацювало. Магія просочувалася з мене до дверей, відчуваючи магію Даріуса, намагаючись прослизнути крізь щілину. Коли я нічого не знайшла, я заплющила очі й натиснула сильніше, вдавлюючи ще більше в дерево, поки не з'явилася крихітна тріщинка в ущільнювачі. Я направила в нього свою магію, проникаючи під нього і витісняючи магію Даріуса з поверхні. На потилиці в мене виступали крапельки поту, а рука тремтіла від спроб зберегти контроль, але я продовжила.

Невеликий приплив сили торкнувся мого обличчя, як легкий вітерець, і я розплющила очі, посміхаючись тому, що мені вдалося вивільнити її. Я зробила вдих і опустила ручку, висовуючи голову в коридор. Я не впевнена, що очікувала побачити, але там порожньо.

Виходячи з кімнати і йдучи коридором із тим самим почуттям страху, що тягарем лягає в мене в животі, я розкрила свої почуття і намагалася прислухатися до всього. Але все тихо.

Я не впевнена, де міг бути Чарльз, я всього кілька разів була в цьому крилі і в садах за ним. Решта Еліти досі навіть не знала, що ми тут, тому ми були ізольовані в цій частині цитаделі. Звертаючи в інший коридор, я почула, як зачинилися двері, ледь чутний звук, але, тим не менш, я його почула.

Хто це був?

Завмерши на мить, я чекала чогось іще. Коли нічого не сталося, я на легких ногах прокралася туди, звідки почула звук. Загортаючи за ріг, я нахилила голову, коли почула звуки, схожі на шаркання, з однієї з кімнат далі. Ковтаючи, я робила маленькі кроки, гадаючи, чи там хтось із моєї зграї, і моє нетерпіння побачити одного з них, надія, змусила мене прискорити кроки. Коли до моїх вух донісся якийсь шурхіт, я зупинилася перед дверима.

Я потягнулася до ручки, коли на мене навалився чужий запах.

Мої брови насупилися, а губи стиснулися. Запах знайомий, але я не могла точно визначити. Одне могла сказати точно, це не один із членів моєї зграї, і мені це не сподобалося.

Потім пролунало хрипке зітхання, що переходило в жіночий тон, і мої очі впилися у двері.

Не роздумуючи, я штовхнула двері. Вони з гуркотом вдарилися об стіну, і постать переді мною повернулася, на її надто знайомих губах з'явилася усмішка, коли бретелька з лівого боку сукні зісковзнула з її руки.

Щойно вона побачила мене, вона завмерла, її очі розширилися, коли я моргнула.

- Мейз? - я заричала, не впевнена, що вірила в те, що бачила.

- Якого хріна ти тут робиш?! - зажадала вона, піднімаючи долоні, коли до них прийшла її магія блакитного кольору.

Я оглянула кімнату. Тут більше нікого немає, і я не чула, щоб хто-небудь наближався. Що вона тут зробила? Я опустила погляд на сукню, яку на ній одягнуто, і гнів вирвався назовні. Це всього лише клаптик матеріалу, з розрізом збоку, досить високим, щоб

побачити, що на ній навіть немає спідньої білизни. Мої очі ковзнули по обтислій сукні, по низу її грудей, по тому, як ледь ховалися її груди.

Вона відступила на крок, і я перевела погляд на ліжко. Туди ж вирушила її спідня білизна. Вона поклала її в центр, і я побачила там вологу доріжку. Мої задні зуби стиснулися, коли мій лютий погляд знову зупинився на ній.

- Що ти робиш? - заричала я, роблячи крок до дверей.

Спогади про те, як вона була поруч із Кейдом, пронизали мене. Вона заподіяла йому біль.

- Ти не повинна бути тут! - закричала вона, її магія шалено оберталася в клубку. - Як ти взагалі сюди потрапила?

- Я там, де і повинна бути.

Мої руки стиснулися в кулаки, і я прислухалася до будь-яких інших ознак життя. На випадок, якщо це якась пастка. Чому вона в цьому крилі?

- Даріус знає, що ти тут? - запитала вона, дивлячись поверх мого плеча.

Вона посміхнулася.

- О, хіба це не прекрасно? Я можу передати йому тебе як шлюбний подарунок.

Мої думки змішалися.

- Що ти щойно сказала?

- Ах ти, бідолаха, - знущалася вона. - Ти думаєш, Даріус, Альфа Еліти, продовжуватиме жити з тобою в нетрях?

Вона засміялася, і це звучало жорстоко.

- Ти зрадниця, він би не захотів тебе бачити. Ну, насправді, він би хотів, він би із задоволенням відшмагав тебе ще трохи.

Я здригнулася, але навіть не відчула цього, слово шлюбного повторювалося знову і знову.

- Знаєш, я спостерігала за тобою, - сказала вона із самовдоволеною посмішкою на губах, і я нахилила до неї голову, але мені здавалося, що це не я.

Таке відчуття, що щось інше повільно оволоділо моїм тілом.

- Я думаю, що в якийсь момент ти побачила мене, спробувала піти за мною, щоб подивитися, але ти занадто дурна, щоб подивитися на дерева.

Я подумки повернулася до того часу, коли я запитала Джоша, де Еліта в Ерідіанському лісі, настільки впевнена, що бачила когось, і я дійсно бачила її. Вона насупилася.

- Мені так шкода, що моєму Даріусу доводиться миритися з тобою, ти була з ним як розпусна шльондра, терлася об нього, як відчайдушна сучка, якою ти і є, - продовжила Мейз, коли я відчула тепло своїх відмітин, які з'являються на моєму обличчі. Мейз підняла руки. - Можливо, після того, як я зв'яжу тебе, прив'яжу до стільця, коли Даріус, нарешті, з'єднається зі мною і зробить мене повністю своєю...

Його?

Я подивилася на ліжку, а потім повернулася до Мейз, рух здавався повільним, ніби я долала важку роботу. Однак лють усередині мене наростала швидко. Це схоже на вулкан, готовий вибухнути, і коли рот Мейз продовжив рухатися, на її обличчі з'явилася усмішка. Мій погляд знову повернувся до ліжка, до її нижньої білизни, потім до її сукні, до її слів.

- ...він так добре мене трахне, і ти зможеш подивитися...

Більше я нічого не почула, бо рушила. Думка про те, що ця відьма торкалася до нього, про те, що Даріус трахав її... Він знав, що вона тут? Чи планував він трахнути її на цьому ліжку.

Цей вулкан щойно вивергнувся.

Моя магія проникла в мої долоні, і я послала кулю прямо в неї. Вона відхилила її своєю власною магією, на її обличчі промайнув шок, перш ніж нею оволодів гнів.

Вона злилася? Вона ще нічого не бачила. Минулого разу вона була захищена бар'єром Вищих, а тут вона на виду.

Вона простягнула до мене обидві руки, і мене підкинуло в повітря, заскочивши зненацька. Моя спина стикнулася зі стіною, і я знала, що це має бути боляче, але я цього не відчула. Я піднялася на ноги і знову накинулася на неї, поки вона хихикала. Наступним у мене полетів осколок, зроблений із льоду, і я кинулася в кут кімнати, знаючи, що він подряпав мені верхню частину руки. Я все ще рухалася вперед. Моя магія вирувала всередині мене, злячись і бажаючи вирватися назовні, і я дозволила їй. Нитки моєї сили вирвалися з мого тіла, вириваючись з моїх рук, коли я підбігла до неї і схопила її за горло. Вона закричала, її очі налилися кров'ю, коли я стиснула сильніше, і моя сила впилася в її шкіру. У моїй магії немає ритму, я не могла подумки контролювати їхнє розташування на її

тілі. Усе, що я бачила у своїй голові - це два тіла на ліжку. Одне з них належало мені, інше нікому.

Даріус належав мені, а я - йому. Ніхто інший не доторкнеться до нього таким чином, не буде володіти ним таким чином.

Як вона взагалі посміла вимовити ці слова.

Гарчання, на яке я й не підозрювала, що здатна, вирвалося з мого горла, коли Руна вторила йому. Відкидаючи Мейз убік, я подивилася на неї зверху донизу і зробила крок назустріч, відчуваючи укол у бік. Я подивилася вниз. Крижаний осколок стирчав просто в мене під ребрами, і навколо нього текла моя кров. Я стиснула його в руці, мої очі зустрілися з Мейз, коли я витягла його. Це тільки заважало нам. Вона з жахом подивилася на мене, коли магія повернулася до мене, і я відчула, як вона подорожувала всередині мене, прямуючи до того місця, де мені боляче.

Вона змахнула руками, і наступної секунди опинилася на ногах із клинком із льоду.

Я підійшла до неї.

- Кейд насолоджується моєю компанією.

Вона посміхнулася, оголюючи закривавлені зуби. Я різко зупинилася при цьому імені, моя кров, яка кипіла, миттєво похолоділа.

- Він таке загублене цуценя, - надулася вона. - Хтось мав подбати про нього... змусити його побачити помилку своєї поведінки. Змусити його кричати.

Я знову на ній, пірнула під її клинок, коли вона замахнулася, і ми впали на підлогу. Я перехопила її клинок, моя рука потягнулася до її зап'ястя, щоб притиснути його. Вибух її сили вдарив мене в живіт, і я гартувала, кров бризнула з моїх губ. Я заричала і стиснула її інше зап'ястя, мій погляд твердий. Я намагалася закликати свою магію, щоб утримати її, але вона фокусувалася винятково на пошкодженні мого боку.

- Де він? - заричала я, стискаючи її зап'ястя так сильно, що хрустіли кістки.

Вона засміялася.

- У замку Волворн, де ж йому ще бути. Він потребує належного навчання під керівництвом Вищих і, звісно, мене.

- Що ти з ним зробила?

Вона звивалася піді мною, сміючись.

- Розкажи мені!

Вона плюнула мені в обличчя.

- Даріус не буде радий, що ти тут, і він не буде щасливий, коли побачить, що ти зробила зі мною, - вона облизнула губи. - Він буде лютим після того, як захопить тебе, і я заспокою його своїм тілом. Я впевнюся, що він розслаблений і там, де мав бути весь цей час. Усередині мене, на все наше життя, поки тебе використовують як пішака Вищих, племінну кобилу, що вигодовує немовлят одне за одним. Я буду іноді відвідувати тебе, приводити з собою Кейда. Насправді, Кейд теж може одного разу стати батьком дитини від тебе, це те, чого від нього очікують.

Мене зараз знудить

- Але найголовніше, я прийду і побачу тебе, коли мій живіт буде сповнений насіння Альфи Еліти. Покажу тобі те, що ти ніколи не зможеш отримати, що, як я бачу, твоє бажання в цих відчайдушних очах.

Я клацнула на неї зубами, і вона хихикнула.

- Я бачила, як ти дивилася на нього в Ерідіані, бідолашна нелюба дурепочко. Ти ніколи не зможеш бути тією, хто йому потрібен. Ні, я буду тією, хто вгамує його спрагу, його голод. Я єдина, хто здатний задовольнити його, і Вищі це знають, тож я володітиму ним, доки ти будеш мучити себе образами нас із ним разом, після того, як я змушу тебе на все це дивитися.

Я моргнула.

Потім я знову моргнула.

Щось застигло мені зір, і я відчула, як затремтіло моє тіло. Руна заричала так пронизливо, що я впевнена, що це зірвалося з моїх губ, коли страх залив очі Мейз.

- Він не належить тобі, - заричала я на неї зверху вниз.

Вона посміхнулася, і я знову відчула, як її магія виходила від її рук. Холод миттєво охопив мої долоні, потім пальці. Такий холод, що обпікав. Лід почав вкривати тильну сторону моїх рук, і я намагалася зняти його з зап'ясть Мейз, але це марно, я примерзла до неї. Мої зуби застукали, моє тіло стрясало тремтіння, коли я знову подивилася на неї, поки вона говорила.

Її посмішка мерзена.

- О, але він мій, так вирішив Лорд Вищий, і Даріус погодився.

Він погодився? Він не став би, він не міг цього зробити.

У мене запаморочилося в голові, біль у руках тепер поширився до середини передпліч, коли лід розтікся. Я спостерігала, як він сягнув центру, покриваючи мої відмітини на руці. Коли він заклав точку посередині. Ось тоді я відчула те, чого раніше не відчувала.

Дикість. Каталізатор.

Дикість, якій я миттєво підкорилася.

Я зробила випад уперед, і наступної секунди мої зуби впилися їй у шию. Вона закричала, і я сильно вкусила її, гарчачи, коли її кров залила мій рот. Я рвала і шматувала, ламала її шию, поки вона намагалася відбитися від мене. Я смутно відчула, як вона відчайдушно звивалася піді мною, смутно усвідомила, що лід, яким вона вкрила моє тіло, тепер рухався по моїх руках і швидко поширився до моєї власної шиї.

Я все ще не зупинялася.

Я стиснула шматок її понівеченої плоті і відсторонилася, забираючи його з собою. Він випав у мене з рота, і я відійшла назад, просто ловлячи спотворене болем обличчя Мейз, коли перейшла на інший бік. Мої зуби знову впилися в її шкіру, і цього разу я вгризалася глибше, поки вона кричала.

Вона не отримає його.

Вона не доторкнеться до нього...

Він мій.

Мій.

Мій.

Мій.

Не маючи більше можливості дотягнутися до відвислої шкіри на її шиї, я схопила її за плече, відкушуючи все, до чого могла дотягнутися. Я не зупинилася, не могла зупинитися, поки Руна підтримувала мене всередині, низько гарчачи на знак заохочення від можливої загрози перед нами.

У глибині душі я знала, що маю зупинитися, запитати її про Кейда, змусити її розповісти мені, як я могла витягнути його звідти, змусити її допомогти мені, навіть якщо мені довелося б катувати її, щоб отримати відповіді.

Але думка про неї і Даріуса разом, про те, що вона тут заради того, на що він погодився...

Мої інстинкти взяли гору, щоб позбутися загрози, і я не могла боротися за будь-який контроль, навіть якби спробувала.

Тому я не намагалася контролювати свої дії, я керувала ними.

І я не зупинилася, поки не стала впевнена, що здобич піді мною перестала дихати.

З про рок три

Даріус

Зараз

Рея стояла там, видно бік її тіла. Місцями вона вкрита кров'ю, і я досить близько, щоб відчути запах її крові в повітрі. Я зробив крок уперед, навіть не дивлячись на тіло перед нею, бо мені потрібно побачити, де вона поранена.

Я побачив кілька порізів і подряпин, і моя кров закипала в мені, від такої швидкої і сильної люті. Мої мітки Спадкоємця загорілися, і я знав, що мої очі змінилися. Я заричав, це низько і глибоко, мені ненависна думка про те, що їй боляче.

Голова Реї повернулася в мій бік, на її обличчі гарчання. Вона тремтіла, її власні відмітини Спадкоємця з'явилися через мої, і це мене трохи заспокоїло. Зв'язок дзвеніла між нами, невидима мотузка обвивала один одного, і я зробив крок уперед.

Вона оголила зуби, її руки стиснулися в кулаки, коли вона повернулася до нас. Сині пасма з'явилися навколо кісточок її пальців, дико розвіваючись, і я завмер, нахилиючи до них голову. Моя власна сила зреагувала, готова сховатися під поверхнею.

Лео і Даміан виголосили прокляття.

Рот і шия в неї в крові, шкіра забарвлена в червоний колір. Вода стікала по її футболці, розхлюпуючись, і мені цікаво, чому її стільки на ній.

Від цієї думки я знову заричав.

Я зробив ще крок уперед, потім ще, і весь цей час моє маленьке вовчєня трясло від люті. Коли я переступив поріг, я повернув голову до тіла на підлозі, її очі тьмяні й відкриті. Мої брови насупилися.

Я збирався зробити ще один крок до кімнати, коли Рея попереджувально заричала.

Моя голова повернулася в її бік, моє домінування проявилось, так що аура заповнила коридор і кімнату. Її зустрілася з моєю, але замість зіткнення вони злилися воедино, створюючи щось наше.

Я дивився на неї, на її пульсуючі відмітини, на те, як її очі наповнилися чорними цяточками, яких я не бачив з того першого разу в замку Волворн.

Тіло на підлозі сіпнулося, і я відвів очі, щоб подивитися на нього знову.

- Чорт, - сказав Даміан, збираючись пройти повз мене.

Рея видала низький рик, і я простягнув руку, хапаючи Даміана за лікоть, поки вона стежила за кожним його рухом, обертаючись, щоб стати перед своєю здобиччю, готова не підпускати його близько.

- Іди, - сказав я йому. - І ти теж, Лео, я з цим розберуся.

- Вона, блядь, убила її, - прошипів Лео. - Коли це досягне Апогею...

- Я сказав, ідіть геть. Не змушуйте мене завдавати вам болю, щоб відвести вас від неї.

Вони завагалися, але зробили, як я наказав, і залишили мене наодинці з жінкою, в очах якої лють.

Коли я почув їхні кроки, які віддалялися, знаючи, що вони далеко звідси, я зайшов у кімнату і зачинив двері, жодного разу не повернувшись до неї спиною.

Вона спостерігала за мною, її очі - єдине, що стежило за мною, поки я рухався до центру кімнати.

- Ти вбила відьму, вовчєня? - запитав я, ще раз обводячи поглядом її залите кров'ю тіло.

Вона виглядала як воїн, воїн, який розправився з відьмою Вищих і вижив.

Мій член став твердим від цього видовища, хоча гнів оселився під моєю шкірою. Як, чорт візьми, вона вибралася з нашої кімнати?

Я зробив ще один крок до неї, і цього разу вона заричала на мене, її очі дикі, груди здіймалися. Схоже, я не єдиний, хто злився.

Я нахилив до неї голову, облизуючи губи.

- Ти хочеш побитися? - запитав я її, і її руки стиснулися в кулаки. - Що так розбурхало моє маленьке вовчєня, хм?

Вона нічого не відповіла.

Чудово.

Я зробив ще один крок уперед, ігноруючи її попереджувальне гарчання. Вона не лякала мене, не розуміла, що все, що вона робила - це заводила мене.

Глибоке муркотіння вирвалося з мене, коли я подивився на неї зверху. Вона не збиралася говорити про це просто зараз, у такому стані. Я не знав, що сказала їй Мейз, чи знала вона, навіщо відьма була тут. Її очі говорили мені, що вона знала. Її домінування пульсувало від неї, і я дозволив своєму знову вітати це, даючи їй зрозуміти, що в цій кімнаті було щось таке ж рівне їй.

Її гарчання стало лютішим, і кімнатою пронісся незнайомий вітерець. Я посміхнувся.

Я кинувся на неї, мої руки стиснули її, коли вона штовхнула мене. В її атаках немає координації, взагалі немає думки чи розуму. Вона заричала, звиваючись, лягаючись і вискалюючи зуби.

Вона дика.

Я розвернув її, штовхаючи до ліжка. Вона пручалася, але я міцно тримав. Її голова моталася взад-вперед, і зуби впилися в моє плече. Я застогнав, перш ніж дозволив собі видати сміх. Ах, так ось що вона зробила. Моє маленьке вовчєня вчепилося Мейз у горло, поки її не стало.

Боги, я не міг бути до біса твердішим.

Ми впали на ліжку, її ноги обвилися навколо моєї талії, і я не зміг зупинити рух стегон, даючи їй зрозуміти, що саме я думав про те, що вона тут зробила. Мої руки опустилися до її зап'ясть, і я притиснув їх з боків від її голови. Вона заричала, впиваючись у мою шкіру. Я відірвав її від свого плеча, відчуваючи, як моя шкіра розірвалася, коли я навис над нею. Вона клацнула на мене зубами, її очі сповнені люті, і я посміхнувся їй зверху вниз.

- Подивися на себе, - промурилкав я. - Така зухвала, така жорстока.

Я знову притулився до неї, і її стегна стиснули мою талію.

- Чорт. Ти й гадки не маєш, який ти зараз маєш вигляд.

Я взяв її зап'ястя в одну руку, закликаючи трохи своєї магії, щоб посилити хватку, а іншою рукою схопив її за горло. Вона схопилася за мою руку, бажаючи вкусити, але я ухилився від її зубів і міцно стиснув її. Коли вона все ще не заспокоїлася, я стиснув міцніше. Хрипкий вдих супроводжувався гарчанням.

- Ти створила проблему, маленька вовчиця, - сказав я їй, не впевнений, чи доходили до неї мої слова. - Ти щойно прискорила терміни, а це те, чого ми домовилися не робити.

Вона звивалася піді мною, але все, що це викликало - тертя об мій член.

- Продовжуй робити це.

- Пішов ти, - видихнула вона.

Я засміявся, але це не дуже приємний звук.

- Якого біса, по-твоєму, ти робиш, наражаючи себе на таку небезпеку.

Вона збиралася відповісти, але я сильніше стиснув її горло.

- Ні, - заричав я на неї зверху вниз. - Я не знаю, як ти вибралася з нашої кімнати, але вбила відьму Вищих? Ти при своєму розумі? - закричав я їй в обличчя, втрачаючи контроль над собою.

Вона могла бути серйозно поранена, її могли вбити, чорт забирай!

- Ти не повністю контролюєш свою магію, у тебе немає при собі зброї, і хоча я твердий як довбаний камінь, думаючи про те, як ти встромила в неї свої зуби... - я зробив глибокий вдих, сподіваючись набратися терпіння, але не знайшов його. - Ти хоч уявляєш, що було б, якби вона тебе вбила?

- Ти впустив її сюди, щоб трахнути, - захрипіла вона, її очі блиснули.

Вона справді думала, що я б доторкнувся б до іншої?

Я пильно подивився на неї мить, а потім стягнув з ліжка. Я відпустив її зап'ястя і розвернув обличчям до стіни. Її долоні вдарили по ній, і я втримав їх там своєю магією. Наступної секунди я зняв з неї шорти, а потім опустив руку на її дупу.

Вона вигнула спину, намагаючись уникнути уколу, але я зробив це знову. Потім ще і ще.

- Я б, блядь, розніс цей світ, якби ти померла, - сказав я їй низьким і небезпечним тоном, просто думаючи про це. - Я б знищив усе і вся поруч зі мною. Мені було б байдуже, хто це був, хто був поруч. Думка про те, що тебе тут не було... - загарчав я і знову шльопнув її по дупі.

Вона захникала, звиваючись на місці, але вона в моїй владі.

- Я був без тебе кілька місяців, я не залишуся без тебе на все життя.

Я зірвав з неї трусики, обмацав її між ніг і застогнав від вологості, яку відчув там. Я набрав трохи і підніс до губ, заплющуючи очі від її смаку. Простягаючи руку до передньої частини її горла, я зібрав там трохи крові й підніс до неї, щоб вона подивилася.

- Подивися на це, - сказав я їй. - Я збираюся трахнути тебе з кров'ю ворога на наших обох руках.

Вона заричала.

- Тобі це не подобається?

Вона нічого не відповіла, і я на мить задумався.

- Тобі не подобається, що на мені її кров? - вона завагалася, але потім хитнула головою. - Лайно, вовчєня. Ти змусила її стікати кров'ю, а кров ворога - наша. Ти більше нічого не робиш сама, тепер у тебе є я. І я трахаю тебе з кров'ю цієї сучки на нас обох? Чорт забирай, Реє, я можу скінчити просто зараз при думці про те, як твої маленькі зубки встромляються в неї.

Я вийшов із себе і провів рукою по своєму члену. Я повинен оволодіти нею. Зараз. Я нахилив її стегна, а потім я опинився всередині неї в жорстокому поштовху. Рея закричала, її руки стиснулися на стіні, коли я відсторонився і знову штовхнувся вперед.

- Ось і все, - промуркотів я. - Відчуй, що ти робиш зі мною, яким твердим ти мене робиш. Відчуй, як сильно я, чорт забирай, жадаю тебе.

Вона застогнала, стаючи навшпиньки, і я запустив руку їй у волосся, відкидаючи її голову назад, щоб вона могла подивитися на мене, чекаючи того, що я сказав би далі.

- Я б ніколи, чорт забирай, не доторкнувся до неї, - вона люто подивилася у відповідь. - Я б ніколи не зміг доторкнутися до неї. Від думки про це мене нудить, точно так само, як від думки про те, що ти торкаєшся до іншого, відбувається те саме. Ось що це таке, чи не так? Чому ти зробила те, що зробила?

Вона заричала, і я рушив стегнами вперед, вириваючи в неї стогін.

- Чорт, ти так добре мене стискаєш, - вона захлипла, притискаючись до мене. - Гарна дівчинка, - застогнав я, нахилиючи її голову вперед і покусуючи потилицю.

Вона пульсувала навколо мене, і я обхопив іншою рукою її клітор. Стогін, який вона видала, змусив мої яйця напружитися, і мої поштовхи прискорилися. Звук дотику нашої шкіри, різкий звук, що дає мені зрозуміти, що я не ставився до неї з ніжністю. Вона не хотіла, щоб я робив це просто зараз, і я не зміг би, навіть якби спробував.

Вона відчувалася некерованою, наляканою тим, що не могла заспокоїтися. Я відчував це в повітрі, відчував, як її душа говорила з моєю. Тож я дав їй це, трахав би її доти, доки вона не змогла б рухатися, даючи мені змогу позбавити її люті, якої вона не потребувала.

Дав їй зрозуміти, що я був тут, щоб підхопити її, якщо вона впаде, незалежно від того, який вигляд це падіння мало б.

- Ти мій, - промовила вона зі стогоном, коли мої стегна подалися вперед, і я на мить завмер від її слів. - Їй не дозволено володіти тобою, а ти збирався дозволити їй!

- Мене зачіпає, що ти ставишся до мене як власниця, маленьке вовчечятко, але я не хочу, щоб хто-небудь торкався до мене подібним чином. Тільки ти.

Я опустив пальці вниз, відчуваючи, як вона розтягувалася навколо мого члена.

- Ти така до біса волога для мене, що капаєш з мого члена, - вона захлипла. - Тобі це подобається, чи не так? Думка про твій запах на мені, про те, що хтось інший, перебуваючи досить близько до мого члена, знав би, що це йому не належить.

Вона заричала на знак згоди, і я засміявся.

- Тільки ти, вовчечня, - сказав я, рухаючи стегнами вперед, і мої пальці повернулися до її клітора.

Вона стиснулася навколо мене.

- Я не збирався дозволяти їй торкатися до мене, незалежно від наслідків цього. Тепер кінчай на мій член і поміть його. Дозволь запаху зануритися в мене і залишитися там, саме там, де він має бути.

Її спина вигнулася, коли її кицька стиснулася. Я відчув прилив вологи на своєму члені, що стікала з неї щоразу, коли я відводив стегна назад, коли вона кінчала.

- Блядь.

Мої стегна погойдувалися, а потім я схопив її за талію, притискаючи до себе, і дав їй те, чого вона справді хотіла, хоча впевнений, що вона насправді не знала, чому вона цього хотіла. Але я знав, знав свої інстинкти і знав її.

Мої очі заплющилися, а голова відкинулася назад, частина напруження покинула моє тіло, коли я позначав її нутроці. Рея впала вперед, її ноги тремтіли, і я швидко вийшов з неї і підняв її на руки. Я вийшов з кімнати, пішов коридорами, поки ми не досягли нашої

спальні. Поклавши її на ліжко, я розсунув їй ноги, ще ні в найменшій мірі не закінчивши з нею. Щойно мій член знову опинився всередині неї, її очі відкрилися, з'єднуючись із моїми.

Моя рука знову потягнулася до її горла, готова втримати її, якщо вона спробувала б дістатися до мого горла, але тепер її очі ясні, а відмітини зникли.

Я ліниво штовхнувся в неї.

- Тобі боляче?

Вона хитнула головою, але я відкинувся на коліна й оглянув її. Я розірвав її футболку посередині, вона проворчала, але я проігнорував її. У неї поріз на руці і рана біля ребер. Я загарчав, коли доторкнувся до неї рукою, не зупиняючись, продовжуючи рухати стегнами взад-вперед.

- Тобі боляче.

Я відчував пульсацію її магії під своєю рукою, мої очі піднялися до неї, коли я насунив брови. Вона зцілювалася.

Я все ще злився, що вона наразила себе на небезпеку, але знати, що її магія зцілювала її швидше, без присутності вовка, заспокоїла мене.

Вона застогнала, її очі закотилися, і я знову схилився над нею, змінюючи кут нахилу. Вона втягнула повітря, і я прикусив її підборіддя, коли її руки опустилися на мої плечі. Я навіть не роздягнувся.

- Я збираюся трахати тебе всю ніч. Таким чином, ти будеш знати, що мені не потрібно нікуди йти. Що я не хочу йти куди-небудь ще. Це завжди ти, Рея.

Вона заскулила, коли я обхопив її ноги навколо своєї талії, притягуючи її ближче за дупу, щоб увійти глибше.

- Гарна дівчинка, - сказав я їй, коли вона знову скінчила.

Я спостерігав за тим, як вона це робила, власництво піднялося в мені, я не хотів, щоб хто-небудь бачив її такою, і вони не побачать. Я вб'ю їх, чорт забирай.

Точно так само, як вона вбила Мейз.

Коли вона впала, я знову став на коліна і притягнув її до себе. Я піднімав її вгору-вниз, поклавши руки на її дупу, стискаючи і розминаючи плоть. Вона зашипіла, ймовірно, через те, що я лягнув її по дупі, але вона не сказала мені зупинитися. Мій рот опустився на неї, бажаючи спробувати її на смак, і вона миттєво відкрилася, впускаючи мене. Мої груди схвально заурчали, коли наші язики сплелися, і вона вторила мені, весь цей

час, поки я опускав її назад на свій член. Вона застогнала мені в рот, і я поглинув звук, штовхаючись у неї сильніше. Вона відсторонилася, задихаючись, її кицька знову стиснулася навколо мене, і я застогнав, від моєї хватки залишалися синці. Вона обвила руками мою шию, зариваючись у неї обличчям і впиваючись у неї зубами.

Моє звільнення розлилося всередині неї, і я відчув, як вона сховала усмішку, знаючи, що тільки що змусила мене кінчити швидше, ніж я хотів.

Невже моя маленька вовчиця думала, що в неї є перевага?

Я кинув її на підлогу і навис над нею, дивлячись на легкість у її очах і зупиняючись на мить, щоб оцінити це.

Коли вона поерзала на моєму члені, я посміхнувся.

- Зараз почнуться ігри, і коли я закінчу, ти прокинешся з моїм членом, який все ще перебуває всередині тебе.

З про рок Чотири

Рея

Я подивилася на Даріуса, коли він вийшов з ванної, за ним клубочилася пара, коли він витирав волосся рушником. Він повністю одягнений, і я раптом зрозуміла, що жодного разу не бачила його повністю оголеним з часів моєї тічки.

Він помітив мій палаючий погляд, що блукав кімнатою, перш ніж зустрівся зі мною поглядом.

- Доброго ранку, вовчєня.

Він посміхнувся, дивлячись на мене зверху вниз, і мій гнів посилювався.

- Не кажи мені "доброго ранку, вовчєня", придурку.

Я підійшла до нього і штовхнула в гомілку. Я босоніж, тож сумнівалася, що це що-небудь дасть.

- Ніколи більше, блядь, не замикай мене в кімнаті.

Біль між стегнами змусив мене переступити з ноги на ногу, і Даріус помітив цей рух, у його очах з'явився блиск.

- Ти злишся? - я фиркнула. - Ах, злишся, але задоволена, - пробурчав він. - Добре.

Чортів чоловік.

Я підійшла до ліжка і сіла на край, усі спогади минулої ночі повернулися до мене. Даріус був вірний своєму слову і не давав мені спокою всю ніч, поки я не знепритомніла, поки не прокинулася з його членом, який все ще перебував усередині мене. Я притиснула руку до рота.

Я вбила Мейз.

Я не контролювала себе і не витягала з неї інформацію, я не питала про Кейда.

Дурна, дурна, дурна, дурна.

- Гей.

Тепер Даріус стояв переді мною, дивився на мене зверху вниз із занепокоєнням в очах.

- Це не має значення.

- Це має значення. Боги, що я накоїла?

Я підняла руки, щоб закрити обличчя. Я була нерозважлива, я не повинна була вбивати її і залишити в живих. Вона могла б стати моїм шансом роздобути Кейда, з'ясувати, чи знала вона, де інші з моєї зграї. Але я занадто далеко зайшла, думаючи про неї і Даріуса разом, про їхнє... злягання.

Я не могла стримати лють, потребу покінчити з нею.

Руки схопили мої власні, прибираючи їх з обличчя, коли Даріус присів переді мною навпочіпки.

- Було б краще, якби Мейз була ще жива, так. Було б краще допитати її, щоб зібрати інформацію, теж так. Але, вовчєня, коли я відправив її в ту кімнату.

Я напружилася, і він потягнувся до моїх стегон, стискаючи їх.

- Я все одно збирався це зробити, - мої брови насупилися, і він зітхнув. - Вищі наказали мені спаритися з нею.

Гарчання вирвалося з мого горла перш, ніж я встигла його зупинити. Він хихикнув, я люто подивилася на нього.

- Я погодився в той момент, тому що, якби я цього не зробив, постраждали б люди.

- Хто? - прошепотіла я. Він нічого не відповів. - Хто, Даріусе?

Він зітхнув.

- Мої люди і Кейд.

Моє серце підскочило до горла. Вони завдавали Кейду болю, і мій страх перед цим тепер став реальністю. І біль його людей знову нависла над ним, щоб тримати його у вузді. Я судорожно ковтнула, коли Даріус опустився нижче по моїх стегнах.

- Я не хотів цього, тому погодився. Я не очікував, що Чарльз з'явиться тут, або що Мейз буде для нашого спарювання. Я сказав їй піднятися сюди, у цю кімнату, де я планував витягнути з неї якнайбільше інформації, під приводом того, що зрештою спарюся з нею. Цього ніколи не сталося б, - наполегливо сказав він, потребуючи, щоб я його почула.

Я подивилася в його очі й не побачила там брехні, бачу тільки правду. Але він просто так це говорив? Чи могла я довіряти його словам?

- Повір мені, вовчєня, я б так до неї не доторкнувся. Як я й казав тобі.

Я згадала, як він допоміг мені заспокоїтися. Я згадала його реакцію на її смерть. Він був злий, але тільки через те, що я наразила себе на небезпеку. Я кивнула йому, і він перевів подих.

- Коли я отримав би від неї інформацію, її голова була моєю, але ти дісталася туди першою. Як ти вибралася з нашої кімнати?

- Я позбавила тебе сили.

У нього звело щелепу.

- Розумно. Небезпечно, але розумно.

- Що сталося, розкажи мені все.

Мої руки стиснулися на колінах

- Чарльз дізнався, що Сара зникла. Він хоче, щоб я знову її розшукав, що в мене немає іншого вибору, окрім як зробити це. Він знає, що я віддаляюся від нього, від його авторитету, але я не думаю, що він знає чому.

Принаймні, це добре.

- Він продовжує погрожувати підвищити мене у званні, щоб я зайняв місце.

- Хіба бути Вищим не допомогло б нам у тому, що ми намагаємося зробити? - я запитала.

Він на мить задумався.

- Ні. Я була б пов'язана з Чарльзом, якби стала Вищим. Я б присягнувся захищати його, не завдавати йому шкоди. Що зводить нанівець суть того, що ми намагаємося зробити. Я також не хочу ставати одним із них, як я тобі вже казав. Тим більше зараз, після того, як

дізнався, що мій батько був замішаний у тому, чим займається Чарльз. Що вони всі роблять, - його очі потемніли, лють переповнила його під поверхнею шкіри. - Мій батько, що він зробив?

Я відвела погляд. Не думала, що зараз час для цієї розмови.

- Рея, скажи мені.

- Це ні до чого доброго не призведе, Дар.

- Я знову і знову прокручував у голові ці думки. Я збожеволію від цих роздумів.

Його рука на моєму підборідді наблизилася до його обличчя. Він потерся своїм носом об мій.

- Я хочу знати, я маю знати.

- Є важливіші речі, щоб...

- Зараз немає нічого важливішого, - сказав він, і мої очі розширилися від інтенсивності його слів.

Він штовхнув мене спиною до ліжка і переповз через мене, влаштовуючись між моїх стегон. Він провів рукою по моєму волоссю, граючи з пасмами, чекаючи, коли я заговорю. Мої руки невпевнено піднялися до його боків, кладучи їх на ребра поверх футболки. Ми не робили нічого, просто торкалися заради дотиків, якщо тільки ми не трахалися.

Таке відчуття, що йому це потрібно зараз, хоча, можливо, мені теж.

- Скажи мені, - м'яко попросив він, і саме з цією м'якістю я поступилася.

- Він з'явився через кілька років після того, як я потрапила в полон, - почала я. - Я не впевнена, я справді не стежила за часом. Я не знала як, але думаю, незадовго до цього мені виповнилося десять років. Вони мучили мене кожен день народження. Він прийшов із Патріком, і я подумала...

Я замовкла, моя голова повернулася вбік, щоб уникнути його погляду. Він схопив мене за підборіддя і потягнув назад, його очі благали мене продовжувати.

- Я думала, що це все, я думала, що це може бути моїм шансом. Що він тут, щоб допомогти мені, врятувати мене від моєї родини. Але він цього не зробив.

Він провів великим пальцем по моїй щелепі, імовірно, відчуваючи наростаючі емоції в мені. Руна вийшла на поверхню, і я відчула, як вовк Даріуса наблизився під його шкірою.

- Він відімкнув мою клітку і сказав, що все буде гаразд, тому я залюбки пішла до нього. Але щойно я вийшла з клітки, він розсміявся, підштовхнув мене до столу в кімнаті й почав вигукувати накази іншим, хто був там.

Сила миттєво покинула Даріуса, але я не боялася. Чорний туман, схожий на дим, обволік його і стікав на мене, блукаючи, заспокоюючи. Я зробила глибокий вдих і рушила під поверхнею, вітаючи його. Його трясло від люті, і я сильніше схопилася за його ребра.

- Він був там, коли інші... випробовували мене. Він сидів у кутку, щось записував, давав інструкції, сміявся разом із ними, коли я плакала за своєю мамою.

Сльоза скотилася з мого ока, і кімната тряслася від сили Даріуса.

- Він не торкався до мене, окрім як поміщав мене туди, куди хотів, але він не допомагав мені, Даріус. Він заохочував їх, як і всі вони, коли не брали участі.

Він ненадовго заплющив очі, перш ніж нахилився вперед і потерся своїм носом об мій.

Я намагалася не згадувати їхній сміх, їхній жорстокий, безжалісний регіт, що постійно лунав у мене у вухах протягом багатьох років після моєї втечі. Я не хотіла це згадувати.

- Якби я міг убити його голими руками, Рея, я б це зробив. Батько він мені чи ні, кров чи ні, я б це зробив.

Я думала про все, що мені вдалося з'ясувати досі про Даріуса, і я думала, що він би так і зробив. Він дав нам змогу втекти з Волворна, він не схопив мене в селі і вбив того, хто, як він припускав, знав, хто я така. Він нікому не сказав, що я тут, і допоміг повернути Сару, допомагав мені зараз усе виправити.

Мої очі дивилися в його, коли я насупила брови. Він так сповнений гніву на свого батька, на те, що він зробив зі мною. Я відчувала його потребу розривати все на шматки, полювати і вбивати, наче я єдина, у кого були ці почуття.

Я думала, що мій ворог знищив би ці землі і поклав би їх до моїх ніг, якби я тільки попросила його про це.

- Що тепер буде? - запитала я, відходячи від почуттів, що вирують у моїх грудях.

Тепер, коли Мейз мертва, Вищим це не сподобається.

Він зітхнув.

- Я думаю, нам зійде з рук відсутність Мейз під приводом того, що вона зайнята мною... - я насупилася, а він захихотів. - Ти знаєш, що вона мертва, маленьке вовчєня. Не потрібно дутися.

- Я не дуюся.

Справді?

Він нічого не сказав і продовжив.

- Сподіваюся, ми зможемо залишити Вищих у невіданні і продовжити те, що ми мали намір зробити. Знайдемо тих, кого було викрадено, і повернемо Кейда.

Я кивнула.

- Тим часом, нам усе ще потрібен цей кристал пам'яті і потрібно шукати галявину Богів.

- Я навіть не знаю, з чого почати, - зітхнула я, глибше зариваючись у хутра.

- Що ж, бібліотека - це початок.

Мої вуха нагострилися при цих словах.

- У тебе справді є бібліотека?

Я підвелася на ліктях, хвилювання охопило мене.

- Звичайно.

- Тоді чому я її не бачила?

- Ми були зайняті іншими справами. Зараз нам потрібно залягти на дно, тож немає кращого часу для початку пошуків, ніж зараз.

- Які книжки є в бібліотеці? - запитала я, коли він підняв мене на ноги.

- Багато різних, - він оглянув моє тіло. - Хоч би як мені подобалося, що на тобі кров наших ворогів, тобі потрібно відмитися.

Наш ворог. Не мій, а наш.

Я подивилася вниз, і в мене сіпнувся ніс. Можливо, я хотіла пролити кров, яка заподіяла зло, але я не хотіла купатися в ній. Хоча, дивлячись на напружений погляд Даріуса, спрямований на мене, я не думала, що він взагалі заперечував.

Він кивнув у бік ванної.

- Мені потрібно дещо зробити, а потім я відведу тебе туди.

- Що зробити? - і тут мене осінила думка. - Це якось пов'язано з тим, що ти втік посеред ночі?

Він зробив паузу.

- Ти повинна була спати.

- І я прокидаюся, коли тебе немає поруч.

Мені неприємно це визнавати, але це правда. Я відчувала це, щойно він виходив із кімнати.

- Я не думав, що ти прокинешся, - тихо пробурмотів він. - Я залишуся з тобою на ніч, щоб ти могла поспати.

Я хитнула головою.

- Що такого ти робиш, що тобі потрібно йти посеред ночі?

- Це те, чого тобі знати не обов'язково, - я підняла брову. - Повір мені, вовчєня. Тобі немає потреби знати, інакше я б тобі розповів.

- Але...

Двері за ним зачинилися, коли він пішов, і я знову задалася питанням, куди він попрямував.

Наступного разу я дізнаюся.

З про рок П'ять

Рея

Я дивилася на високі полиці, що оточували велику кімнату. Сотні книг і сувоїв прикрашали стіни з темного дерева, через що простір здавався старшим за час. Навколо плавали витончені світні кулі, їхнє м'яке світіння давало нам змогу бачити. Стіл, за яким могли розміститися тридцять осіб, займав місце посередині, ручки й папери прикрашали його так, ніби ним часто користувалися.

- Це приголомшливо, - сказала я Даріусу, який стояв у мене за спиною, коли ми пройшли далі в кімнату.

- У Вищих, може, і є своя бібліотека, але й у нас теж, - сказав він мені, відходячи вбік, до полиць.

До них обережно приставлено драбину, і Даріус відсунув її вбік за допомогою якогось обертового механізму.

- Люди? - запитала я його, дивлячись на сходи.

Він подивився на мене через плече.

- Може, вони й слабкі, але винаходять багато корисних речей.

Я кивнула і провела пальцями по корінцях книг, відчуваючи шкіру під кінчиками пальців.

- Ти бачив хоч одного?

- Людину? - я хмикнула у відповідь. - Ніколи, імовірно, вони живуть у далеких землях на Півночі.

- Хіба не там живуть Демони?

Я дістала книжку про Врохкарію і гортала сторінки, розглядаючи поселення в повному кольорі.

- Так.

Я почула, як він підійшов до мене і зупинився. Його руки обійняли мене, спираючись на полиці, поки я продовжила гортати книжку.

- Цікавишся іншими землями?

Я видала смішок.

- Не зовсім. Хоча я знаю, що серед нас блукає багато істот, я думаю, що у нас і без того повно вовків і відьом.

- Так і є.

Відчинилися двері, і ми обидва повернулися до них. Я ахнула, книга, яку я тримала в руках, упала на підлогу.

- Елліан? - запитала я, дивлячись на Омегу, який привів до нас Сару.

Його світлі очі на мить розширилися, перш ніж він опустив голову.

- Альфа.

Я насилу підняла книгу і поклала її назад. Протискуючись під руками Даріуса, я підійшла до нього.

- Що ти тут робиш? - запитала я.

Я перевела погляд із нього на Даріуса.

- Він працює на мене, - відповів Даріус, насупивши брови. - Ти знаєш про нього?

- Я... - я зупинила себе, перш ніж розповіла йому про Едварда, і перебирала свої пальці, роздумуючи, як відповісти.

- Альфа Даріус люб'язно надав мені честь підтримувати порядок у його бібліотеці багато лун тому, - сказав Елліан, його копиця темного волосся тепер досягла плечей.

Я подивилася на Даріуса.

- Коли ти назвав мене Омегою в Мертвих Землях, це було так, ніби вони були нижчими за тебе, ти назвав їх слабаками, - нагадала я йому. - І все ж у тебе є один, який працює на тебе.

Даріус підійшов ближче, стаючи поруч зі мною.

- Вони слабкі за силою, тендітні й ламаються, але це не означає, що вони не приносять користі. Сила полягає в знаннях та інтелекті, у силі волі та мужності.

Мої очі дивилися в його, задаючись питанням, чи мав він на увазі щось більше у своїх словах, коли назвав мене Омегою весь цей час тому.

Хтось прочистив горло, і наші очі розірвали контакт, знову повертаючись до Елліана.

- Я можу тобі чимось допомогти Альфа Даріус?

Я хотіла запитати його, чи говорив він кому-небудь, що допоміг Сарі того дня, чи бачив він Едварда взагалі відтоді. Але перш, ніж я встигла, заговорив Даріус.

- Ні, залиш нас.

Елліан схилив голову і без жодного слова залишив кімнату, від чого напруга між нами зроста.

- Отже, - пробурмотів Даріус, і я напружилася. - Не хочеш розповісти мені, звідки ти знаєш Омегу? - я похитала головою. - Ще більше секретів.

Я повернулася до нього.

- У тебе вистачає нахабства казати це, коли в тебе ще є дещо від мене.

Його погляд опустився до моїх босих ніг, піднімаючи його в повільній ласці, поки він знову не зустрівся зі мною поглядом.

- Я б сказав, що у нас із тобою є не секрети, а просто відомості, які тобі знати не обов'язково.

- Це нісенітниця собача, - він підняв брову. - Тоді в мене є відомості, які тобі знати теж не обов'язково.

Даріус нахилив голову набік.

- Ти поводишся по-дитячому?

- Що, вибач? - пробубнила я.

Він почав кружляти навколо мене, і я поверталася в такт його рухам, не бажаючи, щоб він був у мене за спиною.

- Це мило, - мої руки стиснулися з боків. - Бачу, ти вся напружена, твої очі горять гнівом.

- Що з тобою не так? - я продовжувала слідувати за ним, тримаючи його в полі зору.

- Ти - це те, що зі мною не так, - він зупинився, і я зробила те саме. - Якби хто-небудь інший розмовляв зі мною так, як ти, його було б покарано за неповагу.

- У тому, що ти несеш нісенітницю, немає нічого неповажного.

- Ні, не для тебе. Тобі пощастило, що мені подобаються твої бійки, твій настрій і твої дитячі образи. І знову, - він оглянув мене з ніг до голови, - мила.

У мені наростав гнів, через що з'явилися мої відмітини.

- Але зараз, коли ти в такому стані?

Він зробив крок, його черевики торкнулися кінчиків моїх пальців. Його аромат привітав мене, і я різко вдихнула, коли він узяв пасмо мого волосся і погрався з кінчиками.

- Ти прекрасна.

Він відпустив моє волосся і провів великим пальцем по моїх губах. Вони розсунулися, коли він натиснув, і мій язик висунувся сам по собі, пробуючи його на смак. Його очі потемніли, коли він пробурчав.

- Тільки ти можеш змусити мене реагувати так, як я реауюю на тебе, перевершити мою потребу в тобі в усьому іншому, - він глибоко вдихнув, дозволяючи своєму домінуванню проявитися в невеликому гарчанні. - Ніколи ще моє терпіння не піддавалося такому випробуванню, коли справа стосувалася тебе, тож, маленьке вовчєня, - він зробив ще один вдих. - Перестань тертися стегнами одне об одного і дивитися на мене своїми чортовими очима, щоб ми могли трохи попрацювати.

Моргаючи від його слів, я помітила колір щойно пророслої трави. Знову це тяжіння, щось інше, що бажає зблизити нас, що потребує нашого зближення. Тепер це відчувалося сильніше. Замість того щоб спрямовувати, воно штовхало, штовхало з жорстокістю, яку так важко заперечувати.

- Давай подивимося, що ми зможемо тут знайти, - сказав Даріус, відступаючи назад і прямуючи до полиць збоку.

Руна розтягнулася всередині мене, і я сховала свої мітки, поклала руку на передпліччя, відчуваючи там пульсацію магії. Мені не потрібно дивитися вниз і бачити, я могла відчувати її прояв.

І я задалася питанням, він теж проявив свою?

- Тут немає нічого про галявину Богів. Просто тексти про те, як вони руйнуватимуть землі, коли збожеволіють, здебільшого Казьє.

- Він був Богом, - сказав Даріус, який сидить навпроти мене. - З його силою ніщо не могло перешкодити йому дістатися до своєї пари.

- Але що змінилося? - запитала я вголос. - Казьє і Захарісс створили ці землі. Роками плекали їх. Що змусило Казьє збожеволіти, а потім просто зникнути після того, як почали з'являтися Спадкоємці?

- Це невідомо. Захарісс теж ніхто не бачив.

- Цікаво, чи любив він її, - сказала я вголос, дивлячись через великі вікна в задній частині кімнати. - Чи можуть Боги взагалі любити?

- Спадкоємці можуть, тож я не розумію, чому вони не могли.

Мій погляд перемістився на Даріуса.

- Спадкоємці спаровувалися з іншими вовками протягом усієї історії, таємно, звісно, після того, як їх визнали небезпечними. У них усе ще були свої сім'ї, вони любили інших і проводили своє життя разом до самої смерті. Записи показують, що їхніх близьких також страчували, якщо виявляли зв'язок зі Спадкоємцем. Хоча зараз ми говоримо про сотні років тому.

- Це сумно, - прошепотіла я, знову повертаючись до вікна.

- Що таке, маленьке вовчеченя?

- Що їм доводилося любити потай. Що вони не могли показувати свою любов іншим через страх наслідків.

- У них не було вибору, їх вважали небезпечними, і з ними слід було розправитися на місці.

- Я знаю, що в них не було вибору. Цікаво, що вони, мабуть, відчували. Спадкоємцям загрожувала небезпека бути вбитими, якби їх помітили, і тоді ця загроза привела б до їхніх близьких. Вони, мабуть, були самотні.

- Усе зміниться, - раптово сказав Даріус, перегортаючи сторінку в книзі, яку він гортав. - Коли Вищі підуть, а рогури будуть повалені, Спадкоємці зможуть вільно любити, якщо побажають цього. Жити вільно.

- Більше спадкоємців не народиться, поки ми не помremo, - нагадала я йому.

- У цій кімнаті все ще двоє живих Спадкоємців.

Я опустила очі, а потім взяла іншу книжку, коли запанувала тиша.

- Що ти хочеш робити із записами, які ми знайшли в підвалі твого батька? Про цей новий рогур і про те, що вони робили з жінками? - запитала я його.

- Ми подивимося, чи зможемо ми знайти згадане місце, потім спробуємо зібрати інгредієнти і подивимося, чи зможемо ми з'ясувати, що воно дає. Анна погодилася допомогти, оскільки в нас зараз немає відьми Еліти. У будь-якому разі, Мейз не можна було довіряти.

- Ти б використав це в іншому? Експериментував як вони?

Мій шлунок перевернувся від цієї думки.

- На тому, хто цього заслуговує - так, - без вагань відповів Даріус.

- У тебе є хто-небудь на прикметі?

- Так, - він перегорнув сторінку, потім знову перегорнув її. - Подивися на це.

Він підсунув книгу до мене.

Місцезнаходження спадкоємців невідоме. Вважається, що вони ховаються в довколишніх лісах або в горах, мешкаючи в печерах, відомих тільки їм, але це не підтверджено. У "Колись давній повісті" йдеться про те, що їх часто бачили біля руїн Закіти, старої споруди, яка колись нагадувала храм, місце поклоніння богам.

- Руїни в Закіті? - запитала я, дивлячись на Даріуса, який кивнув. - Це просто голі кістки, зруйновані й занедбані. Моя мама казала, що раніше це було місце, яке любили всі, і багато хто вирушав туди, щоб отримати благословення.

Даріус знизав плечима.

- Це початок, ми вирушимо туди, щойно з'ясуємо, як зберегти в таємниці те, що трапилося з Мейз.

- А якщо ми цього не зробимо?

- Отже, війна почнеться раніше, ніж ми сподівалися.

- Це останнє, що нам зараз потрібно з рогурами, - сказала я, а потім сіла пряміше. -

Чорт, я бачила рогурів вдалині, забула тобі сказати.

- Де? - зажадав він, його погляд гострий.

- На Півночі. Даріусе, їх було так багато, - я прикусила губу. - Вони заподіють так багато шкоди.

- Я пошлю туди кілька представників Еліти.

Я прикусила губу.

- Що, якщо вони запізняться?

- На жаль, вовчєня, останнім часом ми завжди спізнємося.

З про рок Шість

Рея

Мене підкинуло і я плюхнулася на стілець, коли балаканина в їдальні стихла. Я все ще намагалася зорієнтуватися, коли Даріус сів на чолі столу поруч зі мною, усмішка з'явилася на його обличчі, коли він почав накладати їжу на тарілку.

- Е-е-е, ну, це зовсім інша справа, - пробурмотів Даміан через стіл.

Я фиркнула.

- Ти хочеш сказати, що останнім часом я, здається, не можу ходити самостійно.

Я кинула на Даріуса несхвальний погляд. З цією його звичкою перекидати мене через плече потрібно покінчити.

- Мені подобається дивитися на тебе, як на... - я заричала, перериваючи Даріуса, оскільки його очі загорілися.

- Перестань псувати мені апетит, - пробурчав Лео в тарілку.

Поштовх у бік привернув мою увагу.

- Усе гаразд? - запитав Джош, дивлячись на нас із Даріусом так, немов ми втратили голови.

Можливо, так і було, принаймні, я думала, що Даріус точно, або він набув нової особистості. Хто, блядь, знав, на даний момент скільки всього змінилося між нами. Сара захотіла поруч із Джошем, і він одразу ж нахилився до неї, утикаючись носом у шию.

- Це щось новеньке, - сказала Сара, обдаровуючи Джоша закоханою посмішкою.

- Що-небудь смачненьке, - пробурмотів Лео, наминаючи шматок м'яса, і я кинула погляд у його бік. - Ти добре йому відсмоктала? Я ніколи не бачив його таким розслабленим.

Я люто подивилася, мої руки стиснулися на колінах, коли голова Даріуса повернулася в його бік, його власний пильний погляд увігнав в обличчя Лео.

- Заздриш, що тобі нічого не дістанеться? - втрутився Зайд, заточуючи ніж у руці, навіть не потрудившись підняти очі.

Я не знала, що він повернувся. Я думала, він усе ще намагався знайти кристал.

- Ха, - засміявся Себ. - Не хвилюйся, блондинчику, я впевнений, що ти зможеш влаштувати гарний сеанс душі, гідний оргії, після того, як ми подивимося, як Даріус і Рея трахають одне одного очима після вечері.

- Якого хріна? - випалила я, широко розплющивши очі. Ми не трахалися очима.

Себ нахилився вперед, щоб я могла бачити його через стіл, цей вогник у його очах ніколи не згасав.

- Давай, Рея, дитинко, - проворкував він, і Даріус відклав шматок м'яса, який клав собі на тарілку, низько гарчачи на Себастьяна. - О, ви тільки подивіться на це, його це бісить.

- Єдине, що мене дратує, то це бажання обійняти тебе за шию, - сказав йому Даріус, низький тон його голосу попереджав, але це тільки змусило Себастьяна посміхнутися ще ширше.

- Боги, - прошепотів Кольтен Гадсону. - Я знав, що це насувається, але не уявляв, наскільки глибоко це зайшло.

- Це було легко помітити, щеня, - відповів Гадсон. - Тепер їж більше, у нас тренування пізніше. Тейлор уже чекає там із Джерродом.

Кольтон пробурмотів щось іще, але зробив, як сказав Гадсон. Я прикинулася, що не помітила. Цим двом уже час щось вирішити.

Я все ще посміхалася їм, коли переді мною поставили тарілку, і я опустила погляд, на моєму обличчі чітко читалося замішання, коли я подивилася на Даріуса. Він проігнорував мене і пішов брати іншу тарілку і накладати їжу, поки я дивилася на нього.

Даріус поставив свою тарілку і, нарешті, подивився на мене. Щось п'янке залишилося в його очах, коли він перевів погляд з мене на тарілку, безмовний наказ, який говорив мені без слів, що відтепер усе буде саме так. Що він подбав про мене і показував іншим, що саме він мав намір робити.

Це більше, ніж клятва на крові, яку ми дали, більше, ніж попереднє перемир'я, більше, ніж наші зізнання. Це більше, ніж усе, що я коли-небудь знала. І все через просте отримання тарілки з їжею.

Я зковтнула, подивилася у свою тарілку й накинулася на велику кількість м'яса та фруктів, ігноруючи Даріуса, який пильно спостерігав за мною. За столом запанувала тиша, вони також усвідомили, що це означало, про що він заявляв усім.

Відтепер він буде єдиним, хто став би годувати мене.

- Ти дістав? - запитав Даріус, і мій погляд пішов за його поглядом на Зайда, який хитнув головою.

Я взяла ще одну скибочку м'яса, смак розлився по моєму язичку, і, чорт забирай, я ніколи раніше не їла такого смачного м'яса.

- Я скоро спробую знову, - відповів Зайд, і мій настрій трохи зіпсувався через те, що кристал пам'яті досі не знайдено. Мені потрібно його побачити.

Даріус кивнув.

- Ми очікуємо новин про деяку інформацію, яка може привести нас до тих, кого вкрали, і членів зграї Реї, - оголосив Даріус через деякий час, і голови піднялися, повертаючи до нього увагу.

- Звідки в тебе ця інформація? - запитав Лео, проводячи рукою по своєму світлому волоссю.

Даріус повернувся до мене.

- Від друга Реї.

Він вимовив слово 'друг' так, немов щойно з'їв вовче лайно, і я кинула на нього попереджувальний погляд. Джош повернувся до мене, ставлячи невисловлене запитання.

- Едвард надіслав мені Іліума, залишив записку, у якій ішлося... - Зв'язок обірвався, і я роздратовано видихнула, дивлячись на Даріуса. - Може, ти припиниш це робити? - я закипіла. - Як ти взагалі це робиш? Ти ніколи мені не розповідаєш.

- Навіщо мені розповідати тобі, щоб ти могла запобігти цьому? - він підняв брову і відкинувся на спинку стільця. - Я ж просив тебе не заводити при мені особистих розмов.

- Фу, ти такий надокучливий, - я повернулася до Джоша. - Так, Едвард. Він сказав, що скоро спробує зв'язатися зі мною знову.

Він кивнув і міцно взяв Сару за руку, обмінявшись із нею поглядом.

- Ми поїдемо, коли отримаємо звістку. Тим часом Вищі, без сумніву, викличуть Зайда і Даміана у Волворн, щоб розпитати про їхнє перебування в Закіті. Коли це станеться, ми заляжемо на дно, але будемо готові відправити на полювання кілька представників Еліти.

- Тоді ми вирушаємо на полювання на них, - сказав Даміан.

- Вони повинні були навчитися вірності, - розмірковував Зайд.

- Вони повинні були, - Даріус побарабанив пальцями по столу. - Переконайся, що ти роздобув обладунки для всіх, Даміане. Поки ми чекаємо, ми продовжимо тренуватися. Ми ще нічого не чули від Чарльза, але я не думаю, що мине багато часу, перш ніж він запитає про Мейз.

- Сумніваюся, що в нас багато часу, - сказав Лео. - І якщо ми справді отримаємо звістку про місцезнаходження решти, їх може навіть не бути в живих, коли ми доберемося туди.

- Не смій, блядь, так говорити, - заричав Гадсон, дивлячись на мене краєм ока, поки я повільно колупалася в їжі, не відриваючи погляду від тарілки.

- Я кажу правду, - захистився Лео. - Ми всі знаємо, що це можливо.

Насилу ковтаючи, я їла повільно. Три місяці тому я була в Ерідіані, готувалася до зими і намагалася достукатися до Кейда з приводу того, що дозволяла Аксісу контролювати себе більше, ніж йому слід було. Тепер я тут, у замку Еліти, без половини своєї зграї, їла смачну їжу, яку мені подав Альфа Еліти, і моя зграя десь там, можливо, мертва, а Кейд у лапах Вищих і нашої родини.

Що я робила?

- Ми поки що нічого не знаємо, тож немає потреби робити здогадки, - сказав Гадсон.

Я не повинна ось так просто сидіти склавши руки.

- І вам усім потрібно бути реалістами щодо того, що ми можемо знайти, якщо ми дізнаємося місце розташування, - рывкнув у відповідь Лео. - Вам потрібно підготуватися, якщо вони всі мертві.

Я навіть зараз нікому не допомагала.

- Ти помреш, якщо не закриєш свій рот! - Джош закричав.

- Не раніше, ніж Рея вб'є нас, коли вони дізнаються, що вона вбила Мейз!

Я впустила виделку, її дзвін голосно рознісся в тиші, що раптово настала, коли всі подивилися в мій бік. Мій зір затуманився, і моя сила несподівано вирвалася на поверхню. Така сильна, зла, дика і вільна, коли вирвалася з мене. Льодисто-блакитний колір обгорнув мене, волосся майоріло. Я майже нічого не чула і нічого не бачила, оскільки моя сила безконтрольно витікала з мене.

Хтось закричав, усе валилося, гуркотіло й розколювалося, і все, що я відчувала, це... розгубленість.

Чому я, чому вони, чому ми. Чому я сиділа тут, нічого не роблячи, тоді як інші знову страждали?

Чому, чому, чому.

Хіба я не пролила достатньо крові в цей світ? Досить сліз, досить криків, досить клятого болю! Хіба я не віддала більше, ніж належало, за пляму на моїй душі від того, що мені довелося зробити, щоб переконатися, що ми всі вижили? І все ж вони десь там, самі, і я, можливо, щойно спричинила ще більше смертей, не контролюючи себе з Мейз.

Я недостойна цієї сили, що струмує через мене, яку я навіть не могла контролювати. Я недостойна титулу Спадкоємиці Захарісс, якщо я навіть не могла захистити свою сім'ю. Я негідна бути дочкою матері, яка зробила для мене все, що могла.

Щупальця обвили мене, немов стіна сили утримуючи всередині. Вона сердито колихалася, з неї вилітали іскри, коли Руна спливла на поверхню. Вона сердита, так сердита на весь світ, така загрозлива, з оскалом на обличчі. Сила струменіла по ній, вкриваючи її, наче броня, коли вона бігла на мене зсередини, і я нахилилася вперед, міцно хапаючись за стіл переді мною, мене знудило від сили її удару.

Мої думки металися між гнівом і відчаєм, я не могла зосередитися ні на тому, ні на іншому, поки Руна продовжувала свою внутрішню битву. Біла мене знову і знову до такої

міри, що, могла заприсягтися, я відчувала, як вона лізла в мене зі шкіри геть. Я не могла повернути свою силу і не могла втримати її.

Темрява просочилася крізь мою синяву, туманні завитки повзли вперед і потягнулися до мене. Але я не могла поворухнутися, застигнувши на місці, коли біль пронизав моє тіло, утримуючи мене в полоні. Я зціпила зуби, важко дихаючи через ніс, намагаючись закликати свою магію назад, але не змогла. Вона не слухалася. Вона ніколи не підкорялася.

Ось тоді я почала панікувати. Я відчула, як магія забрала все більше мене, висмоктувала з мене, коли мої повіки опустилися. Я дивилася на чорноту, бажаючи, щоб вона досягла мене, зупинила, просто змусила це припинитися. Начебто вона почула мене, вона прослизнула крізь стіну моєї сили на величезній швидкості і вдарила мене в груди, змушуючи зробити вдих.

Я навіть не дихала.

Я набрала повні легені повітря, коли дедалі більше і більше чорного досягало мене, і я вітала це, бажаючи, щоб воно допомогло мені. Раптово мене смикнули ззаду і підняли в пару сильних, знайомих рук, чорне повністю покрило синє навколо нас.

- Що... - я закашлялася, хапаючись за Даріуса, коли він притиснув мене міцніше. - Я не можу, я не можу зупинити це, - сказала я йому, моє тіло ослабло.

- Не хвилюйся, вовчєня, - ніжно сказав він, його губи торкнулися моєї маківки. - Спи.

- Мене нудить... - я видихнула: - Від грьобаного... сну.

Але я зробила це, не в силах допомогти, оскільки моя сила забрала в мене все, що я мала віддати, і я піддалася знеможі.

Знову.

До мене донеслися крики, і я розплющила очі, морщачись від світла, що пронизує мене.

- Це, блядь, потрібно припинити, вона не може контролювати свою силу, тому їй не слід її використовувати, це небезпечно, - закричав хтось.

- Вона вчиться, вона ще не повністю зі своїм вовком, але коли вони з'єднаються, у неї буде контроль, - сказав Даріус.

- Вона мало не відірвала мені клятву голову! - мабуть, це кричав Лео. - Ти не можеш очікувати, що я не буду захищатися від нападу. Навіть якщо мені доведеться заколотися їй, щоб...

Його слова перервалися, і я перевела свої сонні очі туди, де Даріус притиснув його до стіни за горло.

- Не треба, - сказав він низьким, небезпечним тоном. - Не закінчуй цю пропозицію, якщо хочеш вийти звідси без кровотечі.

- Брате, ти що, жартуєш? - відкашлявся Лео, широко розплющивши очі.

- Смертоносно. Не змушуй мене завдавати тобі болю, Лео, - попередив Даріус, а потім понизив голос, кажучи занадто тихо, щоб я могла розчути.

Що б він не говорив Лео, його блакитні очі кинулися на мене через плече Даріуса, у них читалося розуміння, якого раніше не було. Він кивнув, його погляд повернувся до Даріуса, коли він відпустив його.

- Гаразд, я зрозумів, - сказав Лео, кладучи руку йому на плече, перш ніж вийшов із кімнати, не сказавши більше ні слова.

- Привіт, - промовив ніжний голос Анни, і я повернулася до неї з іншого боку ліжка.

- Привіт, - прохрипіла я, намагаючись сісти якомога вище.

Даріус кинувся вперед і допоміг мені відкинутися на подушку, його обличчя напружене.

- Випий це, - сказала Анна, простягаючи мені чашку з чимось зеленим, що пахне лайном. Я наморщила ніс і подивилася на неї. - Це допоможе, обіцяю.

Вона посміхнулася, перекинула своє руде волосся через плече і сіла на ліжко поруч зі мною, поки я дивилася на зелену рідину, сподіваючись, що вона зникла б.

- Пий, або я силою запхну це тобі в глотку, - попередив Даріус з іншого боку від мене, схрестивши руки на грудях і спостерігаючи за мною.

- Боги, - пробурмотіла я у відповідь на його сварливість.

Я затиснула ніс і піднесла чашку до губ, намагаючись не зважати на густоту рідини і пити її якомога швидше.

- Гарна дівчинка, - похвалив Даріус, і тепер я насупилася, намагаючись проковтнути те, що щойно випила. - Як скоро вона відчує ефект? - запитав він Анну, поки я зі зітханням влаштувалася глибше на подушках.

- Близько години, - це все, що вона сказала і стиснула мою руку. - Я турбуюся про тебе, Рея. Ця твоя сила, - вона похитала головою, хмурачись. - Якщо ти не зможеш прийняти її, вона забере в тебе все.

- Я намагаюся, - запевнила я її.

І я намагалася.

- За все доводиться платити. Це буде твоє життя, якщо ти найближчим часом не візьмеш його під контроль, - сказала вона мені, і Даріус заричав, кімната завібрувала від глибини цього, коли він почав міряти кроками свою спальню.

- Що? - запитала я її, моє серце шалено заколотилося.

Я не могла померти, моя зграя і Кейд все ще десь там, і я боролася надто наполегливо, щоб залишитися в живих.

- Ти віддаєш занадто багато, занадто швидко і виснажуєш себе. Якщо в тебе нічого не залишиться, і ти спробуєш продовжувати витрачати її, або, у твоєму випадку, не зможеш зупинитися, це забере в тебе всі сили.

В її очах заблищали сльози.

- Тобі просто потрібно, щоб твій вовк був із тобою єдиним цілим, Беллдейм говорила тобі про це.

- Вона не хоче виходити.

Я здулася, задаючись питанням, де, заради всіх Богів, я припустилася помилки. Руна ненавиділа мене? Ненавиділа мене за те, що вона вийшла?

- Вона справді цього хоче, - сказав мені Даріус, усе ще походжаючи кімнатою. - Я відчув це, вона нічого так не хоче, як відчуття землі під ногами. Страх зупиняє її.

Він провів руками по волоссю, його погляд пропалював дірку скрізь, куди не потрапляв.

- Навіть у цьому разі, - сказала я, обережно дивлячись на нього, - я мало що зможу зробити, якщо вона не вийде.

- Тобі потрібно тиснути сильніше, - заричав Даріус.

- Ні, - огризнулася я на нього, оголюючи зуби. - Я відчуваю її, це занадто, їй потрібен відпочинок, Даріус.

- Вона зможе відпочивати нескінченно довго, якщо не здасться, тому що ви обидві будете мертві! - заричав він, і кімната здригнулася від цього, поки я дивилася на нього широко розкритими очима.

- Дар...

Він похитав головою і вийшов із кімнати, двері спальні з гуркотом вилетіли зі стіни. Я зітхнула і лягла назад, усе ще змучена на рівні душі. Таке відчуття, що все руйнувалося навколо мене, одна невдача за іншою. Вічно щось вставало на гроббаному шляху.

Я не знала, що цього разу це була я сама.

- Відпочинь, Рея.

Анна ляснула мене по руці, і я здригнулася, забувши, що вона взагалі була тут. Вона стиснула мою руку і зібрала свої речі, перш ніж вийшла з кімнати.

Залишаючи мене наодинці з моїм власним мовчанням.

Я обережно штовхнула Руно. Вона спала, згорнувшись калачиком, така ж змучена, як і я. Сила Спадкоємиці витала навколо неї, час від часу від неї виходили блакитні іскри, які ніколи не осідали, але й не були агресивними.

На даний момент.

Я навіть не знала, що сталося в їдальні. Мої думки закрутилися по спіралі, і це просто вирвалося з мене. Що ж, моя сила допомогла.

Я мало не відірвала голову Лео? Чи становила я небезпеку для оточуючих?

Від цієї думки я завмерла. Ні, я цього не приймала. Я не могла.

Мені потрібно розібратися, на кону моя згряя. На кону життя Кейда. Вони без вагань скористаються ним, щоб дістатися до мене, вони вже це зробили.

Але я боялася, що цього разу вони зроблять щось, що я навіть не зможу спробувати виправити.

Я не могла воскрешати мертвих.

Я не дозволю їм забрати в нього життя, я занадто наполегливо боролася, щоб подарувати йому його, і я не дозволю цій силі всередині мене забрати моє. Занадто багато ще треба було зробити.

Я подивилася в бік дверей, у які пішов Даріус, задаючись питанням, чи має він рацію щодо Руни. Він єдиний, хто міг допомогти, і для цього мені потрібно по-справжньому впустити його. Мені потрібно повністю пробачити його за те, що він зробив зі мною, і рухатися далі. Він вибачився, він сказав свою правду, і я думала, що мені потрібно сказати все інше.

На цей момент він - мій єдиний поплавок у морі на моєму шляху, і мені потрібно захопитися за нього і міцно триматися.

Він - моя єдина надія витягнути Руну, і для цього мені потрібно зруйнувати кілька стін.

Моя зграя коштувала жертв, Кейд коштував жертв, щоб впустити людину, яка була найнебезпечнішою з усіх для моїх стін, які я так ретельно вибудувала.

Даріус - Спадкоємець руйнівника, він би все одно зруйнував мою фортецю.

Анна знову оглянула мене, а потім я випила ще трохи цього жахливого напою, перш ніж, похитуючись, вибралася з ліжка, щоб піти на пошуки Даріуса.

Я знайшла його в бібліотеці, він усе ще у формі, ходив взад-вперед перед вікном. На нього падало світло, його тінь на підлозі здавалася товстішою, і я знала, що його магія збиралася навколо нього.

Я зачинила за собою двері, тримаючи його в полі зору, поки він гарчав собі під ніс. Я зітхнула, потерла руки і пошаркала вперед, відчуючи, як втома пробирала мене до кісток. Я не очікувала, що Анна сказала мені, що я помру, якщо не зможу взяти свою магію під контроль. Я думала, що зможу навчитися жити з тим, як йшли справи зараз, бачачи, що Руна не вийде.

Схоже, у мене немає вибору в тому, що мені потрібно робити зараз, незалежно від моїх почуттів.

Я підійшла до Даріуса, відчуючи напругу, яка виходить від нього. Він здався сердитим, і я не впевнена на що.

Можливо, на мене?

- Даріус?

Він продовжив ходити. Я зробила ще крок, простягнула руку, щоб зупинити його.

- Даріу...

Він раптово повернувся, і я опинилася на столі, одна з його великих рук міцно стиснула моє горло. Мої ноги звисали по обидва боки від його стегон, поки він хрипло дихав.

- Вона вийде з тебе, подобається тобі це чи ні, - заричав він на мене, поки я, моргаючи, дивилася на нього.

Моя рука потягнулася до його зап'ястя, намагаючись відірвати його руку від мого горла, але його хватка міцна.

- Мене не хвилюють твої почуття з цього приводу, навіть якщо ти вважаєш це жорстоким. Я витягну її дупу з тебе! - його слова сповнені гніву, але я вловила в них натяк на щось іще. - Я не втрачу тебе через твою власну довбану силу.

- Даріус, - я ковтнула, і він відчув мій ковток у своїй руці.

Його великий палець перемістився до точки мого пульсу, і його погляд спрямувався до неї, фіксуючись, оскільки він відчував, як він бився під моєю шкірою.

- Я знаю, - сказала я йому, і його очі повільно піднялися на мої. Його хватка на моїй шиї трохи ослабла. - Я знаю, що їй потрібно вийти. Я... я не хочу вмирати, - сказала я йому і відчула неприємне поколювання в куточках очей. - Я боролася надто наполегливо, щоб залишитися живою, - прохрипіла я. - І хоча мені ненависна думка про те, щоб витягувати Руну, коли я знаю, що вона цього не хоче і це завдасть їй болю, я не можу дозволити цьому стати причиною, через яку я стану єдиним цілим із землею. Не так.

Очі Даріуса на мить заплющилися, і він нахилився вперед, притискаючись своїм чолом до мого. Він глибоко вдихнув, його великий палець усе ще потирив взад-вперед мій пульс, коли він просто вдихав мене.

- Ти можеш ненавидіти мене ще більше за те, що мені, можливо, доведеться зробити, щоб витягнути її з тебе, але, принаймні, ти будеш жива, щоб зробити це.

Я похитала головою, притискаючись до його голови.

- Я не ненавиджу тебе, Даріусе, - прошепотіла я, і він відсторонився, переміщаючись, щоб спертися на руки з обох боків від моєї голови, нависаючи наді мною. Його брови насупилися від моїх слів, в очах плавало замішання. - Ти заподіяв мені біль, ти пояснив і шкодуєш про це. Я вірю тобі, - я прикусила губу. - Я вірю всьому, що ти сказав

там, у вербах. Я була розлючена і сказала дещо, чого не мала на увазі, але, Даріус, я ніколи не ненавиділа тебе. Як я могла?

Не тоді, коли він той, ким він був для мене. Ненависть для нас неможлива.

- Я позбавив тебе здатності ненавидіти мене, - пробурмотів він, дивлячись убік.

- Ні, це зробили Боги.

Я простягнула руку і нерішуче торкаючись його обличчя. Він завмер, коли я провела пальцем по його підборіддю, відчуваючи там щетину. Потім я перейшла до його губ, ніжно провела по них, перш ніж перейшла до щоки. Потім я натиснула пальцем сильніше, повертаючи його голову так, щоб він дивився на мене. Я провела пальцем по його носі і маленькому шраму там, потім торкнулася проміжку між бровами, а потім провела пальцями по його волоссю.

Багатьом дотики здавалися такою звичайною справою, але для нас це нове, щось незнайоме. Хоча я не могла сказати, що мені це не подобалося. Маючи можливість вільно торкатися до нього, я немов зробила новий ковток повітря після довгої перерви.

Даріус зітхнув, завмираючи на мить, перш ніж нахилив голову до моєї руки, яка перебувала в його волоссі, і я замислилася над питанням, як давно хтось торкався до нього ось так. Даріус не схожий на чоловіка, який допускав подібну... прихильність. Він завжди казав, що ніколи не хотів пару, тому я припустила, що він не залишався поруч і не обіймався, коли в нього були... домовленості. І все ж він залишався зі мною в ліжку, обіймав мене щоночі, імовірно, щоб я не намагалася вбити його, але, тим не менш, він усе ще притискався до мене. Чи зараз те саме, просто він перебував поруч зі мною, тому що я потрібна йому, щоб наглядати за мною?

Сумніви підняли свою потворну голову, і я почала відводити руку назад. Його власна злетіла і схопила мене за зап'ястя, утримуючи мою руку у своєму волоссі, поки його погляд блукав по моєму обличчю. Він пробурчав від усього, що побачив, нахилився і потерся своїм носом об мій. Я розвалилася на столі, заплющила очі і вбирала його, як квітка, якій потрібне світло. Ми залишалися так деякий час, моя рука перебирала його волосся, тоді як він торкнувся мого носа й обличчя, вдихаючи мій запах.

Це момент ніжної прихильності, який я зберігала у своїх дорогоцінних спогадах, разом з іншими, де це Даріус, а не Альфа Еліт.

- Ти мені допоможеш? - тихо запитала я, злегка соваючись від його близькості. - Я не думаю, що зможу витягнути її сама.

- Я допоможу тобі, вовчєня, - пробурмотів він мені в шию, злегка покусуючи. - Тобі потрібно тільки попросити, і я зроблю це.

Він знову нахилився, на його обличчі грала усмішка.

- Я з радістю допоможу тобі і з іншою проблемою.

- Яка ще проблема?

- Та, де ти не будеш просити, щоб тебе трахнули, тому я візьму на себе сміливість трахнути тебе, коли вважатиму за потрібне.

Я моргнула, дивлячись на нього.

- Із цим проблеми? - я завагалася, перш ніж повільно похитала головою. - Тоді давай почнемо, бо мені потрібно відчути, як ти обіймаєш мене.

З про рок Сім

Рея

- Давай, Рея, - Даріус промуркотів, блокуючи удар мого кулака долонею. - Ти можеш придумати щось краще.

- Минуло кілька годин, придурок, - видихнула я. - Хіба цього вже недостатньо?

На моєму лобі блищав піт, коли я нахилилася і поклала руки на коліна. Ми спарингували зранку, і я до біса близька до того, щоб звалитися на підлогу. Ми тренувалися з Тейлором відтоді, як він прийшов в Ерідіан, але це? Це справжні довбані тортури.

- Тобі потрібно одужати, і тобі потрібні всі навички, які ти можеш отримати, щоб вижити.

Даріус зробив крок до мене і підняв мене. Я застогнала, коли мої м'язи запротестували.

- Ноги на ширині плечей і нахилийся для удару, завжди. Не відступай в останні секунди для наступного маневру. Ти не знаєш, як підуть справи, або яким буде наступний хід твого супротивника. Тож кожен удар має значення.

Я кивнула, видихаючи.

- Давай попрацюємо над твоїм контролем енергії, а потім закінчимо на сьогодні.

Я оглянула інших членів зграї і побачила, що вони в такому ж стані, як і я. Тейлор і Кольтен, здавалося, єдині, хто все ще сильний, вони майже не спітніли. Себ був у своєму вовку, поки Джош блокував його атаки. Жоден із них не міг завдати удару іншому.

Зараз, у перший тиждень осені, погода набагато прохолодніша. Листя почало змінювати колір, і я вдихнула аромати, що оточували мене, мені подобалося перебувати на відкритому повітрі, навіть незважаючи на те, що по спині в мене стікав піт.

- Гарзд, давай спробуємо з магією.

Я підняла руки, звертаючись до сили всередині мене, і відчула, як вона відповіла на мій заклик. Нитки всередині мене вирвалися на поверхню, навколо моїх рук утворився туман. Даріус спостерігав за тим, що відбувається, закликаючи свою власну. Його туман ставав щільним, коли він підняв руки, і я хотіла, щоб у мене був його контроль.

- Звідки в тебе стільки контролю, якщо ти навіть не пам'ятав, що ти Спадкоємець, поки я не зруйнувала це? - я запитала його.

Даріус подивився вниз на свої руки, його сила поширилася по них.

- Я казав тобі, це так само легко, як дихати. Коли ти і твій вовк будете в гармонії, я впевнений, що ти відчуватимеш те саме. Це нічим не відрізняється від відчуття клинка в моїй руці, продовження мого власного тіла, з яким я можу робити все, що захочу.

Його сила вирвалася з його рук, відокремлюючись від нього й обволікаючи мої власні. Чорне і синє переплелися, і мені здалося, що його рука перебувала в моїй власній, а не в його владі.

- Спробуй зняти з себе мою, - наказав він, і я опустила погляд на свою руку, щоб зосередитися.

Я хотіла, щоб моя сила прорвалася крізь нього, схопила це у свої руки і відірвала від себе. Але в моєї сили свої ідеї, і вона нетерпляче перебирала його. Я засміялася над зухвалістю цього. Я штовхнула сильніше, облизуючи губи, коли, нарешті, мій туман рушив, притискаючись до його. Чорне трохи відсунулося від моєї руки, наїжачись, поки не повернулося назад, дедалі щільніше охоплюючи синє. Я відчула, як моя енергія почала вичерпуватися через мої зусилля, і я заричала, ще більше засмучуючись, коли вона взагалі більше не піддавалася.

- Заспокойся, - скомандував Даріус, і я повернула до нього голову. - Контролюй свої емоції, твоя сила - це частина тебе, вона всередині тебе. Якщо твій розум всюди, твоя сила теж буде всюди.

- Я... борюся, - зізналася я, ненавидячи свою слабкість перед своїми емоціями зараз, але я знала, що мені потрібна його допомога.

Мої ноги затремтіли, а кістки заболіли.

Його очі затрималися на мені, перш ніж ковзнули по моєму обличчю.

- Я знаю, вовченятко, саме тому ти маєш намагатися сильніше. Добре, що ти усвідомила це, і тепер ти можеш придумати, як допомогти собі з цим.

Він підійшов ближче, поки його груди не стикнулися з моїми, і я опустила руки з боків. Я дивилася на нього, наші сили все ще переплетені навколо моїх рук.

- Так було завжди?

Я ковтнула.

- Ні, не зовсім. Відтоді, як я повністю віддала владу своїй силі, я почуваюся дикою. Просто... дикою.

Це постійний вир всередині мене, постійна битва моєї сили і мене самої. Наче це обволікає мою душу, але весь час тицяє в неї, посилюючи її, роблячи її непередбачуваною, а отже, роблячи непередбачуваною і мене.

- Мені це не подобається.

Його рука піднялася до мого обличчя, великий палець провів по моїй щелепі.

- Тобі потрібно вивести свого вовка, щойно ти будеш готова.

- Я знаю, мені просто потрібно ще трохи часу на підготовку. Я просто хочу більше часу проводити з Руною, поки вона мене не зненавиділа.

- Кажуть, що коли стаєш Спадкоємцем, нас робить могутніми те, що магія всередині нас єдина з магією нашого вовка. Ось чому ми здатні робити те, чого інші не можуть і про що тільки мріють. Це рідкість, потужна, особлива і важка. Бути спадкоємцем пов'язано з безліччю труднощів, принаймні в цьому віці.

Я похитала головою і зітхнула.

- Не те щоб я не хотіла, щоб вона виходила, я просто не хочу примушувати її до цього. Це здається жорстоким, і я знаю, що це завдасть їй болю. Їй було досить боляче, - я прошепотіла останні слова, моя голова винувато опустилася, але Даріус не дозволив мені.

Його долоня торкнулася мого обличчя, утримуючи мене нерухомо.

- Це була не твоя провина, - загарчав він, і я усміхнулася. Він злегка похитав мою головою, його погляд став жорстким, а пальці впилися в мою шкіру. - Це не так, вовчєня. Як дитина може допомогти в тому, що сталося? Тобі потрібно відмовитися від такого способу мислення.

- Я могла б перешкодити їй вийти назовні, я могла б запобігти цьому і зберегти її в безпеці всередині себе. Я упустила одну з найцінніших речей у своєму житті. Вона була такою ж юною, як і я, всього лише цуцєням за віком. Ми обидві були занадто молоді, і нам знову і знову завдавали несправедливого болю. Дістати свою вовчицю - це найсюрреалістичніший досвід, який у нас може бути, і я підвєла її.

Магія раптово зібралася в моїх грудях, жар мого обличчя дав мені знати, що з'явилися мої мітки, і Даріус пильно спостерігав за їхньою появою, проводячи по них поглядом, поки вони формувалися. Я побачила ті, що на його шиї, пульсували разом із моїми, немов упізнаючи схожі. Я підняла руку, моя сила все ще витала навколо неї, і торкнулася єдиним пальцем однієї ніжної лінії під його підборіддям. Я ніжно провєла ним вниз по його шиї до вигину, де вона з'єднувалася з плечем, відчуваючи його силу під кінчиком пальця. Він важко ковтнув, з його грудєй вирвався глибокий звук, який я відчула глибоко всередині себе. Я заплющила очі і вдихнула його, просто відчуваючи умиротворєння на секунду. Дотик до моїх губ змусив мої очі знову розплющити, щоб побачити єдині очі, які коли-небудь полонили мене.

Він спостерігав за мною з напругою, якої я ніколи раніше не відчувала, доки наше дихання змішувалося одне з одним, наші губи стикнулися, але не з'єдналися повністю. Я спостерігала, як розширилися його зіниці, і відчула, як змінилися мої власні очі, коли все знову зникло, і вся моя увага, все, що я бачила - це він.

Чоловік із пасмами волосся, вовк, із хлоп'ячим виразом обличчя, який так рідко зустрічався, той, хто ніжно терся своїм носом об мій. Коли він дивився на мене з такою необережною пильністю, мені здавалося, що я не могла дихати, хоча вперше в житті вдихала на повні груди.

Він був моїм рятівником.

Моїм руйнівником.

Моїм місячним світлом, якщо я залишила б його в спокої.

- Ти найнебезпечніша людина для мене. - прошепотіла я йому в губи, нагадуючи йому чи собі, не знала.

- І ти найкрасивіша, - прошепотів він, перш ніж його губи повністю опинилися на моїх, вимагаючи негайного доступу.

Я відкрила губи і впустила його. Він видав звук схвалення, коли я притиснулася до його шиї, поки він пробував мене на смак. Рука рушила вгору по моїй спині, пальці ковзнули по хребту, поки не дісталися до волосся. Його пальці ковзнули між пасмами, перш ніж він стиснув їх у кулаці й закинув мою голову назад. Стогін вирвався з мого горла від домінуючого захоплення, і він притягнув мене ближче до себе, наші роти не відривалися, не переставали куштувати один одного на смак, поки ми відчували один одного.

Він пом'якшив поцілунок, рухаючись повільніше і смакуючи його, поки не відсторонився. Мої очі повільно відкрилися і зустрілися з його яскравими, проганяючи серпанок бажання, який він пробудив у мені. Він посміхнувся, його очі загорілися, перш ніж він знову притягнув мене до себе і потерся своїм носом об мій.

Ув'язнена в його обіймах, на кілька миттєвостей усі мої тривоги, сумніви і страхи зникли. Наче він забрав їх у мене, щоб подарувати мені цей момент спокою.

А потім я впала на дупу.

Я заричала, мої очі розширилися від шоку, коли я подивилася на Даріуса наді мною, з його губ зірвався смішок.

- Ніколи не втрачай пильності, маленьке вовчєня.

- Заради богів, - проворчала я, піднімаючи очі до неба і зітхаючи.

Хоч би як сильно я насолоджувалася цим моментом спокою, він швидко нагадав мені про те, як швидко це могло бути в мене відібрано.

- Привіт, - сказав Джош, коли вони з Кольтемом підійшли, і я краєм ока помітила, як Даріус напружився.

Я махнула рукою на знак привітання, помічаючи Гадсона неподалік від них, і це викликало посмішку на моїх губах.

- Привіт, Кольтен, - сказала я, зустрічаючись із ним поглядом. - Зустрічав якихось рослих представників Еліти, які збуджують твою уяву?

Він бризнув слиною, його щоки стали злегка червоними, коли Гадсон підійшов до нього з похмурим виразом обличчя і подивився на нього.

- Рея! - я знизала плечима, стримуючи посмішку. - Ми не були поруч з іншими представниками Еліти, тож звідки мені знати.

- Ти все ще можеш подивитися, чи сподобаються тобі хто-небудь. Я можу піти з тобою, і ми зможемо крадькома поглянути на них, поки вони тренуються. Вони б усі спітніли, виставивши напоказ м'язи... Гей!

- Ти не наблизишся до жодного з моїх гробаних чоловіків, підкоряються вони мені чи ні, - заричав Даріус мені в обличчя, тримаючи мене за руки так, що я практично бовталася там, де він підняв мене над землею.

- Чому ні? - запитала я його, і його очі спалахують, з нього вирвалося глибоке, рокоцуще гарчання, коли він перекинув мене через плече.

- Даріус! - я завищала. - Тобі потрібно перестати перекидати мене сюди, я можу йти сама, і ти не можеш продовжувати жбурляти мене всюди, як ганчіркову ляльку.

Я вдарила його по дупі й насупилася, коли він навіть не збився з кроку.

Ляпас по власній дупі змусив мене здригнутися.

- Ти не дивитимешся на моїх людей, а мої люди не дивитимуться на тебе схвильовану. Вони не роздивлятимуться кожен вигин твого гробаного тіла, і ти не побачиш, що вони хочуть трахнути тебе просто тут і зараз. Насмілишся затіяти з ними спаринг, і я трахну тебе в них на очах, і тоді вони побачать те, чого, чорт забирай, ніколи не отримають, - його рука міцніше стиснула мої стегна. - Ти, блядь, чуєш мене, Рея?

Ні, блядь, ні, тому що мої трусики раптово стали мокрими, стегна стиснулися разом, а дихання почастішало від його власництва.

- Рея, - зажадав він.

- Добре, - сказала я, набагато більше затамувавши подих, ніж очікувала.

Може, я і погодилася, але частина мене хотіла підштовхнути його, подивитися, як далеко він насправді готовий зайти.

- Можливо...

- Рогури!

Ми повернули голови на крик, бачачи Даміана, що мчить до нас крізь гілки. Ми схопилися на ноги і вибігли йому назустріч.

- Де? - запитав Даріус, пробираючись через вербове поле до замку.

- Захід, прямують прямо до нас, - сказав йому Даміан. - Даріус, їх багато, я ніколи раніше не бачив стільки разом. Лев закликає до зброї, Еліта має бути готова найближчим часом.

Даріус кивнув і відчинив двері до цитаделі, прямуючи вгору сходами, а ми з Даміаном пішли за ним по п'ятах.

- Розмісти лучників на зубчастих стінах, накажи чверті людей вирушити в похід, а решті озброїтися. Я скоро буду там.

Даміан помчав коридором, а я пішла за Даріусом назад у його кімнату. Він почав роздягатися, зайшов в іншу маленьку кімнату і почав надягати броню. Я кинулася вперед, схопила його чорні наручі і стала прив'язувати їх до передпліч. Він зупинився і подивився на мене з цікавістю в очах.

- Найменше, що я можу зробити, це допомогти. Моя згряя тут, ти захистиш їх, хочеш ти того чи ні. Я допоможу.

- Я захищатиму всіх у цьому замку, і ні, ти не будеш допомагати, - хрипло заричав він.

- Дар, - почала я.

- Ні, - повторив він, надягаючи решту броні.

Червоні та золоті ремені на його грудях - яскраве нагадування про його статус Альфи Еліти.

- Ніхто не знає, що ти тут, якщо ти допоможеш, вони дізнаються, а ми ще не затвердили всю лояльну мені Еліту.

- Я одягну броню з капюшоном і маску для обличчя, вони навіть не зрозуміють, що це я.

- Вони зрозуміють, якщо ти скористаєшся своєю силою Спадкоємиці, - ствердив він.

- Тоді я не буду, - я пішла на компроміс.

- І що? Ризикувати собою, щоб тебе вбили? Жодного клятого шансу, Рея.

- Я не можу просто сидіти під замком у кімнаті й нічого не робити, Даріусе.

- Ти можеш і ти зробиш це! - заричав він, і я здригаюся.

У його очах на мить промайнув жаль, перш ніж він різко відвернувся.

- Не смій! - я кинулася я за ним, коли він попрямував до дверей. - Не смій знову замикає мене в цій кімнаті!

Він зачинив двері, і я закричала від розчарування, б'ючи по непробивному дереву.

- Я можу допомогти, ти не можеш очікувати, що я залишуся тут.

- Тобі потрібно бути в безпеці, Рея, ти зараз не в найкращій формі, ти все ще відновлюєшся, - сказав Даріус з іншого боку дверей. - Я не зможу робити те, що в мене виходить найкраще, якщо турбуватимуся про тебе там.

- А що в тебе виходить найкраще? - запитала я.

- Знищувати.

З про рок Вісім

Даріус

Рея лаялася і стукала по інший бік дверей моєї спальні, коли я повернувся і пішов. Я знав, їй не подобалося бути замкненою там, але для неї це найбезпечніше місце. Я не хотів ризикувати тим, що її побачили б інші або, що ще гірше, вона б постраждала.

Її сила - це перешкода, і якщо щось піде не так, вона може нашкодити не тільки моїм людям, а й собі в процесі. Я б вважав за краще накликати на себе її гнів, ніж допустити, щоб це сталося, і думка про те, що її очі загорялися гнівом, розбурхувала мене на потім.

Я огинав коридор і спустився сходами, мої брати по узам, а не по крові, чекали на мене внизу.

- Ми готові? - запитав я Лео, йдучи попереду них, прямуючи до західного входу в фортецю.

- Так, лучники на місці, вовки готові, а зграя Реї в безпеці в замку.

Я кивнув головою на знак подяки.

- Ми чекаємо на твою команду, - сказав він, коли я відчинив двері і пройшов через двір, бачачи, що Еліта чекала по обидва боки, як вовки, так і люди.

Вони пішли за нами, поки я прямував до воріт, звук їхніх важких ударів по кам'яній підлозі вібував у мені. Мої пальці сіпалися в передчутті битви, прийдешнього кровопролиття і видовища того, як полетять голови безлічі негідників.

Я зупинився біля воріт, що ведуть за стіни фортеці. Двоє представників Еліти по обидва боки металевої конструкції стояли по стійці струнко, чекаючи моєї команди повернути рукоятки, щоб відкрити її. Я повернувся до своїх братів, які нетерпляче

переминалися з ноги на ногу, готові до того, що має статися. Я дивився повз них на Еліту, усі стояли нерухомо, ноги на ширині плечей і чекали моєї команди.

- Еліта, - покликав я, і вони випросталися, заклавши руки за спину. - Перед нами рогури, пам'ятайте про свій вишкіл. Не дозволяйте їм кусати себе, з таким самим успіхом можете приставити ніж до власного горла, якщо виживете. Їхня отрута зварить зсередини і роз'їсть органи. Ліків немає, пам'ятайте про це.

Я оглянув їхнє море, намагаючись дивитися їм в очі.

- Будьте обережні, тримайтеся удвох або більше, оскільки рогури розділяться на дрібніші зграї. Не потрапляйте поодинці, інакше це все одно що мертвий.

- Ура! - закричали вони, притискаючи долоні до грудей на знак підтвердження моїх слів.

- Ми - Еліта, - загарчав я, відчуваючи, як битва, що насувається, запалювала мою кров.

- Ура!

- Ми смертельно небезпечні.

- Ура!

- Ми - руйнування, - загарчав я.

- Ура-а-а-а-а!

Я повернувся і кивнув, щоб відчинили ворота. Метал скреготів по кам'яній стіні, і щойно залишилося достатньо місця, я вказав на отвір.

- Вперед.

Десятки вовків пронеслися повз нас, гарчачи. Ми пішли за ними з клинками в руках. Лео витягнув свій лук, стріла з отруєним наконечником уже зазубрена. Джеррод змахнув своєю сокирою з двома лезами, намагаючись тримати її як слід. Заїд тримав свої дуельні клинки наготові, а Даміан міцно стискав свій у долоні, його погляд суворий.

Я подивився вперед, коли в полі зору з'явилися чорні фігури, їхня кількість збільшувалася кожні кілька миттєвостей, і я тихо заричав. Лео не помилився. У наш бік прямувала щонайменше сотня рогурів, якщо не більше. Вони кралися з-за дерев Байсонівського лісу, що вкривав більшу частину західної частини Врохкарії, їхні незвичні завивання, відомі лише їм, лунали довкола нас, і волосини на моїх руках встали дибки в передчутті.

- Трахни мене, - пробурмотів Лео, - Їх більше, ніж я думав.

- Убийте їх усіх, - сказав я їм. - Не зупиняйтеся, поки вони не опиняться біля ваших ніг.

- Завжди.

Він стиснув моє передпліччя, і я схопив його за руку, перш ніж зробив те саме з Даміаном, Джерродом і Зайдом.

Ми набрали швидкість трав'янистою місцевістю, Еліта розосередилася, вовки трохи попереду. Вони чекали на вершині невеликого пагорба мого сигналу, перш ніж ми попрямували б до істот, що роками спустошували ці землі, переслідуючи, гвалтуючи та вбиваючи все на своєму шляху.

Вони вбили мою сім'ю. Я вб'ю їх усіх.

Я тримався на гребені пагорба, оглядаючи ліс у пошуках будь-яких ознак. Коли стало ясно, що більше ніхто не прийде, я подивився на чорну масу на тлі зелені землі. Їхнє гарчання наповнило повітря навколо нас, і густа чорна слина капала з їхніх гострих іклів, коли вони продовжували наближатися до нас. Жодного відчуття небезпеки і жодного усвідомлення того, проти кого, чорт забирай, вони йшли.

- Стояти!

Я закричав уздовж строю, мої люди зайняли позицію, готуючись до атаки. Я чекав, чекаючи перших ознак того, що вони кинулися б в атаку, бо так і було. І не минуло й двох хвилин, як вони це зробили.

- В атаку! - закричав я, і ми рушили як один, забігаючи за спину наших вовків, щоб напасти на них лоб у лоб.

Дракс заричав усередині мене, і я відчув, як з'явилися мої відмітини на шиї. Я відчув, як він віддав мені свою силу разом із моєю міццю, коли ми мчали вперед, щоб покінчити із загрозою.

Безпосередньо перед тим, як ми досягли підніжжя пагорба, в масу кинули каміння, яке сповільнило їхній рух, а потім ми завдали удару. Перші вовки використали невеликий ухил пагорба у своїх інтересах і стрибнули, приземляючись на спина кількох рогурів, які нічого не підозрювали. Вірячи, що вони змогли б добути здобич, я встромив свій клинок прямо в рот першого рогура, розрубуючи його по обидва боки, а потім встромив клинок угору, прямо йому в серце. Мертвий. Другий напав на мене, і я розвернувся, мій меч

обертався разом зі мною, коли я поранив звіра, і моя нога влучила йому в бік, перекидаючи його. Я, не гаючи часу, високо підняв свій клинок і опустив його на його сіру, гнилу шию, відсікаючи її.

Повз мене пролетіла стріла, її злегка забарвлений зеленою отрутою наконечник влучив у кістяне око рогура прямо переді мною. Наступної секунди опустилася сокира, встромляючись йому в череп. Ричання праворуч від мене змусило мене повернутися і стрибнути на спину іншому, з його тіла витікали сірі шматки плоті, коли я схопив його за голову. Зайд схрестив клинки на передній частині його шиї і розвів їх у сторони, розрізаючи плоть. Рогур упав, і я зігнувся в колінах, коли пішов за ним на землю. Я помітив Даміана осторонь, який допомагав Еліті з рукою, що кровоточила. Він опустив рогура, але коли він подивився на чоловіка з раною від укусу і чорною домішкою крові, його погляд на мить зупинився на мені, і я зціпив зуби. Я кивнув йому, знаючи, що ми нічого не могли зробити, і це на краще.

Даміан щось пробурмотів Еліті, в його очах промайнув смуток, перш ніж він відповів, лясаючи себе долонею по грудях. Він упустив його, коли Даміан встромив свій клинок йому в груди, прямо в серце. Тіло впало на просочену кров'ю землю, а потім Даміан повернувся і попрямував до наступного рогуру так само, як і я, виштовхуючи свою силу з моєї долоні і пронизуючи її списом.

Ми поки що не могли зупинитися і оплакати загиблих.

Сонце повільно почало сідати, а ми всіяли землю мертвими рогурами. Я стояв на тілах, і мої люди, і звірі лежали під моїми чобітьми, коли я подивився на бійню перед нами. Кров і нутроші стелилися по траві, що стала червоною, у повітрі витав запах смерті. Я шукав кожного з Еліти і підраховував, скільки людей у нас залишилося. Я подивився на поле бою, помічаючи Еліту, що скорчилася на землі, його руки трясли інше тіло, і я подивився на це, нахилиючи голову, коли почув його благальні крики, які закликали його брата встати. Інший з Еліти загарчав і кілька разів штовхнув мертвого рогура, називаючи його лайном, ніби він міг його чути. Я перевів погляд ліворуч і помітив кількох представників Еліти біля лінії дерев Бейсона, які розмовляли між собою і озиралися в мій бік. Я примружився, інстинкт підказував мені, що щось не так, коли вони звернули в ліс. Я прокрався за ними, покликав своїх братів і залишив іншу частину Еліти розбиратися з рештою рогурів.

Вони підбігли до мене майже миттєво, вкриті потом і шматками сірої плоті, їхня шкіра ще більш червона від бризок крові.

- З тобою все гаразд? - запитав Даміан, дивлячись на кров, що стікає по моїй руці з того місця, де один із рогурів порізав кігтями мою шкіряну броню.

- Я в порядку, - сказав я йому, перевіряючи їх на наявність травм і не виявляючи нічого серйозного. - Я думаю, ми знайшли нових зрадників, - проричав я, киваючи в той бік, куди пішли чоловіки, коли ми дісталися до лінії дерев і зайшли всередину.

Мої люди так само потайливі, як і я, і прислухалися до всього, що могло вказати на місцезнаходження зрадників.

Я почув важке дихання прямо попереду і швидко рушив, огинаючи велике дерево, щоб побачити, що дехто з Еліти вишикувався обличчям до нас.

- Якого хріна ви робите? - рявкнув я, коли мої брати залишилися в мене за спиною. Блондин, Крістіан.

- Нічого не поробиш, Альфа, - сказав він глузливим тоном, і позаду нас пролунало гарчання.

Я знав, звідки воно, мені не потрібно обертатися, щоб упізнати звук. Я чув його з того дня, як дізнався, що вони вбили мою матір і сестру. Але що мене дивувало, так це те, як їм вдалося прокрастися за нами?

Мої брати повернулися, захищаючи мою спину, коли я заричав на Крістіана.

- Поясни. Зараз же.

Я закликав свою силу до рук, а потім відчув поколювання в основі хребта, коли в мене за спиною з'явилися дві маси. Крістіан та інші дивилися на мою силу з огидою, скоро вони б дивилися на неї з жахом.

- Ми не хочемо, щоб якийсь клятий Спадкоємець став Альфою Еліти. Твоє місце в підземеллях Дерразтфура, - він сплюнув на підлогу, згадуючи заповнені лавою печери в Землях Дракозара, які лежали за горами Посушливих Земель. - І ось куди ти вирушиш зараз, поки Патрік Казарі стане Альфою.

Він показав мені на портшез, і я нахилив голову, мої очі звузилися, коли я подивився на нього. Мої очі змінилися.

- Я не знаю, хоробрий ти чи жадаєш смерті, наважуючись спробувати зробити це зі мною.

Ще більше гарчання пролунало з-за спини Еліти, і всі вони засміялися.

- Ми наважуємося, тому що настає нова епоха, і в неї не входиш ти. Патрік очолить Еліту, і Врохкарією правитимуть так, як повинні.

- І як слід керувати Врохкарією? - я нахилив голову, мої очі сканували чоловіків.

- З жінками на спині, - хихикнув він, його очі божевільні. - Ми повинні мати можливість вибирати, хто народить нашу найсильнішу лінію. Уся ця нісенітниця про згоду і необхідність домовлятися про спарювання.

Він закотив очі, і мій погляд звужився.

- Навіть лорд Вищий Чарльз думає, що це до біса нерозумно. Патрік сказав нам про це в таверні кілька тижнів тому. Усе, що нам потрібно зробити, це спочатку позбутися тебе, а що може бути краще, ніж відправити Спадкоємця в яму? Ти нізащо не виберешся звідти живим.

- Усе, що тобі потрібно зробити, це зрадити свого Альфу, вірно? - Лео усміхнувся поруч зі мною, його лук націлений на рогурів позаду мене. - Народ Врохкарії не підтримає цю нову еру. Ти все одно небіжчик, тож ти не побачиш, як вона завалиться.

Моя сила була, наче мотузка, і обвилася навколо шиї Крістіана, доки оглушливий тріск не розсік повітря, змусивши решту відсахнутися в шоці. Крістіан упав на підлогу, його голова тепер під дивним кутом. Я зробив крок вперед, довіряючи своїм братам за мою спиною, в той час як інші зрадники впали на дупи.

- П-почекай, - закричав один із них, коли моя сила пролетіла над ними, цілячись в очі двом рогурам позаду них.

Я відчув, як лопнули їхні очні яблука, коли моя сила увійшла в їхню плоть, цілячись у мозок і миттєво вбиваючи їх. Мої люди швидко розібралися з іншими рогурами позаду мене, поки я дивився на двох чоловіків переді мною. Підходячи до них, я нахилився, коли дістався до першого чоловіка, нитки в мене на плечах рухалися взад-вперед. Я відчув безсумнівний запах сечі, подивився на чоловіка зліва, Джеррі, і скривив ніс.

- Це все був план Крістіана, він змусив нас це зробити, - сказав він, і я зітхнув.

Слабкі довбані виродки. Як ці чоловіки стали Елітою?

Я нахилив голову і подивився вгору крізь гілки, бачачи нічне небо, всипане зірками і місячним світлом. Я посміхнувся. Я точно знав, що збирався робити.

Я встав, повернувся, пройшов повз братів і закричав через плече.

- Відведи їх у підвал.

Їхні смішки - це все, що мені потрібно почути, щоб зрозуміти, як нам сподобається отримувати від них інформацію.

Ті рогури, які були з ними, не нападали на них, вони прийшли не за людьми, які намагалися забрати мене в підземелля Дерразтфура, щоб навічно спалити в його печерах. Питання в тому, як вони контролювали цих рогурів?

З про рок Дев'ять

Рея

Я рухалася швидко, встромляючи свій клинок у живіт рогура, метал легко пронизав його сіру, гниючу плоть. Він заричав, схопив мене зубами, але невдовзі впав на бік. Я перейшла до наступного, який бився з чоловіком Еліти, допомагаючи йому, коли розсікла його фланг, тоді як чоловік цілився йому в горло. Кров захлеснула з його тіла, забарвлюючи його в червоний колір, коли він обрушився на землю. Тут так багато рогурів, більше, ніж я коли-небудь бачила за один раз, і при думці про те, що така велика зграя увійшла б у село, у мене до горла підступила жовч.

Чоловік подивився на мене, наморщив темні брови, і я швидко відвернулася, шукаючи наступного і поправляючи напівмаску на обличчі, переконавшись, що видно тільки мої очі.

Даріус думав, що зможе знову замкнути мене у своїй кімнаті, і він до біса помилявся. Щойно він пішов, я одягла обладунки Еліти, які знайшла в його шафі, кілька клинків, а потім зняла його магію з дверей, як і минулого разу. Хоча це зайняло в мене трохи більше часу, оскільки він посилив її. Щойно я вибралася назовні непоміченою, то безшумно рушила навколо стін замку, слідуючи за невеликою групою Еліти, оскільки вони віддавали накази. Приєднавшись до них у строю, я переконалася, що залишалася прихованою і ззаду. Потім я з благоговінням спостерігала, як Даріус командував і підбадьорював своїх людей. Мурашки пробігли моїм тілом, побачивши Еліту, яка вигукувала свою згоду і визнання своєму Альфі. Це було заворожуюче.

І відкрила очі.

Через усе, що відбувається, легко забути, хто такий Даріус. Він контролював сотні представників Еліти, навчених убивати. І Даріус - найсмертоносніший із них усіх.

Переступаючи через мертвих рогурів і представників Еліти, я оглянула кровопролиття навколо. Сильний запах смерті та металевий присмак крові в повітрі. Те, що колись було пишною зеленою землею, тепер потопало в червоному і нутрощах. Я ніколи раніше не бачила такої різанини, ніколи не була в подібній бійці.

Чому рогури прийшли сюди? Зазвичай вони обирали невеликі села, а не кам'яні фортеці.

До мене донеслися стогони, рохкання і тихі схлипи, коли я проходила повз інші тіла. Я витерла піт із чола капюшоном, який натягнула. Він прикріплений до шкіри, що вкриває мої груди, замість того, щоб вдягати плащ, який міг би скоріше завадити мені, ніж принести користь.

Піднявши голову, я помітила вдалині Даріуса, який з легкістю розмахував своїм чорним клинком і вражав одного рогура за іншим, показуючи, наскільки вправно він міг рухатися і знищувати тих, хто стояв у нього на шляху. Я все ще стежила за кожним його рухом, коли збоку в мене врізався вантаж. Ми впали, приземляючись на щось тверде, але м'яке, і я піднесла свій клинок до слинявої чорної пащі, яка цілилася мені в обличчя. Я низько заричала, коли його кігті впилися мені в бік, розриваючи броню і шкіру, коли я націлилася в його око кольору кістки. Він завищав від болю, коли той пронизав його, кров уже капала на мене, коли він забився зверху. Я, не гаючи часу, витягла свій клинок і встромила його в бік, тоді як моя рука в рукавичці відштовхнула його щелепу. Один, два, три удари, і рогур видав короткий зойк, перш ніж звалився на мене всією своєю вагою. Я видала умф, ледь дихаючи від важкості цього. Кидаючи клинок на землю, я намагалася руками відштовхнути його від себе, але він не піддавався.

- Чорт, - видихнула я, біль розлився моїм боком.

Я зігнула ноги, твердо ставлячи ступні на землю, перш ніж підвела стегна і відштовхнулася руками, щоб врешті-решт скотити з себе цю чортову штуку. Я набрала повні легені повітря, хапаючи ротом повітря, коли таке відчуття, що він розчавив мої чортові ребра. Бути розчавленою до смерті - це не те, чого я хотіла в житті. Безумовно ні.

Я сіла, пошукала свій клинок і завмерла, коли зрозуміла, що сиділа на мертвому тілі. Я насилу піднялася на ноги і повернулася, дивлячись у мляві очі чоловіка. У нього немає горла, воно вирване з тіла, і з рани сочилася чорна піна, що пузирилася. Я закашлялася, а потім закашлялася знову і хитнула головою, нахилиючись, щоб підняти свій клинок,

оскільки нудота підкотила до мого живота. Сутність мертвого чоловіка повільно почала витікати з його тіла. Легкі, маленькі кульки спливли вгору і зібралися на легкому вітерці, щоб бути віднесеними в нічне небо. Коли вас кусав рогур, і його отрута проникала у ваше тіло, було потрібно більше часу, щоб вивільнити сутність, інколи, якщо у венах надто багато отрути, і тіло взагалі не вивільняло сутність, назавжди застрягаючи внизу.

Ніхто не хотів, щоб усе його єство, його душа і сутність застрягли внизу, вічно чекаючи без надії на переродження.

Я зітхнула, бачачи, як сутність інших почала м'яко вислизати, і я знову засувалася. Залишилося всього кілька рогурів, з якими легко справлялися багато Еліт, що залишилися. Я з гримасою схопилася за бік, бачачи, як сочилася кров. Я обшукала поле бою в пошуках знайомого чоловіка і помітила, як він вийшов з лісу. З ним найближчі, вони тягли за собою двох чоловіків на мотузках, об'язаних навколо їхніх щиколоток.

Я примружилася, гадаючи, що, в ім'я Богів, він робив, коли вітерець підхопив мій капюшон, здуваючи його вниз і оголюючи волосся, яке я заплела в косу. Голова Даріуса різко повернулася в мій бік, ніби моє волосся було маяком у місячному світлі, і я завмерла.

Блядь, блядь.

Його губи ворушилися, і інші дивилися на мене. Я побачила, як їхні очі розширилися, перш ніж вони перевели погляд на інших представників Еліти поруч зі мною, які зробили паузу, щоб зробити те саме. Я зковтнула і краєм ока подивилася на Еліту, що оточила мене, міцно стискаючи свій клинок, але тримаючи спину прямо.

Не проявляй слабкості.

Чорний туман розтікся по тілу Даріуса, поки за його спиною не утворилися дві маси, густі й злісно рухомі, коли він почав наближатися до мене. Я стояла на своєму і чекала, чекала того, що має статися, бо я щойно облажалася. Моє серце шалено калатало, і я облизнула пересохлі губи під маскою, нервуючи через те, як усе це станеться.

Зліва до мене наблизився Еліта, і я злегка повернулася, дивлячись на суворе обличчя і карі очі, сповнені цікавості.

- А ти хто така? - запитав він серйозним голосом, оглядаючи мене з ніг до голови і зупиняючись на моїх броньованих грудях.

Я повернула до нього голову.

- Хто ти? - повторила я, не зводячи очей із деяких інших представників Еліти в міру їхнього наближення.

Він хихикнув, простягаючи руку, вкриту чорним.

- Я Маверик.

Я подивилася на руку, яку він мені простягнув, і вивчала її. Чи нападе він на мене, якщо я простягну руку, чи мені відступити і попрямувати до Даріуса? Я подивилася на іншого з Еліти краєм ока, перш ніж обережно вклала свою руку в його, моє тіло напружилося на випадок нападу. Але все, що він зробив, це ніжно стиснув мою руку, а потім відпустив, коли в повітрі пролунало гарчання.

Мій хребет випрямився, і я повернула голову до Даріуса, ігноруючи біль, що пульсував у боці. Він зупинився за кілька футів від нас, інші Представники Еліти присунулися ближче, зупиняючись при появі свого Альфи. Ніздрі Даріуса роздувалися, його погляд ковзав по моїй руці, а потім по руці Маверіка, перш ніж подивився йому прямо в очі і загарчав.

- Не торкайся її, Маверіку, - низько заричав він зі своїх грудей, звук, здавалося, віддавався луною в моєму тілі й наповнив його власницьким почуттям.

Моє серце болісно забилося, коли він підійшов ближче до мене, не зупиняючись, доки не опинився поруч зі мною. Лео, Даміан, Заїд і Джеррод підійшли ближче, утворюючи навколо нас півколо.

- Я не знав, що маленька войовниця заборонена, Альфа, - сказав Маверик, шанобливо схиляючи голову. - Я чую тебе голосно і ясно.

- Переконайся, що запам'ятаєш це, - сказав Даріус, перш ніж підвищив голос. - Переконайтеся, що всі ви запам'ятаєте це.

Потім його погляд перемістився на мене, холодний і лютий.

- Якого хріна ти тут робиш, - заричав він. - Можеш ти хоч раз зробити те, що тобі сказали!

У здригнулася.

- Я не довбаний пес, - огризнулася я на нього. - І я хотіла допомогти. Ти знову намагався замкнути мене в кімнаті, як ти думаєш, хто ти такий, щоб робити це?

Я збиралася штовхнути його в груди, злячись на нього за те, що він думав, що міг мною командувати, але дві речі сталися одночасно.

Еліта ахнула, коли я поклала руки на їхнього Альфу, напруга зроста через бажання приборати свої руки від нього, але знаючи, що вони не могли, а потім я зашипіла від болю, від цього руху мій бік натягнувся і з нього витекло ще більше крові.

Даріус зупинив мене через секунду, повертаючи так, щоб я дивилася у свій бік, поки намагалася відмахнутися від нього.

- Стій, - скомандував він із різкістю в голосі, нахилиючись, щоб розглянути ближче. - Рана неглибока, не забудь сконцентруватися на рані своєю магією, як ти робила раніше, щоб вона швидше загоїлася.

- Так, придурок, - пробурмотіла я, мої щоки запалали від усієї цієї уваги до нас просто зараз.

Я не впевнена, чи знав Даріус або хоча б дбав про те, що його Еліта дивилася на нього так, наче в нього виросла друга голова.

- Ти поранений, - сказала я, дивлячись на його руку, і мені не сподобалося бачити, що в нього там йшла кров.

Він на мить замовк, коли я простягнула руку і торкнулася рани.

- Я в порядку, - пробурмотів він, випрямляючись і дивлячись на мене згори донизу.

Гнів усе ще клубочився в його очах, але крізь нього просвічувалося занепокоєння.

- Еліта, - скомандував він, і вони підійшли до свого Альфи.

Ті, хто у вовчому обличчі, відходять назад, не турбуючись про свою наготу, і я постаралася не червоніти, побачивши чоловічі форми в моєму полі зору.

Мій погляд обережно повернувся до Даріуса, мені цікаво, що він робив. Я точно не хотіла, щоб мене тут бачили. Чоловіки, зв'язані за щиколотки, лаялися і скиглили, лежачи на землі позаду Джеррода. Я зніяковіло подивилася на них, коли Даріус махнув рукою, а Джеррод і Даміан потягли їх уперед перед собою, приземляючись між Маверіком і мною.

- Ці люди - зрадники, - сказав Даріус, його голос гучний і ясний, і моє серце завмерло. - Я Альфа Еліти, я Спадкоємець Казьє. Ті, кому це не подобається, зараз у вас єдиний раз відкрито кинути мені виклик, і я не позбавлю вас життя.

Я важко ковтнула, моя рука стиснулася на рукояті клинка у відповідь на його відкритий виклик. Я озирнулася і побачила, що деякі представники Еліти переминалися з ноги на ногу. Нервозність відчувалася в усіх, вона поширювалася в усіх напрямках, у той час як у декого на обличчях написана лють, побачивши двох чоловіків біля ніг Даріуса. Мій

погляд опустився на двох чоловіків на землі, і я здригнулася, коли їхні погляди зупинилися на мені.

- Зло, - виплюнув один, і я здригнулася. - Ти одна з них, чи не так? Така, як ти, ніколи не повинна була народжуватися, тебе слід було повісити немовлям і згодувати диким вовкам.

Даріус підняв ногу і штовхнув чоловіка в обличчя, кров захлеснула в нього з носа, коли він закричав.

- Чому він тобі це каже? - запитав мене Маверік, і я подивилася на нього, а потім на Даріуса, бачачи, як його чорні, схожі на туман хвосту раптово замиготіли в нього за спиною.

- Зніми маску і покажи їм, Рея, - сказав він мені, і я почула, як Маверік різко втягнув повітря, без сумніву, почувши моє ім'я.

Я кинула на Даріуса запитальний погляд і задалася питанням, чи впевнений він. Він кивнув, його погляд суворий, але в ньому відчувалася ніжність, яку я не звикла бачити. Цей слабкий вогник у його зелених очах змусив мене підняти руку за голову і зняти маску, знаючи, що він захистить мене від того, до чого це може призвести. Я повільно зняла тканину з обличчя, важко дихаючи, коли відкрилася оточуючим.

Бурмотіння і лайки витали навколо мене тепер, коли вони дізналися, хто я. Деякі просто шоковані, тоді як інші просто-таки сповнені відрази. Від цього в мені заklubився гнів.

- Ти - пляма.

- Вбивця.

- Зрадницький шматок лайна.

Я різко повернулася до того, хто назвав мене зрадником, усвідомлюючи, що Даріус стежив за кожним моїм рухом. Губи чоловіка розтягнулися в гарчанні, а його світлі очі наповнилися ненавистю. Я кинула маску на землю і пішла до нього, інші представники Еліти розступилися переді мною, коли я підійшла до своїх міток, показуючи їм усім, хто я така, чорт забирай.

Я вовчиця.

Я Спадкоємиця Захарісс і захисниця всіх.

Але чому я маю захищати його?

Я рухалася, поки не опинилася перед ним, і він намагався вгамувати тремтіння, що стрясало його тіло, коли я дала волю своєму домінуванню. Еліта впала на коліна поруч зі мною, і людина переді мною зіщулилася під силою цього.

- Те, що говорили про мене, невірно, і мене помилково звинуватили. Я вовк, такий самий, як і ти, - виплюнула я в нього, мій погляд став жорстким, коли я відчула, як Даріус став у мене за спиною. - Я така сама, як ти, я стікаю кров'ю, як ти, я б'юся, сподіваюся, як і ти. І все ж ти сидиш там зі своїм крихітним мізком розміром з горошину, у якого немає жодної власної думки, і сліпо слідуєш слову людини та її щурів, навіть не думаючи самотійно.

Я відчуваю жар спиною, поколювання сили, що стикається з моєю талією, і моя власна зреагувала. Синій і чорний змішалися при дотику до моєї талії, що принесло комфорт і силу, коли інші спостерігали за цим.

- Твій Альфа - спадкоємець Казьє, а я його двійник. Ти вірний своєму Альфі?

Він зковтнув і нахилив голову, розповідаючи мені все, що мені потрібно знати. Я повернула голову і подивилася на Даріуса, його обличчя суворе, а на губах гарчання, спрямоване на жалюгідного вовка біля наших ніг.

- Вищі зрадили нас, зрадили землі, викравши цуценят з їхніх будинків і використовуючи їх так, як вважають за потрібне, - закричав Даріус, і я чую приголомшливий шок Еліти. - Рею схопили її сім'я і лорд Хайпер Чарльз, коли їй було сім років, і тримали в підвалі, поки вона не втекла, перш ніж їй виповнилося вісімнадцять. Те, що нам сказали, було брехнею, прикриттям того, що вони хотіли зробити з нею, Спадкоємицею, - заричав він, і Еліта подивилася на мене, їхні очі розширилися, коли Даріус говорив їм правду. - Вона не зрадниця. Вона провела своє життя, захищаючи інших, як могла, в Ерідіані, рятуючи тих, над ким поглумилися в їхньому власному домі, де вони мали бути в безпеці.

Я переминалася з ноги на ногу, мені ніяково від зверненої на мене уваги, але я не дозволила собі вагатися, тримаючи голову високо піднятою.

- Чи підтримаєте ви те, що Вищі готові піддавати дітей жорсткому поводженню? Ви готові дозволити їм забрати ваших цуценят?!

Смертельне гарчання оточило нас при словах Даріуса. Я подивилася на них усіх, на Еліту, що дивиться на Даріуса з довірою, знаючи, що він не підвів би їх. Надія наповнила

мене, коли вони подивилися на мене, схиляючи голови на знак поваги, і я полегшено зітхнула. Вони вірні своєму Альфі, і цей Альфа висловився за мене, для них цього достатньо.

- Вищі більше стурбовані організованими спарюваннями, ніж тим, щоб дозволити людям сховатися в стінах замку, ви самі це бачили. Це той, кого ви хочете залишити очолювати Врохкарію? - Даріус запитав їх, і відлуння "ні" рознеслося навколо нас. - Ви невірні мені, своєму Альфі? - Даріус запитав, і Еліта притиснула долоню до грудей, звук гучний у тихому повітрі, коли вони схилили голови набік на знак підпорядкування. - Тоді ви вірні мені й тільки мені. У Вищих більше немає нашої відданості, сили і чисельності.

- Ура, - покликкала Еліта, і поколювання поширилося по всьому моєму тілу, коли звук завібрував у мені.

Я подивилася на Еліту, що оточувала нас, усі вони присягали йому і тільки йому. У цей момент я справді відчула, що в нас був шанс, шанс щось змінити й виправити помилки. Ми могли б виправити становище в цих землях, якби вони були поруч із Даріусом. Він явно заслужив їхню повагу, і я не могла не відчувати гордості за чоловіка, що стоїть за моєю спиною.

Я озирнулася на Еліту переді мною. Ні, не Еліту, а щура у вовчій шкурі. Твердий дотик до моєї руки змусив мене подивитись донизу, на сильні пальці Даріуса, що обхоплювали мої на рукояті клинка. Я перевела погляд на нього, і він нахилив голову в бік паразитів на підлозі.

- Встати, - наказав Даріус, і Еліта підкорилася, дивлячись на свого Альфу, чекаючи наступного наказу.

Щур переді мною збирався зробити те саме, але я поклала руку йому на плече, утримуючи його на колінах. Його повні ненависті очі зустрілися з моїми. Він не буде вірним своєму Альфі.

- Роби те, що має бути зроблено, - сказав Даріус, дихаючи мені у вухо.

Він повернув мою голову, щоб побачити мої очі.

- І пам'ятайте, - загарчав він, підвищуючи голос. - Якщо хто-небудь доторкнеться до неї, ви будете наступними.

Тепер я зрозуміла, що мій ворог хотів знищити ці землі і покласти їх до моїх ніг. Я побачила це в його очах. Рішучість, претензії,... обожнювання. Я ніколи не відчувала нічого подібного.

Я не роздумувала двічі.

Я схопила щура за шкіру і відкинула його голову назад, моє серцебиття віддавалося у вухах.

Потім без найменших докорів сумління ми з Даріусом піднесли лезо до його шиї і розрізали.

П я тьдесят

Рея

Проводячи рукою по білій бавовняній сукні, я окинула поглядом зал, повний Еліти. Дехто дивився на мене, але не злісно, радше з цікавістю після битви з рогурами за межами фортеці. У деяких в очах з'явилася повага після того, як я всього кілька годин тому перерізала горло зраднику, і вони схиляли голови переді мною, перш ніж поверталися до своєї трапези. Хол прикрашали бра, що висвітлювали темну кімнату, коли місячне світло проникало через вікна. На столах розставлені тарілки й миски з їжею, і замість загартованих воїнів, які допивають свій ель, влаштувався бенкет, гідний майже балу. Ми всі заслуговували на те, щоб трохи розслабитися після битви.

Мій погляд перемістився на Кольтена, який розмовляв із чоловіком далі по коридору. Розмова виглядала злегка напруженою, але потім Еліта простягнула руку і поклала її йому на плече, змушуючи Гадсона, який сидів навпроти мене, напружитися від цього контакту. Я посміхнулася у свою чашку, дозволяючи прохолодній воді стікати по моєму горлу. Завжди турботливий Гадсон стиснув щелепи, його погляд зупинився на цій руці, і він підвівся, наближаючись ближче до Кольтена і притуляючись до стіни. Я фиркнула.

- Що тут смішного? - запитав Джош, і я кивнула на них головою. - Боги, вони такі сліпі.

- Я не думаю, що вони сліпі, - сказала я йому, беручи ягоду і відправляючи її в рот. - Їм просто потрібно розібратися зі своїм лайном, що б це не було.

- Вони надто вперті, принаймні, один із них, - пробурмотів Тейлор у свій келих.

- Їм потрібно потрахатися, - сказала Анна, і я розплилася в усмішці.

- Ми можемо потрахатися, - пофліртував Себ, облизуючи губи Анні, коли вона помітно відсахнулася від нього.

Сміх вирвався назовні перш, ніж я встигла його зупинити, і я прикрила рот рукою, намагаючись змусити його замовкнути. Зліва від мене пролунало гарчання, і я перевела погляд на стіл у дальньому кінці кімнати, на чоловіка з похмурим виразом обличчя. Він спостерігав за мною, потім перевів погляд на Анну і Себа, які сиділи навпроти мене. Я закотила очі, але незабаром вони ковзнули по його м'язистих грудях, потім спостерігала за його руками, коли він підніс чашку до губ і зробив ковток. Мій погляд перемістився вище, і наші погляди зустрілися, завмираючи на місці.

Даріус нахилив голову, його власний погляд ковзнув по мені в сукні, яку він дав мені вдягнути сьогодні ввечері. Я поерзала від його пильного погляду, не звикла носити нічого подібного. Вона скромна, трохи вище коліна, а виріз сукні лише злегка опускався спереду, як і раніше, приховуючи все, що могло здатися вульгарним. Але через те, як Даріус дивився на мене, я почувалася практично оголеною. Я поерзала на стільці, мої стегна стиснулися, а його очі загорілися, спостерігаючи за моїм рухом.

Я не знаходила собі спокою відтоді, як ми повернулися до фортеці. Він пішов катувати чоловіків, яких зв'язав, і я дивилася, збуджена, як він тягнув їх геть, його обличчя було сповнене гніву і смертоносних намірів.

Я не знала, чому це посилювало мою потребу в ньому, але його демонстрація сили змушувала мене хотіти, щоб він продемонстрував мені цю силу в інший спосіб. Його руки на моїх стегнах, коли він входив у мене, його губи на моїй шиї, які говорили мені, що я змушувала його відчувати...

Я похитала головою, чортів чоловік.

Зрештою він відвів від мене погляд, і я видихнула, потягнувшись за іншою ягодою. Потім Даріус встав, і зал затих, оскільки Еліта зосередилася на своєму Альфі.

- На даний момент Вищі не знають, що ми не в їхній владі. Нам потрібно зберігати це якомога довше, щоб підготуватися. Рано чи пізно почнеться війна між Елітою і Вищими, і з урахуванням того, що землі заповнили рогурами, я передбачаю безліч смертей у найближчому майбутньому.

Я колупала ніготь. Я не хотіла посвячувати будь-кого у своє бажання позбавити Вищих життів, але це більше, ніж просто моя особиста помста, вони заподіяли біль стільком іншим і, схоже, продовжували це робити.

- Коли мене або будь-кого з моїх братів не буде в замку, Маверік буде тут замість мене, розподіляючи тих, кому все ще потрібно вирушити на полювання, і тих, хто залишиться й охоронятиме замок.

Мій погляд перемістився на Маверика за столом навпроти мене, коли він кивнув головою на знак згоди.

- Ні Вищим, ні їхнім відьмам не дозволено входити до фортеці, коли мене не буде. Деякі представники Еліти, які нині перебувають на полюванні, не повернуться, вони були зрадниками мене і земель. Що стосується тих, хто спускався в підвал, ми отримали деяку інформацію.

При цих новинах усі випросталися, включно зі мною.

- Відьми Вищих іноді давали нам невірну інформацію, коли вони говорили нам, що знайшли енергетичні сплески в землях. Вони зробили це, або відволікаючи нашу увагу від того, що насправді відбувалося в містах і селах, або посилаючи Еліту, яка була лояльна Вищому керівництву, вбивати батьків і красти дітей для своїх збочених цілей, у яких ми не до кінця впевнені.

Після його слів у кімнаті запанувала тиша, але ви могли відчуті гнів у повітрі. Я відчувала його всередині себе через те, на яку ницость вони готові піти, щоб роздобути дітей.

- Ув'язнені не знають, куди були доставлені ці діти, але тепер ми знаємо, що не можемо довіряти жодній інформації, отриманій від відьом. Нині, коли ми отримуємо від них новини про стрибки енергії або рогурів, вирушить тільки половина, щоб оцінити ситуацію, перш ніж прибуде якесь підкріплення. Ми не можемо ризикувати життями невинних людей, але ми робитимемо те, що в нас виходить найкраще, і захищатимемо їх та інших.

Я спостерігала, як Еліта сприйняла новини, сповнена люті й відрази до того, що робили Вищі. На деяких обличчях написано почуття провини, і я не могла не відчувати до них жалю. Вони й гадки не мали, як вони могли? Вони думали, що відгукуватися на кожен

наказ від Вищих відьом принесло б користь і рятувало життя. Хоча іноді отримання цієї інформації призводило до смертей.

Їм усім брехали, їх обманювали. Я впевнена, що це не те, на що вони підписувалися, коли вирішили стати Елітою, і я розуміла невдачу, яку, я впевнена, вони повинні відчувати.

Маверік встав.

- Я зроблю, як ти просиш, Альфа, - він нахилив голову. - Ми всі зробимо це, ми не підведемо вас.

Інші представники Еліти встали один за одним і притиснули долоні до грудей, і знову я не змогла не відчувати гордості за їхню повагу до свого Альфи, за їхню непохитну відданість, яку Даріус заслужив від них.

Даріус, яким би мудаком він не був, справді хотів творити добро, він хотів захищати, і він хотів кращого для народу Врохкарії.

Він робив помилки, але він робив їх, виходячи з припущення, що я була поганою людиною, я була зрадником, і він намагався загладити свою провину. Я не могла цього заперечувати.

Ми всі повернулися до їжі, балачки ставали дедалі гучнішими з плином ночі. Покінчивши з їжею, я встала і вирішила покінчити з цим на сьогодні і вийшла з кімнати. Зупинившись за кілька кроків, я озирнулася і побачила, що вся Еліта дивилася на мене. Почуваючись ніяково від такої уваги, я зупинилася і провела руками по сукні. Чоловік встав з-за столу, і я затримала дихання для... чого? Жорстокі зауваження, звинувачення, я не знала, що ще, але це було не те, що виходило з його вуст.

- Добраніч, Рея, Спадкоємиця Захарісс. Сподіваюся, ти добре відпочинеш.

Приголомшена, я просто моргала, дивлячись на нього, тоді як інші погодилися з цим, посмішки на їхніх обличчях і побажання мені на добраніч.

Чиясь рука на моїй руці вивела мене із заціпеніння, а потім мої ноги самі собою пересувалися, коли Даріус вивів мене із залу. Ми звернули за ріг, а потім мене зтягли в темну нішу, я притулилася спиною до стіни.

- Дар... - його рука миттєво обвилася навколо мого горла, він кинув на мене лютий погляд, і я схопила його за зап'ястя.

- Ти думала, я забув, що ти покинула нашу кімнату і взяла на себе сміливість вийти за стіни замку, наражаючи себе на небезпеку? Знову? - загарчав він, опускаючи голову.

- Я не могла... - намагалася видавити я.

- Потім, - пробурмотів він, його обличчя перебувало в кількох дюймах від мого. - Ти збудила цікавість моїх людей, і в мене не було вибору, окрім як дозволити тобі розкритися.

Тепер його ніс торкнувся мого, його очі горіли гнівом.

- Вони всі могли напасти на тебе. Вони могли б пошкодити кожну волосинку на твоїй гарненькій голівці, і тоді мені довелося б убити їх.

Я зробила глибокий вдих, і він потерся своїм носом об мій. Його запах проник у мене, і поколювання поширилося по всьому тілу. Він відступив, його погляд потемнів, коли він блукав по моєму тілу, його ніздрі роздулися. Я раптово повернулася, і мої руки вперлися в кам'яну стіну. Його рука опустилася з мого горла, щоб схопити мене ззаду за шию. Він штовхнув мене вперед, і я повернула голову так, що вона притулилася до стіни. Моє дихання почастишало, і я облизнула пересохлі губи, що змусило Даріуса видавати низьке гарчання, коли він підняв мою сукню і натягнув її на стегна. Від нього виходило бурчання, коли він провів долонею по моїй шкірі, а потім повільно стягнув трусики з моїх тремтячих стегон.

Його пальці ковзнули вниз між моїх ніг, і я застогнала, коли він грав зі мною, відчуваючи, яка я волога.

- Думаєш, я не помітив, що ти трахаєш мене очима? - я захлипла. - Такий нужденний, вовчєня.

Його голос шепотів мені на вухо, і тремтіння пробігло по мені, коли я знову притиснулася до його руки. До мене донісся його похмурий смішок, а потім його рука зникла. Я майже заскулила від втрати, але потім відчула, як голівка його члена рушила взад-вперед, збираючи мою вологу.

- Даріусе, - застогнала я, звиваючись, тоді як його рука стиснулася в мене на потилиці.

- Це те, чого ти хочеш? - запитав він, вводячи голівку в мене. Я намагалася відсунутися далі, але рука на моєму стегні зупинила мене. - Скажи мені.

Я застогнала від розчарування.

- Мудак.

- Скажи мені, - він покусував мою шию. - Я дам тобі це, все, що тобі потрібно зробити, це сказати мені.

Я притулилася до стіни, погойдуючись на кінчику його члена.

- Жадібне маленьке вовчєня, - пробурмотів він, і я стиснулася навколо нього.

Я ніколи не говорила йому, чого хотіла, ніколи не озвучувала це по-справжньому, якщо тільки не говорила про це в гарячці, яку не пам'ятала. Відтоді щоразу, коли він торкався до мене, він завжди був ініціатором цього, і я щоразу дозволяла йому чинити по-своєму. Але зараз він чекав на мене, і мої щоки почервоніли при думці про це. Навіщо йому потрібно, щоб я це сказала?

Я ще трохи погойдувалася, піднімаючись навшпиньки і натискаючи назад, щоб ввести його глибше, але він знову зупинив мене. Його рука обхопила мій клітор і почав злегка погладжувати, і я застогнала, потребуючи більшого, коли він дражнив мене, а потім прибрав руку зовсім. Зараз він потрібен мені повністю всередині мене.

- Даріусе, трахни мене, - заричала я йому. - Я хочу, щоб ти трахнув мене.

Він похмуро усміхнувся, перш ніж наповнив мене одним плавним рухом.

Мої руки вчепилися за стіну, з мого горла вирвався протяжний стогін, і він, не гаючи часу, входив і виходив з мене в болісному темпі, поки я стискала навколо нього. Він низько заричав, відчуваючи мене, відчуваючи, що він робив зі мною, і мої очі закотилися на потилицю, коли мене накрила насолода.

- Ніколи більше не наражай себе на небезпеку, - наказав він, звук дотику нашої шкіри луною рознісся простором. - Відповідай мені.

- Я хотіла допомогти, - видихнула я, рухаючи рукою вниз, поки не опинилася між ніг і не відчула, як він входив у мене.

- Чорт, - застогнав він, переміщаючи руку із задньої частини моєї шиї до горла.

Він потягнув мене вгору, його рот атакував мою шию, тоді як він продовжував врізатися в мене.

- Ти не допоможеш, якщо я не дозволю цього, Рея.

- Ти не можеш вказувати мені, що робити, - захлипла я, коли він зробив сильний поштовх, і я вигнулася назустріч йому, його рука вичавила повітря з моїх легенів. - Даріус.

- Хочеш кінчити зі мною, вовчєня?

- Ти ж знаєш, що хочу, - видихнула я, піднімаючи руку, щоб потерти свій клітор.

Я напружилася навколо нього, і він облизнув мою шию, покусуючи і посмоктуючи.

- Тоді відповідай мені, - зажадав він, бурчачи мені прямо у вухо, і провів рукою по моїх пальцях, потираючи ними мій клітор, сильніше.

Задоволення наростало в міру наближення мого оргазму, і я застогнала від звуку наших рухів, від відчуття, як він входив і виходив з мене.

- Чому мені завжди так добре?

- Тому що це ти і я, - застогнав він.

Я намагалася рухати рукою швидше, але він зупинив її, і я скрикнула, розчарування наростало через те, що він не дозволив мені кінчити.

- Будь ласка, Даріусе, - видихнула я, бажаючи, а не потребуючи того, щоб він дозволив мені поворухнути рукою, щоб я могла задовольнити потребу, яку він викликав у мені.

Він застогнав у шкіру на моїй шиї, прискорюючи темп.

- Боги, - видихнула я, коли він торкнувся цього місця всередині мене, і мої ноги почали тремтіти. - Добре, добре. Я не стану допомагати, поки ти не скажеш.

- Гарне маленьке вовчєня.

Його рука ковзнула по моїй, а пальці перемістилися між нами, доки він не стиснув мій клітор, здійснюючи кругові рухи. Наступним він стиснув моє горло, у мене перехопило подих, і ще двома поштовхами мій оргазм захлеснув мене, зводячи пальці ніг, коли я видала довгий, гучний стогін. Так голосно, що, я думала, вони почули б це в коридорі.

- Чорт, Рея.

Я відчула, як Даріус напружився, а потім він вийшов у мене, переконуючись, що нічого не залишилося, поки я тремтіла в нього на грудях. Він відпустив моє горло, коли я опустила, і я впала вперед, притулившись до стіни, важко дихаючи, намагаючись віддихатися. Даріус відпустив моє горло і вийшов з мене, задираючи мої трусики назад. Він провів пальцем по шву, відчуваючи, як капало його збудження, і наспівував собі під ніс.

- Я хочу, щоб ти пахла мною якомога довше.

- Не будь смішним, - фиркнула я, коли він стягнув з мене сукню і розвернув обличчям до себе.

Він примружив очі.

- Якщо ти змиєш мене зі свого тіла занадто рано, я знову відзначу тебе.

Я нахилила голову, мої власні очі блукали його тілом, поки він відсувався.

- І це було б проблемою, тому що...

З його грудей вирвався якийсь звук, і, перш ніж я встигла схаменутися, він підняв мене, перекинув через плече, і ми піднялися сходами в його кімнату.

- Відпусти мене, ти, олух-переросток, - засміялася я, відчуючи задоволення і легкість, погойдуючись на місці.

Він зробив паузу, а потім лягнув мене по дупі.

- Я покажу тобі проблему, коли ти не зможеш стояти або скласти зв'язне речення після того, як я закінчу з тобою.

П я тьдесят Один

Рея

Я піднялася з ліжка від деренчливого звуку, що деренчить у вікнах. Я подивилася на край ліжка Даріуса і побачила, що його там знову немає. Хоча цього разу я не прокинулася, коли він пішов, він безумовно мене втомив.

Зв'яз.

Мої брови насупилися, і я виповзла з ліжка, взяла сукню, що була на мені раніше, і вдягла її. Шкандибаючи до балконних дверей, я відчинила одну і вийшла назовні, у ніч, гадаючи, чи це Ілліум. Я насупилася, коли ніде його не побачила, і вже майже відвернулася, коли щось стукнулося об двері. Подивившись униз, я побачила камінь, що котився підлогою. Що за... Піднімаючи його, я розглядала в руці. Потім з'явився ще один, приземляючись поруч із моєю босою ногою, і я подивилася на балкон. Підкрадаючись ближче, я розкрила свої почуття і подивилася вдалину.

Спираючись долонями на камінь, я подивилася вниз і помітила постать, що стоїть внизу. Він одягнений у чорні штани і футболку, а не в броню, як раніше.

- Що ти робиш? - запитала я Даріуса, схиливши голову набік.

Він підкинув камінь у повітря, перш ніж зловив його.

- Спускайся, - сказав він м'яким тоном.

- Що

Він фиркнув, дивлячись у нічне небо.

- Спускайся, босоніж, і швидко.

Збита з пантелику, я подивилася на нього востаннє, перш ніж покинула кімнату і спустилася вниз.

Огинаючи коридори і відчиняючи двері біля підніжжя сходів, які вели мене назовні, я вийшла, і теплий літній вітерець обдував мене. Даріус чекав мене, схрестивши руки на грудях, і кивнув головою, щоб я йшла за ним.

- Куди ми йдемо? - запитала я, поки ми йшли.

Я пішла за ним босоніж, спостерігаючи, як м'язи його спини рухалися при кожному кроці. Мій погляд мимоволі опустився до його дупи, а потім до задньої поверхні стегон. Його похмурий смішок вивів мене із замисленості.

- Я відчуваю на собі твій погляд, вовчєня.

Я фиркнула.

Ми йшли вже знайомою стежкою до залізних воріт, звідки виходили на вербові поля. Моя сукня м'яко струмувала навколо мене, коли ми гуляли під місячним світлом, і я вдихнула аромат цих земель, розслабляючи плечі, вбираючи його. Стебла трави приминалися під моїми ногами, коли ми пройшли ворота, і коли ми заглибилися вглиб, Даріус раптово зупинився, знову піднімаючи погляд до місяця.

- Цього вистачить.

Що вистачить? Він повернувся до мене з виразом в очах, який я не могла зрозуміти. Він збирався відкрити рот, але потім закрити його, роблячи крок до мене.

- Направ свою силу на землю, тільки трохи вище.

Він кивнув у напрямку перед собою.

- Що? Чому? - здивувалася я, дивлячись униз. - Земля тут здорова.

Він розчаровано зітхнув, але що він очікував від мене? Він розбудив мене посеред ночі і привів сюди, у мене були питання.

- Ти можеш просто робити, як тобі кажуть? - я моргнула, дивлячись на нього. - Звісно, ти не зробиш цього, - сказав він, але в його голосі чулося щось на кшталт обожнювання і легка усмішка з'явилася на його обличчі.

Він підійшов до мене. Я закинула голову, щоб подивитися на нього, і він став переді мною, його очі блукали по моєму обличчю.

- Просто зроби це, вовчєня.

Він нахилився вперед і потерся своїм носом об мій. З моїх губ зірвався подих, і він відступив на кілька кроків, звільняючи мені місце.

Я з цікавістю подивилася на нього, поки трохи пройшла, відчуваючи, як трава лоскотала мої ступні.

- Скільки енергії? - запитала я його, вже підносячи його до своєї долоні.

- Спочатку зовсім небагато, - сказав Даріус.

Присівши навпочіпки, я відчула стебла між пальцями, літній вітерець ніжно перебирав їх. Подивилася через плече на Даріуса, він стояв там, схрестивши руки на грудях, і спостерігав за мною з такою інтенсивністю, що в мене в животі закрутилися світлячки.

Не відриваючи від нього очей, я поклала долоню на землю і відразу ж відчула, як життя пульсувало в мені, вітаючи мене. Я поворухнула пальцями, перш ніж спрямувала свою силу в землю, спостерігаючи, як сяйво моїх вусиків просочувалося вниз, перш ніж я поклала руку долілиць на землю. Трава подовжилася.

- Що тепер? - запитала я його.

- Продовжуй.

- Чому?

- Просто зроби це.

Я опустила погляд і зробила, як він просив, закликаючи більше сили, і поколювання поширилося по кінчиках моїх пальців, розтікаючись по руках. Вони стикнулися з чимось глибоко в землі, і я нахилила голову, вдавлюючи туди ще трохи. Щось залоскотало мені руку, і я відсмикнула її, спостерігаючи, як із землі з'явилося стебло. Воно проростало вгору, доходячи мені нижче коліна, якби я стояла. Моя голова різко повернулася до Даріуса, коли я побачила, як на кінці сформувався бутон.

- Це... це що...

- Ще, - хрипло сказав він. Я подивилася на бутон, дивуючись, як він сюди потрапив. - Ще, вовчєня, - знову сказав Даріус, цього разу більш вимогливо.

Роблячи глибокий вдих, я зробила, як він сказав, притискаючи долоню назад до землі і вкладаючи в землю ще більше своєї сили. Я відчула, як вона поширювалася під ним, як коріння рухалося і перепліталось, з'єднуючись з іншими. Поруч із тим, що переді мною, з'явилося стебло, потім ще й ще. Я зробила паузу, вагаючись і не зовсім розуміючи, що відбувалося.

- Продовжуй, - прошепотів Даріус, але я все одно почула його.

Тремтячими руками я притиснула іншу долоню до землі і втиснула в неї дедалі більше й більше сили, відчуюючи, як з'явилися мої відмітини, коли паросток за паростком проростали навколо мене, розростаючись. Їх сотні, якщо не більше. Зелені стебла продовжували з'являтися по всій галявині, поки я дивилася на Даріуса.

- Ще трохи.

Він не зводив з мене очей, поки я вклала в землю ще більше енергії, не в силах відвести погляд, поки краєм ока не помітила якийсь колір.

Синій, синій, який я так добре знала. Я задихнулася, піднімаючись на нетверді ноги. Мої очі розширилися, коли розпускалися одна за одною сині квіти, їх занадто багато, щоб я могла порахувати. Вони почали світитися в місячному світлі, і сльози защипали мені очі.

- Квіти лесії, - видихнула я, нахилиючись, щоб торкнутися їхніх пелюсток, відчуюючи, як дихання вирвалося з моїх легень, немов хвиля, що розбивається об скелю.

Я окинула їх усіх поглядом, відчуюючи, як мене на мить охопила туга за домом, але потім змінилася запамороченням, яке я не змогла стримати. Я пробралася крізь них, відчуюючи їх на кінчиках пальців, коли щастя розливалось всередині мене, дивне відчуття після стількох років. Вони доходили мені до колін, і я намагалася не розчавити жодного під час руху. Зупиняючись біля іншого, я поглядила його пелюстки і захопилася його красою. Раптово в мене вирвався сміх, а потім я побігла.

Я побігла серед квітів, які були моїм дитинством, які нагадували мені про мою маму, з посмішкою на обличчі, коли я сміялася від захвату. Я зірвала квітку і закружляла її, усміхаючись, коли піднесла до носа і вдихнула її аромат. Я не могла в це повірити, я не могла повірити в синє море, яке мене оточувало.

Все ще посміхаючись, я збрала їх у букетик, мої босі ноги вкриті брудом, доки я не припинила бігати і кружляти по полю квітів лесії. Місяць світив на них згори донизу, змушуючи їх світитися і висвітлюючи шлях, змушуючи мене відчувати, що я ковзала по них як по воді.

Я зірвала останню квітку і закрутилася, а потім різко зупинилася. Даріус стояв за кілька футів від мене, в якийсь момент підійшовши ближче, його очі загорілися, коли він розглядав мій зовнішній вигляд, який, без сумніву, вкритий брудом і виснажений.

- Як? - запитала я Даруса, заплющуючи очі і вдихаючи солодкий аромат, що оточує мене.

Таке відчуття, що я загорнута в ковдру щастя і безпеки.

- Ти сумувала за ними, - сказав Даріус. - Я побачив, що вони значили для тебе, коли ти зрозуміла, що їх позбулися у твоєму старому будинку зграї.

Так ось чому він став приносити мені квіти щодня?

Вдячність наповнила мене.

- Вони завжди були тут? Просто сховалися глибоко вниз?

Він відвів погляд убік.

- Ні.

- Ні? - здивовано запитала я. - Тоді як вони сюди потрапили?

Він завагався з відповіддю, і я з цікавістю нахилила до нього голову.

Він знизав плечима.

- Я купив насіння у торговця.

Мої очі розширюються, і він оглянув поле, його щелепа сіпалася, ніби йому незручно.

- Я витрачав увесь вільний час, приходячи сюди і закопуючи їх у землю.

- Ти... ти закапав їх усіх до єдиного? Їх сотні.

Це те місце, куди він ходив ночами?

- Так, - прошепотів він, і я подивилася на нього зі сльозами на очах.

- Я...

Я з благоговінням озирнулася на всі боки, і в грудях у мене потеплішало від того факту, що він зробив це для мене. Даріус, Альфа Еліти, посадив для мене насіння квітів.

- Тепер це твоє, вовчєня, - він кивнув на квіти. - Роби з ними, що хочеш.

Посмішка розпливлася на моєму обличчі, і він вивчав мої риси, його плечі напружилися. Я повернулася до нього, зупиняючись за кілька футів від нього.

- Їх так багато, - сказала я йому, і він хмикнув.

- Я хотів повернути тобі дещо, що в тебе забрали.

Я ковтнула клубок у горлі, коли емоції погрожували задушити мене. Мені здавалося, що відтоді, як мене схопили й посадили в той підвал, усе, що будь-хто коли-небудь робив, - це брав у мене те, що я не віддавав добровільно. Він й гадки не мав, що щойно зробив для

мене. Поодинокі квіти були більше, ніж я могла сподіватися, знову побачивши квітку лесії, але це?

Я прикусила губу, а ноги самі понесли мене останніми кроками до чоловіка, який подарував мені поле з квітами лесії. Я вибрала квітку зі свого букета, найкращу, і вручила йому, раптово занервувавши. Він Альфа Еліти. Навіщо йому квітка? Але бажання подарувати йому одну переповнило мене. Він зробив усе це для мене, йому не потрібно було, але він зробив. Я хотіла висловити йому свою вдячність, і це єдине, що я могла придумати просто зараз.

Я не підняла очей, простягаючи його йому, нерви на межі, і мене охопила сором'язливість, яку я відчуваю нечасто. Однак цього недостатньо, щоб затьмарити той захват, який я відчувала. Я радше почула, ніж побачила, як він ковтнув, а потім простягнув руку, його пальці торкнулися моїх, коли він обережно забрав у мене квітку.

- Лейлія, - пробурмотів він, і я підняла голову, на моєму обличчі з'явилася посмішка, коли він назвав квітку прекрасною. Але він дивився не на квітку, він дивився на мене.

Мої груди здіймалися від глибокого вдиху, коли він зробив крок ближче, підносячись наді мною, підняв руку і обережно, дуже обережно заправив квітку в моє волосся, прямо над вухом. Коли він задоволений цим, його рука опустилася до моєї щоки, і він стиснув її у своїй хватці.

- Лейлія, - повторив він, пильно дивлячись мені в очі, коли нахилив голову і залишив найніжніший із поцілунків на моєму лобі.

Я заплющила очі й дозволила почуттю ніжності наповнити мене, видаючи легкий зітхання під час дотику. Такі моменти, як цей, коли він такий ніжний зі мною, траплялися нечасто, але це змушувало мене цінувати їх ще більше, не в силах нічого вдіяти з тим, що це змушувало мене відчувати. Про нього дбали, його обожнювали. Я не часто це відчувала, тому, коли це відбувалося, я ховала це в собі для надійності.

Даріус видав якийсь горловий звук, перш ніж погладив великим пальцем мою щелепу.

- Іди й пограйся, вовчєня, - він зробив крок назад, на його обличчі з'явилася легка усмішка, яку я хотіла бачити частіше. - Я нагляну за тобою.

Я підійшла до нього і, підвівшись навшпиньки, поцілувала його в щоку.

- Дякую.

Потім я повернулася, посміхнулася і побігла.

Я пробігла повз квіти, які були моїм дитинством, які були вкрадені в мене, але тепер повернуті. Руна вила від захвату всередині мене, і я вторила їй у сміху, що вирвався у мене. А потім я закрутилася, дозволяючи своїй магії струменіти за мною, як стрічкам, що танцюють на вітрі, у чистому щасті, коли їхній солодкий аромат лоскотав мої почуття. Я засміялася, звук такий вільний і безневинний, що я сумнівалася, чи йшов він узагалі від мене, адже я так давно його не чула, але він йшов від мене.

Я не припиняла рухатися по полю блакитних квітів, яке створив для мене мій ворог. Тільки для мене. Далеко за північ, коли почало сходити сонце і квіти перестали світитися, я все ще грала, бігала, кружляла і почувалася вільною. Даріус подарував мені щось дуже цінне, і я навіть не впевнена, що він усвідомив це.

Я зупинилася в центрі, мої груди здіймалися, і я широко посміхнулася. Повертаючись до Даріуса, він стояв там весь такий значний, схрестивши руки на грудях, але я побачила його власну посмішку на обличчі, коли він спостерігав за мною.

Я додала цей момент до посмішки з волосками, щенячої посмішки, коли він поцілував мене при місячному світлі.

Я додала цей момент до своїх дорогоцінних спогадів, які хотіла зберегти, коли він нахилив голову і посміхнувся.

А потім я продовжила грати, поки він там, наглядав за мною і ніколи не відходив від мене.

П я тьдесят Два

Рея

- Він зробив для тебе поле квітів лесії? - запитав Джош, і я почервоніла, киваючи.

Він похитав головою і подивився на Сару. - Ти цього хочеш?

Вона засміялася і ляснула його по плечу.

- Ні, не хвилюйся, я не дозволю тобі садити насіння посеред ночі.

- За умови, що він більше не заподіє тобі шкоди, - сказав Тейлор через кілька місць від мене.

Уся моя згряя сиділа тут, у їдальні. Минуло багато часу відтоді, як ми всі збиралися, і я подумала, що зараз дуже вдалий час розповісти їм про той факт, що саме Даріус допоміг нам до того, як ми прибули сюди.

Я подивилася на Тейлора.

- Він робив речі, через які, я впевнена, ми всі злимося, але ми не можемо заперечувати, що він допоміг і нам.

Мій погляд спрямувався на Сару, і вона кивнула.

- Даріус допоміг нам втекти з Волворна, - сказала я їм, і Себ подавився своїм напоєм.

- Що?

- Він віддав тобі портшез, Анно, - я подивилася на свою подругу, у якої відвисла щелепа. - Неймовірно, правда? - я похитала головою.

- Як це можливо? - пробурмотів Кольтен, який, як зазвичай, сидів поруч із Гадсоном.

- Він сказав мені, що, хоча в той момент я була зрадницею, він не міг залишити мене там. Тому він передав портшез Анні в надії, що ми будемо досить близько, щоб втекти, і, на щастя, нам усім це вдалося.

- Він не міг залишити тебе там, тому що не міг заперечувати свій інстинкт захисту, - сказав Гадсон, скося поглядаючи на Кольтена. - Зараз це відсуває на другий план виконання службових обов'язків.

Я кивнула і відкинулася на спинку свого місця.

- Я так і думала, що ви все вже знаєте, і без того, щоб я озвучувала те, що відбувається між нами.

Вони всі кивнули, і я захихотіла.

- Минуло досить багато місяців, чи не так? Усі наші життя змінилися. Я не можу позбутися відчуття, що ми сприймали Ерідіан як належне і недостатньо дорожили ним. Я мрію знову побачити дерева зв'язку, погратися з вогниками і побачити вовків, - я зітхнула і підняла очі до стелі. - Я хочу піти на цвинтар і покласти каміння для Сольв'є.... Для Джозі та Денні.

Я шмигнула носом і витерла обличчя руками. Дивлячись на моїх людей, я побачила, що їхні очі так само рідко бувають ясні, як і їхнє горе.

- Ми повернемося туди і повернемо їх на землю, - сказав Джош, міцно стискаючи руку Сари, що лежала на столі. - Може, нас зараз і немає вдома, але ми будемо там. Після

того, як ми повернемо нашу зграю, Вищі будуть мертві, а рогурів більше не буде, ми вирушимо додому.

Головне питання. Будинком, як і раніше, буде Ерідіан?

Двері в кімнату раптово відчинилися, і увійшли представники Еліти, їхні кроки квапливі. Ми піднялися на ноги, і моє серце підстрибнуло, побачивши серйозний вираз на обличчі Даріуса.

- Що сталося? - запитала я, і він зупинився.

- У нас є кристал пам'яті.

Мої очі розширилися, коли Заїд підійшов і став поруч із ним.

Він поліз у маленький рюкзак і дістав невеликий мішок, накритий кришкою.

- Чарльз дізнається, що я його взяв. Він був захищений, але мені вдалося пройти повз них із деякою допомогою.

Він простягає мішок, і я відступила від нього на крок.

Це те, через що в Ерідіані все полетіло під три чорти, через що Даріус порушив свою клятву і відправив нас усіх у Волворн.

Даріус зробив крок уперед і взяв його, зупиняючись переді мною. Він торкнувся великим і вказівним пальцями мого підборіддя і підняв мою голову. Його очі дивилися в мої, брови насуплені, на обличчі похмурий вираз.

- Це не буде як минулого разу, - заспокоїв він мене, ніби міг почути мої думки, мій страх повторення минулого разу.

Я кивнула, заплющила очі і зробила глибокий вдих. Ми чекали цього моменту, щоб дізнатися правду. Зараз я не могла боятися.

- Добре, - видихнула я, і Даріус кивнув.

Ми всі зібралися навколо столу, і Даріус став прямо навпроти мене, кладучи мішок у центр. Нерви тріпотіли, коли Даріус відкрив його і побачила кристал, притулений до тканини.

Я відчула укладену в цьому магію, відчуваю, що її неправильність усе ще зберігалася всередині. Мої очі піднялися на Даріуса, який уже спостерігав за мною. Він кивнув у бік кристала, і я зробила вдих, простягаючи руку. Якраз у той момент, коли я збиралася доторкнутися до нього, до нього наблизилася жовта іскра і вдарила по моїй руці. Я зашипіла і з болем відсмикнула його, втупившись на кристал.

- З тобою все гаразд? - запитав Даріус, і я кивнула. - Чому він це робить? - запитав він присутніх, і всі вони хитнули головами.

- Він робив це, коли ти вперше тримав його в руках в Ерідіані, - сказав Лео, упершись руками в стегна і переводячи погляд на мене.

Ми до пуття не розмовляли відтоді, як я, імовірно, мало не відірвала йому голову. Якась частина мене відчувала, що я повинна вибачитися за це, але в мене поки що немає такої можливості.

- Спробуй ще раз.

Я подивилася на кристал і знову простягнула руку, тільки щоб мене вжалила ще одна іскра. Даріус пробурчав і підняв кристал. Полетіли іскри, але він не відпустив, його очі заklenіли. Моє серце заколотилося в грудях, поки я, затамувавши подих, чекала, коли він побачив би, що всередині кристала. За кілька миттєвостей він опустив кристал, і його очі прояснилися.

- Він усе одно показує те саме, - хрипло сказав він, і мій погляд опустився на стіл.

- Я відчуваю неправильність, що виходить від нього, це ненормально.

Даріус склав руки на грудях і нахилив голову.

- Візьми його знову, але цього разу покрий свої руки своєю магією.

Мої очі невпевнено піднялися на нього. Під його впевненим поглядом я знову простягнула вперед прикриту руку і торкнулася кристала. Я миттєво занурилася у спогади, ніби стояла просто там.

Я перебувала на якійсь круглій території, мене оточували зруйновані колони та споруди. Трава вкривала в мене під ногами, я озирнулася і побачила темні круглі плями. Вони мертві й прогнили, і над ними нависав темний туман. Навколо землі з'являлося ще більше, і мій погляд перемістився до центру. Істоти в плащах з капюшонами стояли навколо піднятої платформи, їхні руки вільно опущені з боків. Я не бачила їхніх облич, але вони всі стояли там, ніби чогось чекали.

- Ти не можеш цього зробити! - закричала жінка, і я повернула голову в бік звуку.

Фігура стояла відразу за платформою, дивлячись знизу вгору на когось, хто висів там на стовпах, до яких вона теж прикріплена. Кров капала з її скутих зап'ясть, і я зковтнула, підходячи ближче, відхиляючись убік, щоб краще роздивитися те, що, як я припустила, має бути мною.

- У нас уже є, Кетрін.

Я різко зупинилася, почувши цей голос, це ім'я. Ні, цього не могло бути. Мої долоні спітніли, і на тремтячих ногах я обійшла центр.

- Це було заплановано вже деякий час тому. Після усунення проблеми, що виникла, нам було легко спрямувати тебе туди, де ти була нам потрібна.

- Ч-що? - запитала жінка, і я почувла біль і знемогу в її голосі.

- Ну... бачиш, Деррік був занадто близький до того, щоб дізнатися те, чого не повинен був.

Я стримала крик, який рвався назовні, коли я просунулася між фігурами в капюшонах. Я могла б пройти крізь них, оскільки насправді їх тут немає, але я не хотіла турбувати магів.

- З ним потрібно було розібратися швидко, щоб ми могли продовжити ритуал. Нещасний випадок на полюванні був ідеальним способом для цього, чи не так?

- Ні! Ні, ні, ні, ні. Як ти міг? - заплакала жінка, і мої власні очі зашипало від сліз. - Він зробив усе для цієї зграї. Заради його сім'ї! Ти був його найближчим другом. Він допоміг тобі, коли ти цього потребував, допоміг тобі стати тим, хто ти є. І ось як ти йому відплатив? Відплатив нам?

Я відчула, як хтось увійшов у приміщення, і зупинилася, піднімаючи голову і прямуючи до Даріуса. Його брови насупилися, коли він озирався, а потім помітив мене. Він крався до мене, а я залишалася на місці, прислухаючись до спогадів, і по моєму обличчю текли сльози.

- Так, добре... його жертва була необхідна, як і твоя, - усміхнувся чоловік. - Не хвилюйся, моя люба, це скоро закінчиться.

Я почувла, як вона звивалася, почувла дзвін ланцюгів, коли вона намагалася звільнитися, але я не наважилася подивитися. Я не могла. Даріус підійшов до мене, його рука піднялася до мого обличчя, щоб витерти ще одну сльозу, що впала.

- У чому справа? Тобі боляче?

Я кивнула, тому що мені боляче, мені страшенно боляче.

- Де? - зажадав він, блукаючи руками по моєму тілу, ніби міг побачити рану.

Натомість ця рана була глибоко всередині мене.

Я піднесла руку до грудей і схопилася за серце, коли почула сміх і ще більший брязкіт цих гробаних ланцюгів. Даріус зробив паузу, потім накрив мою руку своєю і притиснув її до моїх грудей. Він видав хрипкий звук, і я заплющила очі та нахилила голову вперед, до нього. Інша його рука піднялася до моєї потилиці, проводячи пальцями по моєму волоссю.

- Цього разу спогади інші, - прошепотів він.

Я хотіла запитати, що він мав на увазі, але жінка заговорила знову, і спів фігур у капюшонах луною рознісся простором.

- Ти й гадки не маєш, що робиш. Ти наповниш ці землі істотами, яким не судилося існувати. Істотами, які мають залишатися внизу і ніколи не спливати на поверхню. Ти не зможеш цього виправити. Подумай гарненько. З часом життя стількох людей буде втрачено.

Рогури, блядь. Вона, мабуть, мала на увазі рогурів.

- Тобі нема про що турбуватися, моя люба. Я думаю, що зможу впоратися з кількома надокучливими істотами, які вилазять знизу, особливо з тим, що ти збираєшся мені дати.

Я підняла голову і з силою, про яку й не підозрювала, що могла володіти просто зараз, подивилася в центр платформи, де вона висіла. Фігури в капюшонах підняли руки над головами, і з кінчиків їхніх пальців злетіли червоні цівки, прямуючи туди, де вона перебувала. Даріус напружився.

Чоловік у центрі наступним торкнувся її щоки, підпливши до неї в якийсь момент, і я побачила ненависть в її очах.

- Ти завжди повинна була вибрати мене, ти знаєш. Якби ти обрала, можливо, цього б не сталося, і я б натомість почекав твоєї заміни.

- Не смій торкатися...

Мене. Вона збиралася сказати про мене. Я схлипнула, коли лезо біля її горла зупинило її від проголошення мого імені, і Даріус притягнув мене ближче, на його обличчі написано занепокоєння.

- Не хвилюйся, найближчим часом я ні до кого не доторкнуся. У мене є справи, до яких я маю підготуватися.

Я впала на коліна, спостерігаючи, як кров витікала з її тіла, але вона все ще знаходила в собі сили заговорити, коли на її обличчі з'явилися відмітини Спадкоємиці.

- Я проклинаю тих, хто чинить зло проти мене і моїх близьких. Я проклинаю тих, хто краде те, що не дається задарма, щоб згодом відчувати біль і страждання. Я проклинаю ці землі до їхніх останніх днів. Його гончаки полюватимуть, збиратимуть і вбиватимуть усіх, хто вчинив несправедливо по відношенню до роду.

Я затремтіла в обіймах Даріуса, він щось прошепотів мені, але я не почула його, спостерігаючи, як світло вирвалося з її відмітин і піднялося в нічне небо.

- Ні! - загарчав чоловік, а потім лезо одним швидким ударом розсікло їй шию.

Я закричала, чіпляючись за Даріуса, і заплющила очі, намагаючись прогнати те, що я щойно побачила.

- Рея! - закричав Даріус, і мене підняло світло, що сяяло за моїми закритими повіками.

Я почула крики і панічні голоси, а потім чийсь руки торкнулися мене, тоді як Даріус загарчав на них усіх.

- Відійдіть!

Я впилася зубами в плече Даріуса, коли кричала, дряпала його шию, бажаючи сховатися, бажаючи, щоб це припинилося, бажаючи ніколи не бачити того, чому я щойно стала свідком. Мене штовхнули, а потім поклали на щось м'яке, коли тіло Даріуса оточило мене, всю мене. Я немов у коконі затиснута між ним і хутром піді мною.

- Що сталося, маленьке вовчєня, скажи мені.

Я кричала йому, і його сила обволокла мене, охолоджуючи і просочуючись під шкіру. Я переривчасто дихала, хапаючи ротом повітря, поки він намагався мене заспокоїти.

- Рея, скажи мені зараз.

Я почула паніку в його голосі.

Я послабила хватку на його плечі.

- Це... це...

Я навіть не могла цього сказати, я не хотіла.

- Що, Рея? - він відвів мою голову від себе, тримаючи моє обличчя в долонях, поки його ніздрі роздувалися. - Маленьке вовчєня, скажи мені, що не так, я все виправлю.

Він не міг, він ніколи не зміг би.

- Жінка, - видихнула я, міцно тримаючись за його плечі.

- У спогадах? - я кивнула.

- Вона, - я гикнула. - Вона моя мама.

П я тьдесят Три

Рея

Ось куди вони, мабуть, відвели її після того, як вирубали мене, у це зруйноване місце. Я завжди задавалася питанням, що сталося, знаючи тільки, що вона померла через Вищих, але насправді дізнатися правду? Це ще більш руйнівню. Вони вбили її ось так, а також убили мого батька внаслідок того, що вони вважали нещасним випадком на полюванні.

- Чорт, - сказав Даріус, нависаючи наді мною, його очі дикі. - Чорт візьми, Рея, ось чому я подумав, що це ти.

Його очі затуманилися, ніби він дивився просто крізь мене, перш ніж похитав головою.

- Зараз це не важливо.

Я шмигнула носом, і він на мить заплющив очі.

- Ти маєш рацію. Тобі не слід було цього бачити.

Я потерла очі, вони опухлі й свербіли.

- Мені завжди було цікаво, - прохрипіла я, відчуваючи, як сідало в горлі. - Вони сказали мені, що вона померла разом із моїм батьком, і це підтвердило це.

Він підняв руку, щоб прибрати волосся з мого обличчя.

- Чарльз винен у їхній смерті.

- Він винен, - погодилася я.

Він був чоловіком, який перерізав їй горло. Я подавилася, і Даріус посадив мене, а потім переді мною опинилася чашка з водою.

- Пий маленькими ковтками.

Я пила, повільно, не поспішаючи. Я озирнулася і зрозуміла, що ми в його кімнаті. Мабуть, він подумав, що відвезти мене в тихе місце - це те, що мені потрібно. Він не помилився.

- Мені потрібно побачити решту, - сказала я йому, бажаючи якнайшвидше покінчити з цим.

- Ні, - різко сказав Даріус.

- Мені потрібно побачити решту. У цьому й був увесь сенс, подивитися, чи зможемо ми що-небудь з'ясувати.

Було ясно, що Чарльз проводив якийсь ритуал, що те, що він робив, привело рогурів у ці землі. Він, блядь, зробив це, але при цьому звинуватив мене перед усіма. Він змирився з цим, і я була тим, хто взяв провину за те, що він зробив.

- Ти сказав, що пам'ять змінилася, що ти мав на увазі? - я запитала його.

Його пальці погладили мене по щоці, його погляд блукав по моєму обличчю.

- У тому спогаді, який я бачила, більше нікого не було. Просто... тим, ким, як я думав, була ти, що проливає кров на тій платформі, а потім піднімається з-під землі.

Його очі дивилися в мої, і я побачила в них проблиск жалю.

- Я думаю, твоя магія очистила те, що приховувало справжні спогади.

- Я не відчувала неправильності, коли була у спогаді, - я ковтнула. - Тільки правду.

Мені потрібно побачити решту.

Даріус похитав головою.

- Рея, це може почекати.

- Я не можу, Даріусе. Якщо я не зроблю цього зараз, я... я не думаю, що коли-небудь зроблю. Як би сильно я не хотіла побачити свою маму, навіть у спогадах, я ніколи не хотіла бачити її такою.

Він зітхнув.

- Я не хочу, - він зробив паузу, вивчаючи моє обличчя. - Я не хочу, щоб тобі було боляче.

Тепло розлилося по мені від його слів.

- Навіть якщо це завдасть болю, мені потрібно побачити решту.

- Ти впевнена?

У відповідь на мій кивок він встав і поцілував мене в лоб.

- Я сходжу за ним, почекай тут.

А потім він пішов.

Щойно двері зачинилися, я підняла очі до стелі, дозволяючи сльозам тихо котитися з моїх очей. Бачення обличчя моєї мами перед тим, як він убив її, промайнуло в моїй голові, і мої руки міцно стиснули хутро піді мною. Я вдихнула наш із Даріусом аромат, який заспокоював мене, помічаючи, як він змішувався з моїм.

Мій мамі було так боляче, але я могла бачити, ні, я могла відчувати її ненависть до Чарльза, могла відчувати її рішучість не давати йому того, чого він хотів, чого я все ще не впевнена. У будь-якому разі, я не думала, що вийшло те, що задумав Чарльз. Моя мама мала рацію, звірі справді наповнювали землі, і ми всі розплачуємося за це.

Не я була причиною заворушень, а моя мама, якщо судити з її останніх слів Чарльзу.

Сидячи на ліжку, я подивилася на двері, здавалося, вже в сотий раз. Де Даріус? Втопившись чекати, я вийшла з кімнати і пішла знайомими коридорами, поки не дійшла до сходів. Спускаючись по них, я почула шепіт, а потім грюкання дверей. Спускаючись сходами, я пішла на голоси, поки не опинилася біля дверей, у які Даміан мене не впустив. Я почула звук, що доносився звідти, але потім він різко обірвався.

- Де всі? - запитала я. - Що сталося?

- Гей, з тобою все гаразд?

- Я в порядку, - сказала я йому, - то де всі?

- Ми в їдальні з Джарредом, Зейдом і Даміаном. Я не впевнений, де Лео, і я не бачив Даріуса відтоді, як він пішов із тобою.

То де ж він?

- Я піду пошукаю його, а з тобою зустрінуся пізніше.

Підійшовши до дверей, я побачила, що вони злегка прочинені. Я озирнулася, перевіряючи, чи був там хто-небудь, а потім відчинила двері. Сходи вели вниз по колу, освітлюючи шлях лише кількома бра. Внизу пролунав скрегіт, і моя рука стиснулася на ручці. Кинувши останній погляд через плече, я спустилася сходами.

Камінь холодний у мене під ногами, коли я спускалася, він такий же холодний, як повітря, чим глибше я спускалася. І куди вона вела? Минулого разу мене сюди не пустили. Через деякий час я побачила світло внизу, а потім опинилася в кімнаті з порожніми камерами по обидва боки. Це підземелля? Якщо так, то де зрадники, від яких Даріус отримував інформацію? Слабкий запах крові та застоюної води проник у мій ніс, і я потерла його, мені цей запах не сподобався.

Слабкий звук, схожий на бурчання, змусив мене повернути голову в бік дверей у кінці кімнати. Я обережно спустилася в той бік, камінь під ногами ставав холоднішим із кожним моїм кроком. Наскільки глибоко я перебувала? Я відчинила двері, з іншого боку був ледь освітлений коридор, і я пішла ним. За рогом він відкрився в інше велике приміщення, і я здригнулася, коли до мене пролунав звук чогось, що стикається зі шкірою. Моє серце шалено заколотилося в грудях при цьому. Чи карали ув'язненого? Йдучи далі в кімнату, помітила зліва від себе ще більше порожніх камер, кімната, схоже, відгалужувалася праворуч. Роблячи крок у тому напрямку, я помітила постать у тьмяному світлі. Він стояв до мене спиною, тож я не знала, хто це, але за їхньою формою зрозуміла, що це чоловік, але це не Даріус.

Насупивши брови, я мовчки продовжила йти, але раптово зупинилася, коли він прибрав руку. Щось звисало з його руки, і я одразу впізнала, що це. Зрештою, я відчувала спиною кожне пасмо. Щось капало зі шкіряної петлі, і я дізналася, що це кров. Від кожного удару об камінь у мене по спині пробігали мурашки.

Чоловік відвів руку назад, перш ніж завдати швидкого удару, і я відчула, що не могла дихати. Пролунало тихе гарчання, коли воно стикнулося з плоттю, і мій зір затьмарився, коли спогади пронеслися в моїй свідомості. Відчуття, як воно стикалося з моєю шкірою, розщеплювало її, розривало на частини. Мій рот наповнився слиною, і я притиснула руку до живота, відчуваючи, як підступила нудота.

Він знову підняв хлист, і я рушила на тремтячих ногах, потребуючи того, щоб зупинити те, що він робив. Це міг бути полонений, зрадник, але були й інші способи. Мені просто потрібно це зупинити.

Чоловік не почув мого наближення, не впевнена, чи просто він зосереджений на своєму завданні, чи йому все одно, але коли я підійшла ближче, я впізнала його біляву потилицю.

- Тепер досить, - тихо сказав Лео, його рука звисала вздовж тіла, оскільки він вільно тримав хлист. - Ти маєш припинити це, ти вже достатньо покарав себе.

Покарав? Про що він говорив?

- Цього ніколи не буде достатньо.

Світ нахилився, і я схопилася рукою за кам'яну стіну, щоб не впасти. Моя рука затремтіла, коли я стиснула її, впиваючись пальцями в жолобок, а коліна погрозували підігнутися. Моє дихання стало переривчастим, і я заплющила очі, хитаючи головою.

- Так і є, брате. Ти пролив крові більше, ніж будь-хто інший, - у голосі Лео чути образу, ніби він говорив про це тисячу разів.

- Не більше, ніж вона. Ще раз, і швидко. Мені потрібно повернутися до неї.

Ні. Цього не могло бути.

Я, спотикаючись, вийшла вперед, мені потрібно знати, що це не те, про що я думала, коли Лео зітхнув, міцніше стискаючи ручку. Це гра моєї уяви, мабуть, я почула, можливо, мені щось ввижалося.

Тепер я так близько позаду Лео і намагалася не звертати уваги на кількість крові, що розбризкується по підлозі, коли Лео підняв хлист, збираючись обрушити його на оголену плоть перед собою.

Не роздумуючи, я пробігла останні кілька кроків і тремтячою рукою вирвала хлист із рук Лео. Він різко повернувся до мене, але в мене під рукою вже є магія, і я вдарила його в груди, через що він вривався в стіну. Мої груди здіймалися, гнів на мить опанував мною, коли я зробила крок до Лео, але в його очах немає здивування тим, що я тут, тільки смуток. Це змусило мене зупинитися.

Я повільно, дуже повільно опустила погляд на чоловіка, що стояв навколішки на холодній кам'яній підлозі. Його спина являла собою місиво з розірваної шкіри, забарвленої кров'ю. Вона стікала на чийсь темні штани, і я кинула погляд на стіл збоку й одяг, у якому він був раніше. Мої очі повернулися до його ран. Раз, два, три... Я бачила все більше і більше всюди, деякі глибші за інші. Батіг випав з моєї руки, звук луною пролунав у тиші, і я побачила, як напружилася його спина, напружилися плечі, а моїм обличчям сльозилася сльоза.

Він не повернувся, щоб подивитися на мене. Я знала, він зрозумів, що я тут, я знала, він відчував мене за своєю спиною. Те, як змінилося його дихання, те, як він тримався напружено. Я зробила крок уперед, але він, як і раніше, не дивився.

Я судорожно ковтнула і подивилася на Лео, який зробив крок назад, уперши руки в боки. Як довго він це робив? Коли це почалося? Чому?

Чому, чому, чому?

- Йди геть.

Одне слово, це все, що він мені сказав, і воно неправильне. Я вже похитала головою. Піти? Ти, мабуть, знущаєшся наді мною. Я нікуди не піду, поки він не розповість мені, що відбувається, і не пояснить, чому це відбувається. Як довго це триває?

Я переривчасто видихнула, коли знову подивилася поверх його спини, крик вирвався з мого горла від усього цього безладу.

- Даріусе, - прошепотіла я, коли ще одна сльоза скотилася по моєму обличчю. - Що ти наробив?

Далі буде...

Я зик

Арбіель канна - Ми стікаємо кров'ю вовка.

Вальє, Будь ласка.

Сіон - Біжи

Effiniar - Невизначений

Кит - Так

Так - І

Нью - Йорк - Мій

Зі - Ти

Zier - Твій

Лебан - Вчитися

Шипшина - Швидкий

Лаелія - Красуня

Люмніва - Місячне світло

Вихнарн - Невідомо

П о слесловіє

Ох, чувак.

Ця книжка, ця клята книжка була ТАКОЮ складною, бо від початку вона була занадто великою. Отже, після довгих роздумів і перевдягань у мене нарешті був кінець.

Коли я писала цю кінцівку, вона просто здавалася правильною.

Трохи підло, я визнаю, але мені здалося, що ми пройшли повне коло.

Рея. Я люблю цю дівчину.

Вона все відкидає і завжди ставить інших вище за себе. Але, врешті-решт, ти маєш виплеснути це назовні і відпустити. Мені подобається її боротьба в цьому поєдинку, особливо з Даріусом, але я також люблю її здатність розуміти, ставити себе на місце інших. Сила не завжди проявляється фізично, і хоча Рея не гребує вдарити когось по дупі, її серце - найбільша сила з усіх.

Я не можу дочекатися її... Скажімо так, оновлення в третій книзі.

Даріус. Цей чувак.

Якщо ви читали мою замітку наприкінці першої книги, ви знаєте, що я намагалася змінити те, що він зробив із Реєю, і що ці персонажі відмовилися від будь-якого іншого результату.

Приступаючи до другої книжки, я й гадки не мала, як усе відбуватиметься. Я готова до цього так само, як і ви.

Наскільки я розумію, плазувати, якщо ти хочеш вибачення.

Даріус не хоче прощення Реї, в його очах він на нього не заслуговує. Він не виправдовується за те, що зробив, він навіть не намагається, хоча так довго не міг визнати того, що зробив із нею. Або, більше того, він не міг сказати вголос, що він зробив.

Він знає, що його вчинок непростимий, і карає себе за це з того моменту, як Рея втекла.

Спочатку я не знала цієї частини історії, але коли дізналася... Чорт.

І дозвольте мені розповісти вам сцену, в якій він сказав Реї, що посадив усе це насіння лесії і дозволив їй грати... Я була непритомна, не збираюся брехати.

* Вставити gif із зображенням очей-сердечок *

Дякую, що прочитали наступну книгу з цієї серії. Я знаю, кінцівка першої книги, можливо, була важкою, і я сподіваюся, що з часом, якщо не вже, Даріус зможе завоювати тебе...

Але він завжди буде альфою *усміхається*.

Тож тримайтеся міцніше за третю книгу, вона ось-ось вийде.... вовчєня

Як завжди, спасибі вам за те, що вирушили зі мною в цю мою подорож.

Я сподіваюся скоро побачити вас знову у Врохкарії.

Дуже любить читати,

Келлі <3

Б л агодарність

Моя сім'я.

Усі ті моменти, коли я з головою занурювався у свій ноутбук, коли я просторікував про те, як я нервую через цю книжку, коли я мільйон разів повторював одне й те саме... спасибі тобі за те, що нагодувала мене, підтримала і вислухала.

Інкогніто

Завжди ціную тебе.

Мої альфа- і бета-читачі.

Спасибі вам, хлопці, як завжди, за ваш внесок, ви допомагаєте мені зробити цю книжку якомога кращою.

Менді

Чесно кажучи, ти відрадив мене від цього і запевнив, що цього достатньо. Дякую, що відкинув мою невпевненість у собі на узбіччя.

Мазохісти та мафіни

Я обожаю вас усіх і дуже ціную вашу підтримку.

Читач.

Після закінчення останньої книжки дякую вам за віру в те, що ми рухаємося в правильному напрямку, яким би похмурим він не здався.

Пр йди Переслідувати Мене

Оформити попереднє замовлення третьої книжки із серії "Тасмниця Врокарії", що вийде у 2024 році > [TLDKнижка](#) третя Goodreads TBR -

Форма для зацікавлення книгою третя Arc - [ТутПриєднуйтесь](#) до моєї групи читачів, щоб отримувати оновлення, тизери, роздачі подарунків та багато іншого тут> [The](#)

Або натисніть тут для отримання додаткових посилань > [Тут](#)